

Nấc Thang Hạnh Phúc

Contents

Nấc Thang Hạnh Phúc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	53
3. Chương 3: End	150

Nấc Thang Hạnh Phúc

Giới thiệu

Bị bạn trai đang du học ở Nhật bỏ rơi; bị một gã thương nhân giả lừa mất cái quý giá nhất của người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nac-thang-hanh-phuc>

1. Chương 1

Giữa và cuối những năm 90

Yêu và không yêu chỉ trong một khoảnh khắc. Ly biệt rồi liệu có gặp lại?

Buổi lễ tốt nghiệp ở một trường đại học trọng điểm của Thượng Hải được tổ chức rất hoành tráng trong hội trường. Các sinh viên tốt nghiệp năm nay tụ tập, tận hưởng buổi “lễ rửa tội” cuối cùng đời sinh viên. Tiểu Liên đứng trong đám người, im lặng nhìn thầy hiệu trưởng và sinh viên đại diện đang phát biểu trên sân khấu. Cô là một cô gái thanh tú, thân hình gầy gò, có đôi mắt rất to, sống không bon chen đổ kị. Bốn năm đại học, cô đã đạt được những gì? Đó chính là khả năng nhìn nhận vẻ đẹp của thế giới. Nhưng cô vẫn chưa thực sự rời khỏi ghế nhà trường, đối với cô, buổi lễ hôm nay vô cùng quan trọng.

Phương Thành, bạn trai cô, là một chàng trai cao lớn và anh tuấn, học tại một trường đại học nổi tiếng khác trong thành phố, năm nay cũng sẽ tốt nghiệp.

Các bạn đều nói họ là một cặp tình nhân đặc biệt. Hai người đều có cá tính mạnh, có lúc có thể nhẫn nhịn

đối phương tới mức khiến người kia muốn tan ra, nhưng đôi khi lại chỉ trích đối phương cứ như thể sắp xa lìa tới nơi.

Nhưng họ vẫn cứ ở bên nhau từ năm thứ ba tới giờ, tất cả mọi người đều cho rằng đây là mối tình ông trời se duyên.

Trong một căn phòng rất bình thường của khu đông thành phố Thượng Hải, Tiểu Liên đang ngồi xem ti vi. Đây là căn hộ hai phòng bình thường nhất trong mọi căn nhà, một căn nhà kiểu cổ của Thượng Hải, không có cầu thang. Một cái tủ để đồ thấp bé, chiếc giường đã cũ, bàn học màu xám, tủ quần áo đã long ốc, tất cả đều là đồ đạc của bố mẹ cô khi họ mới kết hôn. Tiểu Liên đã sống ở đây hơn mười năm trời. Ở trong nhà mà sáng sớm đã nghe thấy tiếng các cụ ông cụ bà tập thể dục ngoài vườn hoa, buổi tối thì nghe thấy tiếng lắc chuông gọi mọi người đi họp tổ dân phố. Sự khác biệt duy nhất giữa thế giới bên ngoài với trong nhà chính là, căn nhà này mặc dù đã cũ nhưng ấm áp và lưu giữ những kỉ niệm và cảm xúc của cô trong quá trình cô trưởng thành. Vừa tốt nghiệp đại học, cô xin được vào vị trí trợ lí tổng Giám đốc của công ty Tổ chức sự kiện AFR nổi tiếng toàn cầu, và hiện đã đi làm được một tháng. Trong căn nhà cô đã sống hơn mười năm này, cô đón nhận một thách thức mới.

Cô bước ra ngoài ban công nhà mình, một kiểu ban công thường thấy trong khu nhà tập thể cũ này, nó không có gì là đẹp, chỉ là nơi phơi quần áo, mùa hè nóng bức thì ra ngồi hóng gió. Tiểu Liên vẫn muốn có một cái ban công kiểu Pháp với những chiếc lan can thép hình hoa màu đen, trên đó có những chậu hoa nhỏ tinh tế. Tiếng chuông cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của Tiểu Liên. Cô mở cửa, thì ra là Phương Thành. Cô kinh ngạc, anh vốn là một người làm việc gì cũng rất thận trọng, nên nếu muốn gặp cô, anh sẽ hẹn trước thời gian và địa điểm chứ không bao giờ xuất hiện đột ngột như thế này.

Tiểu Liên phát hiện ra Phương Thành vốn cởi mở, hoạt bát hôm nay bỗng trở nên tiêu tụy, ánh mắt của anh trở nên lạnh lùng, chiếc áo sơ mi màu trắng như hơi rộng, rõ ràng đôi lông mày chau lại nhưng khóe miệng lại vẫn cố nặn ra một nụ cười.

Cô bảo anh vào nhà, vội vàng rót cho anh một cốc nước ngọt mà thường ngày anh thích uống nhất, nhưng nụ cười của anh vẫn vô cùng miễn cưỡng.

- Anh sao thế? Bọn mình vừa mới tốt nghiệp, anh phải vui mới đúng. Tạm thời anh chưa tìm được việc, em cũng có trách anh đâu. Chỉ cần anh nỗ lực vẽ tranh, tiền đồ của anh chắc chắn sẽ tốt.

Anh nhìn cô, ánh mắt chứa nhiều tâm sự. Anh rất điển trai, đôi mắt lúc nào cũng sáng ngời.

- Tiểu Liên, em đừng trách anh.

- Rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Cô định chạm vào người anh nhưng vội dừng lại, không biết nên đặt tay vào đâu.

- Anh nghĩ anh không thể không rời xa em, vì một vài nguyên nhân.

- Nguyên nhân gì?

Phương Thành nhìn thấy ánh mắt đau đớn, nhưng anh không muốn an ủi cô.

Anh không dám nói sự thật cho cô biết, không phải vì chút tự tôn của đàn ông, mà vì anh hy vọng cô không phải chịu nhiều đau khổ.

- Visa đi Nhật của anh làm xong rồi, nếu không có gì bất thường thì cuối năm nay anh sẽ rời khỏi đây. Anh không thể đảm bảo rằng tình cảm của chúng ta sẽ không thay đổi, anh cũng không thể hứa bất cứ điều gì với em. Bởi thế...

- Em biết là anh sẽ đi Nhật, nhưng nhanh vậy sao?

- Đúng thế. Nếu chúng ta vẫn bình thường thì tốt nhất, còn nếu có gì thay đổi, em cũng đừng trách anh.

Tiểu Liên hoang mang chớp mắt:

- Phương Thành, hình như anh không còn là anh mà em từng biết nữa. Anh đi Nhật học tiếp, em không có ý kiến gì, nhưng cũng đâu cần phải bí quan như thế! Anh không yêu em nữa sao? Hay còn vì điều gì khác?

- Tiểu Liên, em ngây thơ quá. Sự ngây thơ của em khiến anh cảm động, nhưng chỉ có sự ngây thơ và những ước mơ tươi đẹp thôi thì không đủ. Em đừng hỏi nhiều thế nữa, chúng ta vẫn là bạn tốt, chỉ có điều em đừng chờ anh nữa.

Một câu nói tuyệt tình thoát ra từ miệng của người mà cô yêu thương nhất khiến cô cảm thấy tình yêu chẳng khác gì con dao hai lưỡi có thể cứa nát trái tim cả hai người.

- Phương Thành, em vừa mới được nhận bằng tốt nghiệp đại học, chẳng lẽ anh cũng định cấp cho em tấm bằng tốt nghiệp tình yêu sao?

Phương Thành không trả lời. Anh lặng lẽ bỏ đi, phảng phất như chưa hề tới, để lại cốc nước ngọt mà anh vẫn chưa chạm môi tới và một Tiểu Liên chưa kịp ý thức rõ ràng mọi việc.

Vẫn là căn phòng cũ ở cạnh trái tim bị tổn thương, đang rơi lệ của cô. Khi cô vui vẻ nhảy múa vì tình yêu, căn phòng không nói gì, khi cô đau đớn, tuyệt vọng, căn phòng vẫn không nói năng. Cửa sổ đã cũ gỉ, rêu mọc đầy, nhưng bên ngoài cửa sổ, cô vẫn nhìn thấy ánh mặt trời chói lọi, đó có phải là ánh sáng tình yêu của cô không?

Tiểu Liên vẫn luôn tưởng rằng tiền không quan trọng bằng tâm hồn và tình cảm.

Nhưng năm đó, Phương Thành vì đi Nhật học hội họa mà từ biệt cô, ung dung giấu những gốc cây anh đào huyền thoại tại trường Đại học Nghệ thuật Tokyo. Tiểu Liên lựa giữ rất nhiều những bức tranh chân dung anh vẽ tặng, thời gian qua, những bức tranh này được gấp lại, đường nét trở nên mờ hồ và cuối cùng trở thành chứng nhân cho tình yêu như họa như thơ của họ. Cô vẫn không thể quên được cảm giác đau đớn hôm anh nói chia tay. Anh đi rồi nhưng cô vẫn thường nhớ lại một bộ phim Nhật mà cả hai cùng thích. Một người con gái vì cảm thấy sinh mệnh quá đẹp nên đã tự sát dưới gốc hoa anh đào. Phương Thành vẫn muốn vẽ cảnh tượng này, nhưng lại không vẽ nổi.

Mặc dù lúc li biệt anh tỏ ra rất bi quan về tương lai của hai người, nhưng anh vẫn gửi cho cô những tác phẩm mới của mình từ Nhật Bản. Thường xuyên nhận được thư của anh khiến cô nảy sinh ảo giác rằng họ chẳng khác gì trước kia. Cô cũng nhận được một bức lớn tác phẩm mà anh hoàn thành ở Nhật, có ngọn núi Phú Sĩ dưới bầu trời xanh ngắt, có dòng sông nhỏ và một cây cầu đá soi bóng trên dòng nước. Bức tranh thể hiện niềm yêu mến và hứng thú của anh với môi trường mới, những lúc như thế này, Tiểu Liên thấy thật đáng tiếc, vì mình không thể tận mắt thấy những cảnh được vẽ trong tranh, cô chỉ biết lặng lẽ cảm nhận từng đường nét trên tác phẩm. Mỗi khi nhớ tới thế giới đầy màu sắc sau lưng anh, cô thường trầm trồ không ngủ được.

Khi tỉnh dậy mới biết thì ra đó chỉ là một giấc mộng.

Mùa hè năm 1998

Cũng giống như mọi mùa hè khác, cũng giống như những người bình thường khác, cô không biết lửa dục bùng lên giống như một con tằm chui ra khỏi lớp vỏ kén, thay bộ quần áo khác.

Mùa hè năm đó, Tiểu Liên hai mươi ba tuổi. Trong một chuyến du lịch cô đã quen một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi tên là Trì Vĩnh, tự xưng là “ông chủ cổ phiếu”. Trì Vĩnh rất cá tính, những trải nghiệm đặc biệt của anh thu hút sự chú ý của Tiểu Liên.

Anh thường mang theo chiếc máy ảnh kỹ thuật số để chụp ảnh của họ, sau đó bằng chất giọng phương Bắc rất nho nhã, anh kể cho cô nghe về trải nghiệm của anh khi ở Thẩm Quyển, vì cổ phiếu loại B mà bị người ta truy sát.

- Giữa những năm 90, tỷ lệ sống sót khi buôn bán hàng hóa ở Thẩm Quyển nhiều lắm cũng không vượt qua năm phần trăm, cá mập bơi giữa đại dương bao la cũng bị người ta bắt được, em có thể thắng được một cuộc đua ngựa, nhưng em không thể thắng được mọi cuộc đua ngựa. Có lúc anh nghĩ, anh có thể sống được đến lúc này đúng là một kỳ tích, có những người năm xưa ở cùng anh, giờ không biết là đang ở đâu.

Nhắc tới Thẩm Quyển, anh có rất nhiều cảm xúc. Thành phố đó có thể vắt kiệt sự lãng mạn của con người, chỉ để lại cái mặt hiện thực nhất, thực dụng nhất. Anh không muốn ở đó mãi, bởi vì mặc dù có lúc nghèo rớt mùng tơi, cũng có lúc tiền vào như nước, nhưng rất nhiều người bạn từng sát cánh bên anh đều đã mất liên lạc, đó là những hồi ức anh muốn vứt bỏ nhất.

Anh cũng rất thích nhớ lại khoảng thời gian học đại học ở Mỹ và một tình yêu khắc cốt ghi tâm. Năm 1996, người yêu thời đại học của anh về Thượng Hải giấu anh cưới người khác. Nhưng anh vẫn cất ảnh của cô trong máy tính. Tiểu Liên nghĩ, tình cảm của họ phải rất sâu đậm, nếu không thì bao nhiêu năm trôi qua, anh đã không còn nhớ tới cô ấy đến vậy. Về ngoài bất cần của anh giống như một cánh chim đơn độc trên bầu trời bao la nhưng tình yêu trong trái tim anh không hề mất đi. Ở khách sạn, Tiểu Liên nhìn thấy những bức ảnh chụp một cô gái có mái tóc buông dài khuôn mặt có lúc u buồn nhưng vẫn khiến người ta yêu mến, có lúc lại cười tươi khiến người ta say đắm, rất giống hình ảnh những cô người mẫu trên các tạp chí thời trang.

Không thể nói rõ được là cô giống ai, nhưng vẻ đẹp trong sáng như ánh mặt trời của cô khiến mọi người ngưỡng mộ. Có thể anh quá yêu người cũ, bởi vậy trên màn hình máy tính của anh luôn để ảnh của cô. Tiểu Liên nhớ Phương Thành từng nói cô giống như một tiểu yêu sinh vào tháng 12, mang vẻ mộc mạc nhưng tao nhã của ngọc lam. Anh cũng từng khắc họa những vui buồn, nước mắt và nụ cười của cô trong tranh. Những bức tranh này không thể cùng cô đi tới chân trời góc bể, nhưng cô vẫn luôn yêu người vẽ chúng, giống như Trì Vinh, dùng một cách khác để bảo vệ những gửi gắm trong tâm hồn. Cô có thể nhận ra sự thanh cao, tự tin trong giọng nói của anh.

Chuyến du lịch chỉ vẻn vẹn hai ngày nhưng Tiểu Liên lại cảm thấy ánh mắt của Trì Vinh cứ mãi theo đuổi bóng dáng cô. Ở lầu Yên Vũ bên lầu Giang Hưng, họ nói chuyện với nhau về Nam hồ tổng biệt của Lưu Trường Khanh, tới Ngự lạc đồ của Đồng Kỳ Xương. Buổi tối, họ cùng một nhóm bạn lên núi ăn đêm, chơi trò trắc nghiệm tâm lý. Anh trả lời rất thông minh, phản ứng cũng nhanh. Tiểu Liên cho rằng cuộc sống buồn chán nhiều năm đã khiến anh có cách nghĩ khác và cách sống khác mọi người. Chính anh cũng thừa nhận mình có phần “máu lạnh”, bởi vì trong công việc của anh, chỉ cần không thận trọng một chút là có thể rơi xuống vực thẳm.

Tiểu Liên không hiểu thế nào là thời gian mở cửa thị trường cổ phiếu, hay nhà cái là gì, bởi vậy vừa nhìn thấy anh là cô đã hỏi hết câu nọ đến câu kia.

Anh giàu có nhưng ngoại hình lại rất nho nhã, không hề toát lên mùi vị tiền bạc. Tiểu Liên thấy anh là người rất phức tạp. Ở cùng anh cô thấy rất vui, nhưng anh sẽ đoán ra được suy nghĩ trong lòng cô, như thể thì thật đáng sợ. Anh nói anh tinh thông Kinh Dịch, Ngũ hành, văn hóa Nhật Bản, cả tâm lý học và tiếng Anh – Mỹ. Quan trọng hơn, anh là người từng trải, đã từng chứng kiến quá nhiều chuyện khởi đầu bằng niềm vui và kết thúc là bi thương. Tiểu Liên mới tốt nghiệp đại học được hai năm, cô vẫn như đoá hoa được nuôi trong lồng kính, cuộc sông giống như một đầm nước tràn ngập hoa tươi, khiến người ta muốn bước chân xuống, nhưng nếu không cẩn thận thì sẽ không rút chân lên được.

Sau chuyến du lịch, thi thoảng cô lại nhớ tới hình dáng của Trì Vinh, nhớ tới câu trả lời của anh khi người khác đặt câu hỏi, nhưng cô tin chắc mình không thể gặp anh lần nữa. Thời gian đó, cô thích đọc cuốn Đường trong rừng của Heidegger, bởi vậy cô ra sức tìm kiếm con đường có thể đến được nơi nghỉ ngơi trong rừng như trong cuốn sách ấy nhưng cuối cùng chỉ loay quanh bên ngoài khu rừng.

Giờ đây có lẽ thứ cô nhận được từ Phương Thành không phải là sự say mê nhiệt tình với những buồn vui anh mang lại. Khi chơi bowling, trên đài phát một bản tình ca buồn, cô thực sự không thể không nghĩ tới Phương Thành, không khỏi thấy cuộc sống thật vô vị. Có lúc, con người thật yếu đuối nhưng vẫn tiếp tục công kích vào mục tiêu mình đã chọn. Cô nghe nói ở Nhật, hai người yêu nhau cùng tự sát là chuyện rất bình thường, đa số họ đều nghĩ nếu cứ duy trì sự lãng mạn thì tình yêu sẽ biến chất, thế là họ chọn một vùng núi có phong cảnh đẹp để kết thúc cuộc sống của mình. Cô không thể nào tin được đây là sự thật, nhưng cô rất thích câu nói của một người mẫu nổi tiếng: Đối với tình cảm, chúng ta nên chấp nhận sự thay đổi của nó.

Trì Vinh nói nếu Jack, nhân vật nam chính trong Titanick không chết, thì liệu anh ta và Rose có tiếp tục yêu nhau không? Tiểu Liên không thể giải thích được, nhưng sau đó anh thường gọi điện cho cô, họ cũng gặp nhau vài lần. Cô chỉ cảm thấy họ có thể tiêu xài thời gian mà không cần “tính toán tiền vốn”, sự nhàn nhã thú vị này sẽ in dấu trong ký ức của cô, nhưng Tiểu Liên cho rằng những ký ức đó sẽ không ảnh hưởng tới cuộc sống sau này của cô.

Con người càng trưởng thành thì càng cô độc.

Họ mặc bộ quần áo giống nhau, cùng ngồi trên chiếc chiếu trải trên bãi cát nhân tạo ở suối nước nóng Vân Đô, nói về những sóng gió khi Báo Diên mua Diên Trung, về mối quan hệ giữa Đại học Bắc Kinh và Bích Thuần, cổ phiếu Diên Trung đã tăng từ sáu tệ lên ba mươi tệ như thế nào, vì sao sau đó nó lại giảm xuống nhanh chóng, rồi cả tranh chấp của những nhân vật nổi tiếng trong truyện này, hình như anh chính là người ngoài cuộc tỉnh táo nhất. Anh nói chơi cổ phiếu như lấy tiền từ túi này bỏ sang túi khác, tốc độ luân chuyển tiền càng nhanh thì càng có lợi ềnh và người khác. Tiểu Liên cố lắng nghe rồi chỉ biết mỉm cười gật đầu.

Anh hỏi:

- Bố mẹ em làm gì?

- Bố em buôn bán tơ lụa, còn mẹ em là cán bộ đã về hưu.- Tiểu Liên nói.

Anh đảo mắt một vòng, khẽ gật đầu, sau đó chuyển chủ đề.

Anh nói anh đang học thêm tiếng Nhật ở trường đại học và nhiều chuyện khác liên quan tới Nhật Bản. Vừa nhắc tới Nhật, Tiểu Liên đã thấy không vui. Cái nóng oi bức của mùa hè khiến cô chỉ cần nghĩ tới Phương Thành là thấy khó chịu. Trì Vĩnh nói người Nhật thích giày mới, xe mới, rượu nếp mới ừ và mọi phát minh mới. Đối với người Nhật, chiếc xe dùng được ba năm đã là xe cũ. Cô bỗng nghĩ ba năm? Cô và Phương Thành cũng quen nhau được ba năm rồi. Thấy nét mặt cô có vẻ bất an, anh hỏi cô có chuyện gì. Cô nói, không cần anh lo. Anh lắc đầu làm ra vẻ vô tội:

- Con gái bọn em thật khó hiểu.

Một lúc sau anh gọi cho cô một bát cháo ngân nhĩ.

Cô biết mình đang nổi giận vô cớ, nên nở một nụ cười rạng rỡ:

- Có lúc em mãi nghĩ đến một số chuyện nên gây ra một vài phản ứng “liên hoàn”, anh đừng để ý nhé.- Cô dùng một lát rồi hỏi. – Anh giỏi tiếng Nhật lắm hả?

Anh nói:

- Đúng thế. Hồi học đại học, anh đọc mấy tác phẩm Rừng Nauy, Biên niên kí chim vặn dây cót bằng tiếng Nhật. Ở Nhật cho phép hòa thượng kết hôn, họ cho rằng không cho hòa thượng kết hôn là không đúng với nhân tính, bởi họ tách riêng việc tôn giáo và vấn đề giới tính.

Nhìn con đường đông đúc, cô thở phào nhẹ nhõm. Cô yêu tha thiết cái bầu không khí này. Có lẽ sau đêm nay, anh sẽ tới Thanh Đào làm việc, chẳng còn bất cứ sự liên hệ nào với cô nữa, nhưng cái cảm giác ấm áp này, cô sẽ mãi mãi ghi nhớ trong tim.

Một tuần sau, Trì Vĩnh được công ty chứng khoán cử tới làm việc tại một công ty chứng khoán khác tại Thanh Đào để hợp tác về cổ phiếu. Anh cũng thường xuyên gọi điện thoại về cho cô và nhiều lần mời cô tới Thanh Đào chơi. Khi đó, cô cảm thấy tình cảm của cô và Phương Thành đã dần mờ nhạt, anh bận tới nỗi chẳng còn thời gian gọi điện cho cô. Nhớ khi mới sang Nhật, trời mưa to, nhưng vì gọi điện cho cô mà anh đứng ở bất điện thoại, ướt như chuột lột. Nhưng giờ cô không nghĩ tới cảnh tượng đó nữa.

Một ngày hè thứ Bảy, Trì Vĩnh lại gọi điện mời cô tới Thanh Đào. Tính vốn lãng mạn, rất thích những thành phố gần biển, lại chưa có cơ hội ngắm biển, nên Tiểu Liên thấy dao động trước lời mời nhiệt tình của anh. Cô liền đặt vé máy bay, chiều tối hôm đó, một mình bước lên chuyến máy bay về phía Bắc. Thấy cô như vậy, bố mẹ tỏ ra rất lo lắng. Cô ngồi trong một góc nhỏ ở hàng cuối cùng trong khoang máy bay, cô lập nhưng không cô độc. Còn trẻ, lãng mạn và nồng nổi một chút đâu có gì là sai?

Anh chờ cô ở sân bay, lái một chiếc Mercedes tới đón cô, ngồi đổ cây xanh, bầu trời rộng lớn, núi non hùng vĩ, hết bất ngờ này nối tiếp bất ngờ kia. Con gió biển mát rượi và những đường bờ biển yên bình là những gì cô thấy về thành phố này, nhưng những thứ mang lại hồi ức cho cô không chỉ là những bờ biển trải dài.

Khi nhìn thấy anh ngồi trong căn phòng sang trọng của công ty chứng khoán, cô nghĩ tới lời anh nói với mình trên du thuyền: Những con sóng biển lớn cũng giống sự lên xuống của thị trường cổ phiếu, chỉ một chút bất cẩn là sẽ ngã tan xương nát thịt, nhưng nếu chỉ biết thận trọng “ăn cây nào rào cây nấy” thì chưa đủ, còn phải dùng quy tắc trò chơi mới để đột phá hình thức kinh tế cũ. Thị trường cổ phiếu khi đó ầm ập, có nhiều khách hàng tới phòng anh nghe anh phân tích, anh vừa hút thuốc vừa nói về đạo lý người ngu

giúp người khôn kiếm tiền, người khôn giúp người ngu kiếm tiền, trông anh vô cùng chừng chạc và nghiêm nghị. Anh còn giải thích với họ về ba hình thức hiện nay trong thị trường cổ phiếu: Thứ nhất là lượng giao dịch không theo kịp, thứ hai là lượng giao dịch có hạn nhưng tỉ lệ chốt lại không thay đổi, thứ ba là những cổ phiếu đứng đầu có dấu hiệu giảm xuống. Tiểu Liên không có chút khái niệm gì về cổ phiếu, nhưng cô lặng lẽ nhìn anh. Cô chỉ biết đây là một thị trường lớn mà cô hoàn toàn xa lạ, các mối quan hệ giao tiếp và quy tắc trò chơi trong thị trường này quyết định sự vui vẻ hay đau buồn, mà tư hữu hóa chính là linh hồn của thị trường tiền vốn.

Trong mấy ngày thị trường cổ phiếu xuống đáy, họ cũng đi chơi rất nhiều nơi ở Thanh Đảo, từ cầu tàu, bãi biển tới cửa Bắc Đại, thưởng thức những kiến trúc theo phong cách Đức, vui nhất là khi ngồi trên “xe lão gia” mà chỉ Thanh Đảo mới có, tài xế mở bài hát Sha la la vui vẻ, chiếc xe màu đỏ đi trên con đường một bên là biển, một bên nhà những căn biệt thự sang trọng, cảm giác thích thú đó cả đời này Tiểu Liên cũng không thể quên. Anh đưa cô đi từ khách sạn Vương Triều tới hộp đêm Tước Sĩ, rồi lại tới hoàng cung trên biển. Tại Hạ Thành cung dưới chân núi, Tiểu Liên bắt gặp nhớ tới câu chuyện Hương Ngọc trong Liêu trai chí dị, phẳng phất như trong mỗi loài kì hoa dị thảo này đều ẩn chứa một hồn ma xinh đẹp, thế thì có chuyện gì không thể xảy ra được? Trì Vĩnh nói, anh đã ở thành phố này hơn một tháng, nơi này rất giống Liêu trai chí dị của Bồ Tùng Linh, nơi nào cũng tràn đầy sự hiếm ác, chỉ có cảm giác thoát tục ở dưới chân núi và ở Hạ Thành cung mới khiến anh cảm thấy bình yên. Nhưng thời đại mà Bồ Tùng Linh sống làm gì có đầu tư chứng khoán, làm gì có chuyện bắt bạn phải dự đoán trước những câu chuyện không thể nào dự đoán được? Họ dừng lại trước một cánh cửa, cánh cửa đó không khoa trương như cửa của một ngôi nhà giàu có, nhưng nó có một vẻ cổ kính và thanh cao, đã nhìn quen những cánh cửa kính hiện đại, giờ nhìn cánh cửa này có một cảm giác thật kì lạ. Anh nhìn nó, như trầm tư suy nghĩ, cô nhìn anh, không hiểu anh đang nghĩ gì.

Ở Lao Sơn, cô say mê trước phong cảnh “sông chảy ngoài trời đất, sắc núi có như không”, mọi phiền lo chốn hồng trần tan biến hết, cảm giác mình thật là nhỏ bé, đôi mắt cô hiểu kì mở lớn, muốn thu hút từng cảnh đẹp của cái màu xanh mát mắt vào tầm mắt, nhưng cô lại thấy chúng nhấp nháy như ánh đèn, trong chớp mắt, khung cảnh trước mắt lại hoàn toàn mới, khiến người ta cùng lúc tồn tại hai cảm giác hy vọng và thất vọng. Cô nói, sự khác biệt của biển khiến cô say mê, cô muốn làm một con sóng nhỏ được trôi giữa lòng đại dương, được là một cặp tình nhân cả đời chơi trò đuổi bắt với bờ cát trắng. Anh cười nói tiếp:

- Sự nhiệt tình giúp chúng ta thân thiết với nhau hơn, hơi thở mạnh lại khiến chúng ta phải chia ly.

Bình thường anh ít nói ít cười, khi đứng trước biển, cuối cùng anh cũng cười, trong lòng cô không che giấu được niềm vui, nhìn Trì Vĩnh đang say sưa ngắm cảnh đẹp trước mắt vẫn thi thoảng giúp cô chụp ảnh, bắt giác cô muốn đưa tay ra lau những giọt mồ hôi trên má anh, nhưng cô lại không dám, chỉ dám đưa cho anh một cái khăn tay.

Anh nói:

- Thanh Đảo trước kia bị người Đức xâm chiếm, rồi lại bị Nhật Bản chiếm được, sau còn mấy lần bị cắt ra chia cho các nước khác, nhưng bản chất của nó vẫn không hề thay đổi, giờ đã qua một khoảng thời gian dài, diện mạo thành phố vẫn vậy, vẫn là một Thanh Đảo tinh khiết với trời xanh, biển xanh, bởi vì cái thể biển tựa lưng vào núi cho dù ngàn đời cũng không ai có thể thay đổi được.

Trong bữa cơm trước khi rời khỏi Thanh Đảo, cô thấy người Thanh Đảo nhiệt tình mời rượu Trì Vĩnh, anh ghé tai cô nói:

- Trên thế giới này, giữa người với người đều lợi dụng lẫn nhau, trừ anh với em.

Trì Vĩnh không giỏi uống rượu, đổ gục vào lòng Tiểu Liên ngay trước mặt mọi người, nhưng cô không hoảng sợ, cô thấy đôi mắt anh ướt ướt, cô không biết ai làm cho ai cảm động. Họ cùng nhau về Thượng Hải, trước khi đi, khi cô chủ động nói: “Em có thể làm gì giúp anh không”, cô đã hiểu rằng chuyến đi Thanh Đảo này có ý nghĩa như thế nào đối với cô. Anh nói, nếu anh có thể có được cái chai chứa đầy ký ức mà nhân vật nữ chính anh không biết tên trong Mộng Hồ Điệp vẫn hy vọng có, chắc chắn anh sẽ đựng mọi ký ức về đêm đó vào trong cái chai, đóng kín cẩn thận và không bao giờ mở ra.

Trước khi tới Thanh Đảo, cô tưởng anh giống như một chú hạc đang tìm kiếm tự do mà người khác tìm không thấy. Giờ đây, hàng ngày họ được ở bên nhau, chỉ trong một tuần ngắn ngủi, anh đã nói với mọi

người rằng cô là “em dâu” của mọi người. Anh sắp xếp cho cô ở trong một căn nhà gần biển, thường tới nửa đêm anh mới rời đi. Ban công rất đẹp, phong cảnh bên ngoài cũng rất đẹp. Khi tựa vào lan can, cô thấy hơi tiếc, bởi vì cái ban công xinh đẹp này không thuộc về cô, thành phố này chỉ là một nơi cho cô dừng chân trong chốc lát. Ai biết được ngày mai cô sẽ ở đâu?

Ngày cuối cùng anh uống say, các đồng nghiệp của công ty chứng khoán dìu anh về phòng, sau khi họ ra về, cô ở lại chăm sóc anh. Trên tivi đang chiếu một bộ phim do Tiêu Tường đóng, nhưng cô xem không vào.

Nửa đêm anh tỉnh lại, thấy cô đang thấp thỏm mở lớn mắt, mỉm cười ngồi cạnh anh. Anh ngồi dậy nói:

- Em mệt không? Nếu không mệt thì mình ra ngoài ngắm biển.

Thế là họ ra khỏi khách sạn, lái xe tới bên bờ biển đang vui mình trong đêm tối.

Anh nói:

- Có một người nói với anh, nếu nhắc đi nhắc lại điều ước của mình mười tám lần trước biển, điều ước sẽ thành hiện thực, em thử đi.

Khi đó, cô không dám ước vì sợ ước nguyện của mình quá xa xỉ nên chỉ biết đứng yên. Họ đứng trước mặt biển rộng lớn tối tăm trong đêm, nhìn những con sóng thấp thoáng vỗ bờ, tay nắm tay nhau, trái tim Tiểu Liên không thể nào thả nhiên được nữa:

- Tôi muốn làm biển, bờ biển bình yên, không phải ai cũng hiểu được. Trái tim gõ cửa, một hòn đá nhỏ cũng khiến tôi nổi sóng.

Họ vừa hát vừa nhìn bầu trời đang sáng dần, hiểu rằng cảm giác của mình lúc này không chỉ đơn thuần là say mê mặt biển rộng lớn.

Mùa thu năm 1998

Tương phùng kiếp trước, gặp nhau kiếp này đủ để nước mắt dâng tràn và để lại những vết thương không mờ.

Sau khi về tới Thượng Hải, họ thường xuyên chat với nhau, cô nói anh cô độc, anh đáp cô độc mới có thể tĩnh tâm.

Anh nói anh tốt nghiệp năm 1992, bởi vì hộ khẩu ngoại tỉnh nên không thể ở lại Thượng Hải. Anh không chấp nhận thua cuộc trước số phận, giảng viên đại học nói với anh, nếu lúc đầu Shakespeare và Napoleon chấp nhận an phận thì một người sẽ chỉ trở thành con trai của một nhà buôn lông cừu, người còn lại sẽ là một nông dân. Anh nghĩ đi nghĩ lại, quyết định đến Thâm Quyển đánh cược tuổi xuân của mình, khi đó ngành bất động sản và nhà ở đang là một ngành rất “hot”, nhưng anh lại chấp nhận đầu tư vào ngành chứng khoán vừa mới mẻ vừa nguy hiểm. Khi mới bước chân vào cánh cửa này đứng vào mùa hè năm cổ phiếu được giao dịch điên cuồng của Thâm Quyển, Trì Vĩnh cũng ý thức được sức hút khổng lồ của những thứ mới mẻ. Thời kì đó ở Thâm Quyển, có khi cả tuần liền anh bận tới mức không có thời gian ngủ, thường xuyên phải ra vào đồn công an, từng bị truy sát, cũng bị coi thường, rồi cũng đường hoàng ra vào những nơi ăn chơi giải trí cao cấp nhất của Thâm Quyển. Trì Vĩnh và bạn anh đã trải qua một thời kì buôn bán hàng hóa ngắn ngủi nhưng vất vả. Làm tốt thì cảm thấy như là một sự kết hợp hoàn mĩ giữa con người với thiên nhiên, làm không tốt thì phải ngủ đầu đường xó chợ. Giao dịch hàng hóa là một kiểu mua bán cần có sự đầu cơ và khéo léo, nhưng trong xã hội thương nghiệp, đầu cơ không phải là tội lỗi. Cũng may trong quá trình giao dịch, anh đã bảo vệ được bản thân và cũng bồi dưỡng được tâm lí chịu đựng mạo hiểm, hai thứ này chính là tố chất tâm lí cần thiết để tồn tại được ở nơi này. Sau năm năm ở Thâm Quyển, anh quay về, dùng số tiền kiếm được kinh doanh một thời gian. Giờ anh cảm thấy quay lại chơi cổ phiếu vẫn thú vị hơn, thế là anh quay lại với nghề cũ.

Anh nói cô có vẻ fragile[2], cô cũng tự mình thừa nhận, không biết trong cuộc sống của một cô gái fragile như cô xuất hiện một người đàn ông như anh rồi cuộc sẽ có kết quả như thế nào. Trong đêm lễ Tình nhân của người phương Đông, mừng 7 tháng 7 Âm lịch, học trò chuyện với nhau tới khi trời sáng. Anh hỏi ngày tháng năm sinh của cô rồi nói cô có rất nhiều người tình trong đời, nhưng lại không có ai là tri kỉ nhất. Trong một căn phòng nhỏ ở quán rượu yên tĩnh nơi Cổ Bắc, ngoài cửa sổ là một kiến trúc rất đẹp, họ tắt đèn, thấp lên hai ngọn nến, ánh trăng của thành phố dịu dàng và lặng lẽ chiếu vào, hòa lẫn vào ánh nến.

[2] Fragile: dễ vỡ.

Anh nói những câu đại loại như: “Tại sao anh gặp bao nhiêu người mà người anh có cảm giác chỉ có em?” khiến Tiểu Liên bỗng cảm thấy dường như mình đang ở một cõi hư vô, bầu trời trên đầu mặc dù có mây đen nhưng lại như đang ngấp ánh mặt trời, vô cùng mâu thuẫn. Trì Vĩnh kể về những nỗi vất vả của trước kia và những mạo hiểm trong công việc của anh hiện tại, anh nắm chặt tay cô, khiến mọi tình cảm của Tiểu Liên bắt đầu nảy nở.

Anh nói:

- Đối với anh mà nói, nếu tốt thì tốt hơn mọi người, nếu không thì ngoại trừ một người còn không tốt với ai cả, ở đây không có sự tương đối, tất cả đều là tuyệt đối. Mọi ngày, sau ba giờ là những bữa cơm liên miên, nhưng anh vẫn hướng về một bữa tối ấm áp và an lành.

Nhìn thân hình gầy gò của anh, trái tim Tiểu Liên như có một con sóng dữ đang trào lên, cô dường như đã biết vì sao anh tin vào bói toán, thích hút thuốc, đó là vì tâm hồn anh không tìm được nơi gửi gắm. Anh đau buồn nói:

- Giữa chúng ta chơi loại cổ phiếu nào, em hãy quyết định đi.

Một sự thay đổi nào đó của con người có thể có thành phần mạo hiểm, nhưng nếu cứ giữ nguyên hiện trạng, không hề thay đổi cũng có sự mạo hiểm. Trong những ngày sau đó, cuộc sống bình yên của Tiểu Liên có thêm một mối quan tâm, quan tâm tới sự thay đổi của thị trường cổ phiếu và quan tâm tới anh.

Một buổi chiều, cô xin nghỉ nửa ngày, tới đại sảnh của sở giao dịch cổ phiếu gần công ty cô. Hôm đó cô mặc rất đẹp, chiếc áo khoác nhẹ bên ngoài màu kem kết hợp với chiếc áo sơ mi hải quân màu đỏ và chiếc váy chữ A, trông vô cùng xinh đẹp. Bình thường cô chỉ cần hơi trang điểm chút xíu là đã khiến mọi người phải ngoái lại nhìn. Nhưng giờ đây trong cái đại sảnh huyên náo tiếng người, mọi người không nhìn thấy bóng dáng của cô gái xinh đẹp, những đôi mắt vẫn vờn tia máu của họ đều đang chăm chú theo dõi màn hình hiển thị giá cổ phiếu đang thay đổi liên tục trên tường, đây mới là thứ thú vị nhất, có sức hút và tính thách thức nhất đối với họ. Tiểu Liên đứng lẫn trong đám người, phảng phất như vừa tới một thế giới xa lạ. Ngôn ngữ trong thế giới này mặc dù đơn giản nhưng đối với cô lúc này thì chúng hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì.

- Thì ra ở nơi này mình lại nhỏ bé đến thế. Thị trường cổ phiếu quả là có sức hút lớn, có thể tập trung được rất nhiều người lại đây, liên tục có những đoàn người ra vào đại sảnh, nó khiến họ ngoại trừ cổ phiếu, không còn quan tâm tới cái gì nữa? - Cô nghĩ vậy rồi cảm thấy mình vừa nhỏ bé, vừa cô độc, nên rời khỏi đại sảnh.

Sau khi quay về, cô hỏi bạn bè các kiến thức về thị trường cổ phiếu, họ nói với cô trước tiên hãy chơi cổ phiếu ST[3], biên độ giảm giá của nó không quá 10%, sau này dần dần họ có thể bỏ đi cái mũ của ST.

[3] Cổ phiếu ST: cổ phiếu có độ rủi ro cao nhưng lợi nhuận cũng cao.

Công việc của Trì Vĩnh lại có một số thay đổi. Tổng giám đốc công ty chứng khoán tham gia vào tập đoàn Chính Hải, một doanh nghiệp tư nhân có lượng vốn hùng hậu, thành lập công ty đầu tư Chính Hải, chuyên phụ trách nghiệp vụ kinh doanh tiền vốn và quản lý tiền cùng với việc phục vụ quá trình đầu tư của BOT[4]. Trì Vĩnh trở thành cố vấn quản lý tài chính cho công ty này, tham gia vào một số hạng mục của công ty.

[4] BOT (Viết tắt của Build – Operate – Transfer): Xây dựng – Kinh doanh – Chuyển nhượng.

Để ở gần công ty, anh thuê một căn nhà kiểu cổ gồm một phòng ngủ, một phòng khách ở khu Lục Gia, Phố Đông. Cô vui vẻ cùng anh quét dọn nhà với cặp vợ chồng trẻ, rồi đi mua những đồ dùng cần thiết. Đối với cô, được cùng anh tới chợ và siêu thị mua đồ, sắp xếp đồ đạc trong căn phòng nhỏ, nhìn thấy bất kỳ sự thay đổi nào của căn phòng này đều là một việc vô cùng hạnh phúc.

Cô nhìn chữ “Phúc” dán trên cửa nói:

- Có phải là năm mới đâu, gỡ nó ra nhé?

- Đổi sang chữ “Hỉ” nhé?

Cô cười, nhưng vội vàng nói “không”. Anh nói:

- Xem ra cặp vợ chồng già kia biết thưởng thức cuộc sống hơn chúng ta.

Họ thường đi bộ trong khu Lục Gia. Dưới ánh đèn sáng chói, cô hơi lạc lối, nhưng cô sẽ không mất gì cả. Họ còn thường cùng ngồi trên bãi cỏ của ngôi trường cũ, cùng nhau trò chuyện tới sáng ngày hôm sau, cho tới khi bảo vệ trường dùng đèn pin rọi vào, khiến họ đành phải bỏ chạy.

Họ thường cùng nhau xem VCD, có lần, họ xem bộ phim Tiếng đàn mùa xuân có Miura đóng mà cô mang tới, đây là một bộ phim cũ được cải biên từ cuốn tiểu thuyết cùng tên của nhà văn theo chủ nghĩa duy mỹ Junichiro Tanuzaki, bộ phim miêu tả một học sinh đã chột mù mắt mình để giữ gìn hình ảnh đẹp của cô giáo dương cầm mà mình ngưỡng mộ. Tiểu Liên kinh ngạc với hình thức cực đoan và không khí buồn thương đặc trưng trong bộ phim Nhật này: Từ sau đêm đó, cất lên tiếng đàn của lòng em tôi mới được coi là một nhạc công.

Cô dần dần coi anh là một người thanh niên thông minh và thần bí. Khi ở cùng anh, cô luôn cảm thấy dịu dàng, yên bình, phẳng phất như đang thưởng thức một bài thơ của anh, tự do, phóng khoáng nhưng cũng vô cùng tinh tế. Cảm giác đó khiến cô kinh ngạc, cảm thấy trên thế giới này liệu có thứ gì gọi là thể tục. Cũng giống như sa mạc trong cơn mưa trở nên mềm mại như bông, lại giống như mặt biển dưới ánh nắng, rực rỡ như một bức tranh. Chỉ cùng anh ngồi xuống một góc đường nào đó trên đất Thượng Hải này, đếm những chiếc xe qua lại, cô sẽ không còn cảm giác thất vọng nữa.

Cô nói với anh:

- Anh giống như một kịch trường, hình như luôn có khán giả tới theo dõi những vở kịch mới.

Anh cười vẻ ngạc nhiên, nói:

- Kịch trường cũng có lúc không một bóng người, khi đó nên làm thế nào?

- Vậy thì hãy phá bỏ bức tường của kịch trường, làm một vở kịch lộ thiên, chắc chắn sẽ có người chú ý tới.

- Nếu trời mưa, đạo cụ đều ướt thì làm sao để diễn kịch, làm sao để không có lỗi với khán giả?

Cô ngắc ngứ anh cũng im lặng. Kịch trường không thể biểu diễn mãi, cũng giống như trời cũng có ngày mưa. Anh cũng có một vài mặt rất khó đoán, khi đó, trái tim cô giống như bị con sâu cắn nát. Trong sự im lặng, mọi quá khứ dường như đều xuất hiện trong tim anh, những đả kích và hiểm nguy từng trải qua đều ẩn giấu sau hàng mi của anh. Cũng giống như sa mạc khi nóng bỏng và mặt biển khiến người ta run sợ, trần ai trên quãng đường dài đã che lấp mất cô, cô cảm thấy cái điu hiu của câu thơ: “Ngàn cây lá rụng xạc xào. Dòng sông dằng dặc biết ngày nào thôi”. Nhưng anh đem lại cho cô cảm giác về biển, cô mãi mãi ghi nhớ.

Từ Thanh Đào quay về, cô say mê biển, biển khiến trái tim của cô háo hức khi nhớ tới, khiến cô biết khi gặp lại nó, cô sẽ vui mừng điên cuồng tới mức nào. Tình yêu đối với biển này là do phải cách xa biển, muốn gặp được nó không phải dễ dàng. Sự chờ đợi của Tiểu Liên cứ thế được vùi sâu trong tim.

Cô thường tới căn nhà nhỏ của anh ở Phố Đông. Anh làm tương cà chua cho cô ăn, hít hít hà hà, căn nhà đã mất đi vẻ ngoài lạnh lẽo. Họ cùng nghe những bài hát tiếng Nhật, nghe đi nghe lại bài Người yêu của Mayumi. Một đêm tháng 10, lần đầu tiên Tiểu Liên ở lại trong phòng. Cô vẫn luôn muốn nói về anh về những thứ thể tục, nhưng khi cô tắm xong, tóc còn nhỏ nước rùng rùng, trái tim cô như một con nai chạy lung tung, giữ một khoảng cách với anh đang nằm ngửa nửa gối, cô đã bị anh dịu dàng và mạnh mẽ kéo lại, cả người cô ập vào lòng anh, thế là những gì định nói không nói được thành lời.

Tiểu Liên là một cô gái rất truyền thống, cũng đã từng có một lần “thoảng qua” với Phương Thành, nhưng cô quá đau và quá hoảng sợ. Khi cô sợ đau, Phương Thành không dám tiếp tục mà dịu dàng nói, không vội, cứ từ từ. Nhưng họ còn chưa thực sự thuộc về nhau thì anh đã không còn ở nơi này nữa. Cái ôm của Trì Vinh khiến cô thấy khó thở, lại khiến cô cảm thấy anh đang run rẩy, cái ôm này giống như một con sóng mạnh mẽ đẩy tung cánh cửa trái tim. Cô chưa kịp nghĩ ngợi nhiều, sự kháng cự yếu ớt đã bị nhấn chìm bởi không khí lãng mạn anh tạo ra. Làm tình với anh là việc mà cô thấy sợ hãi, không chỉ vì đau mà còn vì cô sợ trải nghiệm này sẽ trở thành một hồi ức thương đau, thế là trong sự thân mật vô bờ, cô vẫn nghi hoặc, vẫn bất an, vừa hưng phấn, lại vừa kìm nén, trong lúc đấu tranh gay gắt với chính mình, cô quên mất sự kiên trì ban đầu của mình. Anh nóng bỏng như ngọn lửa. khi phòng tuyến cố thủ bị dứt, cô phát hiện ra

đằng sau sự đau đớn là niềm vui vô bờ, khiến cô đắm mình vào những mưa gió của tình yêu. Anh hỏi cô có cảm xúc không? Cô nhắm mắt lại, không đáp. Cô chỉ muốn gồng đầu lên cánh tay của anh mà chìm vào giấc mộng, cất anh vào trong tim, cho dù lãng mạn là thứ không có tương lai.

Sau khi làm tình, anh thường hỏi cô: “Em không thấy nóng sao?” Cô mỉm cười, nhưng lại muốn khóc, sau đó lặng lẽ dùng những ngón tay xinh đẹp của cô vuốt qua vuốt lại sống lưng trần ướt đẫm mồ hôi của anh, mỗi lần vuốt cô đều hi vọng nó sẽ không kết thúc. Cô nói, có một lời bài hát là mọi cô gái đều khát vọng được bước lên con tàu Titanic, cho dù là mất đi sinh mạng cũng không cần. Thực ra cô nói có ý của mình, mỗi khi thế này, cô thường thấy anh đốt một điếu thuốc, đầu thuốc lập lòe trong đêm tối đem lại cho cô hy vọng trong phút chốc, nhưng đồng thời cũng khiến cô lo lắng tình yêu giống như điếu thuốc, khi cháy hết sẽ lụi tắt. Anh và cô, ai là người đưa đũa cho ai, ai là người nói: “Ồ, tới bờ rồi, tạm biệt”? Nhưng từ đó về sau, cô quyết định xóa sạch hình bóng Phương Thành trong kí ức. Thế là căn nhà nhỏ ở Phố Đông trở thành căn nhà của tâm hồn cô. Mưa gió to thế nào họ cũng có cách đuổi nó ra khỏi cửa.

Một lần Trì Vĩnh nói:

- Chúng ta hạnh phúc như thế này, anh vẫn luôn quản lý tài sản của người khác, nghĩ lại em cũng có một khoản cổ phiếu, anh không giúp em thì thật đáng tiếc. Anh giúp em quản lý tiền vốn, dùng cách nói thông dụng của người phương Tây thì là chuyên gia quản lý tài chính. Em hiện giờ chắc vẫn chưa có khái niệm về việc này, nhưng anh tin là chưa đầy mười năm sau, ai ai cũng phải quản lý tài chính. Bọn anh là người chuyên nghiệp, em còn do dự gì đây?

- Em không thiếu tiền tiêu, bỏ ra một ít để mua bán cổ phiếu cũng tốt, thắng thua không quan trọng. Hơn nữa em cũng không hy vọng giữa chúng ta có thêm mối quan hệ về cổ phiếu. – Tiểu Liên cảm thấy hành vi lợi dụng và bị lợi dụng ấy cô không thể chịu được, hơn nữa có quan hệ tiền bạc với người mình yêu khiến cô có dự cảm không lành.

- Có lúc anh thực sự không hiểu em quá ngây thơ hay là suy nghĩ quá nhiều? Quan hệ cổ phiếu? Cách nói của em buồn cười quá. Chẳng phải trước khi quen anh, em không biết chút gì về cổ phiếu, sau khi quen anh mới mở một tài khoản cổ phiếu hay sao? Trong vài tháng gần gũi, chắc chắn em cũng có hiểu biết về cổ phiếu. Chẳng lẽ đây không phải là quan hệ cổ phiếu? Nếu đã làm rồi thì tại sao em không muốn làm cho thật tốt? Đừng quên bọn anh là người chuyên nghiệp, không chỉ nghiên cứu kĩ thuật mà còn nghiên cứu các mối quan hệ và nội tình đằng sau các doanh nghiệp, một điều kiện tuyệt vời như thế mà em còn không điểm xĩa gì tới, anh chưa thấy ai có cá tính như em!

Cô còn chưa kịp trả lời, điện thoại của anh đã đổ chuông. Đó là một cô gái Singapore rất giàu có nhờ buôn lậu, vừa cúp điện thoại, lại có một luật sư Hồng Kông gọi đến tìm anh. Anh nói với họ bằng giọng rất kiên định và bình tĩnh:

- Thị trường cổ phiếu của Trung Quốc hiện nay không giống như phương Tây là phục vụ cho nhà đầu tư, nhưng hướng phát triển sau này thì khó nói lắm, sau này rất nhiều các doanh nghiệp quốc hữu sẽ được xí nghiệp hóa, khi giá trị của thị trường cổ phiếu Trung Quốc đứng thứ ba thế giới, anh, tôi, và những khách hàng chơi cổ phiếu sớm nhất cũng phát triển gấp hàng ngàn lần cùng với sự phát triển của thị trường. Thị trường cổ phiếu mặc dù là một hình thức thu thuế biến tướng, nhưng ma lực của nó quá lớn, bởi vậy rất nhiều người thường bị lún sâu vào đó không rút ra được. Làm nghề này thì phải có mắt nhìn, không chỉ phải biết chọn cổ phiếu, hơn nữa còn phải biết chọn những người biết chọn cổ phiếu, anh có quan hệ với tôi như vậy coi như là gặp may. Về cơ bản, chúng tôi và khách hàng thường kí hợp đồng trước, sau đó chia theo tỉ lệ 30%, điều này giống như luật sư thu phí cố vấn.

Cúp điện thoại, anh nói:

- Em thấu chưa? Có bao nhiêu người xếp hàng tìm anh, em còn tỏ ra thanh cao, việc gì phải coi trọng đồng tiền như thế? – Anh thấy cô vẫn im lặng suy nghĩ, muốn không khí nhẹ nhàng hơn, bèn nói tiếp. – Em biết cổ phiếu đầu tiên của Trung Quốc là gì không?

- Không.

- Là Tiểu Phi Lạc năm 1984.

-Ồ.

- Sau đó, năm 1989, giao dịch chứng khoán Thượng Hải được thành lập, khi đó anh đang đi học đại học.

- Em dường như ở một thế giới khác, không biết gì cả! Chỉ nhớ hình như Tam Mao[5] chết vào hồi đó. Cô ấy mãi mãi là chủ nhân trong câu chuyện của mình, rất nhiều người sống quả là bình thường, bởi vậy cô ấy đóng một vai thần thoại. Chỉ tới khi Hà Tây chết đi, cô ấy không thể sống một mình được nữa, cũng chẳng bao giờ được một người đàn ông thương yêu nữa, bởi vậy cô ấy bắt đầu theo đuổi danh lợi và các một quan hệ xã hội, nhưng cuối cùng vẫn đánh mất bản thân.

[5] Tam Mao (1943 – 1991) tên thật là Trần Bình là một nữ nhà văn nổi tiếng của Đài Loan (sánh với Quỳnh Dao). Một số tác phẩm nổi tiếng như: Câu chuyện Sahara, Nhật kí bù nhìn rơm, Ký sự về cuộc lưu lãng của Tam Mao...

Tam Mao từng nói, môn học của chúng ta là hóa học, Tiểu Liên cảm thấy rất đúng, quay lại nhìn anh có vẻ như đang không mấy hứng thú với chủ đề này. Đầu tiên anh không nói năng gì, sau đó lại bắt đầu nói về tình hình phát triển của cổ phiếu quốc tế, cái gì mà cổ phiếu loại H của các doanh nghiệp đại lục đã được lên sàn ở thị trường Hồng Kông, cổ phiếu N đã lên sàn ở New York và phương thức ADR... Cô đùa rằng muốn anh dạy cô xem biểu đồ cổ phiếu, thế là anh mở máy tính ra thật, nói:

- Em nhìn đi, thông thường mũi tên đi lên thể hiện người mua nhiều, lúc này cổ phiếu cung không đủ cầu, sẽ dẫn tới cái gì?

Tiểu Liên lơ đãng, chỉ nhìn vào dáng vẻ chuyên tâm của anh, sau đó như sự tỉnh không giấc mộng, nói:

- Cái gì?

- Em đúng là một học sinh lười biếng. Nhưng xem biểu đồ chỉ có thể phản ánh được quá khứ, không có nghĩa là tương lai, vận may rất quan trọng.

- Anh tắt máy tính đốt điều thuốc thứ hai.

Tiểu Liên tự nhủ ở cùng anh không phải vì bất cứ lợi ích nào, tự trong đáy lòng mình, cô thực sự không muốn anh giúp cô chơi cổ phiếu.

Cô không hề toan tính gì với anh, rất tự nhiên, hai người họ bắt đầu cuộc sống chung mỗi dịp nghỉ cuối tuần.

Hơn tám giờ sáng ngày cuối tuần, cô vẫn ngủ say bên cạnh anh. Bỗng dưng tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, Trì Vĩnh nghe thấy tiếng động bèn ra hiệu cho cô đừng lên tiếng, anh vẫn làm như vẻ không nghe thấy gì, tiếp tục ngủ. Tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn, cô nghe thấy một người con gái đang gọi tên anh, cuối cùng cô gái đã từ bỏ. Trì Vĩnh nghe thấy tiếng bước chân xa dần, mấy phút sau đó, anh ngồi dậy, đi tới cửa sổ, nhìn theo cái bóng người kia đã bỏ đi rồi mới yên tâm. Tiểu Liên hỏi anh chuyện gì, anh chỉ nói có một vài chuyện cần giải quyết.

Tiểu Liên mở cửa đi đi, phát hiện ở cửa có một bông hồng vàng yếu ớt và cô đơn nằm trên mặt đất, thật đáng thương.

Cô dường như ngộ ra điều gì đó, quay người bước vào phòng, đưa bông hồng cho anh.

Anh không hề tỏ ra căng thẳng, còn hỏi:

- Em có biết hoa hồng vàng nghĩa là gì không?

- Chẳng lẽ anh không biết sao?

- đương nhiên. Anh chưa bao giờ chơi trò này.- Khi nói, anh không nhìn đóa hoa xinh đẹp đó.

Cô vội hỏi:

- Là ném đá dò đường hay là không tiện bày tỏ? Là từ chối khéo? Là tình bạn mà không phải tình yêu? Hay là câu hôn?

- Trời, em đừng nghĩ lung tung, rất nhiều chuyện em không thể lý giải được đâu.

Trì Vĩnh từng hỏi cô:

- Nếu anh xảy ra chuyện, em sẽ làm thế nào?

Cô không hiểu xảy chuyện gì thì mới được gọi là “xảy ra chuyện”. Cô thích anh, thích tới mức bất chấp tất cả.

Vẻ đẹp của loài hoa anh đào mà anh từng kể khiến cô ghi nhớ sâu sắc. Kỳ hoa nở của hoa anh đào chỉ có mười ngày, cái vẻ đẹp biến mất trong chớp mắt ấy đã trở thành tượng trưng cho thẩm mỹ của người Nhật Bản. Loài hoa có linh hồn ấy vừa mới vừa cũ, vừa đẹp vừa buồn, nó tượng trưng cho sự thay thế những bông hoa. Cho dù sinh mệnh của hoa anh đào vô cùng ngắn ngủi, nhưng ai không muốn để nó đẹp hơn?

Một Tiểu Liên fragile từ khi quen biết Trì Vĩnh đã học được cách thể nghiệm trong cuộc sống phức tạp, đan xen giữa yếu đuối và kiên cường. Cô từng tưởng rằng anh là một người cần được chăm sóc, nếu anh đồng ý, cô sẽ vì anh mà học nấu cơm, may quần áo, dùng tiếng hát và tiếng đàn của cô đồng hành với anh mỗi ngày. Làm một cô gái hiền lành kiên cường trong sự chờ đợi, nhưng vừa gặp anh đã nước mắt như mưa. Bởi nụ cười của anh đã sớm khắc ghi trong tim cô, nỗi buồn của anh thành nỗi buồn của cô, niềm vui của anh trở thành hạnh phúc của cô, những đóa hoa hồng vàng ấy lại khiến cô hoang mang rơi lệ. Cô sùng bái cảm giác yêu đương hư huyền, vì một cái ôm trong khoảnh khắc, có thể không sợ vì nó mà thay đổi cả cuộc đời, cô không phải là một người tùy tiện, chỉ có thể cho phép thân thể mình đi theo trái tim.

Mấy ngày sau, cô viết cho anh một bức thư tràn đầy tình cảm chân thành của cô, trong đó có đoạn:

Khi lớn dần, niềm vui ngày càng khó tìm thấy. Sự đáng sợ nhất của đời người không phải là đánh mất tiền bạc, mà là mất mát hy vọng và hứng thú. Nếu không có trách nhiệm cuộc sống sẽ nhẹ tựa lông hồng. Chẳng ai muốn ôm mãi bong bóng xà phòng không có thực, cũng không muốn thề hứa với ai. Bởi vì yêu anh nên mới có dũng khí chờ đợi anh, ngây thơ như một đứa trẻ, quay về với trạng thái nguyên thủy nhất. “Mọi cô gái đều khát vọng được bước chân lên con tàu Titanic, cho dù mất đi sinh mạng cũng không cần”. Anh còn nhớ câu nói này không? Anh có thể đoán được cảm nhận của em không? Cuộc sống của em nhờ có anh mà rục rỡ, nhưng không mong nó vì anh mà lụi tàn. Mặc dù em đã yêu anh, anh đã trở thành một gánh nặng trong cuộc sống của em, những ngày tháng rời xa anh, em giống con chim nhỏ bay qua cành cây gãy, nhưng đối với anh, em vẫn nên lí trí hơn tình cảm. Nếu còn sợ hãi như người thợ mỏ lâu ngày được nhìn thấy ánh sáng mặt trời, vậy thì em đành rời xa.

Anh đọc bức thư trong mấy phút đồng hồ, sau đó nói:

- Không ngờ em lại viết hay như thế! Em nên viết văn mới đúng. Anh giới thiệu cho em mấy anh em làm ở tòa soạn, tới lúc đó em sẽ không có thời gian suy nghĩ lung tung nữa, chắc chắn là em sẽ bị biên tập giục tới tấp mất mũi. Anh vốn tưởng mình đã không còn có thể có tình cảm gì nữa, không ngờ em vẫn có thể kích thích được sự nhiệt tình nơi anh. Ôi, sao lại gặp một người tài hoa như em nhỉ, nếu em thành nhân vật nổi tiếng, anh chỉ có thể làm cái bóng nhỏ của em thôi.

Những lời này của anh khiến cô như rơi từ cái vòng này vào một cái vòng khác.

- Em nên viết nhiều hơn, như thế sẽ có tác phẩm để biên tập đọc. Anh sẽ giúp em quản lý tiền bạc, em bảo người nhà em bỏ ra ít tiền đầu tư vào cổ phiếu, còn hơn là cất tiền trong ngân hàng. Anh chỉ có thể làm cho em hai việc, thứ nhất là giúp em chơi cổ phiếu, thu lợi nhuận, thứ hai là nếu em mệt, muốn đi đâu đó nghỉ ngơi, anh sẽ sắp xếp cho em.

Cô vẫn chưa dám đồng ý để anh chơi cổ phiếu thay mình. Có rất nhiều việc không thể nào miễn cưỡng được. Nếu những cổ phiếu anh giới thiệu thực sự thành công, cô sẽ cảm ơn anh, nếu không, cô sẽ biết con người thật của anh.

Cô nhìn quanh căn phòng, rất nhiều sách về thể loại Chu Dịch, rồi lại nhìn người đàn ông đang nhìn cô chăm chú. Anh thấy cô lật những cuốn sách đó lên, bèn nói:

- Rất nhiều người đều mời anh giúp họ mở ra mật mã của tiền bạc. “Số phận may mắn gặp, tuần hoàn chẳng thể tìm”. Bởi vậy có lúc anh nghiên cứu Kinh Dịch, bát quái, cái này có mối quan hệ rất mật thiết với nghề nghiệp của anh. Kinh Dịch chỉ về tuần hoàn, tuần hoàn một ngày, tuần hoàn một năm.

Anh còn nói tới các nguyên tắc trong thái cực, lưỡng nghi, tứ tượng, bát quái, sáu mươi tư quẻ... Những thứ này quá phức tạp đối với cô. Anh giống như một bác sĩ giỏi, nhìn thấy bạn cũ biểu hiện triệu chứng như

thế nào thì sẽ nói trúng chỗ đó trong lòng bạn.

Mấy ngày sau, Tiểu Liên vẫn không đồng ý để anh giúp cô chơi cổ phiếu. Lúc này anh thông báo cho cô một tin: Tập đoàn Chính Hải đang chuẩn bị mua thực nghiệp G của một công ty đã có trên sàn chứng khoán, sau đó để Chính Hải lên sàn, thế này gọi là mua vỏ để lên sàn, là muốn dùng một số vốn ít nhưng làm một việc lớn. Như thế không lâu sau, cổ phiếu G cũng sẽ tăng từ ba tệ lên ba mươi tệ, cao hơn rất nhiều so với Bắc Đại nhập vào Diên Trung năm xưa.

Tiểu Liên nghe mà đau lòng, lập tức gọi người nhà vào và bạn bè mua thật nhiều cổ phiếu G, loại cổ phiếu này sau hai tuần tăng giá thì bắt đầu rút, từ đó cứ giảm xuống thê thảm. Trên thông báo nói thực nghiệp G mua năm mươi phần trăm cổ phần của Tập đoàn Chính Hải, giá trị công ty sau thuế tăng gấp năm lần, trong vòng hai mươi ngày này, giá cổ phiếu giảm xuống còn hơn hai mươi một tệ, Tiểu Liên thực sự không hiểu, bèn hỏi Trì Vĩnh, Trì Vĩnh nói thông báo đó là giả, họ vẫn đang trong quá trình mặc cả. Không lâu sau, trên báo lại có thông báo, vì cổ đông lớn nhất của cổ phiếu G phản đối nên thực nghiệp G không mua được tập đoàn Chính Hải, như thế thành tích của thực nghiệp G càng khiến người ta lo lắng, cũng khiến Tiểu Liên toát mồ hôi.

Cô hỏi rốt cuộc thì là ai mua ai, tại sao cuối cùng hai bên đều không đạt được kết quả như thế? Anh nói, lẽ ra thực nghiệp G định dùng 500 triệu nhân dân tệ để mua tập đoàn Chính Hải, sau đó Chính Hải dùng 500 triệu tệ mua toàn bộ cổ phiếu G, như thế là thành cổ đông lớn nhất của họ, như thế chẳng phải là Chính Hải đã khống chế cổ phiếu của Thực nghiệp G rồi sao? Nhưng vì nguyên cổ đông lớn nhất không hiểu về thành tích của Chính Hải nên vẫn chưa thể thông qua.

Cổ phiếu G mới tăng được hai tệ đã rút xuống, giống như bước chân của loài quỷ tốt, không hề tốt đẹp như những gì Trì Vĩnh nói. Thị trường tiền vốn phải dùng quyền nắm giữ cổ phiếu để “nói chuyện”, Tiểu Liên cũng không thể trách ai, cô biết trước mặt anh, mình giống như một người mù quáng, cũng hiểu anh không thể thao túng giá cổ phiếu được. Nhưng cho dù anh có thực sự có được khoản tiền mấy triệu tệ hay nghèo rớt mùng tơi thì cô cũng quyết định đặt cược, cược tình yêu của họ.

Trì Vĩnh liên tục rót vào đầu tư các cô gái khác có tư tưởng quản lý tiền bạc, anh chỉ coi Tiểu Liên là một trong số những cô gái đó, chỉ khác nhau ở chỗ Tiểu Liên thật lòng với anh hơn. Có những lúc, Tiểu Liên khiến anh cảm động nhưng anh không được phép nghĩ tới những điều này. Hồi mới tới Thượng Hải, anh còn nghiêm túc học hành. Nhưng sau đó, anh phát hiện chăm chỉ học hành thật là ngu ngốc, người thông minh nên dùng các mối quan hệ nam nữ để tạo ra kì tích. Thế là anh liên tục tham gia vào các hoạt động gặp mặt, uống rượu, trò chuyện, nghe nhạc, những chàng trai cô gái bình thường không có tự tin đều tìm được tự tin ỉnh lúc này. Còn trái tim Trì Vĩnh lúc nào cũng tràn đầy cảm giác an toàn.

Những hoạt động dày đặc khiến sổ tay của anh đầy ắp số điện thoại và tên. Lúc nào rảnh rỗi, anh giở sổ tay ra, hẹn gặp một người mà anh có cảm tình hoặc thấy có lợi cho anh. Đối với người đàn bà mà anh cho rằng có “tiền đồ phát triển” này, anh sẽ chủ động thanh toán, nhưng đối với những người đàn bà anh không muốn gặp lần thứ hai, anh sẽ rót vào đầu tư quan niệm bình đẳng kinh tế, khi thanh toán, anh cũng chỉ thanh toán đúng phần của mình. Đương nhiên, cho dù như vậy, cũng có rất nhiều người đàn bà chủ động gọi điện cho anh. Khi họ vây quanh anh, nghe anh thao thao bất tuyệt về quan niệm quản lý tiền bạc, anh sẽ cảm thấy rất hài lòng về khả năng chi phối và sử dụng tiền bạc của mình. Trong mắt anh, Tiểu Liên cũng chẳng khác gì những người đàn bà khác, anh vẫn đang không tiếc sức lực để tìm kiếm một người đàn bà mà anh cho là khác thường.

Mùa đông năm 1998

Tình yêu là sự tinh khiết đau đớn trong mùa đông. Mùa đông là sự chờ đợi của số mệnh trong tình yêu.

Trước khi quen Tiểu Liên, trong lòng Trì Vĩnh có một người đàn bà “tiền đồ phát triển”, đó là Bạch Bình. Nghề nghiệp và “triết học đàn bà” của anh khiến anh quen biết rất nhiều người, anh quen Bạch Bình trong một cuộc gặp gỡ bạn bè. Chị là bà chủ của một công ty sản xuất va li, bố mẹ lại là quan chức cấp cao, chồng chị là tổng giám đốc một tập đoàn kinh doanh ô tô ở Mỹ, cuộc sống giàu sang khiến chị ngày nào cũng tràn đầy sức sống, các loại đồng hồ đắt tiền, quần áo hàng hiệu, mùi nước hoa dễ chịu tỏa ra từ người chị đã thu hút ánh mắt của Trì Vĩnh. Khi anh nhìn thấy chị trong bộ lễ phục bằng vải sa tanh màu hồng phấn, rồi biết được hoàn cảnh gia đình chị, bỗng dưng anh cảm thấy chị chính là người trong mộng mà anh

tìm kiếm bấy lâu nay.

Ba mươi tuổi, có tiền, ngoại hình khá, có ánh mắt đủ để phê phán người khác và có một sức hút mãnh liệt với người khác giới. Anh ra sức thể hiện trước mặt chị, cử chỉ và lời nói nho nhã, tính tình chín chắn, khiêm tốn, thi thoảng anh phải tự nhắc mình không được nói nhiều, cũng đừng nói quá ít, phải thể hiện mình là người tao nhã, nhưng chị vẫn chỉ dành cho Trì Vĩnh vài cái liếc mắt hững hờ.

Rất nhiều đàn bà muốn tiếp cận với một Trì Vĩnh bí hiểm, nhất là khi anh thao thao bất tuyệt giảng cho họ nghe về những chuyện liên quan đến đầu tư và chứng khoán, họ đều say sưa lắng nghe. Trì Vĩnh chỉ coi họ là bạn gái “sơ cua”. Trong lòng anh hiểu ra, người đàn bà như thế nào thì có thể cho anh cái gì đó, người đàn bà thế nào thì không thể cho anh cái gì.

Một hôm, anh đặt phòng ở một khách sạn cao cấp, khoác lên người bộ lễ giá hàng vạn tệ duy nhất mà anh có, ngồi trong phòng gọi điện cho Bạch Bình, mời chị tới khách sạn gặp mặt. Nhưng Bạch Bình từ chối anh ngay trên điện thoại, khiến anh suýt nữa thì đập nát cả điện thoại ra. Căn phòng trống không, anh đành gọi một cô gái khác tới. Họ ngoài làm tình thì chẳng nói gì nhiều. Cuối cùng, anh giận dữ tới mức sức cùng lực kiệt, hai chân mềm nhũn.

Thực ra thì Trì Vĩnh không phải bắt buộc phải tìm Bạch Bình, Từ lâu anh đã không còn cái cảm nhận thấy tình yêu sâu sắc thế sống thế chết nữa. Trong từ điển của anh, yêu chỉ để phục vụ cho nhu cầu sống, bởi vậy một mặt khác, anh vẫn thản nhiên hưởng thụ tình yêu Tiểu Liên dành cho anh. Có lúc, sự lãng mạn của họ khiến anh này sinh ảo giác, cảm thấy mình thực sự có thể yêu người khác, nhưng mỗi khi mặt trời chiếu sáng trên đầu, ảo giác đó lại biến mất.

Có lúc Trì Vĩnh ra ngoài bàn chuyện, bảo Tiểu Liên về nhà trước chờ anh. Tiểu Liên thấy chán nên mở nhạc, thấp nền, cho dù muộn và mệt thế nào anh cũng trở về.

Trong đêm tối, nghe thấy tiếng chìa khóa mở, trái tim cô lại đập thình thịch như ngày đầu yêu nhau. Anh vừa bước vào phòng, cô đã nói:

- Anh đã về rồi à? Em đã chuẩn bị chờ anh tới 6 giờ sáng rồi cơ, thế mà hai giờ anh đã về, giỏi lắm!
- Thế nếu 6 giờ anh mới về thì sao? – Anh ngồi ở mép giường, nương theo ánh trăng nhìn cô, cảm thấy cô thật đẹp. Thật đáng tiếc!
- Thế thì em thấp nền đến khi trời sáng.- Người đàn bà ngồi chờ dưới ánh trăng hy vọng tìm được hạnh phúc, bởi vậy cô vô cùng đẹp, dịu dàng, ngọt ngào.
- Em lãng mạn thật đấy.

Cô có thể mặc kệ anh đã về chưa, cứ chìm vào giấc ngủ, cô muốn chờ, cho dù cây nến đã cháy tới tận cùng, chỉ còn ánh lửa leo lét như một con đom đóm, cô cũng muốn để anh mỗi khi bước chân lên cầu thang, ngẩng đầu lên là thấy tia sáng duy nhất trong đêm tối. Cô ngồi ở đầu giường, lặng lẽ và ngọt ngào, anh không nhận được nữa, lại gần cô, hơi thở ấm áp của anh khiến tim cô lại đập mạnh. Cô chỉ cảm thấy, cho dù trời có sập xuống, chỉ cần họ được ở bên nhau là được. Anh thường nói, nhưng người yêu thích nghệ thuật như cô hình như tưởng tượng nhiều hơn lời nói. Tiểu Liên biết, đó là vì những điều cô muốn nói quá nhiều, bởi vậy không biết phải bắt đầu nói từ đâu. Thế nào là hạnh phúc? Thế nào là tàn khốc? Ông trời không nói cho cô biết. Cô cũng có công việc và bạn bè, cô chỉ hy vọng trong cuộc sống bận rộn ấy, có sự tồn tại của anh, được lặng lẽ ngồi bên cạnh anh là cô đã không còn muốn nghĩ tới những chuyện khác nữa.

Mùa đông tới rồi, tình yêu của cô mù quáng tới nỗi không thể đoán được rằng đây có phải là một trò chơi hay không, mùa đông tới, ngoài trời lạnh giá, căn phòng nhỏ thì vẫn ấm áp như mùa xuân.

Một ngày sau tết Dương lịch, Trì Vĩnh cho Tiểu Liên xem một bài giới thiệu về các nữ nhà văn trẻ trên một tạp chí thời trang, anh chỉ vào bức ảnh của một người rồi nói:

- Cái người tên Đại Vân này từng sống với anh, nhưng anh cảm thấy cuộc sống của cô ấy quá khác thường, bởi vậy anh đuổi cô ấy đi. Thế là cô ra sức viết tiểu thuyết, cuộc sống lại càng thay đổi. Câu văn cô ấy viết rất dài, nội dung đại khái là các mối quan hệ xung đột và hòa hợp giữa đại gia và chân dài. Trong truyện của mình, cô ấy thường vào vai một người có cuộc sống vô cùng đặc biệt.

Tiểu Liên đọc bài văn xong nghĩ, tỏ ra giỏi giang chỉ là cái vỏ ngọc trang của “nhà văn xinh đẹp”. Đại Vân, thực ra nó chứng tỏ cô hy vọng mọi người chú ý tới mình, nội tâm của cô chắc chắn là rất đau khổ. Phản nghịch chỉ là một kiểu tự lừa mình dối người mà thôi. Trì Vĩnh vứt bỏ cô có phải là một nguyên nhân khiến cô phải nguy trang không? Anh khuyên Tiểu Liên viết văn, sau đó lại nói chuyện này với cô, anh đang tạo áp lực hay động lực cho cô? Tiểu Liên bỗng cảm thấy mình thật nhỏ bé, cảm giác giống như một hòn đá cô độc nằm trên cánh đồng hoang dưới ánh nắng, nó rơi thẳng vào trái tim vốn đã bất an của cô, làm đảo lộn toàn bộ tư duy của cô.

Khi nói về Đại Vân, anh cau mày, nhưng giọng nói rất bình tĩnh. Thành tích văn học mà Đại Vân có được khiến Tiểu Liên ngưỡng mộ, mặc dù nghĩ tới điều này, trong lòng Tiểu Liên thấy không vui, nhưng từ đó về sau, cái tên Đại Vân vẫn ẩn dấu trong trái tim cô.

Một tuần sau, Tiểu Liên cùng anh và vài người đồng nghiệp ở Chính Hải của anh tới Hàng Châu chơi hai ngày. Họ thuê xe để đi, mọi chi phí đều do anh thanh toán, cô không biết vì sao anh lại phóng khoáng, rộng rãi với đồng nghiệp của mình như thế.

Về tới Thượng Hải, anh lái xe đưa tất cả đồng nghiệp về nhà, chỉ còn lại hai người. Cơn gió bắc khiến những cành cây trở trọi rồi bỏ chúng lại mỗi lúc một xa. Trên đài đang phát bài *Now anh forever* của Richard Max, họ dừng lại bên đường để thưởng thức cảnh mưa ngoài cửa, giống như hồi ở Lao Sơn, Thanh Đảo. Họ quần lấy nhau trong xe, anh nói:

- Yêu một người thì phải đọc lời nguyện, hận một người cũng phải đọc lời nguyện.

Cô chớp mắt nhìn vẻ nghiêm túc của anh, bật cười.

Anh đỗ xe, họ cùng lên lầu rồi vào phòng. Cô phát hiện trên đầu giường của anh có thêm một bức ảnh cắt ra từ báo, người trong bức ảnh là một diễn viên Đài Loan, anh chỉ vào bức ảnh nói:

- Em không cảm thấy cô ấy rất giống một người sao?

Tiểu Liên đã nhận ra cái dung mạo như hoa như ngọc ấy rất giống “mẹ của một đứa trẻ” trong máy tính của anh, ánh mắt cũng xinh đẹp và yếu đuối như vậy.

Thực ra Tiểu Liên biết trong cuộc sống của Trì Vĩnh, có quá nhiều người đàn bà với những phong cách khác nhau từng xuất hiện. Anh từng nói với Tiểu Liên có vẻ đẹp cổ điển của một phụ nữ những năm 30, 40. Đó chẳng phải là thời đại của Nguyễn Linh Ngọc sống sao?

Vào thời khắc cuối cùng của những năm 90, trái tim Tiểu Liên đang say vì tình. Có lúc cả đêm cô không về khiến bố mẹ cô chờ đợi trong lo lắng, nhưng cô không quan tâm, bởi vì sự lãng mạn của Trì Vĩnh khiến cô không thể kháng cự nổi. Từ cánh cửa sổ của căn phòng nhỏ, nhìn ra sự ồn ào, huyên náo của ngoài kia, cô không muốn những thứ này đều trở thành lâu đài cát trên bãi biển.

Cô vốn là người sống an phận, nhưng giờ đây cô tình cờ nhớ tới từ “vụng trộm”. Lúc này cô mới biết, cô là một người yêu sự cô độc, yêu cái cảm giác được vui buồn trong cuộc sống. Cô cũng hy vọng thủy triều của sinh mạng có thể giúp cô tự do chạy đi lắng nghe tiếng sóng biển, hòa mình với anh trăng và những vì sao.

Cô thường nhớ lại Trương Ái Linh đã chết trong cô độc và tình yêu của bà. Hồ Lan Thành có gia thất, có bạn gái, Trương Ái Linh cũng thể hiện mình là người rất độ lượng, bà nói bà không muốn nhìn thấy gì thì bà sẽ không nhìn thấy thứ đó. Mặc dù như thế nhưng bà vẫn không thể hoàn toàn nhắm mắt cho qua. Thực ra, thứ bà cần là một ngôi nhà về mặt tâm lý, và cá tính kiêu ngạo, mạnh mẽ của bà khiến bà không bao giờ miễn cưỡng ai. Cuối cùng, bà cũng phát hiện ra Hồ Lan Thành có người đàn bà khác, ngoài ra còn có một người vì ông mà bị bắt ở Vũ Hán. Bà bất chấp sự kiên trì của mình năm xưa, bắt đầu tranh cãi với ông. Trong lúc tranh cãi, bà phát hiện ra bà đang được trải nghiệm tâm trạng của nhân vật nữ chính trong tác phẩm của mình. Mỗi lần trước khi lùi lại, bà đều tưởng rằng mình không thể nào thỏa hiệp được, nhưng không ngờ còn có sự thỏa hiệp lớn hơn đang chờ bà.

Yêu có phải là cần phải khéo léo để cầu toàn không? Thực ra kết cục của tình yêu không phải chỉ có hai loại, nhưng những người yêu nhau đều mang trong mình một câu chuyện riêng, bởi vậy diễn biến tiếp theo của câu chuyện mới đặc sắc hơn.

Tiểu Liên nhìn thấy một bức thư trong phòng anh, đó là của một cô gái tên Vương Thụy gửi anh, mong muốn được cùng anh kết hôn. Tiểu Liên có thể đọc thuộc lòng từng câu từng chữ trong bức thư đó. Khi anh trở về, cô hỏi anh, anh đáp:

- Những người muốn kết hôn với anh nhiều lắm, họ kết hôn không thành thì vay tiền hoặc chơi cổ phiếu.

Tiểu Liên không tin, nói là trong bức thư, cô gái đó không tỏ ra là người vụ lợi như thế. Anh hạ giọng nói:

- Haizz, em chỉ nhìn thấy phần sáng sủa, trên đời những việc thế này nhiều lắm. Đó mới là cuộc sống! Làm nghề bọn anh không thích hợp với việc kết hôn, ít nhất trong vòng một, hai năm nữa anh không nghĩ tới điều này.

Cô nói:

- Nhưng anh không thể?

- Anh làm sao? – Anh hỏi

Tiểu Liên do dự, cô không biết mình là nhân vật chính hay chỉ là nhân vật phụ. Lần đầu tiên cô phát hiện ra anh không chung tình với cô, bởi vậy khuôn mặt anh mới buồn bã, giọng nói anh mới rầu rầu như vậy. Anh tưởng rằng anh là Picasso sao? Có thể nói những câu kiểu như: “ Anh yêu em nhiều hơn hôm qua, ít hơn ngày mai, anh yêu em ngày hôm nay” để lấy lòng đàn bà sao? Trên bề mặt, anh là một quý tộc độc thân, nhưng thực tế thì sao? Cô không dám nghĩ tiếp. Một người ngây thơ như cô đứng trước mặt anh luôn luôn trở nên vụng về, ngây ngô.

Buổi chiều hôm lễ tình nhân của người phương Tây, Trì Vĩnh gọi điện thoại bảo cô tới nhà. Họ vẫn vui vẻ như trước kia, thế là mọi vấn đề cô lại cho qua.

Chiều tối, anh tìm một phong bì có hai vạn tệ, nhưng lật hết các ngăn kéo tủ, va li mà vẫn không thấy, anh nổi giận. Sau đó anh gọi một cú điện thoại, một lúc lâu sau người kia mới trả lời. Anh nghiêm giọng nói:

- Anh đón tiếp em, vậy mà em lại lấy trộm đồ của anh, anh có thể tố cáo em đấy. Em định chờ anh tới công ty tìm em hay là mang tiền trả lại đây ngay bây giờ?

Bên kia hình như hơi sợ, bèn vội vàng thừa nhận, họ hẹn nhau thời gian và địa điểm trả tiền. Cô nhìn khuôn mặt tái xanh vì giận của anh, vừa đồng cảm vừa khó hiểu. Trước khi đi, anh hỏi:

- Anh nên đi làm tiểu nhân hay đi làm quân tử?

Tiểu Liên ngẩn ngơ:

- Bạn anh tới đây sao có thể nhân lúc anh không để ý mà mang tiền của anh đi chứ?

Anh lập tức hỏi lại:

- Em nói anh có bạn không?

Cô cứng lưỡi, kinh ngạc và nghi ngờ. Bình thường những người đàn ông, đàn bà tìm anh đều rất nhiều, cô muốn hẹn với anh đều phải kiên nhẫn chờ đợi, vậy mà anh còn không biết mình có bạn hay không! Cô hỏi anh:

- Máy giờ anh quay về?

- Không biết.

Anh lo lắng bỏ đi, để lại một mình Tiểu Liên. Đã không thể đoán được đây là lần thứ bao nhiêu cô phải ngồi chờ anh, một mình trong căn phòng trống trải này rồi. Thế là cô lại một lần nữa giặt quần áo, dọn phòng, đọc sách, nghe nhạc, vừa bắt bản thân mình bận rộn vừa lặng lẽ chờ đợi.

Anh về tới nhà lúc hơn mười hai giờ đêm. Cô nằm trên giường giả vờ ngủ say, anh nhẹ nhàng lay cô dậy, ôm eo cô, nói là đã bình an vô sự rồi. Cô nói:

- Cuộc sống này khiến em thấy không an toàn, vô cùng lo lắng, em không muốn tiếp tục nữa!

Anh nói:

- Có phải em cảm thấy em đã hy sinh mà không được đền đáp hay không? Hy sinh rồi chờ đợi sự đền đáp có khác nào cuộc giao dịch mà em vốn không thích? Em chưa nghe thấy câu nói tâm trạng từ trái tim mà ra sao? Anh thích em, bởi vậy tin tưởng em, tin rằng em cũng hiểu anh. – Anh vẫn không nói với cô về đầu đuôi câu chuyện của hai vạ tề ấy, chỉ nói là hy vọng họ có thể tiếp tục sống bên nhau.

Anh lại nói:

- Em học luật bao giờ chưa? Anh từng nói với mấy luật sư về chuyện công chứng kết hôn, nó giống như ký một hợp đồng kinh tế. Nghĩ như thế nào thì kết hôn thực sự trở thành một cái lồng, chúng ta chỉ có thể sống trong cái lồng này thôi.

Tiểu Liên không muốn đây là đêm cuối cùng, bởi vậy vừa trò chuyện với anh là mọi lo âu trong cô đã tan biến hết, cái cảm giác say đắm khiến người ta muốn rơi lệ ấy đã phá vỡ mọi hiểm nghi hoặc và kiên trì trong cô.

Tiểu Liên giống như một cục đá trong suốt, đứng trước những cám dỗ, cô thích để trái tim đập thể nhịp đập của riêng nó. Đối với tình cảm của anh, cô trở nên yếu đuối, cô vẫn hy vọng mình có thể chung thủy và chờ đợi an mãi mãi.

Chớp mắt đã sang xuân.

Mùng Một Tết, Trì Vĩnh đi Cáp Nhĩ Tân, nói là người của ủy ban kỷ luật kéo anh đi. Bố anh cưới một người Cáp Nhĩ Tân, sinh được hai người con, thành một gia đình với bốn khẩu. Trì Vĩnh và anh trai anh đều lớn lên ở Cáp Nhĩ Tân, thường vui đùa bên sông Tùng Hoa, vừa ăn xúc xích vừa ăn kem bên cạnh tòa nhà với kiến trúc kiểu Nga. Khi đó, bố anh lái xe đi đưa hàng, mẹ anh là cán bộ của công xưởng, bởi vậy cũng có thể coi là nhà khá giả. Lần này, anh mang từ Cáp Nhĩ Tân về mấy cân xúc xích phương Bắc và bánh mì đen cứng như đá, còn bảo Tiểu Liên mang một ít về nhà. Tiểu Liên mỉm cười lắc đầu, những thứ khô khốc này làm sao mà nuốt nổi? Nhưng anh vừa nhìn thấy chúng trên mâm cơm, mắt đã sáng bừng lên. Ba mươi tuổi rồi mà trong chuyện này, anh vẫn như trẻ con. Có thể thời gian không thể thay đổi được bản chất con người.

Trì Vĩnh quay về vào mùng Bốn Tết, về tới nơi, ngay chiều hôm đó anh lại tụ tập với bạn đại học, Tiểu Liên cũng theo anh đi. Họ đều là sinh viên khóa 30, học chuyên ngành Tài chính quốc tế vào cuối những năm 30. Khi họ tốt nghiệp đúng vào thời kỳ đất nước đổi mới, cánh cửa thương mại vừa mở ra đúng vào lúc khóa bọn họ ulla vào đời, sự thay đổi trong giai đoạn này còn anh hơn cả giai đoạn những năm 70, 80 khi cái mới bắt đầu thay thế cái cũ. Bản thân họ có nền tảng kiến thức vững chắc, cũng có khả năng phán đoán nhân tình thế thái mà họ đã tích lũy được trong một thời gian dài. Họ không giống những người của thế hệ trước, chỉ có khẩu hiệu suông và lý tưởng cũng không giống người của thế hệ sau, khoe năng lực của mình với mọi người, sống một cuộc sống rất hiện thực. Rất nhiều người trong số họ vừa tốt nghiệp đã xin vào làm ở một doanh nghiệp nước ngoài nổi tiếng, hiện nay đều đã ngồi lên vị trí giám đốc, quản lý... Một người mới đi bồi dưỡng nghiệp vụ ngân hàng ở Anh về ọi người xem ảnh Cambridge, nói nó đâu giống cây cầu ly biệt xinh đẹp dưới ngòi bút của Từ Chí Ma. Từ Chí Ma nói rằng đón một buổi hoàng hôn bên bờ sông Cam là cách để bù đắp những thiếu hụt trong tâm hồn, nhưng bạn học của anh lại nói nước sông Cam cũng chẳng khác gì nước sông Tô Châu, cả bọn nghe thế đều bật cười. Anh ta lại nói ở đó trời rất lạnh, trang thiết bị thì kém, nhà thì quá cũ, trời thì âm u. Trên báo của Anh có rất ít tin tức liên quan tới châu Á, ví dụ như với sự kiện một chiếc máy bay rơi làm chết hai người Mỹ, trên báo sẽ nêu tên họ ra, nhưng cũng cùng một sự kiện khiến hai trăm người châu Á chết thì họ lại chỉ lướt qua một dòng. Nhà văn Salman Rusdie chỉ làm một cuộc phẫu thuật cắt mí mắt cũng phải đăng báo, trong khi đó Tiền Trọng Thu[6] qua đời thì không nói năng gì. Người bạn đó lại than việc bồi dưỡng quá vất vả, quá căng thẳng khiến anh gây mất sáu cân. Họ còn hỏi một người tên A Lượng sao không tới. A Lượng là một người rất si tình, vừa tốt nghiệp đại học đã cưới cô bạn gái học cùng lớp, cô gái đó một lòng muốn xuất ngoại nên đã sang Canada năm, sáu năm nay, A Lượng xin visa nhiều lần mà vẫn bị từ chối, giờ anh nản lòng rồi, đâm ra nghiện rượu. A Lượng biết cô ở nước ngoài nhiều năm chắc hẳn đã tìm được ý trung nhân mới, còn mình thì vẫn giữ mãi cái danh phận là chồng cô. Các bạn của Trì Vĩnh đều nói cứ giữ được mối quan hệ hôn nhân là tốt nhất, không ai khuyên A Lượng ly hôn cả.

[6] Tiền Trọng Thu: nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc.

Tiểu Liên nhìn họ ngồi quây lại với nhau nói chuyện, nhớ lại năm ngoái khi họ mới gặp nhau, anh nói với cô:

- Hồi học đại học, vì anh là học sinh tỉnh ngoài duy nhất nên ngoại trừ lớp trước, chẳng ai coi anh ra gì cả.

Năm xưa khi rời khỏi Thượng Hải, anh chỉ có một mình, giờ đây các bạn nghe nói anh chơi cổ phiếu rất tốt, thế là họ đua nhau liên lạc với anh. Anh không phải là cán bộ văn phòng cao cấp trong những công ty nằm ở top 500, nhưng những cậu bạn làm cán bộ này không còn bài xích anh nữa. Anh cũng thích trò chuyện với mấy người bạn làm việc trong các công ty tài chính nổi tiếng về các chủ đề tràn đầy lý tưởng như sự phát triển của thị trường chứng khoán Trung Quốc. Một lát thì nói phát hành tiền vốn là con đường để kiếm tiền trong thị trường chứng khoán, một lát thì nói làm thế nào để phán đoán được ba hình thức của thị trường cổ phiếu, rồi nào là lượng giao dịch cao, cổ phiếu nào tăng, cổ phiếu nào giảm, bạn bè anh ai cũng há hốc miệng ra nghe. Nhất là một cậu bạn tên Hoa Thịnh, cứ ra sức đòi Trì Vĩnh giải thích cách phán đoán về hình thức của thị trường cổ phiếu. Nghe nói Hoa Thịnh vì một nguyên nhân nào đó mà kinh tế không được như ý lắm, Trì Vĩnh bèn nói sau Tết họ sẽ làm đại lý và chân thành đề nghị để anh giúp anh ta quản lý và đầu tư tiền, Hoa Thịnh vì nhát gan, sợ lỗ nên không đồng ý ngay, nhưng Trì Vĩnh cảm thấy chuyện này rất có hy vọng.

Họ đều hỏi anh:

- Trì Vĩnh, sau này cậu có dự định gì?

Mỗi khi người khác ở trước mặt cô hỏi kế hoạch tương lai của anh, cô đều rất căng thẳng. Cô không biết anh có phải chiếc thuyền của cô hay không, mình có lên đúng thuyền hay không, Trì Vĩnh thì chỉ thản nhiên đáp:

- Thì cũng giống mọi người, sống thật vui vẻ.

Hôm sau, bố mẹ Trì Vĩnh tới thăm anh. Khi họ tới, Tiểu Liên đang giặt quần áo cho Trì Vĩnh, lúc bố anh vào rửa tay, cô ngượng ngùng đứng tránh sang. Ông hỏi cô:

- Cháu ăn cơm chưa?

Cô cười nói:

- Cháu ăn rồi ạ.

Họ tiện đường nên mới ghé thăm anh, sau đó đưa cho anh phiếu ưu đãi hay gì đó. Nhưng hình như anh không quan tâm lắm tới những thứ này, cứ kiên quyết trả lại họ. Bố anh là một công nhân đã về hưu của công xưởng đóng tàu, giờ ông chỉ buôn bán nhỏ, mẹ anh thì đã nghỉ hưu ở nhà. Tiểu Liên cảm thấy mối quan hệ giữa Trì Vĩnh với bố mẹ chỉ giống như đón khách tiền khách, thường thì bố mẹ anh chỉ nói được một nửa là Trì Vĩnh đã chuyển chủ đề. Từ nhỏ họ đã sống xa quê hương, sống một cuộc sống khá giả ở vùng đất Cấp Nhĩ Tân, nếu bạn đi trên đường quá lâu, lông mày và tóc của bạn sẽ đóng thành băng, khi về tới phòng, băng tan ra, chảy tràn trên mặt, đây là hồi ức đáng yêu nhất của Trì Vĩnh về tuổi thơ. Khi những người như bố anh được quay về miền Nam, họ vẫn không có cách nào để sinh sống ở Thượng Hải, bởi vậy họ sống ở khu Ninh Ba. Trong khoảng thời gian này, cuộc sống vô cùng khó khăn, bố anh chuyển hàng để kiếm tiền, Trì Vĩnh khi đó đang học trung học phải ngồi trong xe cùng bố đi ra khỏi thành phố, tới một nơi rất xa. Vừa ra khỏi thành là anh đã lái một chiếc xe tải hạng nặng, chẳng sợ gì cả. Sau khi tốt nghiệp trung học, anh thi đỗ vào đại học ở Thượng Hải, anh cũng không biết là mình người ở đâu, chỉ biết người khác đều coi thường cậu học sinh nghèo từ tỉnh ngoài tới như anh. Khi anh từ Thâm Quyển trở về, bố mẹ và anh trai anh đã tới Thượng Hải, anh mua nhà cho bố mẹ, nhưng anh chưa bao giờ mua nhà inh.

Tiến họ ra về, Trì Vĩnh và Tiểu Liên cũng ra ngoài. Đêm Thượng Hải có một sức hút mãnh liệt khiến người ta không muốn về nhà. Họ lái xe Cardin, cùng tham quan sông Hoàng Phố, đi chợ đêm, về tới nhà, cả hai đều mệt nhoài. Cô làm ít đồ ăn, hai người ăn rất ngon miệng.

Lúc này, mọi việc đều phát triển rất bình thường, ngôn ngữ vào lúc này là thừa thãi. Cô cứ thế bình an sống cùng anh hai ngày. Hai đồng nghiệp của anh tới nhà chơi, cô đi chợ, nấu cơm đãi họ. Họ nói chuyện rất lâu, nói tới cả tập đoàn Chính Hải. Đằng sau những vinh quang của ông chủ tập đoàn Chính Hải có lẽ cũng có rất nhiều điều mọi người không biết. Cho dù ông chủ Chính Hải thường xuyên được lên trang bia

các tạp chí thương gia, hoặc thường dùng bữa tối với các nguyên thủ quốc gia, hay trở thành người đi đầu ột thời đại mới của các doanh nghiệp tư nhân, các nhân viên của ông vẫn cho rằng ông có tư tưởng tiểu nông, nhưng ông khác với các doanh nhân, nông dân ở Quảng Đông, đó là tư tưởng tiểu nông nhưng vẫn có khái niệm kinh tế. Hai trợ thủ của ông đều tốt nghiệp từ những trường đại học tốt nhất ở Bắc Kinh, nhưng trong cái công ty to lớn này lại luôn cảm thấy không có đất dụng võ. Một người quản lý tiền vốn chơi cổ phiếu của ông, công việc đơn giản và máy móc, chỉ cần làm một số bảng biểu là được, một người thì là thư ký của ông, sắp xếp lịch trình dùng cơm và hội họp cho ông. Tập đoàn Chính Hải đang phát triển theo hướng đa nguyên hóa, ngoại trừ các sản phẩm trung tâm họ còn phát triển thêm những cơ cấu khác đang khá “hot” hiện nay như công nghệ kỹ thuật cao, công trình sinh vật, đầu tư chứng khoán, họ đang phấn đấu từ một chủ thể doanh nghiệp đơn nhất sang một kết cấu đa nguyên hóa. Là cấp dưới trực tiếp của ông chủ Tập đoàn Chính Hải nhưng họ lại không cảm thấy sự lâu dài của quá trình phát triển này. Họ nói ông chủ có cái nhìn rất tốt trong vấn đề chiến lược phát triển công ty, nhưng trong việc dùng người, ông ta lại giữ tác phong nông nghiệp. Bởi vậy cấp dưới của ông ta hiểu rõ hơn bất cứ ai khác cái mặt chân thực nhất của ông chủ Chính Hải đằng sau câu nói: “Trên tất cả mọi người, không chịu ở dưới ai” mà dư luận vẫn nói.

Trì Vĩnh cũng vậy. Mỗi khi Tiểu Liên nói lại đọc được một bài viết giới thiệu về ông chủ của anh trên một tạp chí hay bài báo nào đó, anh thường thản nhiên như thể việc đó chẳng liên quan gì tới mình. Anh đang nói với các đồng nghiệp rằng ông chủ Chính Hải chẳng bao giờ đọc những phân tích nội bộ anh viết mỗi tuần, ngược lại còn để cho người của các công ty khác đọc rồi bàn tán sôi nổi. Đối với anh mà nói, đầu tư làm việc cho Chính Hải tương đối ổn định, lại có thể sống trong hàng ngũ những nhân vật nổi tiếng của cái bến Thượng Hải này, còn hơn cuộc sống bôn ba, vất vả “ăn hôm nay không biết ngày mai” khi còn làm đại lý.

Tiến đồng nghiệp ra về, lại chỉ còn lại hai người họ. Tiểu Liên rửa bát đĩa xong xuôi bèn bảo Trì Vĩnh đang ngồi máy tính đã đến giờ nghỉ ngơi. Lúc này cô nhìn thấy đằng sau máy tính có một quyển sách dày, cô bèn cầm lấy đọc, thì ra là “Cách mạng Vigra”. Cô cười cười hỏi anh:

- Sao anh lại mua sách này?

Anh vừa nhìn chằm chằm vào máy tính vừa nói:

- Cuốn sách này hay lắm, anh rất đồng ý với quan điểm của tác giả, đang định gởi ột người bạn của anh ở Mỹ cho anh ấy đọc. Cuốn sách này đưa ra một cuộc cách mạng về nhận thức. Vigra “khai quật” những thứ được chôn sâu trong đáy lòng mọi người, nó không được sắp đặt trước như trình tự máy móc, nó được kích thích ra từ tâm hồn và tâm trạng của mọi người.

Khi đọc sách, anh còn dùng bút gạch dưới một số câu, ví dụ như: “Hai người trưởng thành không bao giờ dùng hôn nhân để bó buộc điều gì”, “Sáng tạo là suối nguồn đầu tiên của cuộc sống, còn trong cuộc sống tình dục, đàn ông dễ bị tổn thương hơn đàn bà, bởi vậy họ luôn tìm kiếm một phương thức sáng tạo mới”. Anh lại nói:

- Hiện giờ tư tưởng của nhiều người cũng giống như những gì Kinh Thánh nói, có hành vi tình dục là vì muốn nối dõi tổ tông chứ không được như người Trung Quốc cổ đại cho rằng đây là con đường để dưỡng sinh.

Cô lật vài trang, những gì trong sách viết không phải là không có lý, nhưng cho dù là viết cho người nước ngoài thì đối tượng đều là các cặp vợ chồng. Cô không phải vợ anh, nhưng cô cảm thấy tư tưởng mình của đang dần dần bị anh đồng hóa, vượt qua mọi hiện tượng bề tặc, cô ra sức thoát khỏi sự bó buộc khiến người ta khó thở ấy để trốn vào một thế giới trừu tượng nơi cô có thể ở bên anh, vứt bỏ hết mọi giới hạn vốn có, kéo đổ mọi tiêu chuẩn đạo đức.

Vigra hiện tại ở Trung Quốc tạm thời vẫn chưa được bán, anh nhờ một người bạn Mỹ mua hộ, mười ngày sau, người bạn ở Mỹ chuyển phát nhanh cho anh mười viên thuốc màu xanh lam. Trì Vĩnh luôn hứng thú với những thứ mới mẻ, đặc biệt là với cái thứ thể hiện bản tính đàn ông này, cho dù là hơi đắt anh cũng vui vẻ trả tiền. Anh còn cho những người đàn ông tới tìm anh mang về nhà dùng thử. Không biết chuyện này đối với đàn bà là vui hay là buồn. Con người, bao giờ cũng từ tò mò rồi thành thói quen, dần dần coi mọi thứ là chuyện thường tình.

Khi ở cùng Tiểu Liên, anh không dùng tới nó. Nhưng cô phát hiện nó mỗi ngày một ít đi. Trước câu hỏi của cô, anh chỉ nói:

- Tặng người ta rồi, anh thích làm việc tốt mà.

Mấy ngày Tết sống với nhau, trong lòng cô đã thầm nói sẽ cưới anh. Cô nhớ có một đêm anh từng nói:

- Nếu muốn trói buộc một người đàn ông thì buộc phải biết nấu cơm, một ngày ba bữa, phải bắt người đàn ông đó lần nào ăn cơm cũng nhớ tới em.

Sau đó anh cầm quyển sách dạy nấu ăn mới mua ra, nói:

- Em nấu cơm cũng ngon, nhưng muốn lên đẳng cấp khác thì phải học thêm nhiều, em nấu thử quyển này, anh nấu thử quyển khác.

- Anh lúc thì bảo em viết văn, lúc lại bảo em học nấu ăn, thật là biết tìm việc cho em quá. - Tiểu Liên nói.

- Thế này gọi là biết nghĩ cho em.

Ngày hôm sau, Tiểu Liên mang quyển sách dạy nấu ăn về nhà. Cô không còn vui vẻ như mấy ngày trước nữa mà bắt đầu thấy sợ hãi. Vừa bước vào cửa, bố mẹ đã hỏi cô đi đâu. Thực ra trong lòng họ biết rất rõ, nhưng càng như thế thì lại càng không yên tâm.

Họ thay nhau hỏi cô:

- Hai đứa có kết hôn không?

- Nó đối xử tốt với con thật không?

- Hai đứa quen nhau hơn nửa năm rồi, lại sống với nhau một thời gian dài, tại sao nó không chịu tới nhà mình chơi?

Câu hỏi của bố mẹ khiến Tiểu Liên chẳng biết phải nói gì. Cô biết không thể coi thường tuổi xuân của mình nữa, chỉ vài năm nữa thôi là cô già rồi. Nhưng cô sao có thể chia tay anh được? Cho dù ở cạnh anh không một danh phận thì cô vẫn thấy hạnh phúc lắm rồi.

Sau bữa tối, bố mẹ lại ra sức khuyên nhủ cô. Cô không thể giận họ được, họ không sai, cô cũng không thể đi ngược lại tâm ý của mình. Cô nên làm thế nào mới cả đôi đường? Cô chỉ đành bất chấp ý kiến của người nhà, lại ra ngoài tìm anh. Nỗi sợ hãi mất anh hoàn toàn là ở tiềm thức, cũng giống như người ngựa thì phải gãi ngay.

Tới trước cửa nhà anh, anh mở cửa nhìn thấy cô bèn hỏi:

- Có phải ở nhà lại có ai nói gì em không?

Cô chu miệng gật đầu. Lúc này cô nhìn thấy trong nhà còn một người nữa, bèn hỏi:

- Anh có khách hả?

Anh gật đầu:

- Em về trước đi, chuyện gì cũng cần có quá trình.

- Em muốn ở lại thêm lát nữa.

- Được rồi, thế em ngồi ở ghế đi.

Nói xong anh bước vào trong.

Nhẹ nhàng ngồi xuống, cô nhìn thấy thức ăn trên bàn đều là đồ ăn thừa từ hôm qua với một con vịt quay và xúc xích anh mới mua thêm. Không lâu sau, người khách để lại một hộp quà lớn rồi đi. Tiểu Liên tưởng có thể trò chuyện với anh, nhưng cô vừa đứng lên thì anh đã nói với cô:

- Hay em cứ về đi. Lát nữa còn có người nữa đến.

Tiểu Liên hỏi:

- Em không thể gặp người này sao?

- Có một số người em có thể gặp, một số người em không thể gặp. Như ông già vừa này em không nên gặp.

- Bỗng dưng giọng nói của anh nặng nề hơn. - Em nhìn thấy hộp quà để trên bàn chưa? Hôm nay là hộp quà, ngày mai nói không chừng sẽ thành lựu đạn. Anh bị người ta lấy trộm hai vạn tệ mà em vẫn không có cảm giác gì sao? Em cũng muốn bị người ta lấy trộm tiền hả? Em cũng muốn nửa đường về nhà bị người ta chặn lại hả? Được rồi, cứ thế đi.

Nói xong anh vào nhà tắm. Cô mở to mắt, đây là lần đầu tiên anh nổi cáu từ lúc quen nhau. Tiểu Liên nhớ tới một câu nói, đàn ông nổi cáu thì có tới chín mươi phần trăm nguyên nhân không phải là vì chuyện hiện tại.

Bước chân của cô vẫn dấn chặt trên sàn nhà, không thể động đậy.

Anh tắm xong, mặc bộ đồ ngủ cô tặng đi ra, thấy cô vẫn đứng yên, chẳng nói lời nào, chui vào trong chăn, cô đành phải ra về. Trên taxi, mặc dù vẫn mở điều hòa nhưng cô cảm thấy thật lạnh, chỉ muốn co mình trốn vào một góc. Chiếc đài trong xe đang phát một bài hát, cô bỗng dưng không dám nghe giai điệu của nó, bởi vì nó khiến cô nhớ tới bài Bốn mùa mà cô đã luyện được một nửa. Cô hận sự không kiên định của mình. Từ trước tới nay không muốn có được cái gì, từ trước tới nay luôn coi chuyện của anh là chuyện của mình. Lần nào khi nấu cơm, cô cũng cố gắng nấu ngọt, dùng các loại ngũ cốc và bột ngũ cốc để anh ăn béo thêm một chút; lần nào ở trong nhà anh, cô cũng tìm hết những bộ đồ bẩn của anh để giặt sạch. Có mấy lần nhìn thấy có hàng vạn tiền mặt trong tủ quần áo của anh, cô lại mỉm cười đặt vào chỗ cũ định nhắc nhở anh phải cất cho cẩn thận, nhưng rồi lại quên mất. Tình yêu không có sự đầu tư thì là coi thường cuộc sống, nhất là với những cô gái như cô.

“Năm ngoái chim én bay lượn khắp trời. Năm nay chim én đã vào nhà ai.” Đêm dần buông. Cô nghĩ, tuổi xuân trôi qua thật nhanh, lại một mùa đông nữa đã qua.

Mùa xuân năm 1999

Em tắm mình trong ánh nắng của mùa xuân, anh thức tỉnh nơi yếu ớt trong em.

Những người bạn của Tiểu Liên và Phương Thành nói cho cô biết Phương Thành đã kết hôn ở Nhật, vợ anh là một cô gái Nhật Bản giàu có. Nhưng tình cảm tốt đẹp Tiểu Liên dành cho Phương Thành đã hoàn toàn biến mất. Mặc dù cô rất tò mò với câu chuyện của họ nhưng không hỏi gì cả. Có chuyện nào mà không đột ngột bắt đầu rồi lại đột ngột kết thúc.

Cô lên mạng gửi một tấm thiệp mừng cho anh, trên đó viết:Chúc mừng anh, em cũng phải cố gắng rồi! Chúc anh và vợ trăm năm hạnh phúc!

Cô hầu như không lên mạng. Cô không thích lên mạng, thứ nhất là vì máy tính khiến mắt cô thấy khó chịu, thứ hai là cô cảm thấy lên mạng nói chuyện khiến giữa người và người có một khoảng cách lớn, cô sợ phía bên kia thế giới ảo là sự giả dối. Chữ “nói” trong “nói chuyện” nghĩa là phải dùng miệng, nhưng giờ đây người ta dùng tay thay miệng, dùng mắt thay tai, khiến các cơ quan của con người trở nên mất cân bằng. Đương nhiên, gửi thiệp chúc mừng qua mạng thì được, bởi vì nó có thể bảo vệ môi trường.

Mấy hôm sau, Phương Thành hồi âm:

Mặc dù anh kết hôn trước em, nhưng em đừng kết hôn chỉ vì muốn kết hôn. Đàn ông thì có thể nhưng đàn bà thì không. Cảm ơn tình cảm của em, anh vẫn luôn ghi nhớ. Nhà ở Nhật rất đắt. Anh sống ở nhà cô ấy, ban ngày đi học, vẽ tranh, làm thuê, tối vẫn vẽ tranh, làm thuê. Cũng chẳng khác gì với cuộc sống độc thân trước kia. Cô ấy rất yêu anh, anh có thể nhận ra điều đó, nhưng bố cô ấy... Bởi vì anh không thể vì sống một cô gái con nhà giàu mà từ bỏ ước mơ và sự cố gắng của mình. Vả lại, trước khi kết hôn, bọn anh cũng đã đi công chứng, anh chủ động yêu cầu làm vậy. Bởi vì trước mặt họ, anh không chỉ là người đàn ông có mối quan hệ thân thích với họ mà còn là người Trung Quốc. Cho dù sau này anh có thể nhập quốc tịch Nhật Bản hay không thì hiện giờ anh vẫn là người Trung Quốc.

Có rất nhiều chuyện mà Phương Thành muốn kể cho Tiểu Liên nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Mặc dù anh và Các Bình trước khi kết hôn đã đi công chứng, nhưng sau khi kết hôn, Các Bình không lấy một xu nào của Phương thành, thậm chí mọi chi tiêu trong nhà đều là do bố cô ấy bỏ tiền ra. Phương Thành

càng tỏ ra hững hờ với cô thì cô lại càng coi anh là bảo bối của mình, tận hưởng niềm vui khi được hy sinh vì anh. Cô mua dụng cụ vẽ tranh cho anh, mua rất nhiều thứ mà anh cần. Về cơ bản, anh chẳng phải tiêu một đồng tiền nào cho cái gia đình nhỏ của mình, buổi tối anh vẫn ra ngoài làm thêm kiếm tiền, sau đó anh cất số tiền đó ỉnh và ẹ. Có lúc anh nghĩ, như thế có phải là tiện lắm không? Nhưng chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ tiêu tiền như nước của Các Bình là anh lại không thể khuyên cô đừng đối xử tốt với anh nữa.

Nghĩ kỹ lại, anh chủ động đề nghị đi công chứng. Cô chủ động tài trợ cho anh, anh đối với cô cũng rất dịu dàng, chưa bao giờ nổi giận, đáng về chăm chú vẽ tranh của anh khiến cô yêu say đắm.

Anh chưa bao giờ có ý định miễn cưỡng người khác, bởi vậy cũng không cần phải quá tự trách. Cuộc hôn nhân của họ ít nhất cũng có hơn một nửa hài lòng, Các Bình và mẹ anh rất hài lòng, người duy nhất không hài lòng là bố vợ anh, nhưng con gái thấy hài lòng thì ông cũng chẳng còn cách nào. Bởi vậy chuyện này hài lòng tới bảy mươi phần trăm là cũng được rồi.

Trước Tết, Tiểu Liên nhận được một thông báo từ tổng bộ gửi xuống, phái cô tới Hồng Kông công tác một tháng. Một tuần sau Tết, những thủ tục của cô đã chuẩn bị xong.

Cô làm công tác tư vấn thị trường. Hồi học đại học, thành tích của cô rất xuất sắc, lại thích nghệ thuật và văn học, bình thường làm việc lại chăm chỉ, hơn nữa cô có khả năng xử lý các mối quan hệ giao tiếp rất tốt, bởi vậy đi làm chưa được hai năm nhưng cô đã được cấp trên yêu mến. Cô có thể viết những bài báo cáo bằng tiếng Trung và tiếng Anh rất lưu loát, có khả năng quan sát nhạy bén với thị trường, thường có thể dự đoán chính xác được xu hướng của một loại sản phẩm nào đó, từng thành công trong việc lên kế hoạch và tổ chức không ít các hoạt động giới thiệu sản phẩm quy mô lớn, thành tích làm việc của cô vô cùng xuất sắc. Đi Hồng Kông là việc sớm muộn cũng đến.

Cô gọi điện cho Trì Vĩnh báo tin vui này, anh chúc mừng cô, nhưng giọng rất lạnh nhạt. Cô chủ động thừa nhận sai lầm, nói là mình không nên đến lúc gần đi mới thông báo cho anh, sau đó hỏi anh liệu trước khi đi có thể gặp nhau được không. Phải hỏi anh câu: “Em có thể gặp anh không?” trong điện thoại cần rất nhiều dũng khí. Cô chỉ sợ nói xong sẽ bị anh từ chối.

Cô gặp anh vào đêm trước hôm đi Hồng Kông.

Anh ngồi trước màn hình máy tính, đốt thuốc. Tiểu Liên hiểu, anh không thể nào không có thuốc lá, cũng giống như cô không thể nào không có tình yêu. Cô thích nhìn anh đắm mình trong những vòng khói thuốc trắng. Điều thuốc ngấm trong miệng anh trông thật nặng nề, cho dù là gì cũng đều khắc sâu vào trái tim Tiểu Liên. Thuốc lá có thể lấp đầy trái tim trống rỗng của anh, có thể an ủi được tâm hồn bất an của anh, Tiểu Liên đau lòng nhìn anh đánh mất sức khỏe của mình vì thuốc lá, nhưng khi cô còn đang ngập ngừng có nên nói hay không thì anh lại đốt một điếu thuốc khác, thời gian cứ thế chậm chậm trôi qua.

Một lúc lâu sau anh mới nói:

- Anh quản lý tiền bạc cho người khác, tìm kiếm phương án cân bằng nhất cho người ta trong ba mặt an toàn, lưu động và lợi ích. Nhưng có những lúc anh cũng rất ghét cuộc sống này, cả ngày nhận điện thoại, đàn ông tìm anh thì vì muốn bàn chuyện, muốn tìm kiếm cơ hội phát tài, đàn bà tìm anh là vì muốn ngủ với anh và sau đó được chút lợi gì đó, anh giống như một người tiếp khách, tính chất công việc cũng chẳng khác gì kỹ nữ. Em là một người rất chân thành, có rất nhiều ưu điểm, nhưng anh hy vọng em có thể cải tiến một số mặt ví dụ như phóng khoáng một chút, rộng lượng một chút, những lúc đông người thì phải chú ý tới người khác, đừng chỉ chú ý tới một mình anh. Cũng hy vọng khi qua lại với anh, em phải hiểu chuyện, phải biết điều, có nhiều chuyện em không nên biết thì đừng hỏi nhiều.

Mặc dù anh không nói yêu cô, nhưng cô có thể nhận ra anh thích cô. Nếu không anh đã không nhắc nhở cô về những ưu điểm và khuyết điểm của mình. Anh lại nói:

- Em cứ yên tâm đi Hồng Kông đi, anh không sao cả. Hai người ở cùng nhau không phải dùng một cái là có thể ngồi vào vị trí người yêu của nhau, phải qua lại một thời gian có cảm giác rồi thì mới tự nhiên hòa hợp được. Trong cuộc sống rất nhiều người mới đầu đã quá thực dụng. – Anh dừng lại một lát rồi nói tiếp. – Ngoài ra còn một việc nữa, em phải mau chóng ra quyết định. Ngày kia mở sàn, bọn anh sẽ làm nhà cái (đại lý), hai mùa xuân và thu thôi sao? Em chuyển tài khoản cổ phiếu sáu mươi vạn của em vào sổ giao dịch mà anh nói đi.

Cô không đồng ý. Anh nói:

- Thế thì em cho anh biết mật mã, anh thao tác bằng điện thoại cũng được. Tới mùa hè năm nay nếu lỡ thì anh chịu.

Tiểu Liên chăm chú nhìn anh, anh cũng chăm chú nhìn cô, vẫn vô cùng bình tĩnh, giọng nói của anh không hề có vẻ gì như là thỉnh cầu, chỉ có vẻ nghiêm túc như khi bàn công việc, cô thấy hơi sợ. Anh hỏi:

- Em nghi ngờ anh sao?

Tiểu Liên vẫn chỉ là nghĩ cho anh, hỏi:

- Thế nếu lỡ thì sao?

- Em đưa bao nhiêu cũng được, mà không đưa cũng được, anh chấp nhận hết.

Tiểu Liên nói:

- Em về nói với bố mẹ, mai trả lời anh.

Cô ngồi bên mép giường, anh ngồi lại gần cô, bảo cô dịch vào một chút. Sau đó hai người đột ngột quấn lấy nhau làm tình, việc này hoàn toàn không chuẩn bị trước. Hai người không hẹn mà cùng nhau chẳng ai nói câu nào, cứ như thể đây là một trận chiến rất dẹt, không phân thắng bại. Anh vẫn như trước kia, vô cùng mạnh mẽ, cô cảm thấy khoái cảm khôn cùng, cho dù vì cảm giác này cô phải trả giá những gì. Sự tiếp xúc của da thịt, sự đụng chạm của thân thể khiến cô không thể nào cưỡng lại nổi. Bỗng dưng cô cảm thấy trời đất quay cuồng khiến cô ở giữa khoảng tĩnh tảo và say mê, cảm giác ấy khiến cả người cô nóng bừng lên, cùng với sự chuyển động của anh, cô chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập, cô buột miệng kêu lên, tiếng kêu này chính là âm thanh mà anh muốn nghe thấy, cho tới cuối cùng, cô phát hiện ra trong mắt mình toàn là nước mắt! Cả người cô mềm nhũn, bật khóc. Trận chiến kết thúc, anh ôn tồn nằm trên người cô. Sự thân mật của hai người vừa xa lạ vừa quen thuộc, vừa say đắm vừa đau thương. Cô đặt tay anh vào khóe mắt mình, anh vuốt nhẹ, có nước mắt. Hỏi cô vì sao lại khóc, có phải vì đau không? Cô lắc đầu, lau nước mắt rồi lại muốn khóc lần nữa. Cô cũng không biết vì sao mình lại khóc, chỉ cảm thấy những giọt nước mắt như thủy triều cứ tràn lên, vừa gióng một lời nhắc nhở, lại như một lời cảnh cáo.

Đã mấy lần Tiểu Liên ôm một bụng ầm ục định khóc lớn trước mặt anh, sau đó ca thán một hồi, nhưng vừa nhìn thấy anh là trên mặt cô lại chỉ còn lại nụ cười.

Hôm đó, lần đầu tiên cô không ở lại với anh tới khi trời sáng. Bởi vì phải chuẩn bị tài liệu đi công tác ngày mai, ngoài ra còn phải xử lý chuyện cổ phiếu. Bố cô buôn bán tơ lụa, bởi vậy có không ít tiền, thêm vào đó là tiền của Tiểu Liên, trong tài khoản tổng cộng có sáu mươi vạn. Bố Tiểu Liên không mấy tán thành chuyện cô qua lại với Trì Vĩnh, cũng rất lo lắng khi cô đi cả đêm không về, nhưng lại chẳng biết làm thế nào. Nhưng Tiểu Liên nói anh cứ như là một vị thần cổ phiếu, thêm vào đó là bố Tiểu Liên cũng biết một vài kiến thức về thị trường cổ phiếu, đồng thời cũng vì muốn con gái yên tâm đi công tác, không bị ảnh hưởng tới công việc nên đồng ý nói cho Trì Vĩnh biết mật mã, nhưng ông liên tục nhắc nhở Tiểu Liên phải thận trọng.

Tiểu Liên và Trì Vĩnh dùng thư điện tử để thỏa thuận điều kiện: Tới mùa hè, nếu bị lỡ thì anh đền, nếu lời thì hai mươi phần trăm lợi nhuận thuộc về anh.

Gửi thư xong, cô chuẩn bị đi Hồng Kông. Cô đơn ngồi trong phòng chờ, bộ quần áo thời trang khoác trên người, trong tay là máy tính và cái va li nhỏ để bên, cô đứng là hình tượng của một người phụ nữ thành đạt. Cô bỗng dưng nhớ tới mùa hè năm ngoái, cũng ở sân bay này, một mình cô đi Thanh Đảo. Giờ đây nơi cô sắp tới là Hồng Kông, cô đi làm việc, đi đầu tư, đi để quên, đi để thưởng thức.

Công việc của cô ở Hồng Kông rất bận rộn, ban ngày thì đi điều tra, dự họp giao lưu với người cùng nghề, buổi tối thì viết báo cáo, gửi thư điện tử để báo cáo công việc cho ông chủ. Tham quan Hồng Kông khiến cô cảm nhận sâu sắc cái gì đã khiến Hồng Kông thay đổi từ một nơi đơn thuần chỉ giao dịch xuất khẩu trở thành một nơi chế tạo công nghiệp nhẹ, rồi trở thành một kết cấu kinh tế phục vụ mậu dịch. Đó là kỳ tích được tạo ra bởi sự cần cù, nghiêm túc của người Hồng Kông. Có thể nói nó là một thành phố rất hiện thực, khắp nơi đều sôi sục ước vọng kiếm tiền của bạn, và hầu bao của bạn lúc nào cũng tỉnh nguyện mong đi.

Đương nhiên, cuối tuần cô cũng đi chơi. Cô gặp lại Phương Thành ở hồ Cửu Long.

Cái ngõ đó rất hẹp, chỉ đủ ột người đi qua. Hai người đi đối diện nhau, khoảng cách mỗi lúc một gần, sau đó hai người kinh ngạc nhìn nhau, mặt thất sắc, rồi họ bắt đầu cuộc trò chuyện nhạt nhẽo.

Từ mùa đông năm kia anh đi Tokyo, họ chưa gặp lại nhau lần nào. Khoảng thời gian anh mới sang đó, cô rất quan tâm tới thời tiết ở Tokyo, cho tới khi cô dần quên mất sự quan tâm, chớp mắt mà hai năm.

Anh lên tiếng trước:

- Anh tới đây chơi, còn em?

- Tới làm việc.

Anh nói:

- Không ngờ lại gặp em. Em khỏe không?

Cô đứng ngẩn ngơ, không lắc đầu cũng chẳng gật đầu, chỉ nhìn vào bức tường bên cạnh, sau đó mỉm cười. Gặp lại người tình cũ ở đất Hồng Kông xa xôi, đúng là một chuyện nực cười. Ánh mắt anh có gì đó như trách cứ và khó hiểu, nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh. Anh mời cô uống trà, cùng cô đàm luận những chuyện thú vị ở Nhật Bản. Anh nói anh thích Hồng Kông, vừa hiện đại vừa cổ điển, quý tộc nhưng không phù phiếm. Anh nói anh còn hai năm nữa sẽ tốt nghiệp, nghệ thuật hội họa Nhật Bản rất phát triển, hơn nữa lịch sử lại lâu đời, nhưng họ không coi trọng sáng tạo là điểm khiến anh đau đầu. Sau này có thể bán tranh để kiếm tiền, nếu không được thì cũng có thể làm giáo viên.

Phương Thành nói:

- Anh vẽ cho em một bức tranh nhé?

Tiểu Liên thấy bối rối, cô nhớ lại ngày trước, cô thẹn thùng ngồi trước mặt anh, gương mặt cười vô tư, nhưng hôm nay, liệu cô còn có thể tỏ ra đáng yêu như vậy nữa được không? Anh lôi giấy bút ra, luôn miệng nói:

- Tự nhiên một chút, cứ coi như là không ai vẽ em cả!

Bức tranh nhanh chóng được hoàn thành, giống quá, nhất là đôi mắt, vừa mang vẻ đẹp cổ điển vừa có chút bất an, hoảng hốt. Cô nhìn anh, đầy kính nể. Anh vẫn đẹp trai như thế, ký ức mơ hồ về anh đã bị thay thế bởi những đường nét rõ ràng hôm nay, cuối cùng cô cũng cất tiếng hỏi câu mà cô vẫn muốn hỏi từ lâu:

- Nghe nói anh kết hôn rồi?

- Ủ.

- Có hạnh phúc không?

Anh không lên tiếng, sau đó chuyển chủ đề:

- Em biết vì sao anh có thể vẽ xong nhanh như thế không? Bởi vì anh chưa hề quên em. Không biết bắt đầu từ lúc nào, em không còn chủ động liên lạc với anh nữa, anh cũng không thích phải cầu xin người khác bố thí tình cảm, bởi vậy đến giờ này mặc dù anh không biết em đã có người yêu mới chưa, nhưng anh cũng đoán được là chúng ta không quay về như cũ được nữa. Ở Nhật, rất nhiều cô gái đều chủ động, có lúc anh cũng đồng ý với họ, họ rất dứt khoát, không bắt anh phải chịu trách nhiệm, chỉ cần cả đời này anh không quên họ. Nhưng anh lại thấy sợ. Ở cùng với họ, có lúc anh thực sự muốn biết em đang làm gì. Chúng ta vốn rất trong sáng, nhưng sang tới Nhật, anh mới phát hiện ra, ngày trước chúng ta đã quá trong sáng.

Cô ngắt ngang lời anh:

- Em chỉ muốn biết cuộc hôn nhân của anh có hạnh phúc không?

Anh nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, đôi mắt đó đã từng mang lại cho anh biết bao hạnh phúc. Anh không dám nhìn thẳng vào cuộc hôn nhân của mình trước mặt cô, bởi vì đó không phải là cuộc hôn nhân có tình yêu, đó là một cuộc hôn nhân sai lầm.

Cô lại nói:

- Không phải vì tới Nhật rồi mới cảm thấy quá trong sáng, mà vì tuổi của chúng ta ngày càng lớn, kinh nghiệm xã hội ngày càng tăng, không trong sáng là chuyện đương nhiên. Khách sạn tình nhân của Nhật chẳng phải tính tiền theo giờ đó sao?

Anh giết mình, nhưng không nói gì. Họ đều thay đổi rồi, không chỉ về tình dục, họ lại như không hề thay đổi, nhưng chỉ không thay đổi về những nhận thức trong tình cảm.

Men theo cơn ngộ nhỏ u buồn, hai người lặng lẽ bước đi, một trước một sau. Sát bên người họ là những sợi dây leo màu xanh bám đầy bờ tường, mỗi hòn đá đều thật nặng nề, giống như muốn in sâu trong lòng người du khách, không bao giờ mờ phai. Hai người trẻ tuổi đi trong cái ngõ nhỏ cổ kính, cảm giác vừa xa lạ, vừa quen thuộc.

Ở Cửa Long Đường có rất nhiều khách sạn tình nhân, mặc dù họ từng yêu nhau, nhưng họ không vào đó. Cô nói muốn ngồi tàu điện ngầm vắt ngang Hồng Kông, anh cùng cô đi vào khoang chờ tàu điện ngầm đầy những con người ăn mặc rất thời trang. Tàu điện tự động đi rất nhanh như nhịp sống của người Hồng Kông vậy, không chấp nhận một chút chậm trễ. Khi chờ tàu tiện ngầm, anh đưa tranh cho cô, nhìn cô lên tàu xong, không nói gì đã bỏ đi.

Tiếng đóng của cánh cửa tàu ngăn cách hai thế giới, giữa đi và ở, cô không thể phân biệt nổi đúng hay sai. Trước đây, cô và Phương Thành ôm hôn nhau ở đầu ngõ, không muốn tách nhau ra, anh không nói yêu cô, không tặng quà cho cô, nhưng chỉ nhìn thấy cô là anh đã ôm chặt không buông, bởi vậy cô không bao giờ nghi ngờ cảm giác yêu đương mơ hồ ấy, vui vẻ thân mật với anh. Ngõ nhỏ yên lành tượng trưng cho tình yêu của họ. Ở cùng anh, cô không cần phải ăn gì cả, không cần biết mình đang đứng chỗ nào, cho dù là sau phút chia tay, sự bất an và lo lắng bào mòn trái tim cô, ngày đêm khiến cô không thể an lành.

Tiểu Liên thấy thật tiếc nuối, cô không thể gặp lại anh nữa, anh đã mặc nhận rằng mối quan hệ giữa hai người họ đã kết thúc. Họ rất có duyên nên mới gặp nhau ở nơi này, nhưng ông trời sắp đặt như thế rốt cuộc là có ngụ ý gì? Cô bỗng dưng nhớ lại những tâm đắc trong hội họa mà Phương Thành nói ban nãy, một bức tranh sau khi hoàn thành, quay ngược lại vẫn thành một bức tranh, nếu dùng màu sắc vẽ lên giấy da dê ướt, sau đó gấp lại hoặc dùng một tờ giấy khác đè lên là lại thành một bức tranh. Cách vẽ tranh này rất thịnh hành trên thế giới. Tranh có thể như vậy, thế con người, vật, sự việc có thể như thế được không?

Tàu điện ngầm vẫn đang chạy vun vút, trên cửa sổ sẽ phản chiếu bóng hình mảnh mai của cô.

Bất cứ chuyện gì cũng không công bằng, nhất là ở Hồng Kông, ở đây, có những tỷ phú tiêu tiền xa xỉ, cũng có những người lang thang không cửa không nhà. “Người ăn không hết, kẻ lần chẳng ra.” Với người giàu mà nói, chiếc xe máy chục vạn tệ, căn nhà cao cấp mấy trăm vạn tệ, những bộ quần áo, túi xách, giày dép đắt tiền đều là những gì bình thường nhất trong cuộc sống hàng ngày của họ. Còn những người lang thang trong thành phố, khuôn mặt cứng đờ, khi họ đói quặn ruột, chỉ biết bối tìm đồ ăn thừa trong thùng rác để nhét cho đầy bụng. Ngày trước, có một bà giàu có bị mất con chó cũng lên báo đăng tin tìm kiếm, còn những người lang thang này không bằng một con chó đi lạc?

Được bạn đồng nghiệp ở Hồng Kông hướng dẫn, cô cũng đi chơi không ít nơi. Cô lên đỉnh của núi Thái Bình – một trong bốn cảnh đêm đẹp nổi tiếng thế giới – ngắm sao, thưởng thức các loại kỳ hoa dị thảo ở công viên Hải Dương, ở phòng không gian, cô thích thú điều khiển cái kính viễn vọng trong tay để nhìn mọi thứ thần bí trong thiên hà, vui vẻ đi vào phòng chiếu không gian, đứng trước một cái màn hình tròn khổng lồ với hàng vạn ngôi sao đang thấp sáng, nhìn bộ phim về không gian, khi xem đến cảnh núi lửa phun trào, cô dường như còn cảm thấy dòng nham thạch ấy đang chảy vào người mình, cảm giác thật là “đã”; ăn đồ Thái bên biển, đón cơn gió mát rượi từ biển thổi vào; cùng bạn bè thưởng thức âm nhạc ở bến cảng; cô còn lên chiếc thang nối liền Trung Hoàn với lưng chừng núi, cảnh sắc của toàn bộ Hồng Kông thu vào trong tầm mắt. Ngoại trừ những khu du lịch hiện đại, cô còn đi thăm những nơi mang đậm màu sắc cổ điển Trung Quốc. Ví dụ như Thanh Tùng Quan, nơi tu luyện của Lữ Động Tân – một trong bát tiên ngày xưa, cái nơi của Phật giáo, Báo Liên Tự, tứ vị Hoàng Đại Tiên nổi tiếng và cả miếu Thiên Hậu với nhiều tín đồ nhất, quy mô lớn nhất.

Ở một góc phố sau quảng trường Thời Đại, Tiểu Liên nhìn thấy một họa sĩ trẻ tuổi đang nhìn vào một bức ảnh để vẽ lại chân dung một người phụ nữ, bên cạnh người họa sĩ là một khách hàng nam, bức ảnh mà người họa sĩ cầm là ảnh chụp người con trai đó với một người con gái khác, người con gái đó mang vẻ đẹp nhẹ

nhàng như hoa, không quá xinh đẹp nhưng lại rất dịu dàng. Người họa sĩ khiến cô nhớ tới Phương Thành. Dung nhan sẽ quên, nhưng tranh vẽ hôm qua vẫn còn, chỉ là rồi nó cũng sẽ phủ bụi mờ.

Cho dù là trên đường Nhân Duyên của núi Thái Bình hay bên bờ biển nước xanh thăm thẳm, cô đều không gặp lại Phương Thành nữa. Hôm đó trời mưa, cô tới miếu Thiên Hậu thấp hương, nơi đó hương khách ra vào nườm nượp, trong lòng cô tràn đầy niềm tin rất thành kính. Người Anh thống trị Hồng Kông đã nhiều năm, có nhiều thứ được Tây hóa đi rồi, nhưng niềm thành kính đối với thần Phật thì vẫn không hề thay đổi, ngay cả ở Tiên Thủy Loan, nơi tác vàng cũng cho xây dựng rất nhiều đền chùa miếu mạo.

Những ngày tháng ở Hồng Kông mặc dù bận rộn nhưng đem lại cho Tiểu Liên cảm giác rất vui vẻ. Nhất là sau khi cô tới quảng trường Thái Cổ, siêu thị Lane Crawford, cửa hàng Sasa, cô có cảm giác như mình đã thoát khỏi côi trần, muốn có được niềm vui thật sự khó khăn, bởi vì cùng với sự phát triển của xã hội, nó trở nên càng ngày càng quý hiếm, bởi vậy khi âm thầm thưởng thức vẻ đẹp của thành phố này, cô cũng nói với bản thân là phải luôn luôn vui vẻ.

Thứ khó nhất trên đời này chính là sự vui vẻ. Cũng giống như nhà văn Thẩm Tông Văn trong đau khổ và khó khăn vẫn dùng ngôn ngữ và thái độ trào phúng để nhìn nhận cuộc đời, cho dù là chơi đàn dưới gốc hoàng liên – tìm niềm vui trong cay đắng cũng vẫn ôm một tia hy vọng. Cô chưa đọc văn của Thẩm Tông Văn, nhưng có một câu nói khiến cô thấy cảm động sâu sắc: Tôi đi qua những cây cầu của rất nhiều nơi, ngắm vô số những đám mây, uống rất nhiều loại rượu, nhưng lại chỉ yêu đúng một người khi tuổi đang còn thanh xuân nhất.

Trì Vĩnh và ông chủ công ty sau khi hợp tác mở trung tâm giao dịch chứng khoán, về tới căn nhà nhỏ mà mình thuê một nghìn tệ một tháng, lại cảm thấy nỗi áp lực sinh tồn quen thuộc.

Lại một lần nữa anh mở danh bạ, tìm kiếm số điện thoại của Bạch Bình. Sau khi đường dây thông, đầu bên kia vang lên tiếng nói ngái ngủ của Bạch Bình:

- A lô.
- Xin chào cô Bạch, tôi là Trì Vĩnh.
- Trì Vĩnh? Có chuyện gì thế?
- Cũng không có chuyện gì lớn cả.
- Chuyện nhỏ cũng có thể nói.

Lời của Bạch Bình khiến anh thêm dững dặc:

- Là thế nào. Ừm, cũng chẳng có gì. Chỉ là muốn nói chuyện với cô, muốn... muốn nói chuyện với cô, được không?
- Ok. Một tiếng nữa cậu tới nhà tôi. Chúng ta có thể nói chuyện trực tiếp.
- Tới nhà cô? Không tiện lắm thì phải. – Trì Vĩnh vẫn không quên hỏi một cách lịch sự. – Hay là tới một nhà hàng nào đó ăn bữa cơm?
- Cơm thì không cần đâu, có phải bàn chuyện làm ăn đâu. Tôi chán ăn cơm rồi, tới nhà tôi đi. Nhà tôi ở hoa viên Đồng Thiên, chắc cậu không đến nổi không biết nó ở đâu chứ. Phòng 802, nhà số 2, hoa viên Đồng Thiên. Thế nhé, bye! – Nói xong chỉ cúp điện thoại.

Trì Vĩnh vội vàng thay một bộ lê sạch sẽ, đứng trước gương ngắm vuốt nửa tiếng đồng hồ rồi mới ra ngoài đón taxi tới hoa viên Đồng Thiên.

Bạch Bình ra mở cửa, chỉ mặc một bộ đồ thuê hoa ở nhà rất rộng rãi, cái nhẫn kim cương trên ngón tay và đôi khuyên ngọc ở tai khiến chị trông thêm sức sống. Anh cởi giày bước vào nhà, cùng chị đi tham quan khắp nơi.

- Đây là phòng khách, rộng sáu mươi lăm mét vuông. Nhìn này, cái bàn tròn này với bộ ghế là nhập khẩu từ Tây ban Nha đấy, cộng lại là một trăm tám mươi nghìn tệ, chỉ riêng ghế thôi đã mười nghìn tệ một cái. Bộ xa lông này là của Ý, một trăm sáu mươi nghìn tệ, còn cái đèn này nữa, cậu nhìn xem, bên ngoài bóng đèn đều là vàng, một trăm hai mươi nghìn tệ một cái...

Trì Vĩnh nghe chóng cả mặt. Anh nhìn cây đàn piano trong phòng khách rồi nói:

- Thì ra cô còn biết chơi đàn à?

Anh đang định chờ chị chơi một bản nhạc sau đó cất lời khen ngợi thì chị nói:

- Đặt đó cho sang thôi. Xin lỗi, tôi không biết chơi. Vẫn muốn học nhưng không có thời gian.

Trì Vĩnh không hiểu vì sao thấy đôi chút thất vọng.

Chị mặc kệ phản ứng của anh, đưa anh vào phòng ngủ, trên bàn trang điểm của chị bày đầy các loại mỹ phẩm và dụng cụ làm đẹp. Chị quay người lại giới thiệu cái giường, cái tủ, và những đồ dùng nhập khẩu đắt tiền trong căn phòng, cứ như thể chúng là tiêu chí để đánh giá con người chị.

Bạch Bình đứng trên sàn gỗ sáng bóng tới có thể soi gương, khiến Trì Vĩnh cảm thấy chị hoàn mỹ như một nữ thần. Đôi mắt anh nhìn chị say đắm, hừ, chị chính là nữ hoàng trong vương quốc tiền bạc của anh, giờ chỉ có điều không biết nên thả câu vào lúc nào mà thôi.

Bạch Bình lúc này mới phát hiện ra ánh mắt ngưỡng mộ của anh, nói:

- Chúng ta ra phòng khách nói chuyện đi.

Ngồi lên xa lông, Bạch Bình nói:

- Trì Vĩnh, tôi bảo cậu tới nhà là vì muốn cho cậu biết tôi là người đàn bà như thế nào. Tôi biết vì sao cậu lại tới, là vì muốn khuyên tôi đầu tư cổ phiếu, đúng không?

Mặc dù rõ ràng là vậy, nhưng anh vẫn không dám thừa nhận, chỉ vì trước mặt chị, anh cảm thấy mình quá nhỏ bé, ti tiện và đáng thương.

- Tôi đoán ra từ lâu rồi. Nhưng tôi không đồng ý đâu.

- Đúng, cô đồng ý hay không hoàn toàn là quyền của cô.

- Tôi không tin vào thị trường cổ phiếu. Nói cho cùng thì tôi không dễ dàng tin người khác. Mặc dù tôi là người làm ăn, trong làm ăn, niềm tin rất quan trọng, nhưng nó còn có điều kiện trao đổi. Bởi vậy, xin lỗi nhé, xin cậu đừng tới khuyên tôi đầu tư cổ phiếu nữa.

- Tôi... cô Bạch, tôi không định bảo cô đầu tư cổ phiếu. Tôi chỉ...

Bạch Bình nhìn thẳng vào mắt anh.

Trì Vĩnh cảm thấy áp lực bởi ánh mắt này, ấp úng nói:

- Bởi vì... tôi thích cô nên mới tới tìm cô.

- Thích? Ha ha, cậu lẩn lộn bao nhiêu năm rồi mà còn nói là thích? Tôi không nghe nhầm chứ? Tôi nói cho cậu biết, từ sau khi chồng tôi đi Mỹ, cảm giác yêu đương cũng bỏ tôi đi rồi. Mang trái tim của cậu về đi, ngoài việc bày tỏ sự tiếc nuối, tôi chẳng biết nói gì nữa.

Chị ra hiệu cho anh ra về. Trì Vĩnh lại nhìn xung quanh căn nhà xa hoa một lần nữa, nhất là cây đàn piano thể hiện sự sang trọng, thở dài một tiếng trong lòng rồi ra về. Sau khi bước ra ngoài anh mới phát hiện ra chị thậm chí còn không rót cho anh một ly nước theo phép lịch sự thông thường.

Trì Vĩnh ra về, chị thở phào nhẹ nhõm.

Chị nói cho Trì Vĩnh những lời đó mục đích là để anh sợ hãi mà rút lui hy vọng, anh không tới tìm chị nữa.

Chị là một người đàn bà có thể khiến một người đàn ông phải quỳ xuống dưới chân. Từ sau khi chồng chị đi Mỹ, để lại công ty sản xuất va li cho chị quản lý, cuộc sống của chị tốt hơn lên rất nhiều. Hằng tháng, chồng chị gửi cho chị tiền sinh hoạt, bố mẹ cũng có không ít tài sản, sớm muộn gì cũng có phần của chị, thêm vào đó là thu nhập của chị khiến chị thích tiêu xài hoang phí.

Những lời ngọt ngào của chồng càng ngày càng ít, chỉ có số tiền sinh hoạt phí cố định hàng tháng là không bao giờ giới hạn. Chị hiểu, tình yêu có lẽ chỉ là nhiệt tình lúc ban đầu, khi mà gửi tiền trở thành sự liên hệ duy nhất giữa họ mỗi tháng thì chị dùng số tiền này để tìm kiếm công cụ cân bằng. Chị ra vào các siêu thị

cao cấp, mua những bộ quần áo, giày dép, túi xách và các đồ dùng cao cấp khác mà người dân bình thường chỉ dám đứng từ xa ngắm nhìn. Lâu dần, chị cảm thấy trên người những người không có tiền luôn có một cái mùi nghèo khó mà chị không thể chịu nổi, ngay cả Trì Vĩnh luôn tỏ ra sang trọng trước mặt người khác cũng khó thoát được lời đánh giá này.

Bạch Bình có một cô em gái nhỏ hơn chị năm tuổi, tên là Thanh Thủy, làm việc trong công ty gia đình. Khi Bạch Bình mới chuyển tới, cô bảo Thanh thủy và bố mẹ tới đây ở một thời gian, luôn cảm thấy ở họ có chỗ này hay chỗ kia không sạch sẽ, không thuận mắt, lúc thì làm rơi mấy sợi tóc trên nền nhà sáng bóng, lúc thì để mấy giọt nước bắn ra sàn nhà về sinh. Bạch Bình luôn vì việc này mà không ngừng tranh cãi, khiến căn nhà sang trọng tràn đầy mùi thuốc súng. Thu nhập của Thanh Thủy mặc dù không bằng con số lẻ trong tài khoản của chị gái, nhưng lại không thể chấp nhận được tính tình và sự coi thường của chị mình, bởi vậy từ đó về sau không bao giờ tới căn nhà này ở nữa. Hồi đầu, hai chị em cũng từng cãi cọ nhau, nhưng đó chỉ là những cuộc cãi cọ trẻ con, không ai tỏ ra coi thường ai, nhưng cuộc cãi cọ bây giờ thì đã thay đổi rồi.

Thanh Thủy cảm thấy mình bị coi thường, bèn chửi chị là “mất chó coi người thấp”.

Câu này khiến Bạch Bình sững sờ. Trên thế giới này, mọi người đều tôn kính chị, khen ngợi chị, chỉ có cô em gái lớn lên với chị từ nhỏ là đánh giá chị bằng từ chửi tai nhất, mặc dù bên ngoài chị tỏ ra thản nhiên, nhưng chị vẫn thấy bị tổn thương.

Có lúc chị nghĩ, có phải là có chỗ nào đó không đúng? Nhưng mỗi khi như thế, chị lại không muốn nghĩ sâu thêm nữa. Chị vẫn sống theo ý thích của mình, dùng vẻ sang trọng bên ngoài để lấp đầy những trống rỗng trong tim. Khi chị cầm cái túi da cá sấu nhập khẩu từ Tây Ban Nha xuất hiện trên bàn tiệc, chị lại cảm thấy mình làm gì cũng chính xác.

Em gái xa cách với chị, chẳng sao cả, bố mẹ đau lòng, cũng chẳng quan trọng. Chị muốn là chính mình, hưởng thụ cuộc sống, bao gồm cả ăn mặc, và đàn ông.

Đêm khuya thanh tĩnh, Phương Thành nằm trên giường nhưng không tài nào ngủ được. Bên cạnh anh là một người đàn bà đã gầy đều, một người đàn bà Nhật Bản, vợ hợp pháp của anh, cũng là con gái của chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Đạo Dã.

Anh tới Tokyo đã gần hai năm rồi, thành tích ở trường Đại học Nghệ thuật vô cùng ưu tú, giáo viên thường nói tính giác ngộ của anh rất cao. Nhưng trong cuộc sống hiện thực lại có một chuyện khiến anh không thể nào ngộ thấu triệt được.

Hai năm trước, từ biệt Tiểu Liên để tới Nhật bản là lựa chọn trong lúc bất lực nhất của anh, khi Tiểu Liên còn chưa kịp nghi ngờ, anh đã biến mất khỏi tầm mắt của cô. Sau đó tới Nhật Bản, anh gặp lại mẹ ruột của mình. Khi nhìn thấy mẹ anh, Tùng Lâm, anh thực sự gần như không nhận ra bà, bà đã hoàn toàn biến thành một người phụ nữ Nhật Bản sang trọng, quyền quý, có chút gì đó quen thuộc, lại có chút gì đó xa lạ. Mẹ anh nói, rất nhiều người đều tưởng bà là phụ nữ Nhật bản, còn bà cũng chưa bao giờ cải chính với họ quốc tịch của mình.

Ngày thứ hai sau khi tới Nhật Bản, bà đưa anh tới gặp cô con gái của chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Đạo Dã, Các Bình, một cô gái ăn mặc thời trang và luôn mỉm cười khi nói chuyện, sợi dây chuyền trên cổ tỏa sáng lấp lánh khiến anh chói mắt. Mối quan hệ giữa cô và bà Tùng Lâm hình như khá tốt. Khi anh còn chưa tới Nhật, Tùng Lâm đã cho Các Bình xem ảnh của anh, còn ra sức khen ngợi con trai mình đẹp trai, có tài trước mặt cô.

Sau đó, Phương Thành nhận ra mẹ anh rất hy vọng anh kết hôn với Các Bình, mà Các Bình cũng thường xuyên gọi điện thoại cho anh, đưa anh đi thăm thú các nơi ở Nhật. Mẹ của Các Bình mắc bệnh qua đời từ khi cô còn nhỏ, do đó bố cô, ông Đạo Dã vô cùng cưng chiều cô, chuyện gì cũng nghe theo cô.

Phương Thành khi đó vì cần tiền mua sách mà phải đi rửa bát, sau đó tới làm công việc tiếp tân ở một phòng trà của Tokyo, vì một tấm vé vào cửa xem vũ nữ thoát y có thể kiếm được sáu nghìn tới tám nghìn Yên Nhật mà anh như một thợ săn, túm lấy những lưu học sinh Trung Quốc nhất thời muốn xem “cửa lạ”.

Một hôm, mẹ anh nhìn thấy công việc của anh, bà khẩn cầu anh đừng làm nữa, là một giáo viên dạy tiếng Hàn ở trường đại học, bà đã phấn đấu trên mảnh đất vô tình vô nghĩa này bao nhiêu năm và cũng có đôi chút thành quả, bà không hy vọng con trai mình ở đây sống mà không có địa vị, không có sự tôn nghiêm.

Nhìn người mẹ sang trọng nhưng gầy gò, đáng vẻ bà trở nên thật cô độc, yếu đuối trong đám đông. Anh lại nhìn cái vũ trường đông đúc người qua lại, ánh đèn nhộp nhúa, bass thối khiến anh bước lên, ôm chặt mẹ vào lòng.

Thế là anh đồng ý kết hôn với Các Bình. Đối với cuộc hôn nhân của họ, bố Các Bình không bày tỏ thái độ gì. Sau khi kết hôn, họ sống ở nhà Các Bình, đó là căn phòng phong cách châu Âu ở thủ đô Tokyo. Các Bình thiết kế cho anh một phòng vẽ với niềm vui của cô vợ trẻ. Một lần, khi Phương Thành đã vẽ tranh, Đạo Dã lạnh lùng xuất hiện ở cửa, ông hỏi Phương Thành liệu anh có nghĩ tranh của mình bán được tiền không.

- Được. Tranh của con vì có rất nhiều yếu tố Trung Quốc nên rất nhiều ông chủ Nhật Bản thích. Ví dụ, thừa ông Đạo Dã, cái nhà này nếu treo thêm mấy bức tranh của con thì chắc chắn sẽ khiến bạn bè của ông phải có cái nhìn khác. – Anh nói xong bèn nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của Đạo Dã, cảm thấy mình như vừa nói sai điều gì đó.

Đạo Dã nhìn quanh các bức tranh trong phòng bằng ánh mắt nghi ngờ rồi bỏ đi.

Sau đó, anh tình cờ gặp lại Tiểu Liên ở Hồng Kông, khiến anh cảm thấy nhất định phải thoát khỏi cái nhà tù trong tâm hồn mình, theo đuổi cuộc sống tự do.

Anh bị một hòn đá vô hình nhưng nặng nề chẹt, nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù là một con bướm bướm đầy màu sắc cũng sẽ bị thời gian vô tình làm cho biến thành một con ngài màu đen, hướng hồ anh là một người có ước mơ nhưng đang bị hiện thực giết dần giết mòn. Người thì ở Nhật Bản nhưng anh lại không thích xã hội này, anh chỉ lưu luyến cảnh sắc đẹp nơi đây, bất kể là suối nước nóng hay là sơn cốc, con đường Bắc Hải tuyết bay ngợp trời, hay là thủ đô Tokyo rực rỡ trong sắc hoa anh đào. Người Nhật giống như hoa anh đào, lúc nào cũng xoay tròn, bất chấp tất cả.

Đối với Phương Thành mà nói, hồi ức của anh có lúc rất hỗn loạn, tình cảm có lúc như nghỉ ngơi. Tình yêu không thể nào vật chất hóa, đó chỉ là cảm giác tồn tại với người tình mà thôi.

Những bon chen và mâu thuẫn trong cuộc sống khiến anh bất cứ lúc nào cũng có khát khao được sáng tác. Vợ khờ chuyển mình ôm chặt vai Phương thành, nói mấy câu mà anh không nghe hiểu là gì. Anh nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, quay người đi, trùm chăn kín đầu, suy nghĩ kỹ về kế hoạch của mình.

Một tháng sau, Tiểu Liên quay về Thượng Hải. Lúc này, thị trường cổ phiếu của đại lục ngày nào cũng tụt điểm khiến Tiểu Liên thấy sợ hãi. Về đến nhà, bố nói với cô là sáu trăm nghìn tệ chỉ trong mấy ngày đã chỉ còn có ba mươi nghìn tệ. Mặc dù cổ phiếu G đã bán hết nhưng lại bị dính vào các cổ phiếu mới. Cô bất giác nhớ tới thị trường cổ phiếu ở Hồng Kông, việc khai trương thị trường giao dịch cổ phiếu thứ hai khiến rất nhiều doanh nghiệp khoa học kỹ thuật nổi tiếng lên sàn, đồng thời cũng khiến người đầu tư thêm niềm tin, còn thị trường cổ phiếu ở nội địa, mặc dù có hàng trăm doanh nghiệp đang chờ lên sàn nhưng nhà đầu tư lại không mấy nhiệt tình.

Lại hơn nửa tháng nữa trôi qua, tốc độ tụt điểm kinh hoàng của thị trường cổ phiếu khiến họ sợ hãi, từ đầu mùa xuân cho tới lúc gần sang hè. Cô nhớ lại bức thư điện tử đó, trên đó viết rằng thời gian chỉ tới mùa hè năm nay mà thôi. Mùa hè? Lại là mùa hè? Tại sao rất nhiều việc đều kết thúc vào mùa hè?

Trước khi quen Trì Vĩnh, cô hoàn toàn không có chút khái niệm nào về thị trường cổ phiếu, lơ ngơ không hiểu giá cổ phiếu rốt cuộc là do ai quy định. Dần dần, cuối cùng cô cũng biết đó là một thế giới vô cùng hiểm ác, đó hoàn toàn là một sản phẩm liên tục biến hóa, mọi biến động của nó đều có nghĩa là sự tới và đi của tiền vốn. Tiền mặt là thứ chủ yếu nhất để khiến cả thị trường dao động.

Các công ty đã lên sàn là nền móng của thị trường cổ phiếu, mà rất nhiều công ty đều đang chờ cải thiện thành tích, để cổ phiếu của mình tốt hơn, xoay vòng được nhiều tiền hơn, họ thường hợp tác với công ty đầu tư và sàn giao dịch, ban ngày giá cổ phiếu hơi tăng một chút, buổi tối đã tổ chức tiệc mừng, rốt cuộc là dịch hay bạn thì chẳng ai hiểu rõ. Công ty chỉ giống như một sân khấu diễn kịch, mọi người lợi dụng sản phẩm, bảng báo giá và cổ phiếu để làm đạo cụ diễn xuất. Đối với người chơi cổ phiếu mà nói, có cảm giác như đang đứng ở thang máy ngắm cảnh, bạn có thể nhìn thấy cảnh tượng hào hoa nhất, sau đó đi lên cao tầng tầng, từng tầng một, nhưng cuối cùng bạn vẫn phải quay về tầng thứ nhất.

Tiểu Liên là một trong số rất nhiều người chơi cổ phiếu, sự khác biệt duy nhất là tiền vốn không do cô thao túng. Hóa đơn giao nhận sau hơn một tháng khiến cô không dám tin vào mắt mình. Cô cảm thấy mình đang bị Trì Vĩnh thao túng, còn anh thì bị số phận thao túng, cô và anh đã cùng lên một sòng bạc. Lần đầu tiên anh mua cổ phiếu có số điểm thấp. Đương nhiên điểm thấp nhưng có thể dựa vào những thay đổi tích cực, có hiệu quả, giá cổ phiếu sẽ lên cao, nhưng khi anh mua thì giá cổ phiếu đó hơi cao hơn so với thực tế. Sau đó, anh quyết định mua cổ phiếu có giá không quá thấp và để đấy, lúc đầu cũng tăng được mấy phần, thậm chí còn tăng kịch trần, nhưng anh vẫn mặc kệ, anh khiến cô sốt ruột, chỉ mấy ngày sau, giá cổ phiếu tụt xuống, phải giương mắt lên nhìn máu thịt của mình rơi vào tay những “anh em giai cấp” khác. Lại mấy hôm nữa, giá cổ phiếu vàng hết cả sàn; anh bán ra rồi vội vàng mua về một cổ phiếu khác, nhưng vừa mua đã giảm, anh đành bán ra rồi mua cổ phiếu thứ ba. Số tiền tổn thất càng ngày càng nhiều, anh mãi mãi đặt cược trên cổ phiếu tiếp theo. Tiểu Liên hoàn toàn cảm nhận được cái cảm giác bị cắt từng miếng thịt, mà tất cả những điều này đều do Trì Vĩnh mang tới. Đến cuối tháng tư, số tiền chỉ còn là bảy mươi vạn.

Thị trường cổ phiếu là một thị trường hầu như cạnh tranh hoàn toàn, kẻ đầu cơ và cơ cấu hóa tổ chức đằng sau dựa vào khoản tiền vốn hàng tỷ, thậm chí là hàng chục tỷ để thao túng giá cổ phiếu của những sàn không quá lớn cũng không quá nhỏ. Đối với chúng mà nói, quan trọng nhất là chiến thuật, kỹ năng và kinh nghiệm. Ban đầu thì thỏa thuận ngầm với công ty lên sàn hoặc thăm dò một số thông tin có liên quan, tung tin đồn, sau đó thì gom cổ phiếu, rửa cổ phiếu, kéo giá lên rồi cuối cùng là tung ra bán. Trong quá trình làm “nhà cái” này, sẽ có rất nhiều lời đồn đại về các công ty đã lên sàn, khi công ty tiết lộ tin tức, giá cổ phiếu sẽ lập tức lên kịch trần, những nhà cái biết chuyện trước sẽ tung ra bán một loạt các cổ phiếu. Họ chiếm ưu thế trong việc thu thập tin tức mà những người dân bình thường không bao giờ có thể tìm hiểu được, bởi vậy hình thành hiện tượng nhà cái. Nhà cái và những người chơi nhỏ lẻ trước tới nay vốn là đối thủ, nhưng người chơi nhỏ lẻ thấy nhà cái thì sẽ vui mừng như điên. Một nhà đầu cơ tài năng và có kinh nghiệm phong phú như Trì Vĩnh cũng giống như giám đốc tiền vốn ở nước ngoài, được người ta ca ngợi là Hoàng đế làm thuê mà cung điện của họ lại vô cùng hào hoa, sang trọng, điều này khiến Tiểu Liên và những người khác không thể không tin tưởng anh.

Nếu những thành tích này khiến Tiểu Liên cảm thấy cảm giác hoàn mỹ dành cho Trì Vĩnh đang dần tan vỡ thì cú điện thoại của Vương Thụy khiến trái tim cô vỡ nát.

Vương Thụy tự xưng là quen với Trì Vĩnh, nói là hồi tháng Ba có tới tìm cô, nhưng tiếc là cô đã đi Hồng Kông rồi, đành phải chờ tới bây giờ. Khi Tiểu Liên biết cái cô gái từng viết giấy kết hôn này có liên quan tới khoảng tiền hai mươi vạn tệ hồi tháng Hai nên đồng ý gặp cô ta.

Vương Thụy là một cô gái rất xinh đẹp, nước da trắng ngần, dáng người cao ráo, mặc một cái váy dài màu đen kem cổ Đức, trông vô cùng lịch lãm. Họ nói chuyện gần bốn tiếng đồng hồ, trên mặt Vương Thụy không có nụ cười, trông có vẻ không tự nhiên bằng Tiểu Liên. Thực ra, trong lòng Tiểu Liên cũng đang run rẩy, nhưng vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười, nụ cười là vũ khí che giấu nỗi đau thương, chỉ khi có một mình cô mới âm thầm rơi nước mắt.

Vương Thụy nhớ lại cảnh khi hai người họ quen nhau, vốn là mối quan hệ cổ phiếu, sau đó anh tới nhà cô, nhìn thấy bức tranh bát quái trên tường nhà, hình như anh lập tức tìm được tri âm, thế là nói chuyện với cô về số phận. Khi mới quen anh, bản thân cô đã chơi cổ phiếu được ba năm, cô coi anh là người dẫn đường lành, tháng mười năm ngoái, cô giao cho anh ba trăm nghìn tệ để anh chơi. Anh mua cổ phiếu G cho cô, khiến được một chút tiền. Nhưng đầu năm nay, cô phát hiện ra thư điện tử của Tiểu Liên, những câu chữ trong đó chứng tỏ anh còn có người khác, cô thấy hơi giận, nhưng vẫn viết một bức thư liên quan tới chuyện kết hôn. Nhưng anh không đồng ý, giờ cô không liên lạc gì với anh nữa, chỉ rất muốn gặp Tiểu Liên mà thôi.

Tiểu Liên phát hiện ra Vương Thụy nhìn mình mãi, sau đó mới như sực tỉnh, nói là Tiểu Liên còn xinh hơn cả trong ảnh, thì ra cô đã từng nhìn thấy bức ảnh Tiểu Liên chơi piano trong cái máy ảnh kỹ thuật số của anh.

Tiểu Liên cười một tiếng, nhớ lại câu nói của Vương Thụy trong thư: “Anh có chỗ khó khăn của anh, em cũng có chuyện đau lòng của em. Công việc của anh phức tạp, tình cảm phức tạp, nhưng xin anh hãy dùng tiêu chuẩn của một người vợ để cân nhắc lại. Em đã suy nghĩ rất kỹ trước khi muốn kết hôn với anh.” Ban đầu, khi Tiểu Liên đọc được lá thư này, chỉ cảm thấy trái tim cô như đang chảy máu, hoàn toàn không nghĩ

rằng mình sẽ gặp người viết bức thư này, giờ đây cô ấy thực sự đang ngồi trước mắt cô, nói rằng mình đã rút lui rồi, nhưng vẫn luôn miệng hỏi cô chuyện của hoa hồng vàng. Tiểu Liên không biết mình nên trả lời thế nào, chẳng nhẽ lại nói rằng sáng sớm ngủ bên cạnh anh, nghe thấy có tiếng người gọi cửa, cô nằm trong chăn mở lớn mắt nhưng không dám lên tiếng, còn anh thì cứ làm như thể không có chuyện gì sao? Cuối cùng, Tiểu Liên thở dài, học theo cách nói của Trì Vĩnh, nói là mọi chuyện đã qua rồi.

Tiểu Liên vẫn không nhận được, hỏi cô ấy về chuyện hai mươi nghìn tệ. Vương Thụy kinh ngạc khi thấy cô biết chuyện này. Tiểu Liên nói:

- Bởi vì khi anh ấy gọi điện cho cô, tôi cũng ở bên cạnh.

Wang Shui cười chua chát, nói:

- Tôi vốn không định nói, nhưng nếu cô đã hỏi thì tôi nói. Tháng Mười một năm ngoái, tôi cho anh ta mượn ba mươi nghìn tệ, anh ta nói là để kinh doanh. Nhưng sau đó anh ta không nói năng gì nữa, anh ta không một lòng một dạ với tôi, thêm vào một số chứng cứ khiến trong lòng tôi thấy rất khó chịu. Thế là hôm tháng Hai ấy, tôi chủ động đề nghị ở lại phòng anh ta, hôm sau nhân lúc anh ta không để ý, tôi mang hai mươi nghìn tệ trong ngăn kéo của anh ta đi. Khi đó tôi nghĩ chắc anh ta cũng hiểu vì sao, tôi chẳng làm gì có lỗi với anh ta. Nhưng ai ngờ anh ta không những lập tức đòi lại mà còn báo cảnh sát, mời một nữ luật sư trung niên. Vừa vào tới phòng trà, còn tưởng là tìm người tới đánh anh ấy, hai mắt đảo nhanh, phát hiện ra không có chuyện này, bèn lập tức đập bàn quát tháo. Cảnh sát tưởng có chuyện gì lớn, thì ra chỉ là hai người có mâu thuẫn, bèn khuyên tôi sau này cẩn thận một chút. Luật sư cũng ở cạnh khuyên tôi, tôi không chịu được bọn họ nên đành trả tiền. Nhưng tiền tôi cho anh ta mượn, vì không có gì chứng minh nên chỉ đành chịu là mình xui xẻo. Năm ngoái một mình tôi sống ở Hồng Kiều, anh ta thường xuyên tới chỗ tôi ở. Có một lần anh ta đến lúc nửa đêm, làm tôi giật cả mình, mặt mũi cứ như bị ai đó đánh, sưng vù lên cả, trên người còn có vết thương, anh ta nói uống say bên bị ngã. Hôm đó anh ta ngủ ngon lắm, tôi thì không hề chớp mắt, lúc nào cũng thấp thỏm lo sợ.

Tiểu Liên nghĩ, nếu tất cả là thật thì ban đầu sao anh lại phải tạo ra cái không khí khủng bố xung quanh cô? Cổ nhân nói: Đức thắng tài mới là quân tử, tài thắng đức là hạng tiểu nhân. Anh chấp nhận làm loại người nào? Đêm ngày lễ Tình nhân, khi cô ở trong căn phòng nhỏ của anh xem bộ phim Nhật bản Yêu anh là tự do của em, trong đó tình yêu của nhân vật nữ chính đã có kết quả sau chín năm thì anh chàng lại ở một nơi khác tính sổ với bạn gái cũ.

Wang Shui nói về bức ảnh diễn viên Đài Loan, đó là do anh cắt trên báo xuống đưa cho cô. Co nghĩ ngờ mối tình đầu của anh thực sự có đẹp như thế không? Trình độ máy tính của anh rất giỏi, có thể tải bất cứ bức ảnh nào mà anh muốn từ trên mạng, sau đó xử lý để nó trở thành một ảnh rất nghệ thuật àn hình nền máy tính. Chút kỹ thuật này vẫn có thể lừa người được. Câu hát: “Phụ nữ trên thế giới này đều khát khao được ngồi trên Titanic, cho dù phải đánh mất cả mạng sống của mình” mà diễn viên xinh đẹp đó hát có lẽ cũng để so sánh với một bi kịch nào đó.

Có lẽ anh không có khả năng yêu người khác, đối với anh, tình yêu chỉ là một ly rượu mạnh pha trộn giữa tình dục và quan hệ lợi ích.

Wang Shui lại hỏi Tiểu Liên:

- Anh ấy có đề nghị giúp cô chơi cổ phiếu không?

Tiểu Liên không dám thừa nhận, trong lòng dấy lên một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Wang Shui nói:

- Bất cứ khoản tiền nào đối với anh ta mà nói đều rất quyến rũ, hơn nữa anh ta rất nhiệt tình với những người có nhiều tiền, hai người chưa có mối quan hệ này còn được. Sau chuyện đó, tôi từng gọi điện thoại tìm anh ta, nhưng anh ta cúp máy. Khó khăn lắm anh ta mới chịu nghe, tôi cố ý hỏi anh ta có thể gặp mặt nhau không, anh ta lạnh lùng nói, gặp mặt để làm gì? Cuối cùng thì tôi cũng hiểu, đối với anh ta mà nói, tôi đã mất giá trị lợi dụng rồi. Cuối cùng tôi nói một câu, anh đang đặt cược tính mạng của mình đây, rồi cúp máy.

Tiểu Liên nhìn cô ấy, đôi mắt đẹp nhưng u buồn. Họ đều biết Trì Vĩnh tuyệt đối không phải là một người

dễ khiến người khác trúng tiếng sét ái tình, mà là một người dễ thu hút sự chú ý và lòng thương của người khác, học thức, tài hoa, trải nghiệm và tình cảnh của anh đều khó ai đạt được, đều luôn khiến phụ nữ, loài động vật tình cảm thấy thương mến. Trong tình dục, đàn bà không bao giờ cởi mở bằng đàn ông, họ chỉ cần có người đàn ông mà họ yêu là được rồi, nhưng đàn ông lại ngược lại, họ “yêu” vì tình dục.

Tiểu Liên đưa cô ấy tới tận ga tàu điện ngầm. Rất nhiều người tất tả trên đường, họ đứng đối mặt với nhau, hình như còn điều gì đó chưa nói hết, nhưng lại không biết phải nói gì. Họ không phải tình địch, không phải bạn bè, có lẽ có thể quy về những người sống trên cùng một gầm trời này. Điều này bất giác khiến người ta nhớ lại cuộc tranh đấu nơi hậu cung thời cổ đại, chỉ khác là tranh đấu nơi hậu cung có liên quan tới sinh tồn, nếu mối quan hệ với một người đàn ông mà liên quan tới cả tính mạng của mình thì thật là quá bi ai. Cũng may, Tiểu Liên và Vương Thụy chưa tới mức ấy. Xã hội tiến bộ khiến phụ nữ độc lập hơn, bởi vậy họ không cần phải sống quá phụ thuộc vào đàn ông.

Sau khi gặp Vương Thụy, cô hiểu ra một vài điều, cũng bắt đầu nảy sinh thêm nhiều nghi ngờ. Đối với Trì Vĩnh, cô có phải là quan hệ lợi ích, có phải là đầu tư bất cứ tâm huyết và tình cảm nào vào anh đều là điên cuồng? Cô chỉ cảm thấy thật hoang mang, trái tim cô đau nhói như bị gai đâm. Giờ đây cô muốn thoát ra khỏi anh cũng khó, bởi vì vẫn còn mối quan hệ cổ phiếu nhập nhèm, mối quan hệ này khiến cô thấy thật mệt mỏi.

Thị trường cổ phiếu vẫn lao dốc, dường như không ai có thể ngăn lại được. Chính vì nó luôn biến động nên mới có thể thu hút được bao nhiêu người, sự không ổn định của nó là một kiểu kích thích muốn đánh bạc của người ta, trong lúc thua lỗ, có người nghĩ không thông, cũng có người mặc kệ.

Đối diện với Trì Vĩnh, cô vẫn thấy coi trọng con người anh. Anh nhẹ nhàng khuyên cô:

- Haizz, khi em bước chân vào thời điểm nào? Khi đó cả thị trường như thế? Giờ thì sao? Em đừng lo, chỉ cần số điểm tụt xuống không quá cao thì vẫn còn hy vọng. Cho dù có chuyện gì thì cũng không phải việc của em.

Tiểu Liên chỉ đành im lặng. Cũng giống như những gì anh từng nói, cô không đủ tư cách để thảo luận vấn đề lên xuống của cổ phiếu với anh, cô chỉ là một học sinh tiểu học trong lĩnh vực này, còn anh là đại học giả. Anh không thích nọt, không thích hình thức. Thích thẳng thắn đưa ra kết luận, cũng rõ ràng như mục đích làm ăn. Ra giá là thước đo của anh với nhiều việc. Anh không nắm chắc về tương lai, thế là anh dùng Chu Dịch để nói. Đối với anh, sinh tồn là thứ nhất, sinh tồn còn có nghĩa là có tài sản, trong từ điển của anh không có hai từ “nghèo khó”, bởi vì quyết định lập nghiệp của anh không phải là hủy diệt thì sẽ là giàu có. Quả là cực đoan, người bình thường thực sự không thể chịu được nổi những áp lực như thế này.

Anh thường nói, thời thế tạo anh hùng. Anh là người từng trải đã từng xem biết bao nhiêu khởi đầu và kết thúc của những sự nhiệt tình, cô thực sự không hiểu được anh. Thời gian lặng lẽ trôi qua khiến trái tim Tiểu Liên càng đau khổ. Cái mùa hè còn một tháng nữa, nếu thị trường cổ phiếu vẫn ảm đạm như vậy thì cô biết làm thế nào? Đòi tiền của anh? Đòi nợ của anh? Cô có làm được không? Anh có chấp nhận không?

Vốn tưởng rằng mình là một người thoát tục, nhưng quãng thời gian này cô tự thấy mình thật tầm thường. Cô nghĩ tới Vương Thụy, sợ rằng mối dây dưa tiền bạc giữa họ sắp giáng xuống đầu, rốt cuộc thì nên làm thế nào mới đúng?

Mây đen đã sà xuống thấp, có lẽ bất cứ chuyện gì rồi cũng có ngày phơi bày.

Cô cũng nhắc tới cái tên Vương Thụy với anh, anh nghe rồi cũng thản nhiên như thể cô đang nói hôm nay em ăn rồi. Anh nói:

- Đạo đức của Vương Thụy không tốt, thích lấy đồ của người khác, giờ chẳng còn quan hệ gì nữa.

Khi cô nói về chuyện hồi Tết, anh cười lạnh lùng, hỏi ngược lại:

- Anh mượn tiền của cô ấy sao? Bình thường anh bàn với người ta những vụ làm ăn mấy triệu nhân dân tệ, anh mượn tiền của cô ấy làm gì?

Tiểu Liên hỏi lại mình, mình sai rồi sao? Từ trước tới nay cô luôn tin tưởng vào hai điều, một là bản thân, hai là Phật trong tâm.

Cô định dùng hai niềm tin này để giải đáp câu đó, nhưng cho dù nghĩ thế nào cũng khiến cô càng thêm phiền muộn. Khi ở Hồng Kông, cô từng gửi thư điện tử cho anh, trong đó viết: Người khác tặng anh đồ thượng hạng được gói bọc tử tế, em chỉ tặng anh đồ dùng cần thiết hằng ngày, người khác tặng anh hoa hồng, em chỉ tặng anh dưa hành mắm muối; người khác liếc mắt đưa tình với anh, em chỉ biết đứng một góc lặng lẽ nhìn anh.

Hôm đó, Tiểu Liên và Trì Vĩnh cùng đồng nghiệp của anh, rồi cả anh trai của đồng nghiệp đi hát KTV. Đồng nghiệp của anh là một cô gái làm công việc hành chính, tên là Khổng Tinh Nhiên. Hồi đầu năm đi Hàng Châu, Khổng Tinh Nhiên cũng đi. Đó là một cô gái hai mươi tuổi mới tốt nghiệp trường trung cấp dạy nghề, nhưng trang điểm rất đậm, thích mặc quần áo màu đen. Trì Vĩnh thích hát những bài rock, ví dụ như bài *Bạn bè của Tầng Thiên Sốc*. Bài hát đó là bài tử của anh mỗi lần đi KTV. Hồi mới biết bài này là khi anh còn đang ở tuổi thiếu niên. Tiểu Liên ngồi một bên lặng lẽ nghe giọng hát trầm ấm của anh: “Bạn thân ơi, bạn có từng nhớ tới tôi, nếu tôi đang hạnh phúc, xin hãy rời khỏi tôi”.

Hát hò kết thúc, họ chia tay Khổng Tinh Nhiên và anh trai cô, lại quay về căn nhà nhỏ ở Phố Đông. Họ nghe nhạc, đầu kê bên nhau. Căn phòng nhỏ này rất đơn sơ, gió thổi vi vút ngoài cửa sổ, nhưng Tiểu Liên chưa bao giờ chê bai nó, cô cảm thấy nơi này ấm áp, thế là đủ rồi, anh hài hước nói:

- Cơn gió này chỉ trên trời mới có, nhân gian liệu có được mấy hồi.

Cô nghe anh nói, bật cười bò lên người anh.

Một nhà văn nữ từng nói, hạnh phúc là một tấm chăn thiên trường địa cửu. Mặc dù cô dần dần hiểu ra, có lẽ cô chỉ là một nỗi nhớ tình cờ trên con đường tình yêu của anh, nhưng ở cùng với anh, cô hoàn toàn không thể tránh khỏi sự si tình ngốc nghếch.

Trăng đã treo lơ lửng trên đầu trời, Trì Vĩnh không còn nói những lời thơ văn nữa, anh vui vẻ bàn về chuyện phát tài, về những người đàn bà mà anh từng có. Anh nói:

- Họ đều có ba điểm chung, thứ nhất là nhận được giáo dục đến nơi đến chốn, có khả năng độc lập kinh tế, bởi vậy ở cùng với anh không phải là vì tiền mà vì hứng thú; thứ hai, yêu cầu kết bạn của họ không thấp; thứ ba, học đều không thích kết hôn, không muốn có con.

Tiểu Liên nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt nâu của anh, chìm đắm vào trong câu nói của anh. Lời nói của anh như một đám mây đen bao phủ đỉnh đầu, khiến trái tim bình yên của cô không còn nhìn thấy ánh sáng.

Khi ánh mặt trời buổi sáng đã lọt vào căn phòng nhỏ, Tiểu Liên tỉnh dậy loáng thoáng có thể nghe thấy hơi thở của Trì Vĩnh. Da thịt họ chạm vào nhau, anh ôm chặt cô từ sau lưng, giống như nhân vật nam chính ôm nhân vật nữ chính trong bộ phim *Điềm mật mật*, bình an, ấm áp. Cô cảm nhận được bàn tay anh đang di chuyển, miệng hát: “Ngọt ngào quá, nụ cười của em ngọt ngào quá...”. Làn da trên cổ cô nhạy cảm cảm thấy những sợi râu lún phún ở cằm anh, mọi tế bào trên da dường như sống lại, nồng nực, kích thích.

Quá tám giờ, anh tỉnh dậy, sau khi vệ sinh cá nhân xong anh mặc bộ lê trị giá tám nghìn tệ, cầm điện thoại di động và các món đồ khác chuẩn bị đi làm. Tiểu Liên nằm trên giường, thi thoảng lại đưa tay lên che mắt, thi thoảng lại hé mắt ra ngấm nhìn nhất cử nhất động của anh. Không muốn để anh nhìn thấy vẻ đau buồn trong mắt cô.

Anh đi rồi, để lại cô ở trong căn phòng mà cô tưởng chừng như rất quen thuộc lại quá đối xa lạ này. Cô nằm trên giường không muốn dậy, tiện tay cầm một tờ tạp chí phổng vắn. Đại Vãn, cuốn tạp chí miêu tả về Đại Vãn rất thần bí. Tiểu Liên lướt qua một chút. Sau đó cô ngồi dậy, làm ỳnh món xúc xích gan ngỗng ưa thích, luộc một quả trứng xong rồi xách túi rác ra khỏi căn phòng kiểu cũ. Nó giống như một quán trọ, anh “chơi trắng Lương Viên, uống rượu Tokyo, thưởng thức hoa Lạc dương, leo lên Liễu Chương Đài”, những nơi mà anh từng nói như biệt thự Quý Mai, hoa viên Lục Địa, cô không thể nào hình dung nổi, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Khi bạn yêu một người, cho anh ấy tự do, nếu anh vì vậy mà bỏ đi, hãy để anh ấy đi. Nếu anh ấy vẫn quay về bên bạn, thì anh ấy mới là của bạn. Nhưng sự tự do này nên như thế nào? Tiểu Liên cho anh tự do, những ngày tháng không ở bên anh hình như không liên quan gì tới cô, nhưng cô có thể chấp nhận cho anh cứ mãi bay bướm ở người rồi an ủi rằng mình khác những người đàn bà khác hay không?

Trái tim cô lại thất vọng, thất vọng tột cùng, biết đâu đó lại là chuyện tốt.

Mấy hôm nay Trì Vĩnh đối với Tiểu Liên rất tốt, lúc thì kể chuyện cười, lúc thì đi xem kịch, rồi đi ăn đêm.

Thị trường cổ phiếu dừng lại ở một mức điểm rất thấp rồi bất động, có một sự điều chỉnh nho nhỏ không đáng kể. Tiểu Liên không hiểu tám nguyên tắc của Glenn Weir là lý thuyết gì, cô chỉ biết tới giờ cô đã thua rất nhiều tiền.

Tiểu Liên hơi giận dữ khi chỉ trích Trì Vĩnh, anh trả lời:

- Nếu em không tin vào năng lực của bọn anh thì có thể đi gặp Hợp Đông, tổng giám đốc công ty đầu tư.

Mấy ngày sau, Tiểu Liên gặp Hợp Đông, một người nổi tiếng. Ông quen Trì Vĩnh ở Thâm Quyển, Trì Vĩnh đi theo ông suốt sáu, bảy năm. Hợp Đông là một trong số những nhà chơi cổ phiếu nổi tiếng nhất đầu những năm 90, từng thành công với nhiều công trình cải tổ nguồn vốn. Ông tự hào nói với Tiểu Liên:

- Cô nhìn xem, công ty tôi không có bất cứ sản phẩm gì, tất cả đều dựa vào tư duy, đầu óc và tài năng. Về cơ bản là tôi liên hệ với các cơ cấu doanh nghiệp, sau đó thông báo thông tin cho Trì Vĩnh, cậu ấy cũng không thường cho tôi xem bảng thành tích công việc. Cậu ấy còn trẻ, thông minh, thích máy tính, rất có tiền đồ.

Sau đó, cô và Trì Vĩnh cùng đồng nghiệp của anh chuẩn bị tới một nhà hàng hải sản ở trung tâm thành phố ăn cơm, bọn người Khổng Tinh Nhiên cũng ở đó. Tài xế của Chính Hải lái chiếc xe Honda đưa họ đi. Tiểu Liên ngồi trên xe nghe họ nói tổng giám đốc Chính Hải bị tổn thất mất mấy triệu nhân dân tệ trong vụ “thảm họa cổ phiếu” này nhưng vẫn thản nhiên như không, người ta còn đang ở New York để bàn công chuyện.

Thượng Hải về đêm ánh đèn huy hoàng, những chiếc xe riêng xếp thành hàng dài trước cửa nhà hàng. Bên trong nhà hàng rộng rãi, tiếng người huyên náo. Họ gọi bào ngư, cá hồi và những loại hải sản hiếm khác, nhưng những gì họ nói thực sự chẳng chút hay ho. Có lẽ vì quá ồn nên khiến mọi người chỉ nhét đầy cái bụng, làm rỗng bộ óc.

Sau khi Trì Vĩnh thanh toán xong, đề nghị những người đàn ông buổi tối nay tới Nam Tầm chơi, bởi vì nơi này còn một cái tên đầy hàm nghĩa khác là “nam tầm”[7]. Tiểu Liên và những cô gái khác đành phải tự mình gọi xe đi về.

[7] Ở đây sử dụng hiện tượng đồng âm, “Nam Tầm” ở trước là tên một nơi vui chơi, “nam tầm” ở sau có nghĩa là “đàn ông tìm thú vui”.

Tiểu Liên cùng đường với một cô gái tên là Cindy, cô hỏi Cindy:

- Anh ấy toàn làm việc như thế sao?

- Bọn tôi cũng quen cả rồi, anh ấy thích một mình một kiểu.

- Thế sao mọi người còn quan tâm tới anh ấy? Vì anh ấy là người thanh toán sao?

- Có lẽ là vậy. – Cindy đáp.

Con người đều như nhau, Tiểu Liên nghĩ, nếu cô có một đồng nghiệp thường xuyên mời cô đi ăn cơm như thế, cô chắc chắn cũng vui vẻ đi cùng.

Cindy rất vui, cùng Tiểu Liên bước vào một quán trà. Cô nói một câu khiến Tiểu Liên tự cảm khái trong lòng.

Cindy nói:

- Hai người quen nhau lâu thế rồi mà sao đây mới là lần đầu tôi gặp cô nhỉ? Người tìm anh ấy nhiều lắm, nam nữ đều có. Đạo trước có một cô gái họ Vương thích anh ấy lắm, nhưng anh ấy không chấp nhận, người ta đau lòng lắm. Dù sao anh ấy cũng chẳng đặc biệt tốt với người đàn bà nào. Có lúc bọn tôi đùa nhau về đời sống riêng của anh ấy, anh ấy cũng không giận. Haizz, tôi thực sự không hiểu tính khí của anh ấy không tốt mà sao bao nhiêu con gái gọi điện thoại tới tìm? Có thể có những người vì tiền, bởi vậy hai bên đều không quan tâm tới lòng tự trọng hay chí khí. Có lần, tôi nhận được điện thoại của một cô gái tìm anh

ấy, tôi chuyển cho anh ấy, anh ấy nói chuyện không dữ lắm đâu, anh ấy bảo anh đã bảo em đừng gọi điện thoại tới, sao em còn gọi? Sau đó cúp máy. Người con gái đó lại gọi lần nữa, anh ấy giận dữ nói một câu rồi cúp. Lần thứ ba, anh ấy không nghe nữa. Nếu người ta mà nói chuyện với tôi như thế, có chết tôi cũng chẳng thèm đếm xỉa tới.

Có lẽ Tiểu Liên hiểu tâm trạng của cô gái đó hơn Cindy, chỉ là trong mắt người mệnh mệnh, trôi dạt đến đâu chẳng phải do mình. Cô thở dài, có nhiều điều muốn nói tắc nghẹn lại trong cổ họng.

Cindy mặc dù rất đồng cảm với Tiểu Liên nhưng cũng chẳng biết giúp thế nào. Người ta đều là đàn bà, đều rất khó tự mình nhìn rõ cái gì là chân thực, cái gì là giả dối. Ông chủ Chính Hải dùng tiền để nuôi mấy người đàn bà, còn người vợ của ông có thể thần nhiên không, bởi vì bà biết chỉ không ly hôn, tài sản của chồng sớm muộn gì cũng có phần bà, chỉ cần mối quan hệ tốt với con cái đã trưởng thành là được, có thể chồng bà có nghiêng về phía khác, nhưng trọng tâm thì không hề thay đổi. Mà những người đàn bà kia đều chỉ vì tiền, bởi vì ông ta ngoại trừ tiền chẳng còn gì mà nói. Tiền, là nguồn vốn của một số người và là thứ một số người khác ngày đêm theo đuổi. Trì Vĩnh không có cái thân đáng giá ngàn vàng như ông chủ, nhưng cũng có phương pháp khác để đạt được những người đàn bà khác nhau. Anh có thể nói với người ta về quan điểm mới, về những cảm nghĩ về cuộc đời, và cũng thi thoảng thể hiện điểm “chết người” của mình với người khác một cách thích hợp. Bởi vậy đàn bà thích anh, cá tính độc nhất vô nhị và kỹ năng tình trường của anh đúng là hiếm có, mà sức hút của cá nhân anh lại khiến đàn bà trước mặt anh hoàn toàn mất đi khả năng phán đoán.

Cindy nhỏ hơn cô một tuổi, để cô bớt buồn bèn chuyển chủ đề mới, nói về cậu bạn trai cùng tuổi với mình, cô nói:

- Anh ấy không giàu có, cũng không biết chăm sóc người khác, nhưng chúng tôi ở cùng nhau vui vẻ là được rồi. Anh ấy không phức tạp nên tôi mới yên tâm.

Tiểu Liên nhìn cô bằng ánh mắt chúc phúc, nhớ lại mình năm trước. Không biết từ khi nào, bức ảnh chụp chung với Phương Thành trong túi đã biến mất, điều mà cô vẫn kiên trì cũng đã dễ dàng bỏ cuộc.

Vào cái đêm khuya khoắt này, hai cô gái ngồi trò chuyện với nhau. Vì Trì Vĩnh, Tiểu Liên có thể ngồi nói chuyện với một cô gái lần đầu tiên gặp mặt tới rất khuya, đầu tiên là Vương Thụy, sau đó là Cindy, sau này liệu còn ai nữa nhỉ? Cô bỗng dưng muốn được nhìn thấy gương mặt lúc nào cũng điềm tĩnh của anh, gương mặt đó khiến cô càng ngày càng thấy mất tin tưởng. Bởi vì mọi sự cảm động đối với anh mà nói đều chỉ là dối trá. Cô cảm thấy anh giống như nhân vật trong cuốn tiểu thuyết Cháu ông Rameau, vừa tài trí vừa ngu xuẩn, độc ác lại chân thành, thường xuyên nói: “Ai cười tới cuối cùng là người cười giỏi nhất”.

Cơn gió lạnh thổi buốt trái tim cô, tình yêu đã che mờ mắt cô, cô giống như người lữ hành trên sa mạc, mệt mỏi cùng cực nhưng không thể không tiến về phía trước.

Hai tuần sau, Tiểu Liên có cơ hội được sang Singapore công tác. Lần này cô không chia tay với anh, bởi vì cô quá bận. Đồng nghiệp hỏi cô ở Singapore có thích không, cô cười. Đi dạo phố cùng đồng nghiệp hoặc bớt chút thời gian tới công viên Hồ Cơ ngắm hoa, cô lúc nào cũng có vẻ như cười như không. Lần đầu tiên nhìn thấy loài lan hồ điệp đang tỏa hương, mặc dù người đi đường rất ít nhưng chúng vẫn tỏ ra kiêu ngạo. Khi ở Singapore, cô cảm thấy ngưỡng mộ cái chỉ số Channel cao vút ở đây, cũng ngưỡng mộ thị trường cổ phiếu ở những nơi khác thuộc Đông Nam Á, nhưng những thứ này hoàn toàn không liên quan gì tới công việc, thế thì cô biết nói thế nào? “Xung đột hợp lý” mà Heghen nói có lẽ cũng vậy, nhưng thực tế thì thật khó làm được.

Tối đầu tiên ở Singapore, cô và đồng nghiệp đi ăn mấy món ngon của Đông Nam Á, sau đó đi hát, cuối cùng về Pan Pacific Hotel. Lúc lên mạng ở trong phòng, cô thấy trên đó có một bài viết khiến cô giật mình. Đại để bài báo nói rằng anh ta tham gia cuộc họp nghiên cứu của giới chứng khoán, thái độ của mọi người đều rất bất cần, chỉ cần tầng lớp quản lý không can dự, mọi người cùng nhảy lầu cho tới cuối cùng. Đối với họ mà nói, quyết tâm lớn đến đâu thì khó khăn cũng lớn như vậy. Cuộc họp đã giải tán trong tiếng cười.

Khuynh hướng tâm lý và hành vi giống nhau là nhân tố quyết định của thị trường cổ phiếu, hàng tỷ đồng tiền vốn hoàn toàn có thể kích thích cả thị trường, nhưng rất ít người biết rằng cái chuyện nghe có vẻ không mấy khó khăn này lại bắt đầu như thế nào.

Tiểu Liên nằm trên giường mở máy tính, đọc đi đọc lại bài viết đó, lúc cảm thấy lưng mình đã mỏi nhừ, cô mới phát hiện đã bốn giờ sáng. Trời sắp sáng, cô không tài nào ngủ được nữa.

Cô dựa vào thành cửa sổ ngắm bầu trời. Thì ra Trì Vinh cũng có áp lực, nhưng anh không phải loại người thích kể khổ với người khác. Nếu trời có sụp xuống thì một mình anh còn giữ vững nổi không? “Mọi người cùng nhảy lầu”, câu này khiến Tiểu Liên thót tim. Cô không hiểu, biết là phải nhảy lầu mà sao bao nhiêu người còn nguyện nhảy theo? Những người không muốn phải nhảy lầu thì tới khi đó phải làm gì? Cô bắt đầu thấy nghi ngờ dụng tâm của anh, bạn tốt trên toàn thế giới đều khuyên cô đừng chơi cổ phiếu, bởi vì đó là thứ không đáng tin. Ngày nay, cô đang ở vào thế nguy hiểm như bị treo trên vách núi, Khổng Tử từng nói, quân tử không đứng dưới chỗ nguy hiểm. Cô gửi gắm mọi hy vọng vào một con bạc, còn bản thân cô vẫn chưa hiểu rằng đối phương chính là con bạc.

Mùa hè sắp tới, lời hứa của mùa hè, anh còn nhớ không?

Thực sự không được nữa thì cùng nhảy thôi. Anh có nhảy cùng cô không? Anh có chịu không? Anh sẽ chịu trách nhiệm không? Cô có vượt qua được thời kỳ nguy hiểm này không?

Hy vọng chính là thứ mà cô khát vọng nhất vào lúc này, anh đã hủy diệt nó?

Thời tiết tháng năm thật oi bức, Tiểu Liên về tới Thượng Hải. Sau khi ra khỏi sân bay, một mình cô ra bãi cát, nhìn những tòa nhà đua nhau nhô lên hai bên bờ sông, cô gọi cho Trì Vinh.

Trì Vinh nói với cô rằng thị trường cổ phiếu hôm nay rất tốt, lượng giao dịch lên tới hơn chục tỷ. Hỏi cô có phải đã thấp hươu khi ở Singapore không, cô cười không đáp. Tin tức này khiến cô thấy phần chần chừ hơn một chút, nhưng dường như cũng không được quá lâu. Bởi vì về bản chất chẳng có gì thay đổi cả. Cô chỉ biết tính hôm nay lỗ ít hơn một chút.

Rất nhiều nhà đầu tư giống như loài chuột đang chạy tán loạn, không mục đích.

Thị trường cổ phiếu lúc thì như cơn mưa đông ẩm đậm, lúc lại như mặt trời mùa xuân, giống y như tâm trạng của Tiểu Liên đối với Trì Vinh. Không có lời hứa, không có một lợi ích cố định.

Mùa hè năm 1999

Sự thần bí cuối cùng cũng được vén màn, bằng đạo lý tất nhiên của nó. Cuộc sống của tôi vẫn tươi sáng như vậy, nhưng không còn đẹp như trước. Tình yêu là đóa hoa hồng cuối cùng của mùa hạ, với tôi thì đã tàn, với người khác thì vẫn rực rỡ.

Chiều tối một hôm, Trì Vinh hẹn cô tới căn nhà mà anh thuê và nói với cô rằng công ty đầu tư Chính Hải đã giải tán rồi.

Khi nói câu này, anh vẫn vô cùng bình tĩnh, còn trong lòng cô thì thấy ớn lạnh. Anh lấy khăn giấy lau khô mồ hôi, nói:

- Thực ra đây là chuyện tất nhiên. Giữa các ông chủ luôn có sự khác biệt, dù gì cũng sẽ tách ra thôi. Hợp tác lâu dài tất sẽ tách ra, có công ty nào không thể đâu, cũng giống như kết hôn, một đôi vợ chồng trước khi cưới thề thốt đủ điều, nhưng sau đó thì ai mà đoán được. Thực ra kết hôn cũng giống như nhiều việc khác, tốt nhất là hãy bàn bạc, thỏa thuận từ trước.

- Vậy sau này anh có dự định gì? – Tiểu Liên nhìn dáng vẻ ăn mì gấp gấp của anh, lên tiếng hỏi.

- Nếu không đi theo ai đó thì tự mình làm vậy.

- Tự mình làm thế nào?

Anh không nói gì nữa, chỉ ăn một mạch hết bát mì và chỗ thức ăn cô làm. Thời tiết đã rất nóng bức, nóng tới mức khiến người ta thấy bức bối.

Sau bữa tối, Tiểu Liên đề nghị ra ngoài đi dạo. Họ đi tới con đường Lục Gia, cô còn nhớ năm ngoái đi tản bộ cùng anh thế này là lúc anh mới vào làm cho công ty đầu tư Chính Hải, anh chỉ nói về những vụ giao dịch đầu tư của công ty trong hoạt động tài chính và chứng khoán, nhưng giờ đây anh đã rời khỏi công ty đó. Thời gian trôi qua nhanh quá, mọi thứ đều đã thay đổi, cũng giống như buổi tối đầy màu sắc trên con đường này chỉ là một khoảng cách rất nhỏ giữa sự ồn ào và nỗi cô độc.

Bống đứng cô nói:

- Em đưa anh tới một nơi.

Rồi cô kéo anh lên taxi. Họ tới một quán bar có vách tường bằng thủy tinh trong suốt ở gần bãi cát. Sau khi gọi đồ uống, cô nói chuyện vài câu với chủ tiệm rồi tới bên chiếc đàn piano, chơi khúc Thuyền ca tháng Sáu và Trăng đêm bên bếp lửa nằm trong Bốn mùa. Anh ngồi trong ánh nến ngắm bàn tay cô khiêu vũ trên phím đàn. Bốn mùa nói với chúng ta rằng trong cuộc sống căng thẳng hiện nay, vẫn còn những vẻ đẹp tự nhiên và những tầng ý nghĩa sâu sắc đang chờ đợi chúng ta phát hiện và cảm nhận.

Trên đường quay về, Tiểu Liên nói:

- Năm ngoái anh bảo em tập khúc nhạc này, giờ ba mùa đã đi qua, em thực sự biết chơi nó rồi, anh hãy tin rằng em hoàn toàn có thể hiểu được nỗi buồn trong anh.

Trì Vĩnh đặt tay anh lên tay cô:

- Anh không nghiêm trọng như em nghĩ đâu, tai nạn mà anh gặp phải nhiều lắm, chút xú này có đáng kể gì.

Trước khi họ ngồi lên taxi, một chiếc xe Lincoln đi qua. Anh nói ngày trước công ty anh thường dùng xe Lincoln như là một món quà, còn liệt kê ra một loạt các loại xe khác nữa để chuyển chủ đề. Cô biết anh là một người mê xe, anh từng nói sẽ mua chiếc xe tốt nhất. Cô không biết tiêu chuẩn tốt nhất là gì, nhưng cô tin rằng niềm tin của anh sẽ không thay đổi. Sở thích xe cộ của đàn ông cũng giống như sở thích kim cương của đàn bà.

Chiếc xe lăn bánh trên con đường khuya khoắt, sau đó nó lại bị bao vây bởi ánh sáng của đèn điện.

Sau khi Trì Vĩnh rời khỏi Chính Hải thì anh làm việc ngay tại nhà. Thời đại vi tính có thể khiến người ta làm được rất nhiều việc ở nhà, làm biến mất khoảng cách không gian, đồng thời cũng là cách thưởng thức không gian. Ban ngày xem tình hình của sàn, sau ba giờ thì liên hệ để làm việc. Khoảng thời gian này thị trường cổ phiếu cũng không biết vì sao mà lại tốt hơn lên, lượng giao dịch tăng liên tục, giá cổ phiếu vượt xa so với giá phát hành. Mọi người chìm đắm trong đủ mọi giả tưởng, phảng phất như cái thời kỳ hoàng kim của thị trường cổ phiếu lại đang quay lại.

Công việc của Tiểu Liên rất bận rộn, nhưng cô vẫn không quên mỗi lúc đi làm lại gọi điện thoại hỏi thăm anh. Thị trường cổ phiếu có khởi sắc đã gỡ bỏ cái khóa của cô trước đây, nhưng vẫn không thể khiến cô thực sự vui vẻ. Cô hy vọng thị trường cổ phiếu tốt hơn có thể khiến công việc của anh tốt hơn, như thế mới là niềm vui thực sự mà cô muốn có.

Thời gian này, tin tức về thị trường cổ phiếu đã trở thành tiểu mục có tỷ lệ rating cao nhất của ti vi, bố Tiểu Liên và cả chị họ cô cũng không ngoại lệ, ngày nào cũng theo dõi các bản tin khác nhau về thị trường cổ phiếu, sau đó hỏi Tiểu Liên là cổ phiếu của họ có nên bán đi không. Từ ngày đầu tiên thị trường cổ phiếu quay đầu, mọi cổ phiếu mà họ mua đều đã lên giá, giờ đây trong tài khoản đã có đôi chút lợi nhuận. Cổ phiếu là thứ có thể khiến bản chất tốt, xấu của con người bộc lộ rõ nhất. Hôm qua còn ôm đầu đau khổ, hôm nay đã có thể cất cao tiếng hát. Người nhà của Tiểu Liên vẫn luôn không chịu thừa nhận Trì Vĩnh, nhưng giờ đây họ không còn ý kiến gì với anh nữa. Chỉ có niềm tin Tiểu Liên dành cho Trì Vĩnh là không thay đổi. Thị trường cổ phiếu rất khó nắm bắt, nhưng niềm tin và sự kiên định này thì không dễ dàng thay đổi.

Mấy ngày hôm nay họ vẫn ở bên nhau. Chiều hôm đó, cô đi học ba lê, lái xe của công ty Chính Hải lái một chiếc xe tới đưa Trì Vĩnh đi ăn tối. Trì Vĩnh lại gọi tổng giám đốc La Huy Thành của công ty mạng và trợ lý của anh ta, Biện Đông cùng đi ăn.

La Huy Thành và Trì Vĩnh quen nhau qua mạng, giai đoạn đầu khi La Huy Thành mới lập nghiệp, Trì Vĩnh viết không ít bài giới thiệu về chứng khoán cho anh ta. La Huy Thành đang tìm kiếm một đối tác hợp tác chịu đầu tư mạo hiểm, lập tức nghĩ tới Trì Vĩnh.

La Huy Thành nói với Trì Vĩnh:

- Người anh em, cậu có thể suy nghĩ việc làm cổ đông của công ty chúng tôi không?

Công ty mạng Thời Hoa của La Huy Thành là một công ty mạng tư nhân cũng khá có tiếng ở Thượng Hải. La Huy Thành tốt nghiệp một trường đại học ở tỉnh khác, ba năm trước mới bắt tay vào làm về mạng Internet. Anh ta nhanh hơn người khác một bước, trước tiên là mở một câu lạc bộ, thông qua tiền hội phí và kinh doanh các hoạt động đã kiếm được một chút tiền vốn, sau đó khi câu lạc bộ kinh doanh tốt, anh ta lại mở một công ty “săn đầu người” trên mạng, giờ đây lại theo ngành mạng Internet và một số hoạt động công ích. Mạng Internet đã thay đổi quan niệm sống của con người, và còn thay đổi cả quan niệm về công việc của con người.

- Chắc chắn rồi. Công ty của anh làm ăn tốt lắm mà.

- Mặc dù tôi không nhiều tiền bằng cậu nhưng cũng có công ty riêng và cấp dưới riêng.

- Tôi cảm thấy tư duy kinh doanh của chúng ta nên học theo Lý Giai Thành. Lý Giai Thành trong những năm 60 đã dựa vào kinh doanh hoa nhựa để lập nghiệp, nhưng vào thời kỳ ngành nghề này đang hot nhất lại bán nó đi, sau đó chuyển sang kinh doanh bất động sản. Những năm 90, ông ta là người đầu tiên nhận ra thời kỳ hoàng kim của bất động sản sắp qua đi, không ngừng bán lại các nghiệp vụ trong tay, đồng thời còn phát triển ngành điện tín ra nước ngoài. Các doanh nghiệp hiện đại cần phải có cái khả năng nắm chắc tương lai này. Công ty mạng Thời Hoa nên là một hệ thống kết hợp với việc buôn bán trên mạng, giao hàng trên mạng và quản lý, ngoài ra tranh thủ luôn khoảng cuối năm nay, đầu tư cải tổ lại thông qua một số công ty IT.

La Huy Thành cũng tán đồng, anh ta định mời Trì Vĩnh làm cố vấn của công ty, lúc thích hợp sẽ tiến hành một vài sự hợp tác, ví dụ như tìm kiếm nhà đầu tư mạo hiểm, thực hiện nghiệp vụ chứng khoán...

La Huy Thành nói:

- Trì Vĩnh này, dạo này cậu kiếm được cũng không ít, đúng không?

Trì Vĩnh thản nhiên nói:

- Haizz, con đường chứng khoán hóa tư bản này vừa mới bắt đầu thôi. Cục diện lần này là do khoản tiền vốn từ Hồng Kông rót vào. Sau này tiền từ nước ngoài đổ vào sẽ còn tốt hơn nữa.

La Huy Thành nói:

- Nhưng cậu cũng không biết lúc nào khoản tiền nước ngoài mới thực sự rót vào, nếu chỉ dựa vào tưởng tượng thì không ổn đâu.

Trì Vĩnh nghiêng đầu, tỏ vẻ bất lực:

- Đúng thế, nếu mà lúc nào đó có chính sách đưa ra thì bọn chúng ta chỉ biết uống gió Đông Bắc. Lần này, tôi không làm theo là vì tôi không thể đắc tội với ai.

Nói xong, anh cụng ly với La Huy Thành.

Nhà đầu tư mạo hiểm còn phải lạc quan hơn cả nhà kinh tế học, Trì Vĩnh thích khoản lợi ích thực tế mà công ty mạng này mang lại, bởi vì mạng đang càng ngày càng trở thành vị vua trong thế kỷ mới, cũng giống như phát minh điện của thế kỷ trước. Trì Vĩnh không phải là George Soros[8], người có thể vừa làm nhiều lại làm tốt, cũng không phải là Buffett[9] biết đoán trước tương lai, trong mắt anh, thị trường tư bản tài chính của Trung Quốc không hoàn toàn quy phạm, còn có rất nhiều thứ vô hình, vô định, nhưng anh vẫn phải ôm ấp một giấc mơ.

[8] George Soros (sinh năm 1930): tỷ phú người Mỹ gốc Do Thái Hungary, ông chủ của tập đoàn Soros Quantum Fund.

[9] Warren Edward Buffett (sinh năm 1930): nhà đầu tư, doanh nhân và nhà từ thiện người Hoa Kỳ.

Sau khi chia tay với bọn La Huy Thành, Tiểu Liên lại tới căn nhà nhỏ của anh. Trông anh có vẻ vui hơn nhiều, có lẽ là vì đã tìm tới hướng đi mới. Họ ôm nhau thăm thiết, giống như hai tình cầu không bao giờ chuyển động nữa, thời gian dường như cũng dừng lại. Tiểu Liên nhìn anh, nhắc nhở anh rằng họ đã quen nhau gần một năm rồi. Anh cũng cảm thán rằng sự thay đổi của mình trong một năm này quá lớn. Cô nghĩ, thực ra sự thay đổi của cô cũng không nhỏ, chỉ là không ai nhận ra mà thôi. Sự việc đã xảy ra rồi,

nhưng vẫn phải làm như vẻ chưa có gì xảy ra. Cô nói, hy vọng ngày mai chính là ngày tàn của thế giới, anh nói, tốt nhất nên là hôm nay. Cô không nói gì nữa, cam tâm chìm đắm trong trạng thái tự mình làm tê liệt mình.

Ngày hôm sau, anh ra ngoài bàn về kế hoạch làm “nhà cái”, cô cũng ở ngoài chơi với bạn cả ngày mới về.

Trời rất nóng, cô lên mạng làm trắc nghiệm tâm lý. Chưa tới bảy giờ anh đã về, anh ngồi xuống, nghiêm túc nói:

- Mai em bán toàn bộ cổ phiếu trong tài khoản đi, mua cổ phiếu 0899, chắc chắn sẽ tăng nhanh!

Cô ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh không tự gọi điện thoại làm giúp bọn em?

Anh nói:

- Một mình anh không làm xuể. Tốt nhất là em tới tận nơi, tới lúc đó thì làm luôn, nếu không chắc chắn sẽ hối hận.

Sau đó anh vứt điện thoại di động cho cô, cô vội vàng gọi.

Tiểu Liên không thích cái không khí căng thẳng này, nhưng mệnh lệnh của anh có một sức uy hiếp khiến người ta không thể từ chối. Cô làm theo anh, người nhà chấp nhận kế hoạch này. Sau khi gọi điện thoại, cô nhìn anh lúc đó đang vừa lên mạng vừa gọi điện thoại, chẳng làm được việc gì. Tổng cộng anh bảo cho sáu người, bảo họ ngày mai mua cổ phiếu 0899 và 607898, phương pháp mua là chia làm năm tài khoản, mỗi tài khoản khoảng hai triệu nhân dân tệ. Người trong điện thoại đều luôn miệng kêu được, rất ngoan ngoãn nghe lời.

Anh bận rộn suốt hai tiếng đồng hồ. Tiểu Liên dựa vào tường, nghe những câu nói liên quan tới hàng chục triệu tệ của anh. Sau khi anh làm xong, quay đầu lại nói:

- Em nghe thấy cả rồi phải không? Đây không phải là đùa, cổ phiếu 0899 giờ chưa tới bảy tệ, mục tiêu là lên mười lăm tệ, 607898 thì giờ là mười sáu tệ, mục tiêu là ba mươi tệ. Anh đề nghị mỗi thứ một nửa.

Tiểu Liên nói:

- Tại sao lại chọn hai thứ này?

- Một cái là “củ bài”, một cái thì sắp bước vào lĩnh vực mạng Internet.

- Thế nào gọi là “củ bài”.

- Là mua lại ấy! – Trì Vĩnh kéo dài giọng nói.

Đoạn đối thoại một hỏi một đáp này khiến cô nhớ lại lần đầu tiên khi họ gặp nhau, cô đã hỏi anh một câu rất ấu trĩ: “Thế nào là nhà cái?”.

Hơn mười một giờ, anh tắm giặt xong xuôi, đi vào phòng nhưng không ngủ luôn mà ngồi im lặng một lúc lâu, lặng lẽ hút thuốc lá. Anh đang nhớ lại mấy ngày trước, cũng đang chờ đợi giao dịch cổ phiếu ngày mai. Tiểu Liên mơ màng nhìn anh ngồi trong bóng đêm. Sau đó anh dự thuốc, tắt đèn rồi nằm lên giường. Anh dựa vào bờ vai trắng ngần của cô, bỗng dưng nhìn thấy đôi mắt cô mở lớn, anh vòng tay qua người cô rồi ngủ. Bất cứ lúc nào anh cũng rất nghiêm túc, duy chỉ có lúc ngủ là trông anh giống như một đứa trẻ, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà cô thích anh, nó đã vượt qua giới hạn của thẩm mỹ, mang theo rất nhiều tình cảm. Chưa kết hôn đã chung giường chung gối, đó là một hiệp ước đơn phương, phăng phắt như rất nhanh rồi sẽ từ biệt, lại phăng phắt như không nhìn thấy tận cùng, cô nghĩ vậy.

Ngày hôm sau, người nhà Tiểu Liên sau khi bán toàn bộ cổ phiếu đang có trong tay, lập tức mua vào cổ phiếu 0899, nhưng mới sáng sớm đã không thể khớp lệnh được. Ngày thứ ba, cuối cùng họ cũng mua được 0899 vào lúc 9 giờ 15 phút 1 giây, nhưng họ không biết rằng nếu mười giây sau mới mua thì phải chờ tới ngày mai, bởi vì người xếp hàng chờ đã lên tới hàng triệu người. Trì Vĩnh nói đây chính là cướp tiền, Tiểu Liên cũng cảm thấy vậy.

Sau hôm đó, thị trường cổ phiếu Trung Quốc như được tiêm một liều thuốc kích thích, chỉ lên không xuống, vượt qua rất nhiều trở ngại trước đó. Báo cáo năm của các công ty trên sàn đã được công bố, bởi vậy mọi nguy hiểm cũng được giải phóng. Lúc này cổ phiếu phương Tây đang rất điểm, chỉ có cổ phiếu Trung Quốc là vẫn tăng đều.

Một chiều, Tiểu Liên đi qua trung tâm giao dịch chứng khoán bên bước vào. Đây là lần thứ hai cô đứng ở nơi này, cảnh tượng lần trước vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt, lúc đó cô chỉ hiểu biết qua loa về cổ phiếu. Giờ đây, nơi này vẫn ồn ào, không một ai chú ý tới sự tồn tại của cô, nhưng cô lại không cảm thấy mình nhỏ bé. Bởi vì cô cũng giống như người khác, cũng hoan hô hay ủ rũ vì giá cả đang nhảy nhót trên cái bảng điện tử.

Cô thấy cổ phiếu 0899 lại lên, đây đã là lần tăng liên tiếp trong bảy ngày, những người chơi cổ phiếu xung quanh cô đều đang tranh nhau mua cái cổ phiếu hot này. Tiểu Liên tính toán, nếu bán ra đúng lúc thì họ có thể lời được ba trăm nghìn tệ! Khi cô rời khỏi trung tâm, những tiếng bàn tán xung quanh khiến tâm trạng cô phấn chấn hẳn lên.

Trên chuyến xe đi làm, đồng nghiệp của Tiểu Liên đều nói chuyện về cổ phiếu khiến cô thầm thấy vui vẻ. Một đồng nghiệp nói, “nhà cái” của 0899 thật là lợi hại, người ta nói nó có thể lên tới hai mươi điểm, giờ đây tôi đã mua một ít, đến cuối năm là phát tài rồi.

Tiểu Liên gọi điện thoại hỏi Trì Vĩnh bao giờ thì nên bán ra, anh nói, trước khi anh chưa thông báo thì cô không được bán. Thế là cô yên tâm chuẩn bị chờ đợi thành quả cuối cùng.

Nhưng khi toàn dân ào vào chơi “chứng” thì lại một lần nữa xuất hiện nguy cơ. Sau khi “Luật chứng khoán” được công bố cũng là ngày thứ tám khi mà cổ phiếu 0899 tăng liên tục, bỗng dưng bị tụt điểm. Lúc này Trì Vĩnh đang ở Thiên Tân, trong điện thoại, anh nói là đi tặng quà cho hiệp hội giám sát chứng khoán, bảo họ cứ chờ thêm hai tuần nữa. Tiểu Liên cũng muốn chờ, chờ nó lên cao, chờ mình một lần nữa lại được điên cuồng sung sướng.

Từ ngày thứ mười tới ngày thứ mười hai, cổ phiếu 0899 tụt từ 13,5 tệ xuống còn 9,7 tệ, cô cảm thấy người mình không rét mà run. Có thể bọn họ đã bán hết cổ phiếu này đi rồi, nhưng anh vẫn nói chắc như đinh đóng cột. Nhà cái “hại người” chỉ biết bảo anh mua vào, thông báo cho anh tình hình nhưng chẳng bao giờ bảo anh lúc nào nên bán, tới khi giá bị tụt xuống thấp, những gì mà anh không đạt được chính là thứ mà anh ta kiếm được. Trận chiến này cũng đang xảy ra giữa Tiểu Liên và Trì Vĩnh.

Cô vui vẻ một thời gian ngắn rồi lại rơi xuống vực thẳm của sự lo lắng. Mọi thứ hoàn thành trong giây lát, đôi khi ăn “mỏng” một chút thì sẽ được nhiều thêm một chút.

Cổ phiếu 0899 lại tụt từ chín tệ xuống thấp hơn nữa rồi bất động, Tiểu Liên thực sự cũng không mấy để ý tới nữa.

Trì Vĩnh lúc này đi công tác trong khắp cả nước. Anh như một con chim rừng, bay đi khắp nơi. Có lúc đôi cánh của anh bị gió quạt ngã, nhưng anh vẫn không chịu dừng bước chân. Cô không ước vọng rằng mình kiếm được bao nhiêu từ cổ phiếu, cô chỉ hy vọng có thể một lòng một dạ nghĩ về một người nào đó, một việc nào đó. Ước muốn này của cô rất lãng mạn, rất vô tư, nhưng cô ra sức che giấu điều này. Cho dù bị cổ phiếu hành hạ cho rất nhiều ngày, nhưng cô vẫn một lòng một dạ với Trì Vĩnh.

Đầu tháng bảy, anh từ Cấp Nhĩ Tân quay về Thượng Hải, sau đó gọi điện thoại cho cô. Tài xế của công ty Chính Hải tới đón cô, sau đó họ tới một showroom ô tô để xem xe, anh định mua một chiếc xe Cadillac second hand, mặc dù có một vài bộ phận của chiếc xe đã hỏng, nhưng anh thích những thứ bề ngoài trông sang trọng. Mặc dù anh thích văn hóa Nhật Bản, nhưng lại không thích mua xe Nhật. Bởi vì muốn giúp người tiêu dùng nhanh được thay xe mới nên nhà chế tạo của Nhật khi thiết kế đã tính toán cả tuổi thọ của chiếc xe, nhưng xe Mỹ thì khác, chúng rất giỏi “chịu đựng”.

- Vả lại Cadillac là xe mà loại người nào mới lái được? – Anh luôn nói với người xung quanh như thế. Anh cho rằng đây là tượng trưng của tầng lớp thượng lưu.

Xem xe xong, họ quay về căn nhà nhỏ ở Phố Đông. Anh lên mạng, cô thu dọn lại phòng ốc. Hai giờ đêm, cô gối tai anh, anh ngủ trong lòng cô, động tác của cô rất nhẹ nhàng, như đang nâng niu một món đồ dễ vỡ. Anh đã cõi bỏ vẻ kiêu ngạo của thường ngày, Tiểu Liên nằm trên người anh, áp sát vào mặt anh. Anh hỏi:

- Nhớ anh không?

Mái tóc dài của cô rơi trên mặt anh, cô sợ mình nghe nhầm, hỏi lại:

- Anh nói lại lần nữa đi?

Cô sợ đây chỉ là ảo giác của cô, đôi môi đang hôn anh run rẩy, hưởng thụ niềm vui sướng tốt cùng của nụ hôn cháy bỏng, lúc này mới biết đây là sự tiếp xúc chân thực nhất giữa hai người, cô kêu lớn rồi rơi nước mắt, huyết quản cô đã che mờ cả lý trí. Anh lại hỏi:

- Why falling tears[10]? Vì cao trào sao? – Anh đè lên người cô, cô như đang đi xuyên qua cả vũ trụ, dải ngân hà đang chuyển động, vầng mặt trời đang chuyển động, trái đất đang chuyển động, cả căn phòng đang chuyển động.

[10] Why falling tears?: Sao lại khóc?

Tất cả mọi thứ liệu rồi có kết thúc?

Ngày hôm sau, anh tới nhà bố mẹ để đưa cho họ tiền mà một số người ở Cấp Nhĩ Tân gửi cho. Cô vẫn như thường lệ, ở nhà anh và lên mạng. Vô tình cô mở một bức thư do Khổng Tình Nhiên của công ty Chính Hải gửi tới: “Em cũng đã nghe nói về chuyện của anh và cô gái đó, em không biết vì sao anh lại chọn em, nhưng em thích anh mất rồi. Mấy hôm nay em vẫn đấu tranh giữa lý trí và tình cảm”. Tiểu Liên biết cô gái trong bức thư nói chính là mình, cô đọc đi đọc lại bức thư, không thể tin vào mắt mình, cũng không thể nào tin anh lại làm như thế.

Cô bỗng dừng nhìn thấy một cuộn băng ghi âm tiếng hát của họ đặt trên bàn, cô nghe bài “Bàn tay anh luồn vào mái tóc em” mà anh hát, bất giác lại thấy buồn, lần đi hát đó, hai người họ đi cùng cả Khổng Tình Nhiên. Cô nhào lên giường, vùi đầu vào gối mà khóc, muốn khóc cho tới khi anh quay về, khóc cho tới khi chết, nhưng mà ai nghe thấy? Nước mắt ướt đầm cái gối mà cô từng gối đầu, mái tóc dài che lấp cả mắt cô, cô không muốn nhìn thấy bầu trời xanh mờ đục của thành phố này nữa.

Khi anh quay về, vui vẻ nói rằng ngày mai sẽ lấy được xe. Cô không có phản ứng gì, chỉ nói:

- Tại sao anh không tới đón cái cô Khổng Tình Nhiên?

Anh đoán là cô đã biết gì đó, bèn nói:

- Khổng Tình Nhiên đã không còn là nhân viên của Chính Hải nữa rồi, đang làm cùng với anh, đang có một vụ với một nhà giàu ở khu Tây, khoản tiền lên tới hơn 10 triệu nhân dân tệ. Bọn anh có hiệp nghị với bộ phận kinh doanh, chỉ cần có lượng giao dịch thì thu nhập rất khả quan.

Tiểu Liên nói:

- Thế sao anh có thể...

- Có gì mà không thể? – Anh lập tức hỏi ngược lại.

Cô không còn lời nào để nói.

Anh nói:

- Khổng Tình Nhiên rất hiểu chuyện, biết tiến biết lùi, không bao giờ có vấn đề gì thừa cả. – Tiểu Liên biết cái hiểu chuyện mà anh nói chính là biết nghe lời. Khổng Tình Nhiên vì sự sùng bái ngây ngô mà đi theo anh, cô ta mới hai mươi tuổi. Tiểu Liên nhớ mấy sinh viên tới công ty cô thực tập chắc cũng chỉ ngang tuổi với Khổng Tình Nhiên, nhưng họ ấu trĩ một cách đáng yêu, còn cô ta thì khác hoàn toàn.

Trì Vĩnh nói tiếp:

- Người nhà cô ấy cảm ơn anh còn không kịp nữa là, gửi tất cả tiền vào tài khoản rồi. Bố mẹ cô ấy ở Hà Nam, cô ấy sống với dì. Ngày mai em cũng chuyển sáu trăm nghìn vào tài khoản đó đi.

Tiểu Liên làm bộ không nghe thấy.

Anh nói tiếp:

- Khổng Tình Nhiên chỉ tốt nghiệp ở trường nghề, nhưng mấy năm nữa chắc chắn sẽ thành người giàu, mà khi đó những người bằng tuổi cô ấy chỉ mới lấy được tấm bằng tốt nghiệp đại học không chút giá trị mà thôi.

Tiểu Liên cảm thấy rất không thoải mái:

- Tiền không thể nói lên được tất cả.

Anh hừ một tiếng, như thể câu nói của cô vô cùng nực cười, bất chấp tất cả, quên cả tính mạng để kiếm tiền là con đường cầu sinh của anh.

Cô nói:

- Có một cuốn sách tên là Hai tang lễ, một người công nhân sau khi hiến máu ột tỷ phú bị bệnh thì chết vì thiếu máu, người tỷ phú kia khỏi bệnh, lại ăn uống vô tội vạ, cuối cùng bị cao huyết áp, cũng chết.

- Em nói thế là có ý gì?

- Chỉ là đột nhiên muốn nói thôi. Anh không cảm thấy giết và bị giết về mặt tinh thần cũng giống như cái chết thực sự sao?

Anh không biết nên trả lời thế nào, bởi vậy không lên tiếng.

Từ tận đáy lòng, cô thấy khinh thường Khổng Tình Nhiên, nhưng tiền của Khổng Tình Nhiên có lẽ đã nhiều hơn cô rồi, cô lấy cái gì ra để khinh thường? Học lực vào lúc này thì làm được gì? Chỉ có tiền mới có thể xáo trộn được thời gian, xáo trộn cả quan niệm. Thì ra con người có thể sống như thế. Tiểu Liên đau lòng nói:

- Cô ta có thể gặp được anh, đối với cô ta mà nói có thể là một cơ hội, anh giúp cô ta ngoi lên khỏi tầng lớp trên cùng trong xã hội, bởi vậy thì thoảng làm việc gì đó cho anh cũng là đúng, cô ta có thể không thích người đàn ông mang lại tài sản cho cô ta sao? Còn anh lại cần một người ngoan ngoãn và ngu ngốc như cô ta. Cái kiểu chỉ biết ngưỡng mộ người khác, không có ý thức cá nhân nào của cô ta chính là thứ mà anh cần. Hai người đều cùng có lợi, đúng là một cặp trời sinh.

Nói xong, cô cũng giật mình, cô hoàn toàn không sợ hãi với việc phân tích tâm tư của anh ngay trước mặt anh.

Anh không trả lời, chỉ nói:

- Em nghĩ lại chuyện chuyển sáu trăm nghìn tệ đi.

Cô giả bộ không nghe thấy, cầm ba lô lên đi, chẳng thèm ngồi vào chiếc xe Cadillac mà ngày mai anh sẽ lấy.

Trước khi đi, anh chậm rãi nói:

- Em nên biết rằng anh là người như thế nào, bởi vì em từng sống với anh.

- Em biết, em biết hết! – Cô cố ý nhìn vào mắt anh, nhưng chỉ nhìn thấy một sự đáng sợ.

Đi một mình trên con đường của mùa hạ, những vì sao lấp lánh trên bầu trời, không biết có phải cũng đang đồng cảm với cô không. Nhớ lại chuyện gần một tháng trở lại đây, cô thấy mình tràn đầy hận thù. Từ sau khi từ chức, anh bận làm nhà cái, mọi công việc đều xoay quanh tiền và những người có thể mang tiền lại cho anh, có một người tài xế của Chính Hải đi theo anh từ sáng tới tối, rồi cả bố mẹ và anh trai anh, những người luôn sợ anh xảy ra chuyện nhưng cũng hy vọng được anh chia cho chút đỉnh, mua một căn nhà, có một cuộc sống phù phiếm, vốn dĩ chỉ là muốn mà thôi, giờ đây giấc mộng đêm xuân đã tỉnh, nó lại trở thành một ước vọng xa xỉ.

Trong cái thành phố náo nhiệt được xây dựng bằng các mối quan hệ giao tiếp phức tạp này, Trì Vĩnh và Khổng Tình Nhiên là cùng một loại, họ chỉ nhìn thấy ánh sáng mà đồng tiền mang lại. Hư vinh mà lại như chân thực. Anh biết con người là loài thích tiền và thể diện, trí tưởng tượng của một người sẽ thay đổi cùng với sự thay đổi của xung quanh, cũng giống như một ngày nào đó thị trường cổ phiếu tốt hơn, mọi người sẽ tưởng tượng đủ thứ, đây là định luật Murphy, cũng là công cụ để anh chơi trò tâm lý với người khác. Ưu điểm của anh rất nhiều, nhưng khuyết điểm của anh cũng đủ để khiến những ưu điểm mà anh khổ công xây

dừng biến thành khuyết điểm. Chỉ cần giao dịch cổ phiếu của đôi bên không đứt đoạn thì mối quan hệ của họ cũng vẫn còn duy trì, thế thì Tiểu Liên phải làm thế nào để coi như không nghe không thấy?

Trong cơn cao trào của thị trường cổ phiếu, Tiểu Liên bước chân vào, lĩnh ngộ được triết học của chứng khoán – nếu muốn thần nhiên ứng phó thì buộc phải chấp nhận quy luật tuần hoàn của sự vật và thừa nhận tính tất yếu của nó.

Trong dòng sông tình yêu, ngọn lửa nhiệt tình đã đốt cháy trái tim cô, giờ đây cô chỉ muốn đóng cửa trái tim mình. Cô biết, đối với bất cứ sự vật gì cũng phải có cái nhìn điềm tĩnh, nếu quá để tâm tới nó thì nó sẽ có cơ hội làm tổn thương tới mình. Tiểu Liên bỗng dưng nhớ lại hình ảnh khi họ yêu nhau, cô đã không thể nào quên được cái cảm giác đó, nó giống như một sự thôi miên – mặc dù không hoàn toàn chữa khỏi căn bệnh tâm lý nhưng lại có thể gỡ bỏ được cái khóa trong lòng cô. Nhưng cho dù tiếc nuối thế nào rồi cũng phải tỉnh lại, cũng phải quay về với hiện thực. Ngoài ra, cô thích làm bánh cho anh ăn, đổ nước nóng cho anh tắm, nhìn anh chăm chú lên mạng và cô thì pha trà, châm thuốc cho anh, sau đó dùng bàn tay trắng ngần nhẹ nhàng vuốt dọc sống lưng anh, để anh hiểu được tình ý của cô không hoàn toàn là vì vật chất mà vì cô thật lòng hy vọng có thể thấu hiểu anh. Không có sự tranh giành, không cần chịu trách nhiệm, chỉ sống với hôm nay. Nhưng tay của anh lại thường chỉ tiếp xúc với tiền, với bàn phím, danh thiếp, thuốc lá, và cả da thịt phụ nữ.

Bên ngoài, cô vẫn là cô, thích đeo đồ trang sức bằng bạc, thích ăn đồ Nhật nhẹ nhàng, thích mặc quần áo tối màu, đánh mắt màu xanh lam.

Hôm nay cổ phiếu 0899 lại tăng kịch trần, nhưng Tiểu Liên không tài nào vui lên nổi. Cô dường như đang tiến gần một cái thác, gần tới vẻ đẹp nhưng lại nguy hiểm, mặc dù rất muốn được nhìn thấy cảnh đẹp, nhưng lại sợ phải đối diện với sự nguy hiểm. Trì Vĩnh liên tục gọi điện thoại bảo cô gửi sáu trăm nghìn vào tài khoản của anh, trong điện thoại, anh tỏ rất hung dữ và còn nói với bố cô:

- Giờ bác chỉ có hai đường, một là bán 0899 đi, hai là chuyển tiền qua đây.
- Tài khoản của tôi không cần cậu phải chỉ đạo, chúng tôi thích làm thế nào thì làm, cậu không có tư cách chỉ tay năm ngón trong điện thoại! – Bố cô giận dữ quát lên.

Trưa hôm đó, bố cô gọi điện thoại tới, nói là ông đã bán 0899 với giá 10,5 tệ rồi.

Tiền lời được tổng cộng bao nhiêu, Tiểu Liên cũng chẳng còn tâm tư mà tính toán, cô cũng biết sau này 0899 sẽ còn tiếp tục lên cao, nhưng người thực sự thắng tới cuối cùng được mấy người? Cô tính hộ Trì Vĩnh, trước 0899, hai mươi phần trăm tiền lời do anh chơi là bảy nghìn tệ, 0899 không phải là do anh chơi nhưng là anh giới thiệu, bởi vậy coi mười phần trăm tiền lời là để cảm ơn anh, như thế tổng cộng là mười bảy nghìn nhân dân tệ.

Buổi tối, cô gọi điện thoại cho anh, muốn tính toán rõ ràng hết với anh. Cô chưa nói rõ mục đích của mình thì anh đã bảo cô tới một quán trà ở Phố Đông chờ anh.

Trong quán trà chật cứng người là những thanh niên nam nữ ăn mặc thời trang. Lúc cô tới đã có ba người ngồi đó, Trì Vĩnh, Khổng Tình Nhiên và trợ lý của La Huy Thành, Biện Đông. Trì Vĩnh và Khổng Tình Nhiên ngồi đối diện với nhau, Khổng Tình Nhiên khoác áo vest của Trì Vĩnh, tự nhận mình là loài lan quân tử cao quý, chỉ ngồi nhả khói, khói thuốc khiến Tiểu Liên không nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt cô ta.

Trên bàn bày mười mấy tờ danh thiếp, Trì Vĩnh đang nói chuyện với Biện Đông:

- Tôi vừa từ Bắc Kinh về.

Điện thoại của Trì Vĩnh đổ chuông, sau khi ấn nút nghe, anh lớn tiếng nói:

- A lô, tôi đang ở Thượng Hải! Cái gì? Chưa bán? Được, 0899 vẫn chơi được, cậu phải nhớ đấy, chưa tới mười tám thì đừng bán.

Cúp điện thoại, anh nói tiếp:

- Biện Đông, ở Ôn Châu tôi có một sàn, cần người quản lý, tốt nhất là cậu hãy suy nghĩ lại. Đừng sợ, chỉ cần có giao dịch, cậu không những không phải lo gì về việc ăn uống mà còn sống sung túc. Tiểu Khổng mấy hôm nay cũng ở nơi đó và được người ta cung phụng như là thần tài ấy.

Anh thấy Biện Đông tỏ ra do dự thì hỏi:

- Tôi muốn biết một tháng La Huy Thành trả cho cậu bao nhiêu?

- Ừm, ba nghìn tệ. – Biện Đông trả lời nhanh gọn, nhưng giọng nói rất nhẹ nhàng.

- Ba nghìn? – Anh cố ý nói to một lần nữa, mắt thì nhìn Khổng Tình Nhiên.

Hai người họ nhìn nhau cười, Tiểu Liên cảm thấy trong mắt anh có sự châm biếm khiến người ta khó chịu. Biện Đông cứng họng, chẳng nói gì nữa.

Trì Vĩnh chuyển chủ đề sang Tiểu Liên:

- Em thì sao? Chuyển khoản chưa?

- Sáng nay nhà em bán hết 0899 rồi. Còn về chuyện chuyển khoản thì cứ để từ từ, dù sao cũng là một con số lớn.

- Cái gì? Em bán hết rồi? Em không biết bọn anh đang cố để nó tạo ra kỷ lục mới sao?

- Biết chứ. Chính vì biết nên mới bán hết, em bán của em, anh lo cái gì? – Tiểu Liên không nhịn được, cao giọng nói.

- Được! Anh không với được tới em, anh suy nghĩ cho nhà em nên bảo em tới sàn xem sao, em không tới, nếu em thích thế thì anh cũng chẳng còn cách nào khác. Một năm nay coi như tâm huyết của anh là công cốc.

- Nếu anh đã coi mình như thế thì em cũng bó tay. – Tiểu Liên đau lòng muốn biện hộ ỉn, nhưng cái nhìn chủ quan của anh đã tự ra quyết định cho sự việc này.

- Anh được chia bao nhiêu? – Trì Vĩnh nhìn chằm chằm vào Tiểu Liên.

- Mười bảy nghìn.

- Được rồi. Tiểu Khổng, em đưa cô ấy địa chỉ bộ phận kinh doanh và số điện thoại, bảo cô ấy có thời gian thì tới xem chúng ta đã bán mạng như thế nào.

Khổng Tình Nhiên viết ra giấy xong, anh cảm thấy không cần phải nói gì nữa, bèn đứng lên đi. Những người khác cũng lần lượt đứng lên. Biện Đông chậm hơn một chút, Tiểu Liên nói khẽ:

- Anh có thể ở lại không?

Anh ta tỏ ra không mấy tự nhiên, bèn đưa cho cô một tấm danh thiếp, nói:

- Sau này cô có thể gọi điện tìm tôi.

Khi Tiểu Liên đứng ở cổng quán trà chuẩn bị gọi xe thì một ánh đèn xe chói mắt rọi thẳng vào mắt cô, thì ra là Trì Vĩnh lái chiếc Cadillac đi qua người cô rồi lao thẳng, chỉ để lại một vết khói mờ khiến cô thốt nhiên bừng tỉnh, Trì Vĩnh đang có ý đồ gì.

Không có xe, cô chỉ đành đi bộ. Chẳng biết từ lúc nào cô đã đi tới cái cầu thang nhỏ dẫn lên căn nhà ở Phố Đông. Nơi này cô đã thuộc như trong lòng bàn tay, cô nhìn tòa nhà đã tắt đèn, nước mắt không nhịn được lại lăn rơi xuống. Nhìn con phố cổ, trái tim cô hoàn toàn thay đổi. Giờ đây, cô đã không tìm được bóng hình của ngày hôm qua. Cô ép mình gọi điện thoại cho Biện Đông, Biện Đông nói họ đang nói chuyện ở một quán trà khác, Khổng Tình Nhiên ở nhà bên cạnh làm đẹp.

- Họ có về cùng không? – Cô thận trọng hỏi.

- Cũng có thể. Mọi người đều hiểu Khổng Tình Nhiên vì tiền mới tới, tiền đi tới đâu thì cô ta đuổi theo tới đấy.

Cúp điện thoại, cô biết không cần phải chờ nữa. Chờ cái gì? Chờ họ về nhà lên giường với nhau rồi lao vào bắt quả tang sao? Chờ trái tim mình vỡ vụn thành hàng ngàn mảnh vụn sao?

Tối hôm đó, lần đầu tiên trong đời cô mất ngủ tới tận sáng.

Sau đó, Trì Vĩnh liên tục gọi điện thoại lấy cớ là ăn cơm để đòi cô mười bảy nghìn, thế là cô không thể nào quên được con người này. Để mau chóng thoát khỏi sự đeo bám của anh, cô tới nơi mà anh nói. Trong một căn phòng rộng mấy chục mét vuông này, người ngồi trước màn hình máy tính không phải là Khổng Tình Nhiên mà là một người đàn bà khác. Trì Vĩnh giới thiệu đây là cô Mã Vân từ Bắc Kinh tới, Tiểu Khổng bị viêm ruột thừa, bởi vậy Mã Vân tạm thời thay thế. Những ghi chép mùi mẫn giữa anh và Mã Vân thông qua email giờ lại hiện lên trước mắt.

Tiểu Liên đưa cho anh mười bảy nghìn sau khi anh nhắc cô lần nữa. Anh vừa nói: “Anh chẳng thiếu gì, nên cũng không cần gì” vừa đếm tiền rồi nhét vào trong túi áo. Sau đó, họ chuẩn bị đi ăn tối. Anh lái xe đi đón Khổng Tình Nhiên đã tiếp nước cả đêm, Tiểu Liên cảm thấy kỳ lạ, người bị viêm ruột thừa không ở nhà nghỉ ngơi mà lại còn ngồi ăn thịt nướng Brazil trong một cái quán ăn ồn ào, phức tạp, thật là quá bất hợp lý? Thịt lợn, thịt bò, thịt dê, tim lợn, xúc xích cô ta đều không bỏ qua, ăn rất ngon lành. Tiểu Liên hỏi Mã Vân ở đâu, Mã Vân nói toàn bộ hành lý của cô ta đều để ở nhà Trì Vĩnh. Tiểu Liên như bưng tỉnh, không hỏi tiếp nữa. Mã Vân và Trì Vĩnh cười cười nói nói rất thân thiết, cô ta và Khổng Tình Nhiên thì lại nói chuyện bách hóa Mùa xuân Paris ở Thượng Hải và bách hóa Tân Đông An ở Bắc Kinh cái nào to hơn, quần áo đường Hoa Đình ở Thượng Hải hay đường Tú Thủy của Bắc Kinh đẹp hơn, sự thân thiết giữa họ có mấy phần thật và mấy phần giả? Kết thúc bữa cơm, hai cô gái kia để được ngồi cạnh anh mà tranh nhau mở cánh cửa trước bên phải, cuối cùng Khổng Tình Nhiên giành được, Tiểu Liên nhìn thấy gương mặt ngượng ngùng của Mã Vân. Họ đưa Tiểu Liên về nhà, điều hòa mở quá lạnh, Mã Vân bảo cô khoác áo vest của anh vào, khoác vào rồi mới không cần thận nhìn thấy trong đó có một phong bì mười nghìn tệ. Cô nhìn Trì Vĩnh và hai người đàn bà ham hư vinh bên cạnh anh, nghĩ bụng, đó chẳng phải là số tiền rút ra từ ngân hàng sao? Anh đã lấy đi hai mươi phần trăm từ khoản lợi nhuận ba mươi nghìn tệ, mười nghìn này là mười phần trăm lợi nhuận do Tiểu Liên tự mua bán cổ phiếu X, ban đầu trong lời hứa khoản thù lao trả cho anh không bao gồm khoản này. Vốn định trả cho anh hậu hĩnh một chút, sau đó thì kết thúc với anh, nhưng chính anh đã để cho cô nhìn thấy sự bỉ ổi của anh, cô còn cảm ơn cái gì? Thế là cô nắm chắc tiền trong tay, chờ anh dừng xe lại, cô bước xuống khỏi chiếc Cadillac của anh.

Hugo nói: Nhục dục là một cái bẫy, say và thêm rượu khác nhau, cái trước là cần một người đàn bà, cái sau là cần tất cả đàn bà. Napoleon ngủ với một trăm người đàn bà, nhưng vẫn có những người đàn bà sẵn sàng tranh giành làm người thứ một trăm linh một. Chính đàn bà tự biến mình thành kẻ đáng thương.

Sáng sớm ngày hôm sau, anh gọi điện thoại tới. Cô nói ngay:

- Anh đang sốt ruột vì mười nghìn tệ đó à? Tiền do em lấy. Tình cờ thật, chính ông trời bảo em lấy.
- Khi nào thì em trả cho anh?
- Trả cái gì? Anh chỉ nhận tiền không nhận người, em cũng học theo anh. Chẳng phải anh từng nói, anh không thiếu gì cũng không cần gì sao? Chút tiền này anh tính toán làm gì?
- Nhưng anh không hiểu, sao em lại lấy tiền đi? – Anh kéo dài giọng hỏi.
- Rất nhiều việc đều đã thay đổi rồi, để tư tưởng của một người thay đổi chắc là trò chơi ưa thích của anh mà. – Sau đó cô cúp máy.

Chiều hôm đó, một người đàn bà tự xưng là bạn của Trì Vĩnh gọi điện thoại cho Tiểu Liên, nói rằng thực ra Trì Vĩnh hy vọng họ làm lành với nhau, cô ta sẵn sàng đứng giữa giải quyết, bởi vì mọi người đều là đàn bà. Tiểu Liên đang cần tâm sự, bởi vậy chẳng hỏi đúng sai thế nào, đã hứa sẽ gặp mặt cô ta ở McDonal.

Người đàn bà đó họ Chu, hỏi cô về chuyện mười nghìn tệ. Tiểu Liên thừa nhận cô là người lấy tiền, nhưng khoản tiền đó thuộc về cô.

- Em quá sơ ý. – Cô ta hắng giọng, nói tiếp. – Cho dù tiền có phải của em hay không thì cũng là do em lấy ra từ túi áo của anh ấy, tất cả mọi quyền lợi đều đã thay đổi, về mặt pháp luật, như thế là tội ăn cắp, hơn nữa số tiền lên trên sáu trăm tệ, bởi vậy nếu anh ấy tố cáo em, em chẳng nói được gì cả. Để tránh anh ấy biến vụ dân sự thành hình sự, chị khuyên em hãy trả tiền cho anh ấy đi.

Cô ta nói xong thì cắn một miếng Hamburger, rồi bỗng dưng cách một tiếng, một món đồ gì đó rơi xuống chân. Tiểu Liên cúi người xuống nhặt, thì ra là một cái máy thu âm. Cô lấy băng ra, nắm trong tay, hỏi:

- Chị Chu, thế này là ý gì?

Người phụ nữ họ Chu ngượng ngùng nói:

- Chẳng giấu gì em, chị là luật sư của Trì Vĩnh.

- Luật sư? Chị có danh thiếp không?

- Có, chị có! – Nói xong, cô ta đưa cho cô một tấm danh thiếp.

Tiểu Liên liếc mắt qua rồi nói:

- Chị lén sử dụng máy ghi âm, để lấy khẩu cung sao? Đây là chủ ý của anh ta sao? – Cô phát hiện ra lúc này nhắc tới anh ta là cô thấy hận thấu xương.

- Không phải, máy ghi âm là chị tự mua. – Cô ta vội vàng xua hai tay giải thích.

Tiểu Liên nhanh chóng kéo dây ở cuộn băng ra rồi cắt đứt, sau đó ném nó vào cốc Coca. Động tác của cô nhanh tới nỗi cô Chu không kịp ngăn cản. Sau đó cô nói:

- Máy ghi trả lại cho chị. Chị quay về nói với Trì Vĩnh, tôi không bao giờ trả anh ta tiền đâu, anh ta khiến mọi lương tâm của con người đều không muốn lãng phí vì anh ta! Vì đường sống của chị, tôi chẳng làm gì cả, nhưng xin chị đừng có làm luật sư cho loại người này nữa!

Nói xong, cô đứng lên bỏ đi.

Cô Chu đi sát theo sau, nói:

- Tiểu Liên, em không hiểu pháp luật đâu...

Mấy ngày sau đó, cô Chu ngày nào cũng gọi điện thoại tới khuyên Tiểu Liên, còn gọi điện thoại cho cả bố cô, khiến cuộc sống của Tiểu Liên không thể nào yên bình cho được. Cô biết, Trì Vĩnh sẽ không chịu buông tay, bởi vì cô Chu nói chuyện gì anh ta cũng có thể làm được, ngộ nhờ liên hệ với cả bọn xã hội đen hoặc tổ cáo tới công ty của cô thì cho dù kết cục như thế nào, danh tiếng của cô cũng bị ảnh hưởng. Bố của Tiểu Liên thấy hết nhưng chỉ biết lo thầm trong lòng, đành hứa với cô Chu là sẽ trả tiền cho anh ta.

Tiểu Liên trả tiền vào tối ngày chủ nhật, Trì Vĩnh khi đó ở Chu Hải. Cô Chu gọi điện thoại cho Trì Vĩnh, ý là bảo anh ủy thác với mình qua điện thoại để được nhận tiền, cô Chu còn viết một tờ giấy nhận tiền, nói rõ rằng mình đã nhận mười nghìn tệ của Tiểu Liên, đồng thời sau này sẽ giải quyết mọi dây dưa kinh tế giữa Trì Vĩnh và Tiểu Liên. Cô Chu thậm chí còn mời một “bảo kê” tới. Cuối cùng cô ta nói:

- Tiểu Liên, em có thể sẽ hận chị, nhưng chị cũng không dễ chịu gì. Bọn chị làm luật sư cũng chẳng còn cách nào khác, ăn cơm của người khác thì phải làm việc cho người ta. Thực ra mùa xuân năm nay chị cũng đã gặp một chuyện tương tự.

- Có phải là một cô gái tên Vương Thụy phải không?

- Sao em biết?

Tiểu Liên không còn muốn trả lời nữa, chỉ nghe cô Chu nói tiếp:

- Cô gái đó rất si tình, khóc dữ lắm. Chị nghĩ, bọn em đều xinh đẹp, tại sao lại ngu ngốc như thế? Em giờ ít nhất vẫn còn kịp, hãy tìm một người tử tế đi.

- Nhưng sao chị phải gọi bảo kê tới?

- Đó là bệnh nghề nghiệp. Anh ta cũng chẳng phải là bảo kê chính quy, cũng tốt nghiệp ở trường các em. – Cô Chu nói.

Cô ta là một luật sư nửa mùa, bốn mươi tuổi rồi mà chưa có giấy đăng ký kết hôn và giấy chứng nhận luật sư.

- Vậy sao? – Người bảo kê nói. – Chả trách tôi cảm thấy chị có vẻ quen, có phải năm 94 từng hát ở hội trường của trường không?

Tiểu Liên cười cười, cô thực sự không muốn cười.

Tối hôm chia tay “luật sư” Chu, cuối cùng cô cũng biết đối với thứ đã cho rằng thuộc quyền sở hữu của mình thì anh ta sẽ bất chấp thủ đoạn để đoạt về. Cũng giống như nhân vật trong Người Do Thái ở đảo Malta của Marlow, vì tài sản mà không đắn đo khi giết hại vợ con.

Hai ngày sau, Khổng Tình Nhiên gọi điện thoại cho Tiểu Liên, nói là có chuyện muốn mời cô ăn cơm. Tiểu Liên nghĩ mười nghìn tệ đã trả rồi, thế thì chuyện giữa cô và Trì Vĩnh coi như đã kết thúc rồi. Nhưng cô còn muốn biết họ định chơi trò gì nữa. Thế là cô đi.

Bên bàn ăn của một căn phòng trong nhà hàng, rất đông người ngồi đó, ngoại trừ Trì Vĩnh và Khổng Tình Nhiên, còn một người bạn đại học của Trì Vĩnh là Hoa Thịnh (công ty của anh ta bị người ta mua mất, anh ta nhận được một khoản tiền bồi thường và đang tìm con đường khác), mấy đồng nghiệp của công ty Chính Hải, tài xế của Chính Hải và anh trai của Trì Vĩnh – Trì Nghĩa. Trì Nghĩa tới muộn, khi vào cửa, Trì Vĩnh không chào hỏi anh trai, anh ta tự mình tìm chỗ ngồi xuống, giống như một người thừa, nhìn vô cùng đáng thương. Bữa cơm này hình như là bữa tiệc chúc mừng Trì Vĩnh. Trì Vĩnh lên chức “tổng giám đốc”. Có điều còn có thêm cả cô Chu và Tiểu Liên.

Đồng nghiệp của Chính Hải nói với Khổng Tình Nhiên:

- Khổng Tình Nhiên này, gần đây em ít mụn trứng cá đi rồi, xinh hơn nhiều.

Khổng Tình Nhiên làm ra vẻ thẹn thùng, cười bẽn lẽn. Hôm nay, cô ta đeo túi da cá sấu, mặc bộ quần áo màu vàng, còn thoa chút phấn, nhưng lại giống như chiếc váy siêu ngắn khoác lên người một bà già. Tiểu Liên mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng giản dị, một chiếc váy yếm bằng vải bò, đeo một chuỗi hạt kiểu Tây Tạng lớn.

Khổng Tình Nhiên và Trì Vĩnh mỗi người một câu, đua nhau gọi thức ăn, ba ba, cua bể và các loại hải sản đắt tiền khác.

Anh nói với Biện Đông:

- Trên mạng cậu nhận được bao nhiêu thư ứng tuyển tới làm người quản lý cho tôi?

- Không ít.

- Được. Chờ tôi chính thức làm cổ đông, thực hiện đầu tư mạo hiểm, sau nửa năm lên sàn, chúng ta lại ăn một bữa, hoặc chúng ta có thể ra nước ngoài chơi một chuyến, ha ha ha. – Sau đó quay sang nói với Hoa Thịnh. - Ở đây có hai người chắc là cậu không quen phải không. Đây là Tiểu Liên, là chuyên viên tư vấn nổi tiếng của công ty AFR. Nhưng có một chuyện tôi muốn hỏi cậu, Hoa Thịnh, nếu bộ phận nhân sự của công ty cậu khi tuyển nhân viên phát hiện ra người đó có tiền sự ăn cắp thì các cậu có nhận người ta không?

- Đương nhiên là không.

- Tiểu Liên, cậu có tuyển không?

- Cũng không. Nhưng có một số người mặc dù không có tiền sự nhưng lại nguy hiểm hơn người khác, đối với loại người này chúng tôi càng phải đề phòng.

Bỗng dưng có một người đàn ông trung niên béo múp múp đẩy cửa bước vào, Trì Vĩnh thấy ông ta, hưng phấn tròn tròn mắt, luôn miệng nói:

- Ôi chà, ông chủ Lục, khách quý, khách quý!

Hai người họ hàn huyên với nhau vài câu, ông chủ Lục nói:

- Người ta bây giờ thật là giỏi. Cái nhà hàng này của tôi mới khai trương được hai tháng, việc làm ăn đã tốt thế này rồi. Những người tới đây ăn cơm toàn đi ô tô, trước cửa nhà hàng của tôi toàn bị tắc nghẽn. Khách chỉ hút thuốc Trung Hoa, bọn vợ vẫn không dám bước chân vào nửa bước.

- Tiểu Khổng, mau đi mua bao thuốc Trung Hoa lại đây. – Trì Vĩnh ra lệnh cho “thư ký” của anh ta.

Khổng Tình Nhiên đi mua thuốc, ông chủ Lục nói tiếp:

- Ông chủ Trì, cậu tới Thượng Hải cũng nhiều năm rồi phải không? Con gái Thượng Hải đều rất xinh đẹp, thông minh. – Ông ta chuyển chủ đề rồi lại nói tiếp. – Nhưng các anh phải đề phòng đấy nhé. Tôi ghét

nhất là có một số người thấy tiền của người khác là mắt sáng lên, rồi chỉ nghĩ cách chiếm tiền của người ta thành của mình, bất chấp giao tình ngày cũ. Xem ra bạn nghèo vẫn tốt hơn, nhưng nghèo thì không có quyền nói.

- Có lý lắm. Gần đây tôi cũng gặp phải chuyện xui xẻo như thế.

-Ồ! Nói ra xem nào? Anh Lục sẽ giúp cậu giải quyết.

- Không cần anh đâu. Đã giải quyết xong rồi. Nhưng chuyện này tốt nhất là không nên đụng phải.

- Được! Ôi, tôi phải đi rồi, ở phòng bên cạnh có người quen phải sang chào hỏi một tí, mở nhà hàng rồi mới hiểu, thì ra ăn bữa cơm cũng cần phải có kỹ năng, nhiều lúc cũng mệt lắm. Mọi người phải nhớ nhé, ăn cơm cũng rất phức tạp.

Khổng Tình Nhiên mua thuốc quay về, ra sức nhét vào tay ông chủ Lục một bao.

Sau khi ông chủ Lục đi ra, Trì Vĩnh đặc ý gật đầu, tiếp tục màn giới thiệu của mình:

- Đây là luật sư Chu. Mười nghìn tệ đó chị mang tới rồi chứ! Nhân tiện nói một chút, phí luật sư chị tính thế nào? Có phải là hai phần trăm giá trị không?

- Tiền thì tôi có mang, nhưng tôi không muốn đưa trước mặt nhiều người như thế, khoản tiền này không liên quan gì tới họ cả. Còn về phía luật sư, hai phần trăm là hợp lý rồi. – Luật sư Chu nói.

- Được rồi, tất cả mọi người ra ngoài cho tôi! – Lúc này các nhân vật phụ của bữa cơm tỏ ra vô cùng ngu ngốc, là nhận vật chính, anh mới là ông vua ở đây.

Khi Tiểu Liên còn chưa tin rằng họ thực sự sẽ ra ngoài thì gần chục người đã hoàn toàn biến mất. Luật sư Chu đặt tiền lên bàn ăn, tiền và những món đồ thừa khiến cái bàn trở nên thật thê thảm. Luật sư Chu lại lấy cả hóa đơn bữa ăn và hóa đơn xe hôm đi gặp Tiểu Liên ra, rồi cả chứng minh của bảo kê, hóa đơn máy ghi âm và những khoản phí khác. Sau đó, Trì Vĩnh gọi mọi người bên ngoài vào.

- Tiểu Liên, xin hỏi em giải thích thế nào về khoản tiền mười nghìn tệ này?

- Khoản tiền này tôi rút ra từ ngân hàng, còn về những gì ở giữa thì tôi nghĩ chắc anh còn hiểu rõ hơn tôi. Mỗi một bước đi anh đều tính toán rất cẩn thận, tính là dùng bao nhiêu, còn lại bao nhiêu. Tôi hoàn toàn không cần phải trả lời những câu hỏi vô duyên của anh.

- Được. Bữa cơm này bao nhiêu tiền?

- Một nghìn hai. – Khổng Tình Nhiên đáp, mặc dù vừa nãy thanh toán họ đã mặc cả giảm xuống còn một nghìn mốt.

- Một nghìn hai, thêm vào đó là hai nghìn phí luật sư, phí bảo kê ba trăm, máy ghi âm ba trăm, tiền xe hai trăm, còn cả khoản tiền năm nghìn tệ mà em từng nhắc tới trong điện thoại. Tiểu Khổng, tính xem tổng cộng là bao nhiêu?

- Ừm, chín nghìn.

- Chín nghìn này em buộc phải trả cho anh. Bọn anh sẽ ở đây cho tới khi em viết giấy nợ mới thôi, nếu không sáng mai bọn anh sẽ tới tìm giám đốc nhân sự của công ty em, nếu em muốn trốn thì bên ngoài cũng có anh em của anh, em không thoát được đâu.

Tiểu Liên sửng sốt. Cô hoàn toàn không còn quen biết con người này nữa, cái người đã từng nắm tay cô ngấm biển giờ đây đã bị những ham muốn tầm thường nuốt chửng.

- Lời tôi nói trong điện thoại cũng phải thực hiện sao? Thế thì những lời hoang đường anh nói còn nhiều hơn. Bữa cơm này có phải tôi gọi đâu, anh với Khổng Tình Nhiên đòi ăn đấy chứ. Trì Vĩnh, tôi đã đánh giá anh quá cao, anh còn không bằng 10 nghìn tệ. Anh có bản lĩnh gì! Anh chỉ biết tìm những người đàn bà ngu ngốc để phục vụ mục đích kiếm tiền của anh. Anh lợi dụng tiền của đàn bà, rồi chơi với đàn bà. Anh nói những người xung quanh anh đều lợi dụng anh, thực ra anh mới là người có âm mưu đen tối nhất.

Anh ta nổi giận, giơ tay giằng túi xách của cô, xé nát cái ví da ra. Tiểu Liên bàng hoàng, nước mắt viên mi, nhưng vẫn không rơi xuống, trước mặt đám người cô căm ghét này, cô không thể khóc được.

Tiểu Khổng chẳng khác nào cáo mượn oai hùm, vẫn ra sức ăn máy tính, chỉ sợ tính thiếu một xu nào. Đường nhiên, cô ta cũng đã quen đếm tiền cho anh, quen với việc gọi điện thoại cho bọn chó ăn theo tới đây ăn cơm. Mới hai mươi tuổi đầu nhưng đã độc ác như thế khiến gương mặt vốn không xinh đẹp của cô ta càng thêm khó coi. Cô ta có thể thảo luận với Trì Vinh về việc làm thế nào để xử một người đàn bà khác, mà người đàn bà này đã từng nhiều lần xuất hiện trước mặt cô ta và hoàn toàn không có chút ân oán nào với cô ta. Cô ta có thể vì tiền mà cung cúc phục vụ Trì Vinh, người lúc trước cô vẫn còn coi thường, không bao giờ quan tâm khoản tiền này có sạch sẽ không, trong từ điển của cô ta chỉ có hai chữ “trao đổi”, rất giống với những loài động vật trong các đoàn xiếc. Sự ngu ngốc của cô ta dẫn tới sự sùng bái mù quáng, trí tuệ của cô ta còn chưa đạt đến độ có thể phân tích vấn đề, bởi vậy rất hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Trì Nghĩa ở bên cạnh nhưng biết hết đầu đuôi câu chuyện lúc này mới lên tiếng bằng một giọng điệu rất triết học:

- Đừng sợ bị ngã, em nên ngẩng cao đầu và nhẹ nhàng buông tay. Lão Tử nói, chịu thiệt là có phúc. Em còn trẻ, không hiểu quy tắc trò chơi, cứ coi như bỏ tiền ra để nộp học phí. Trì Vinh năm xưa ở Thâm Quyển bị người ta truy sát, chẳng phải cũng vẫn vượt qua được đó sao.

Cậu bạn làm giám đốc tài vụ mặc nhiên đếm số tiền lẻ trong túi cô và khoản tiền mười nghìn mà luật sư Chu vừa đưa.

“Mạnh vì gạo, bạo vì tiền.” Những người tới từ khắp nơi trên đất nước chỉ vì một chút tiền con con và một vở kịch hay được xem miễn phí mà quên mất thiện ác, đúng sai.

Tiểu Liên lấy giấy và bút ra, Trì Vinh đọc cho cô viết. Cô cố ý viết ít đi một số 0 trong khoản tiền chín nghìn tệ, tên của Trì Vinh thì viết ngược, số chứng minh thư của mình thì viết sai. Ngoài mặt thì tỏ vẻ ngoan ngoãn viết theo từng lời hăn đọc, còn Biện Đông và luật sư Chu đứng cạnh cô cũng chẳng buồn nhìn lại.

Sau đó cô đứng lên, đặt tờ giấy lên bàn, ra hiệu mình đi vệ sinh rồi rời khỏi bàn ăn. “Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách”, họ tưởng rằng đồ của cô còn ở đó thì cô sẽ không đi mất, nhưng cô nhanh chóng ra ngoài cửa gọi một chiếc taxi rồi đi về. Ở cửa nhà hàng, cô nhìn thấy một màn đêm tĩnh lặng, làm gì có người nào có vẻ là “anh em”.

Có người từng nói, vì tiền, con người có thể vứt bỏ cả sự tôn nghiêm của mình. Vậy sao? Nhưng đồng tiền đổi lại bằng cách đó khi sử dụng liệu có thực sự vui vẻ như thế không? Rất nhiều người chỉ nhìn thấy kích cỡ và hình dạng của đồng tiền, vì nó mà thay đổi cả niềm tin ban đầu của mình, quên mất cả sự tồn tại của lương tâm.

Vào cái thời đại không thể giữ được tình yêu này, phần đầu và trụ lạc cùng tồn tại, tiền bạc đã ăn mòn trái tim con người, không thể chỉ dùng một hai lời là biểu đạt được. Hắn đã lang thang bên ngoài rất nhiều năm, đã coi tiền quan trọng hơn mọi thứ trên đời, còn cô thì ngược lại. Cô bỗng dưng nhớ lại mấy câu nói của Tô Thanh: Sự hư vinh của đàn bà khiến đàn ông từ bỏ con đường tìm niềm vui chính đáng, hy vọng mình có thể nổi tiếng, thu hút sự chú ý của đàn bà mà không biết rằng lúc này anh ta đã trở thành một người tham lam, thô lỗ, không còn thích hợp với tình yêu mềm mại như trước nữa.

Cô cũng nhớ lại ánh mắt mơ màng của Vương Thụy khi ra về. Cô ấy có ổn không? Người đàn bà tốt đều có một nội tâm đẹp như Greta Garbo[11]. Họ đều yêu nhầm, nhưng họ rất chân thực. Sai lầm khi coi lời hứa của người khác là ngọn cỏ cứu mạng, nhưng lại không muốn từ bỏ niềm tin ban đầu. Bởi vì họ đều quá lương thiện, bởi vậy không phát hiện ra những gã đàn ông kia đang lừa đảo tiền bạc và tình cảm của họ. Tiền bạc thì còn có thể tính toán rõ ràng, nhưng tình cảm thì làm sao để đếm.

[11] Greta Garbo (1905 – 1990): nữ diễn viên người Mỹ gốc Thụy Điển, một trong những diễn viên nổi tiếng nhất trong thời kỳ vàng son của Hollywood.

Chỉ là họ muốn hỏi: Is feeling like trading?

Trì Vinh cầm tờ giấy mà Tiểu Liên viết lên, cơn giận lại bốc lên. Bỗng dưng hắn nhớ ra cái gì đó, bảo Khổng Tình Nhiên vào nhà vệ sinh xem Tiểu Liên có trong đó không.

Khổng Tình Nhiên tìm một hồi lâu, quay lại nói không thấy Tiểu Liên đâu.

Trì Vĩnh giận dữ đập bàn, nói:

- Được rồi, mọi người giải tán đi.

Nói xong, hắn đứng lên ném cái túi xách của Tiểu Liên xuống đất, đập mạnh mấy cái để phát tiết rồi bảo Khổng Tình Nhiên xem trong túi có gì. Trong đó chỉ có khăn giấy và son môi. Trì Vĩnh đưa cái điện thoại di động của Tiểu Liên cho Khổng Tình Nhiên, ra hiệu bảo cô ă tìm người để bán.

Trên xe, Trì Vĩnh không nói lời nào.

Khổng Tình Nhiên muốn phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này, bèn nói:

- Anh định đổi phỏ với nó thế nào?

- Anh có cách của anh.

Nói xong, hắn đập mạnh côn, chiếc xe điên đảo phóng đi.

Vừa về tới căn phòng nhỏ, Trì Vĩnh đã ấn Khổng Tình Nhiên lên giường. Không có vuốt ve hay hôn hít, chỉ có sự chiếm đoạt rất trực tiếp, hành động của hắn vừa thô bạo vừa mạnh mẽ, trong mắt hắn không hề có niềm vui của việc được yêu nhau.

Sau khi kết thúc, Trì Vĩnh nằm thẳng đơ trên giường, Khổng Tình Nhiên vội vàng lấy một cái khăn mặt lau người cho hắn. Bỗng dưng hắn nói:

- Cô theo tôi làm gì? Cô theo tôi làm gì hả?

- Em...

- Cô không thể trả lời sao? Người đàn bà nào cũng tràn đầy hy vọng khi tới với tôi, hy vọng có tiền, có tình yêu, có danh phận. Bọn họ đều là lũ ngốc. Cô thì sao? – Hắn ngồi dậy, nhìn Khổng Tình Nhiên đang ngồi yên không dám động dậy, nói. – Cô không ngốc đúng không. Đúng, cô biết điểm dừng ngoan ngoãn, tôi thích người như cô. Cô biết không, những người đàn bà đến rồi đi trong đời tôi quá nhiều, Tiểu Liên chỉ là một trong số đó mà thôi, trong số họ, có người là giảng viên đại học, có người là giám đốc công ty, còn có người là luật sư, diễn viên, bọn họ đều rất xinh đẹp, thông minh, có học vấn, nhưng họ đều có chung một nhược điểm, cô biết là gì không?

Cô lắc đầu.

- Ha, tôi cũng không biết. Tóm lại là tôi biết họ có chung một nhược điểm, do đó người nào cũng rời khỏi tôi, có người thì được tiền, có người thì mất tiền. Cô cứ đi theo tôi, tôi không hại cô đâu, tôi bảo gì thì cô làm nấy, đảm bảo cô sẽ là người đàn bà thành công nhất bên cạnh tôi. Nghe rõ chưa?

Cô gật đầu.

Trì Vĩnh như cười như không, đôi mắt không còn nhìn Khổng Tình Nhiên nữa mà quay sang chăm một điều thuốc. Khói thuốc lan tỏa vào không gian, giống như những người đàn bà xuất hiện rồi lại biến mất bên cạnh anh ta.

Khổng Tình Nhiên ngoan ngoãn ở lại, không dám nói một lời ca thán nào, chỉ biết ra sức nghe lời. Cô ta nói với mình, từ nay về sau, cho dù giữa họ không có tình yêu thì cũng có một mục tiêu chung.

Đối với Tiểu Liên mà nói, tất cả những điều này đều chỉ như một câu chuyện cười, ba trăm sáu mươi lăm ngày ngọt ngào vẫn như ẩn hiện trước mắt, nhưng những hồi ức đẹp đó đối với cô lúc này chẳng khác nào một sự mỉa mai. Có lúc Tiểu Liên nhìn thấy đôi mắt buồn thẳm thẳm của mình trong gương mà rơi lệ. Thì ra đời người đơn giản như thế, chỉ một cảnh tượng cũng hơn cả hàng ngàn, hàng vạn lời biện bạch, hơn nữa còn có thể hủy diệt tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất.

Hôm đó, Tiểu Liên nằm trên giường trong phòng mình, không muốn làm gì. Thất vọng và cảm giác bức bí đè chặt trên tinh thần cô, khiến chút niềm vui nho nhỏ của cô cũng biến mất.

Tối hôm sau, bố ngồi bên cạnh cô, nói:

- Con nhìn xem giờ trông con như thế nào hả? Con còn chơi đàn được nữa không? Nhiệt tình của con khi học chơi Bốn mùa đi đâu mất rồi? Ngày trước con nói con chơi đàn để rèn luyện ý chí chứ không phải vì ham hư vinh, con quên rồi sao? Vở kịch này kết thúc rồi, 0899 đã bán đi rồi, con còn gì mà không bỏ qua được? Con không thẹn với lòng, việc gì phải tự dày dora mình như thế.

Tiểu Liên nhìn bố, bất giác lại thấy buồn hơn. Cô yếu đuối, nhưng không thể không ngụy trang rằng mình rất kiên cường, cô còn chưa đầy hai mươi lăm tuổi, chẳng lẽ vì một người đàn ông mà vứt bỏ cả nguyên tắc và niềm tin suốt hai mươi lăm năm qua của mình sao? Khi cô đi cả đêm không về, người bố đã già cũng khó ru mình vào giấc ngủ, giờ cô mới hiểu nỗi khổ của bố mẹ. Vốn tưởng rằng thứ gọi là tình yêu và tình dục là những thứ chân thực nhất trên thế giới này, bởi vậy cô ra sức hưởng thụ, nhưng đồng thời cô lại quên mất những người vẫn quan tâm tới cô, ngày nay mới biết thứ mà mình ra sức hưởng thụ là một tình yêu bệnh hoạn. Tình yêu thực sự là một tình yêu có cả sự tham gia của gia đình đôi bên, còn tình yêu của Tiểu Liên lại ngược lại. Trong cuộc đấu tranh giữa tình yêu và tình thân, tình thân rõ ràng là ở thế dưới.

Cô vật vã một lúc mới bò dậy khỏi giường, ngồi xuống cạnh cây piano, gõ ra được hai âm rồi cứ gõ liên tiếp như thế phảng phất như cô đang gõ ra tiếng lòng của mình chứ không phải là chơi đàn. Cô nghĩ tới loài kiến bé nhỏ, đi một quãng đường xa, lại còn gánh trên vai những chiến lợi phẩm to gấp mấy lần người mình, tìm được cái tổ bảo vệ sinh mạng của chúng. Con người còn lúc không như ý, có lúc vấp ngã rồi đứng lên mới không thấy cuộc đời nhàm chán. Tình yêu của Tiểu Liên giống như thiêu thân lao vào lửa, nhưng cái tình yêu xuất phát từ đáy tim này khiến cho cô phải trả giá quá nhiều.

Bốn mùa đã thực sự qua đi, nhưng nỗi đau lớn lên từ nó phải làm thế nào thì mới có thể quên được?

Đàn bà khi yêu sẽ không quan tâm đối phương là quân vương một nước hay chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, còn đàn ông khi yêu một người đàn bà, mặc dù bị nhan sắc của cô ta khiến cho thần hồn điên đảo nhưng họ vẫn suy xét xem liệu sau này cô ta có lợi gì cho họ hay không. Cho dù là thời kỳ chiến loạn hay là thế giới vật chất thời hiện đại, điều này vẫn không thay đổi và đã được rất nhiều người chứng minh.

Nên để nó thành sẹo hay là một mối đau theo một tình yêu trong sáng?

Tiểu Liên có một người bạn cùng trường tốt nghiệp khoa tiếng Trung, anh nói học sinh khóa anh không có ai còn theo nghiệp văn chương nữa, chỉ có Đại Vân là vẫn chăm chỉ viết. Tiểu Liên giật mình, bèn xin số điện thoại của Đại Vân, cô muốn làm quen với con người này.

Đại Vân sau khi nhận được tin nhắn của Tiểu Liên lập tức gọi điện lại, điều này khiến Tiểu Liên thấy vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng, Đại Vân không cố làm ra vẻ thần bí, lập tức lưu số điện thoại nhà của mình lại. Trải qua bao nhiêu sóng gió, Tiểu Liên cảm thấy Đại Vân có gì đó hơi ngây thơ, trong sáng, cũng tốt, Tiểu Liên chẳng có dụng ý nào khác, chỉ muốn quen Đại Vân.

Cách trang điểm của Đại Vân như một thực nữ con nhà, chiếc váy dài màu trắng sữa, cái ba lô đeo sau lưng, mái tóc buông tự nhiên trên vai, chỉ có trên ngón tay là một chiếc nhẫn màu đen hơi kỳ quái khiến cô có vẻ khác người. Cô bắt đầu nói từ nghề viết, việc đi học, rồi nói tới trang điểm, kiểu tóc, họ vô cùng hợp nhau. Cô nói với Tiểu Liên:

- Tổ phát hiện ra cậu có vẻ đẹp cổ điển của những năm 30.

- Vậy sao? - Tiểu Liên nhớ lại ngày trước Trì Vinh cũng từng đánh giá về cô như thế, bèn nói. - Đúng thế, ngày trước có một khoảng thời gian tớ để tóc xoăn màu hạt dẻ, kết hợp với cặp tóc màu nâu, đúng là trông rất giống Nguyễn Linh Ngọc.

- Chắc chắn là rất đẹp! - Cô mở mắt thật to, dường như đang tưởng tượng, cô nói. - Cậu khác với những dân văn phòng khác, rất dứt khoát.

- Cậu cảm thấy dân văn phòng bình thường thì như thế nào? - Tiểu Liên hứng thú hỏi.

- Có vẻ hơi kiểu cách, sợ người khác sống tốt hơn mình, nhưng lại không biết mình đang mất đi cái gì. Có điều ngoài bề mặt thì họ vẫn cố sức trang điểm để người khác kém cỏi hơn mình.

Đại Vân là một nhà văn nữ thích tranh luận, các tiểu thuyết của cô đều hơi khác người, phá vỡ phong cách viết truyền thống, nội dung cũng gây ra sự hiểu kỳ và bàn tán của người khác. Cô viết rất nhiều đề tài mà

người khác đều chưa từng trải qua như ma túy, nộ hôn đồng tính, khuynh hướng tự sát, tình yêu nhục thể, tình một đêm... Có thể cô muốn mượn văn chương để thoát thân khỏi những mâu thuẫn trong cuộc sống.

Cuộc sống của cô đại diện cho những người tiên tiến nhất của Thượng Hải, biết trang điểm, biết nói chuyện, có ước mơ trong cuộc sống, có cái nhìn độc đáo về cuộc sống và nghệ thuật. Cô cho rằng ý nghĩa của cuộc sống không phải là công danh, không phải là lợi lộc, mà là được quay về với trạng thái thả lỏng hoàn toàn nguyên thủy. Tránh xa những gò bó và hạn chế, tránh xa mọi áp lực, có vẻ gì như chủ nghĩa hưởng lạc của trường phái ấn tượng.

Đại Vân nói:

- Tôi ghét những gã đàn ông chỉ biết nhìn chăm chăm vào ba vòng của phụ nữ, nhất là những kẻ giàu sổi. Thực ra tâm hồn của phụ nữ rất đẹp, chỉ tiếc là họ có tầm nhìn quá hạn hẹp.

- Chắc chắn là cậu rất coi trọng tình cảm. – Tiểu Liên nói.

- Đúng thế. Cũng giống như tôi thích màu đen, thích nhạc Jazz, thích âm thanh của piano và guitar, một khi đã thích rồi thì sẽ thích tới cùng. Tình yêu mà tôi mong ước là một thứ tình yêu thuần khiết, không có quan hệ tiền bạc, tôi từng có một người đàn ông, nhưng lại khiến tôi cảm thấy... – Cô nói tiếp. – Hai năm trước, tôi và anh ấy từng sống chung, mặc dù thời gian chưa đầy hai tháng nhưng tôi vẫn có tình cảm với anh ấy, nhưng đến cuối cùng anh ấy giữ đồ của tôi lại khiến tôi rất buồn. Khi đó tôi còn tự sát, nhưng vì sức của tôi quá yếu nên không chết được. Tôi chẳng có đồng nào trên người, ra sức viết văn, cũng may tôi có chút tài trong lĩnh vực này. Vì cuộc sống, tôi thậm chí còn dùng giọng văn của đàn ông để viết, bạn bè đọc xong còn nói: “Đại Vân, cậu viết hay thật!”.

- Hai người có liên lạc với nhau không?

- Liên lạc? Sự việc mặc dù đã trôi qua rất lâu nhưng tình thương vẫn còn trong tim. Có điều nếu nói tôi vẫn còn nhớ người đó thì chỉ là về tình dục. Hơn nữa, tôi hoàn toàn không biết anh ta còn ở Thượng Hải hay không. Tình yêu của tôi tràn đầy tư tưởng, nhưng sau đó tôi mới biết anh ta là một người đàn ông không có tư tưởng. Đàn bà mà ở cùng với những người đàn ông chu du khắp nơi thì mạo hiểm quá, sự nhiệt tình chỉ khiến giá trị của mình giảm đi mà thôi.

- Đại Vân, tôi cảm thấy cậu thực sự rất thẳng thắn. Rất đặc biệt.

Đại Vân cười cười, nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ, đôi lông mi cô dài và cong vút, che kín cả đôi mắt có vẻ tiêu tụy, dường như cô đã nhìn thấu được câu đố: “Ai là sự chờ đợi của ai, ai là tình yêu của ai?”. Sau đó cô nhẹ nhàng quay đầu lại hỏi Tiểu Liên:

- Nói cho tôi nghe, sao cậu lại tìm tôi?

- Tôi xin số điện thoại của cậu qua một người bạn, bởi vì ngày trước tôi từng đọc tác phẩm của cậu nên muốn làm quen với cậu.

- Hay lắm, bạn bè với nhau thì nên đơn giản, rõ ràng.

Tiểu Liên vốn muốn nhắc tới tên của Trì Vĩnh, nhưng cô không làm thế, bởi vì như thế thì chứng tỏ tính mục đích của cô quá mạnh. Người thành phố đều có khả năng tự kiểm soát rất tốt, không nói ra tâm sự của mình có lẽ tốt hơn.

Trước khi về, Đại Vân nói với Tiểu Liên:

- Chăm sóc tốt mình nhé.

Đêm đó, Tiểu Liên không ngủ được. Cuối cùng cô cũng gặp Đại Vân rồi, hai người họ có nhiều điểm giống nhau, cùng là tóc dài, cũng có thân hình mảnh mai, yếu ớt, cùng tràn đầy nhiệt huyết với cuộc sống, cùng cô độc và lương thiện tới mức quên cả bảo vệ bản thân mình. Tình cờ nhất, họ tốt nghiệp cùng trường đại học.

Tiểu Liên không phải là một người chủ động hỏi thăm cuộc sống của người khác, nhưng sau khi gặp Đại Vân, cô càng mơ hồ hơn về những theo đuổi của người phụ nữ. Đàn bà rất đẹp, vẻ đẹp của họ phải dùng trái tim để cảm nhận. Vẻ đẹp này giống như hoa hồng trong cơn gió lạnh lẽo của mùa đông, mỏng manh,

yếu đuối, cần có sự bảo vệ tận tình của đàn ông thì mới lâu dài được. Nhưng họ cũng rất kiên cường, bởi vì sau trắc trở, họ sẽ học cách sống mà không vì tình yêu của đàn ông nữa.

Nếu thực sự như thế thì bao nhiêu hồi ức đau khổ đã qua có phải là một bài học tàn nhẫn?

Loài cá chép vượt vũ môn lao lên cánh cửa mà mình ngưỡng vọng, nhưng cuối cùng lại đụng vào đá mà chết.

Cá chép cuối cùng vẫn không thể tái sinh.

2. Chương 2

Mùa thu năm 1999

Cái gì cũng có chỗ đáng ngắm. Nên đã có chỗ đáng ngắm thì sẽ khiến mọi người vui vẻ.

Sau nỗi đau, mọi thứ lại trở lại bình thường. Nhưng hồi ức trở thành một vết thương không thể xóa mờ.

Qua bạn bè giới thiệu, cô quen Lưu Hoa. Đó là trong một quán bar tên là Bộ lạc Trần Châu. Cô nói rất ít chữ không bốc đồng như những người khác. Cô mở to mắt để ngắm nhìn những người xa lạ xung quanh, không ai chú ý tới cô, nhưng Lưu Hoa lại chú ý tới cô. Burke nói: “Mỹ nhân bất hạnh khiến người ta xúc động nhất”. Mới đầu quen Lưu Hoa, có thể dùng mấy chữ bình thường, vô vị để hình dung, bởi vì cô vẫn còn đang hận Trì Vĩnh, chỉ muốn dùng Lưu Hoa để gột bỏ những ký ức không vui. Nhưng tất cả những điều này lại dẫn tới một câu chuyện khác mà cô không ngờ tới.

Lưu Hoa bán đồ điện gia dụng, hơn cô hai tuổi. Thi thoảng họ cùng những người bạn khác đi chơi bóng, hát hò, lúc này cô mới phát hiện ra thì ra mình còn có thể cười, được người khác chăm sóc cũng cảm thấy ấm áp, thì ra trái tim cô vẫn chưa chết. Nhưng cô vẫn rất thận trọng với Lưu Hoa, thận trọng tiếp nhận những món quà của anh, thận trọng tiếp nhận những đưa đón ân cần của anh. Cô không muốn coi sự dụng tâm và chu đáo của anh là do thích cô, cô thà nhắm mắt làm ngơ nó chứ không muốn bị tổn thương thêm lần nữa. Bởi vì cô không muốn thêm một lần đau khổ vì tình yêu của một người khác. Thậm chí cô còn có thể nói với bạn bè trong điện thoại rằng mình không còn khả năng yêu người khác. Nếu ông trời lại cho cô tình cảm, cô sẽ coi đó là một món quà quý giá, còn nếu không, cô cũng không quan trọng. Phụ nữ bây giờ đều rất “to gan”, có người cứ bám lấy đàn ông trên đường không buông, nhưng Tiểu Liên thì không làm thế được. Lãng mạn đã bị mây mù che phủ, chỉ để lại một gương mặt nhợt nhạt.

Pascal nói, chúng ta vì giao tiếp với nhau nên mới hình thành tình thân và tình cảm, và cũng phá hủy tình thân và tình cảm. Mỗi quan hệ giao tiếp phía sau khiến Tiểu Liên nhớ tới sự tuyệt vọng triệt để của mình về Trì Vĩnh. Còn mỗi quan hệ trước đó là thứ cô hy vọng có được, cô không đoán được rằng ai sẽ mang nó tới cho cô.

Lưu Hoa là một người đàn ông rất hiểu về thời trang, mặc dù anh phải bôn ba vì cuộc sống nhưng không phải loại người ham những lợi nhỏ. Trong công việc, anh biết giá trị của “hiện thời”, đó là tập trung sức lực để làm việc chứ không do dự giữa quá khứ và tương lai để làm mất đi thời gian mà anh đang có, đây cũng là điều mà anh thường nhắc nhở Tiểu Liên. Công việc của anh rất bận rộn, thường xuyên phải làm thêm giờ, điểm này cũng khiến cô cảm động.

Cô muốn làm một chuyện gì đó ithub. Cô vay tiền của bố, thêm vào một khoản tiết kiệm riêng của mình, dùng danh nghĩa của người mẹ đã nghỉ hưu, cô mở ra một công ty, chuẩn bị mở nhà hàng.

Tiểu Liên coi mỗi một phút như là một giờ. Ban ngày, cô bạn đi làm, đón tiếp khách khứa, viết báo cáo, tài liệu, sắp xếp các cuộc triển lãm... Tan làm, cô vội vàng tới địa điểm nhà hàng. Đồng nghiệp tưởng là cô đang trang hoàng lại nhà, thực tế, cô đang vất vả vì cái nhà hàng mới của mình. Tự chọn địa điểm, xin các loại giấy phép, liên lạc với bạn bè hay người thân làm thiết kế, rồi giới thiệu đầu bếp, Lưu Hoa đều đi cùng cô, cố gắng hết sức của anh để làm những điều này. Có lúc Tiểu Liên thấy rất ngại, nhưng anh lại rất nhiệt tình. Ngày trước khi ở cạnh Trì Vĩnh, cô chẳng giữ lại được gì, chỉ rèn luyện được khả năng chịu khổ, và cả một tay nghề nấu ăn rất giỏi.

Một lần, họ cùng ở trong một quán trà, một người bạn của anh vừa mới đi, để lại một bao thuốc. Cô nhân tiện rút ra một điếu, thuận thực châm thuốc rồi rít một hơi. Sau đó anh hỏi:

- Em vẫn hút thuốc hả?

- Không. - Cô nói.

Cô bỗng phát hiện sự nghiêm túc trên gương mặt anh, còn chưa kịp đoán được là anh đang nghĩ gì thì anh đã giữ tay cô lại.

- Anh có thể nhìn những cô gái khác hút thuốc, nhưng anh không thích thấy em cũng hút thuốc như bọn họ, bởi vì em là người anh quan tâm.

Ngón tay kẹp điếu thuốc của cô phút chốc buông lỏng. Cô nhớ lại rất nhiều hồi ức đã qua, dần dần, cô hiểu ra, và cũng thấy cảm động trước sự tận tâm của anh. Anh nói, nicotine chỉ khiến người ta tê dại tạm thời, có vẻ như đang cứu vớt cảm xúc của con người, nhưng thực ra không phải. Thì ra anh thực sự quan tâm tới cô, nếu không thì anh đã không nói thế, nếu không thì anh giống như những người trước đây, thản nhiên nhìn cô hút thuốc, không chút cảm giác, ngược lại còn có thể đưa cho cô điếu thứ hai. Từng cho rằng tự do tự tại hút một điếu thuốc, nhất là khi đang ngồi trong bar và nghe nhạc Pháp, nhưng bất luận thế nào thuốc lá cũng có ảnh hưởng tiêu cực, không ai thực sự thích nó. Nguyên nhân chìm đắm vào nó chỉ là vì muốn phát tiết, nhưng cô không nên dùng cách này để phát tiết, bởi vì anh rất quan tâm tới cô.

Được người khác quan tâm sẽ khiến người ta một lần nữa nhận thức lại thực giá trị của mình. Mặc dù giữa họ cũng có những khoảng cách, nhưng chỉ cần nghĩ tới chi tiết kỳ diệu ấy là cô đã quên đi mọi gò bó của thể tục. Trong biển người mệnh mông, cô và anh gặp nhau, yêu nhau, món quà anh tặng cho cô chỉ là từng mối quan tâm của anh bắt nguồn từ đáy tim, và anh đã phát hiện chấp nhận sự khác thường của cô.

Có thể thay đổi một vài thói quen nên thay đổi vì người mình yêu là mình chứng tốt nhất cho tình yêu, cô vẫn luôn cho là như vậy.

Cô không thể nào ngăn cản người khác hút thuốc, nhưng trong cuộc sống của cô, có thể sau này cô cũng không thể nào châm thêm một điếu thuốc nào nữa. Những nông nổi của tuổi trẻ như làn khói thuốc biến mất trong không khí, không để lại dấu vết, chỉ để lại trong tim cô một cảm giác rất chân thực.

Cô nhớ câu nói của Lưu Hoa, cuộc đời hạnh phúc không phải là vì tiền tài, mà là vì có hy vọng, có việc để làm, có người để yêu.

Sau ba tháng quen nhau, họ tới đảo Tần Hoàng nghỉ cuối tuần để thư giãn sau một tuần bận rộn.

Tiểu Liên yêu biển say đắm, bởi vì nơi đó có cát vàng và nước xanh. Đứng bên ngọn núi Kiệt Thạch phía nam đảo Tần Hoàng ngắm biển là tuyệt nhất. Khung cảnh hùng vĩ khiến cô nhớ lại câu thơ của Mao Trạch Đông: “Chuyện cũ đã ngàn năm, uy vũ nay vẫn còn. Kiệt Thạch giữ bài thơ, gió thu lạnh lẽo thổi. Nhân gian đã thay đổi”.

Lưu Hoa hỏi cô:

- Tại sao em lại thích biển?

- Bởi vì muốn gặp nó một lần chẳng dễ dàng gì, mà khi em cuối cùng cũng được đứng trước mặt nó, em lại không nói được lời nào. Anh biết câu chuyện về Tần Thủy Hoàng và biển không? Năm ông ta ba mươi tám tuổi, sau khi hoàn thành đại nghiệp thống nhất nước nhà, ông ta đã đến bên biển nhưng lập tức thấy hoang mang, bao nhiêu chiến công hiển hách, vinh hoa phú quý mà ông ta đạt được khi ở trước biển dường như chẳng còn ý nghĩa gì. Ông ta có thể ra lệnh lên núi xây Trường Thành, nhưng lại bất lực trước biển. Biển đối với người đều bình đẳng, đứng bên bờ biển, cái phân kích động nhất trong đáy tim đều sẽ được thể hiện hết. Hơn nữa, biển có thể mang đi mọi thứ của anh.

- Em muốn nó mang đi cái gì?

- Những gì không như ý trước đây! Thực ra, mấy tháng nay em rất vui, ngày kia là nhà hàng khai trương, em thấy hơi căng thẳng, nếu không có anh, em...

- Đây là anh tự nguyện. - Anh nói. - Ngoài biển ra, em còn thích gì nữa không?

- Không biết. - Cô lại quay đầu hỏi. - Nếu những con sông không đổ ra biển thì sẽ có mùi vị gì nhỉ?

Anh nghi hoặc với câu hỏi của cô, không trả lời. Cô bỗng dưng nhớ lại ngày trước nên mới hỏi như thế, nhưng cô không muốn làm anh hoảng sợ.

Tối hôm đó, họ dựng một cái lều màu đỏ, ngồi trên bãi cát ngắm sao. Tiểu Liên co người lại như muốn trốn tránh, trông mắt cô không ngừng đảo đi đảo lại, không dám nhìn vào sắc mặt anh, chỉ biết nhìn chằm chằm những chiếc cúc áo của anh. Cô bỗng dưng nhớ lại bức thư mà mình đã viết cho tâm hồn mình rồi lại xé vụn, nhớ lại đoạn miêu tả thiên đường trong tác phẩm Thần khúc của Dante mà cô rất thích: Ở Thiên phủ, những ngôi sao mà mắt nhà thơ nhìn thấy đều tắt dần, chỉ còn lại ngôi sao cuối cùng. Tất cả mọi người bước chân vào thiên đường đều mặc trên người trang phục trắng muốt, xếp hàng trên một cái kệ trường hình tròn rất lớn, hình dáng của chỗ ngồi không như hoa hồng, mỗi một linh hồn giống như một cánh hoa...

Anh ôm chặt lấy cô, khiến cô có chút gì đó như say đắm, lại như muốn khóc, giống như người vừa rơi xuống nước túm được vào ngọn cỏ cứu mạng, tâm trạng vừa mâu thuẫn vừa phức tạp. Bên bờ biển, bất cứ sự thay đổi nhỏ nào trong tâm hồn đều hướng về sự vui vẻ, hơn ba tháng đã trôi qua như thế, mọi ký ức về anh giống như một dòng suối nhỏ ấm áp và mềm mại chảy vào tim cô, có thể cô còn quan tâm tới anh hơn cả tưởng tượng của mình.

Sáng sớm, họ đứng ngắm cảnh mặt trời mọc. Lúc mặt trời nhô lên, Tiểu Liên hưng phấn kêu to. Cô cảm thấy niềm hạnh phúc đã rời bỏ cô rất lâu cuối cùng quay trở lại. Ánh mặt trời khiến cô không thể mở nổi mắt, cô hưng phấn tới nỗi suýt rơi lệ. Lúc này, cô hát một bài hát mà hồi nhỏ cô rất thích: “Trên bãi biển không người, trên cát dài cô độc trên miền, sóng biển vỗ bờ, hỏi bạn có nhớ lại mùa hè năm ngoái...”. Khúc hát hết rồi mới phát hiện ra mình đã quên mất cả Lưu Hoa. Cô quay đầu lại nhìn, Lưu Hoa đang đi chân trần trên cát viết chữ.

Một dòng chữ: “I love you” rất lớn.

Tiểu Liên không nói được lời nào. Anh ngẩng đầu lên, phủi cát trên tay, nói:

- Thực ra anh không muốn hoàn thành nó một mình.

Anh đáng yêu quá! Tiểu Liên vừa cười vừa khóc, dường như trên bãi cát dưới ánh mặt trời, cô đã nhìn thấy thứ lấp lánh nhất trên thế giới. Cô nhào vào lòng anh. Sự do dự lúc này đã bị sóng biển cuốn trôi. Cảm giác được ở cùng người mình yêu thương thật kỳ diệu, không cần biết quen nhau bao lâu, chỉ cần biết hai người hiểu nhau thế nào. Ánh mặt trời vàng rực trải đều trên người họ, dệt nên một cảnh tượng lãng mạn nhất thế gian.

I love you, câu nói thật ấm áp, những từ ngữ đơn giản nhưng tâm trạng lại chẳng hề giản đơn.

Ngày hôm sau, họ tới Sơn Hải Quan, đó là một chiến trường cổ rất nổi tiếng của Trung Quốc. Đoạn trường thành bắt nguồn từ Sơn Hải Quan có tên là Minh Trường Thành, đài đốt đuốc đã cũ hiện rõ sự già nua của năm tháng. Năm chữ “Thiên hạ đệ nhất quan” do tiến sĩ Tiêu Hiến đời Minh viết vẫn hiển hách cùng đất trời. Đứng bên cổng Đông Môn hùng vĩ, thấy Vạn Lý Trường Thành uốn chuyển vượt qua những ngọn núi cao, giống như một con rồng uốn lượn trên nền xanh ngọc bích, qua những buổi lễ rửa tội của hàng ngàn năm, nó vẫn vô cùng hùng vĩ.

Mấy hôm nay buổi sáng họ ngắm mặt trời mọc, buổi trưa thì nhìn thủy triều rút, tối đến thì ngắm sao, rồi lại được tận mắt chứng kiến Thiên hạ đệ nhất hoành tráng. Tiểu Liên cảm thấy thế giới tâm hồn mình đã trong trẻo hơn. Người ta nói, du lịch chắc chắn phải là sự kết hợp của cả tâm hồn và cảnh vật thì mới khó quên. Mặc dù cô rất thời thượng nhưng sẽ không đi du lịch một mình. Cô từng đi qua không ít nơi, nơi nào cũng có liên quan tới nơi một người, ví dụ như Thanh Đảo với Trì Vinh, và đảo Tần Hoàng với Lưu Hoa. Cùng là thành phố ven biển, một nơi thanh tú, một nơi hùng vĩ; cùng ngắm cảnh mặt trời lặn trên biển, một nơi là điểm đến sai lầm để lại nhiều nuối tiếc, một nơi lại là một cái tổ ấm áp, đầy tình thương.

Sau khi về Thượng Hải, họ tiếp tục bận rộn với công việc của mình. Sau khi công việc trang hoàng và mua sắm hoàn thành, Vườn ăn của Tiểu Liên chính thức khai trương đúng kế hoạch.

Có một sự nghiệp của riêng mình vẫn là khát vọng của Tiểu Liên, giờ đây cuối cùng giấc mơ cũng đã thành sự thật.

Không có nghi thức khai trương xa hoa, cũng không mời những khách quý, nhưng vì thiết kế ấm áp, lãng mạn, đồ ăn ngon và giá cả hợp lý, nên việc làm ăn ở đây rất tốt.

Tối hôm đó, vì mời một người bạn là đầu bếp người Hàn Quốc mà Lưu Hoa bị tai nạn ô tô.

Anh bị tàn phế!

Khi cô đi thăm anh, y tá chỉ lạnh lùng nói rằng anh đã chuyển viện, để lại một bức thư:

Tiểu Liên thân yêu,

Thời gian quen em không dài, thấy em đã thực hiện được “Vườn ăn”, anh cũng phát hiện ra khí chất và cá tính của em. Em cố diễn nhưng tràn đầy sức sống, anh thực sự yêu em mất rồi. Khi anh muốn được yêu em thì lại bị tai nạn khiến anh không thể nào dùng hành động tiếp tục yêu em được nữa, điều này khiến anh còn buồn hơn cả việc không yêu em. Em như sợi dây tơ hồng yếu ớt, thực sự muốn được ở cạnh em, nhưng anh không muốn nhìn thấy một bi kịch lớn hơn, không muốn trở thành gánh nặng của em, không muốn đôi mắt em thêm buồn, giờ anh như người đi lên đỉnh núi, nhìn thấy toàn bộ khung cảnh dưới núi, chỉ biết bất lực thừa nhận sự vô dụng của mình. Bởi vậy khi em chưa thực sự yêu anh, rời xa em là lựa chọn thông minh nhất. Anh sẽ không xuất hiện trước mặt em thêm lần nào nữa, nhưng anh sẽ chăm sóc tốt bản thân mình.

Hãy kinh doanh tốt nhà hàng của mình, anh tin rằng em sẽ thành công, bởi vì em có tài, có nhiệt huyết. Em có lúc đáng thương, có lúc tình cảm, em lương thiện, em xinh đẹp, em...

Anh yêu em, Tiểu Liên.

Nếu em lại tới bờ biển, đừng quên viết lại một lần câu “I love you”, hãy viết bằng tất cả tâm hồn mình, em sẽ phát hiện ra rằng em là người hạnh phúc nhất. Dù sao cũng có rất nhiều tình yêu ở bên em.

Nước mắt thấm ướt những dòng chữ của anh.

Cô lẩm bẩm nói:

- Lưu Hoa, chẳng phải anh nói sai lầm lớn nhất của cuộc đời là tự từ bỏ chính mình sao?

Cô nghĩ đủ mọi cách để liên lạc với anh, nhưng bằng cách nào cũng không thể liên lạc được. Anh đã biến mất như thế.

Yêu một người là một cảnh giới, là một cảnh giới mà vì hạnh phúc của người đó, từ bỏ hạnh phúc của chính mình. Trên thế giới này, có lẽ chỉ có anh mới làm được.

Anh giống như món đồ bằng bạc quý giá và hiếm hoi, ngày càng tỏa sáng theo năm tháng. Cô tin số phận của anh không ảm đạm như thế. Anh từng mang lại vầng hào quang cho cô, rồi lại vội vã bỏ đi, giờ đây đã đến lúc anh tìm kiếm vầng hào quang của chính mình. Cô nhớ nụ cười như mặt trời rạng rỡ của anh, sự khích lệ, của anh dường như đã giấu vào trong tim, cho dù đi đến đâu, nó cũng sẽ theo cô như hình với bóng.

Sinh mạng là một cái bóng biết đi. Giả sử lựa chọn một lần nữa, có phải anh nên cưới một ai đó, sống một cuộc sống an bình. Nếu thế thì liệu có xảy ra câu chuyện tương tự hay không? Vào đêm mà anh cầm bút viết thư, chắc chắn là sao ngập trời, ánh trăng cũng tràn đầy cả phòng, giống như cái đêm họ cũng ở bên bờ biển.

Từ đó về sau, anh trở thành ngôi sao vĩnh hằng trong trái tim Tiểu Liên, soi sáng cho tâm hồn cô.

Không có Lưu Hoa, Tiểu Liên chỉ biết tiếp tục bước. Cô không hề cảm thấy cô độc hay yếu đuối. Anh từng dặn dò bạn bè phải giúp đỡ sự nghiệp của Tiểu Liên.

Đầu bếp của Đạm Anh Ốc là một người bạn của Lưu Hoa mới ở Nhật về, tên là Tôn Khởi Minh, ban đầu ông cùng con trai ông đi Nhật. Giờ đây con trai ông về nước mở công ty, ông cũng quay về làm đầu bếp. Ở Đạm Anh Ốc cung cấp các loại cá chép, cá miến sống, bánh rán thịt... Các món ăn có hình dạng rất độc đáo, hình tam giác, hình lục lăng... đương nhiên họ đã đầu tư rất lớn vào mặt này. Đặc sắc nhất là các món ăn, bao gồm món khai vị, canh nhạt, cá sống và hải sản... Không có gia vị nào có bột ớt, bởi vì người Nhật Bản truyền thống cho rằng thanh đạm mới là mỹ vị. Vô Cùng Hoa Quán do một người tên Lý Chúng mà bạn Tiểu Liên giới thiệu cho cô phụ trách. Bố của Lý Chúng trong giai đoạn đầu của giải phóng từ Hàn

Quốc tới tỉnh Cát Lâm, định trốn chiến tranh khi đó. Ông thi đỗ vào đại học Thượng Hải, nhưng vẫn không quên được món ăn quê nhà. Các món ăn của Vô Cùng Hao Quán đều có mùi vị khá nặng, nóng hôi hổi. Kim chi ở đây rất ngon, được rắc thêm một tầng bột ớt khiến mọi người vừa ăn vừa xuyết xoa, còn về thịt nướng thì là thịt lợn, thịt bò và cá nướng, dùng lá rau sống và lá vùng bọc lại, sau đó ăn với nước tương.

Trà Ấm Đình kết hợp phong cách Đông Tây, được bày trí theo phong cách cổ điển, trang nhã, đơn giản mà tinh tế. Về chủng loại, vừa có các loại trà của Trung Quốc, vừa có hồng trà của phương Tây và cả cà phê... Ngoài trà, Tiểu Liên còn chuẩn bị một vài món ăn hải sản rất đặc sắc, đầu bếp chính là mẹ và dì cô. Trong tuần mỗi tháng sẽ có hoạt động khuyến mãi, khách hàng nào tới uống rượu hết từ hai trăm tệ trở lên sẽ được một suất hải sản, nếu vượt qua ba trăm tệ, không những được một suất hải sản mà còn nhận được một phiếu giảm giá ba mươi tệ có thể sử dụng ở Đạm Anh Ốc và Hàn Quốc Quán. Mọi ý tưởng thết kẻ ở Trà Ấm Đình đều là tâm huyết của Tiểu Liên.

Trên tường ngay vị trí đón khách là một câu trong Thủy hử: Khoái ý chỉ sự mặc nhược hữu, khoái hữu chỉ sự mặc nhược đàm.

Cô thức trắng đêm để đặc ra một loại các chế độ quản lý và nguyên tắc dùng người, tuyển nhân viên phục vụ, sắp xếp huấn luyện. Cố gắng đưa ra mức giá ưu đãi nhất, hy vọng có sự sáng tạo trong phục vụ để thu hút khách hàng. Cô xin công ty AFR cho nghỉ phép hai tuần để một lòng một dạ làm việc. Cô mời Đại Vân làm cửa hàng trưởng, Đạm Anh Ốc do Tôn Khởi Minh phụ trách, Vô Cùng Hoa Quán thì do Lý Chúng phụ trách, Trà Ấm Đình do đích thân cô phụ trách.

Cô là một bà chủ rất thoải mái, thậm chí còn cùng chơi bài với nhân viên phục vụ. Cô cũng là một bà chủ rất nguyên tắc, khi yêu cầu người khác, cô sẽ yêu cầu bản thân trước.

Có điều cô cảm thấy cô cùng lắm chỉ có thể là một bà chủ nhỏ không tham lam.

Lúc vui vẻ, cô thường muốn gọi điện thoại đường dài để thông báo cho Phương Thành tình hình của cô. Chắc chắn anh sẽ kinh ngạc nói:

- Em là con gái mà mở nhà hàng? Có thể quản lý được người khác?

Khi đó chắc chắn cô sẽ cười thật tự hào. Nhưng đứng trước ý định này, trong lòng cô thường thấy do dự, không thể quyết định được. Cứ như thế hai người họ là của hai thế giới, điều cô có thể làm chỉ là bắt mình bận rộn để quên đi ý định này.

Vào lúc khó khăn, cô lại nhớ tới Lưu Hoa. Mỗi khi như thế, dường như cô cảm thấy có một ánh mắt không?

Không lâu sau đó, cô đã trải qua một tình yêu kéo dài ba tháng,

Người đó tới từ Giang Tây, làm việc ở Thượng Hải, tên là Chương Minh, thường một mình tới nhà hàng cô ăn cơm. Thế là họ quen nhau. Anh rất đẹp trai, khi cười có vẻ gì đó ngây thơ như trẻ con. Quen nhau không lâu thì anh nói với cô, bắt tay và nắm tay có sự khác biệt. Khi nói những điều này, cô nhìn anh, anh không nhìn cô.

Sau những phút bận rộn, cô cần có một người ở cạnh, thế là cô đón nhận anh. Để nhà hàng của cô kinh doanh tốt hơn, anh đã cùng cô đi khắp Thượng Hải. Họ ngồi trong nhà hàng “Mưa rừng nhiệt đới” trên đường Nam Kinh. Nhân viên phục vụ ở đây ăn mặc theo phong cách của Việt Nam. Cách trang trí nhà hàng rất độc đáo, đem lại cho người ta một cảm giác thần bí.

Bắt đầu chú ý tới anh là hôm sinh nhật cô. Anh mang theo một bó hoa hồng xinh đẹp và cùng cô thưởng thức bữa tối, mặc dù đã cũ nhưng cũng không khiến người ta thấy ghét. Cô vẫn cô đơn phảng phất như nhìn thấy tình cảm đã lâu không gặp. Khi hoa không thể nở chính là lúc kết quả, hoa vô dụng, nhưng tư dung của hoa có ai không thích?

Mỗi lần tình cảm đều hơi giống như đánh bạc, quy tắc là mọi người đều vui vẻ. Có một số người mà cả đời cô cũng không quên được ánh mắt của người ta, nhưng có những người ngay cả cái tên cô cũng không nhớ được. Thì ra tưởng rằng tình yêu là thứ vô cùng thần bí, thực ra là vì cô đơn mới tương ngộ, vì hiểu nhau nên mới chia tay.

Nhưng lần này với cô mà nói chắc là không giống những lần trước. Sự run rẩy mà những vuốt ve mang lại khiến cô cảm thấy mình tồn tại rất chân thực, phẳng phất như ở giữa biển và nhìn thấy ngôi sao sáng nhất trên bầu trời. Quen nhau thật chẳng dễ dàng, có ai mà dễ dàng từ bỏ? Quay đi quay lại, những cảm nhận đó đều không thể nào quên.

Sự thân mật hình thành trong giây lát, cô cảm thấy những điều này sẽ không mang lại họa hay phúc gì cho cô.

Dần dần, cô bắt đầu nhớ anh. Đêm đó, cô đưa anh tới nơi mà cô cho rằng đẹp nhất ở Thượng Hải – ngôi trên ban công ở tầng ba của khách sạn Shangri La ngắm bãi cát. Anh nói năm mười tám tuổi tới hai mươi tám tuổi, anh luôn là một người lang thang, giờ anh đã gặp được cô, sự độc lập và chăm chỉ của cô, năng lực và tài năng của cô đều khiến anh có cảm giác rất an tâm. Cô mặc chiếc váy dài màu ẩm, dưới sự chiếu rọi của ánh đèn, trông cô càng thêm xinh đẹp. Họ đứng đối diện với nhau, cô hát một câu tiếng Anh, hát được một nửa thì điện thoại di động của anh đổ chuông, sau đó không kêu nữa. Cô nói:

- Anh nghe điện thoại đi.

- Không cần đâu. –Anh nhẹ nhàng nói.

Sau đó anh tiếp tục nhìn cô. Bị anh nhìn trong im lặng, cô cảm thấy rất tự hào, không cần biết điều đó từ đâu tới.

Sau đó cô hỏi anh:

- Sau này chúng ta sẽ như thế này mãi chứ?

Anh hiểu ý của cô, nhưng nói:

- Thực ra anh chẳng có gì, không tiền, không xe, không nhà, anh chỉ là người tay trắng.

Nước sông Hoàng Phố vẫn vậy, nhưng nụ cười đã biến thành nước mắt.

- Anh không phải là người Thượng Hải, không có hộ khẩu ở đây, sự nghiệp cũng chẳng có gì nổi bật, mặc dù bình thường công việc bận rộn, hình như có rất nhiều người nghe lời anh, nhưng năm ngoài anh đã thay đổi phương thức sống của mình vì người bạn gái “đá” anh. Anh biết như thế không tốt, nhưng rất khó để thay đổi hoàn toàn. Cú điện thoại vừa nãy là cô ấy gọi cho anh. Hơn nữa, tổng công ty lúc nào cũng có thể phái anh quay về, nếu anh về rồi, em có về cùng anh không? Em sẽ không đâu, em có sự thông minh và đáng yêu của con gái Thượng Hải, em có sự nghiệp của em, thành phố lớn nhất Trung Quốc khiến em không thể nào vì một người mà thay đổi quá nhiều. Vả lại nơi đó không thích hợp với em.

- Đó là nơi nào?

- Thanh Đảo.

Lại là Thanh Đảo được vây bởi biển cả! Lại là Thanh Đảo, nơi mà nhớ lại vẫn khiến vết thương cũ của cô đau nhói!

- Anh dựa vào đâu mà khẳng định rằng em sẽ không tới Thanh Đảo? – Cô đau lòng hỏi.

Giữa hiện đại và truyền thống, cô đau đớn khóc lên, sợ bị người ta nghe thấy, thế là cô cố nhịn lại, đứng là đau khổ. Cô phát hiện ra mình phấn đấu suốt nửa ngày nhưng không tìm được một góc nào để an tâm nghỉ ngơi. Ngoài việc đứng nhìn người trước mặt như một con ngốc, cô chẳng biết phải làm gì. Cô thấy gương mặt của anh như bị cái gì đó đánh thức rồi lại cố che giấu.

Cô hỏi:

- Em không muốn chúng ta chỉ là mối quan hệ giữa điện ảnh và cà phê.

Khi nói câu này, cô có vẻ gì như tuyệt vọng và mê đắm.

Từ một người này tới bên một người khác, chiếc ghế mới đã ướt rồi lại khô, màu sắc khác nhau tạo nên ánh sáng đẹp nhất và hiện thực xấu xa nhất, giờ dừng lại chỉ là kết quả của một trái tim không nơi nào phát tiết, giống như tâm hồn của con người cứ mãi loay quanh giữa cô độc.

Cô hỏi anh:

- Anh còn nhớ một bài hát có tên Tay trắng không? Trong đó có một câu: “Em nói với anh, em yêu anh tay trắng”. Nó chính là điều em muốn nói với anh.

- Ôi... khi nào em đi cùng anh... Ôi, khi nào em đi cùng anh...

Anh gật đầu, rồi lại đốt thuốc. Anh lớn ở nông thôn, từ nhỏ đã làm bạn với ruộng vườn và các công việc nhà nông, đi học đại học, toàn bộ tiền tiết kiệm trong nhà chỉ có hơn một nghìn tệ. Mẹ anh không được đi học, cô của anh vì chăm lo cho anh và em trai anh mà cũng không đi học. Ở nông thôn, thậm chí bất cứ lúc nào cũng thấy có trẻ con vút trước cửa nhà anh. Sau khi tốt nghiệp đại học, anh chuyển tới làm trong một doanh nghiệp nhà nước rất nổi tiếng, ký hợp đồng mười năm, năm ngoái được phái tới Thượng Hải.

Một tuần sau, rất nhiều biểu hiện khó chịu khiến cô có một dự cảm. Cô tới bệnh viện kiểm tra, vạch đỏ trên tờ giấy thử thai và chuẩn đoán của các bác sĩ khiến cô phát hiện ra một sự thật vô cùng đáng kinh ngạc. Cô mang thai rồi! Bác sĩ liếc mắt hỏi Tiểu Liên:

- Cô muốn đứa con này không?

- Muốn. – Cô nói rất kiên quyết, nhưng trong lòng cũng thầm thấy một cái gì đó đang nuốt chửng mình.

Anh thì ở nơi khác, không nhìn thấy tương lai, cũng không có khoảng tiền tiết kiệm nào. Nhưng anh không biết những điều này không có nghĩa là trắng tay thực sự. Anh còn có Tiểu Liên, và cả một thứ nữa mà anh không đoán được.

Cô chỉ nhớ những hồi ức mà họ từng nắm tay nhau đi qua khiến cô thấy ấm áp, đi trên đường, quên mất mình đang ở nơi nào, chỉ nhớ từng cái cây nối tiếp nhau, đôi chân tê mỏi nhưng trong lòng lại thấy thật ngọt ngào. Trong điện thoại, cô kể cho anh nghe sự thay đổi của Thượng Hải chục năm trở lại đây, từ cây cầu vượt cho tới những tòa nhà cao tầng, rồi cả kiến thiết thành phố xanh, từng bước chân in dấu dưới mặt đường. Nhưng cô cũng muốn hỏi anh sẽ ở lại Thượng Hải bao lâu.

Tiểu Liên không nói chuyện kia cho anh, cô sợ đôi mắt sâu thẳm ấy sẽ càng thêm u buồn. Một mình cô gánh chịu, đó là cảm giác vừa hạnh phúc vừa đau khổ, một mặt là chịu đựng những phản ứng thai nghén thời kỳ đầu khiến cơ thể cô khó chịu, mặt khác, cô phát hiện ra cô và anh thêm một mối liên hệ nữa, điều này có nghĩa là họ càng gần nhau hơn. Mặc dù tình yêu chỉ yếu ớt như giọt sương mai, nhưng vì người ấy, cô cảm thấy như thế cũng đáng.

Những ngày tháng mang thai thật khó chịu, buồn nôn, chóng mặt, tâm trạng bất ổn, Tiểu Liên rất muốn giữ lại đứa con này, bởi vì bố của nó là người mà cô yêu. Nhưng cô biết suy nghĩ này thật ấu trĩ lại quá lý tưởng hóa, cô biết muốn nuôi dạy một đứa con thật chất là đang trả nợ của kiếp trước, cũng là lời vĩnh biệt với tuổi trẻ hưởng thụ của mình. Nhưng đứa trẻ này là kết quả tình yêu, nó không hề có tội.

Anh vẫn bận rộn với công việc mà đi công tác, cô vẫn không nói với anh sự thật, không muốn dùng nó để anh cảm thấy mình đang muốn trói buộc anh. Anh từng nói, con người không thể hối hận về những việc mình đã làm, chỉ có thể hối hận vì những việc mình chưa làm. Cô rất muốn hưởng thụ niềm vui của việc mang thai trong sự bảo vệ của anh, nhưng cô không thể.

Một hôm, để đuổi kịp chuyến xe buýt, Tiểu Liên phải chạy nhanh, không cẩn thận vấp chân và ngã, không thể nào đứng lên được. Cũng may người đi đường đỡ cô lên xe. Ngồi trên xe, mọi người xung quanh thấy sắc mặt của cô không tốt, khuyên cô đừng làm việc quá mệt nhọc, hãy chú ý giữ gìn sức khỏe.

Trong ánh sáng của mặt trời buổi sớm, Tiểu Liên luôn miệng nói vâng, nhưng không biết vì sao mình lại bị những người xa lạ như thế này thấy thương hại. Mặc dù họ đều có ý tốt, nhưng đối với cô, nó chẳng khác nào sự mỉa mai. Về tới công ty, cô càng lúc càng thấy có một cơn đau âm ỉ khó chịu và một áp lực rất lớn như đang muốn bùng phát.

Vốn tưởng rằng mang trong mình một sinh mạng nhỏ là một việc rất đáng để kỳ vọng, nhưng hiện thực lại đánh tan cái vỏ ngoài đẹp đẽ ấy. Buổi chiều, cô lại ngồi trước mặt vị bác sĩ đó. Lãng mạn là điểm cuối cùng, cái giá cũng cần phải tự lượng sức mình. Vốn tưởng mình có đủ kiên cường để biến lá dâu thành áo lụa, nhưng sự thực vẫn là sự thực.

Đi ra khỏi bệnh viện, khi Tiểu Liên tay cầm Mifepristone chờ xe buýt lúc chiều tối, anh gọi điện thoại tới. Giây phút đó, chiếc xe lại gần vẫn không hề dừng lại, anh nói thời gian này anh phải cùng lãnh đạo công ty đi công tác, bởi vậy sẽ rất bận. Giọng nói nghe có vẻ tích cực của anh khiến cô muốn khóc, khiến muốn nói, trong túi cô đang cầm một món đồ có thể giết chết con của họ, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại là:

- Em không sao đâu, anh cứ làm việc đi.

Uống thuốc ba ngày, sức khỏe của Tiểu Liên dần dần hồi phục. Tối ngày thứ tư, cô lại bệnh viện kiểm tra. Tất cả những điều này anh đều không biết.

Sau khi anh đi công tác trở về, dường như tới lượt cô nói mình chẳng còn gì. Cô không mất tiền bạc hay vật chất, bởi vì những thứ đó mất rồi có thể lấy lại được, thứ cô mất là cảm giác hy vọng quý giá. Những ngày tháng không có anh khiến cô suy nghĩ rất nhiều, nếu yêu một người mà bắt mình chịu nhiều đau khổ như thế, vậy thì cô nguyện con người tha không có tình cảm.

Anh mặc chiếc áo gió với những hoa văn nhẹ, nói:

- Trong thành phố này, anh có rất nhiều bạn bè, cũng có sự quan tâm của em, anh rất cảm ơn. Anh đã thích cái thành phố đang ngày càng đổi mới này rồi, những công trình kiến trúc ở đây mang lại ột người tỉnh ngoài như anh sức mạnh và niềm tin.

Có thể thời gian rời khỏi Thượng Hải hơi dài nên anh có thêm nhiều cảm xúc về thành phố này.

Cô không biết anh nói những điều này để làm gì?

Tiểu Liên hy vọng anh nói, mặc dù anh là người ngoại tỉnh, nhưng anh vẫn đang tranh thủ từng giây từng phút để được ở lại đây, như thế thì có thể ở bên cô. Chẳng ai biết mình yêu chân thực nhiều như thế nào, nhưng chỉ cần nghiêm túc làm việc thì sẽ có tương lai, có hy vọng.

Nước mắt viền quanh mi, cô chậm rãi nói điều mà cô vẫn muốn nói:

- Em yêu sự tay trắng của anh.

Bi kịch ấy cô vẫn chưa dám nói với anh, không muốn anh cảm thấy có lỗi và mang nợ, quan trọng hơn là, cô tự tin với tình cảm của cả hai người.

Một đêm thu, Tiểu Liên và Đại Vân ngồi đối mặt với nhau trong Trà Ấm Đình. Trong hai tháng từ khi khai trương, nhà hàng đã thu hồi gần đủ vốn. Họ ngồi nghe giọng ca trong vắt của Sarah Brightman và nói chuyện. Tiểu Liên cảm ơn sự giúp đỡ của Đại Vân, Đại Vân lại không mấy quan tâm tới điều này. Cô có một đám bạn ngoại quốc thường tới đây tiêu xài, họ luôn miệng khen ngợi những món hải sản mà Tiểu Liên làm.

- Tiểu Liên, tớ cảm thấy rất kỳ lạ, công ty mà cậu làm tốt như thế, cậu lại không phải không có việc gì làm, lấy đâu ra động lực mà mở nhà hàng này? Chẳng lẽ chỉ vì Lưu Hoa thôi sao? – Đại Vân vốn không muốn nhắc tới tên anh, nhưng vẫn không nhịn được, lên tiếng hỏi.

Đại Vân hoàn toàn không biết sự tồn tại của Chương Minh, cô ấy chỉ quen Lưu Hoa. Trong một đêm tối mưa bụi lất phất, Tiểu Liên từng tới tìm cô. Đại Vân hỏi:

- Sao anh cậu lại thiếu đi một người?

Tiểu Liên khóc. Đại Vân không nói gì nhiều, chỉ cho cô nghe CD do một người bạn tự thu. Tiếng hát buồn bã cất lên: You said goodbye time. I am nearly crazy. We never know what we've got until we lose it.

Tiểu Liên tỉnh dậy từ trong hồi ức, nói:

- Nỗi đau của Lưu Hoa quá nhiều, nhưng tớ lại không có cơ hội xóa mờ những nỗi đau đó, tớ chỉ muốn làm thật tốt mới khiến cái cảm giác tội lỗi mờ đi. Tớ luôn cảm thấy hình như anh ấy đang nhìn tớ, tớ chỉ biết cố gắng mà thôi.

Tiểu Liên lại hỏi:

- Sắp tới Tết rồi, cậu có dự định gì?

- Tập tản văn của tớ sắp xuất bản rồi, cuối năm có một cuộc họp báo, mời rất nhiều người, cậu cũng phải tham gia đấy nhé! Ngoài ra có thể tớ sẽ sang Đức.

Cậu muốn rời khỏi Trung Quốc sao?

- Đúng thế. Tớ có một bạn trai người Đức, giờ anh ấy ở bên đó đang chuẩn bị đón Noel, mặc dù còn hơn một tháng nữa nhưng anh ấy muốn tớ sang đó. Năm sau, khi nào nhà hàng của cậu đi vào quỹ đạo, có thể tớ sẽ từ chức.

- Đi kết hôn với anh ấy sao?

- Anh ấy không nói, tớ cũng không hỏi. Anh ấy mở một công ty chocolate ở Heidelberg. Tớ cảm thấy điểm khác biệt giữa đàn ông phương Tây và phương Đông chính là đàn ông phương Tây thì direct, còn đàn ông phương Đông chính là implicit. Anh ấy là một người đàn ông rất thú vị, quan trọng hơn là anh ấy không lừa gạt người khác, sự tận tâm của anh ấy đã khiến tớ cảm động, và anh ấy cũng dạy tớ nhiều điều khác. Anh ấy dạy tớ nghe nhạc Pháp, nói tiếng Pháp, dạy tớ chơi trống. Khi anh ấy ở Thượng Hải, từng là người chủ xưởng trong một ban nhạc, còn tớ là tay chơi trống, ban nhạc đường phố cũng vậy, ban nhạc không nổi tiếng cũng vậy, bọn tớ đều không quan tâm người khác đánh giá gì về mình. Bọn tớ hát tới rất khuya, sau đó thì đi trên đường Tư Nam vào lúc sáng sớm. Anh ấy cao lăm, 1m9 cơ, lúc sang đường, anh ấy gần như bế tớ lên. Chân tớ cách mặt đất một đoạn, cảm giác như đang bay. – Nói mãi, nói mãi, Đại Vân mỉm cười. – Có lúc chúng tớ nhìn nhau, một người mắt đen, một người mắt xanh, chẳng nói câu nào. Cái cảm giác thương yêu trong ánh mắt còn hơn hàng vạn lời nói, như thế có thể đọc được suy nghĩ của người kia. Cậu từng nghe nói chưa? Bà Browning vì có tình yêu mà có thể lại đứng trên đôi chân tàn tật đã nhiều năm. Tớ cảm thấy linh hồn của một người khi đứng trước linh hồn của người mà mình yêu giống như vị thần Venus trong sáng và thần thánh.

- Đại Vân, có những lúc tớ thực sự muốn hỏi cậu, rốt cuộc tình yêu chân chính là yêu nghiệt đến đâu? – Tiểu Liên muốn tìm kiếm đáp án từ người khác.

Đại Vân nói với cô như an ủi:

- Khi yêu tưởng rằng tình yêu của mình cảm động đất nước, nhưng tình yêu không thể cân đo đong đếm được. Đời người là sự lựa chọn không ngừng, tớ không quá cứng nhắc khi nhìn nhận về cuộc sống. Tình yêu như cái nón, che được nắng nhưng chẳng che được mưa. Tớ thích mình thích hợp làm việc gì và không thích hợp làm việc gì. Tiểu Liên, cậu nên tìm một người, trước Lưu Hoa, cậu không có ai sao?

Tiểu Liên nuốt chút nữa thì buột miệng nói ra cái tên đó, nhưng cô lại nuốt vào, cô chỉ nói:

- Tình yêu giống như một giấc mơ đẹp, tiền bạc lại có thể thức tỉnh nó.

- Thế thì chắc chắn là anh ta rất coi trọng tiền bạc, người đàn ông như thế không có còn hơn.

- Được rồi, chúng ta đừng nói về đàn ông nữa. Những người đàn ông mà chúng ta gặp trong cuộc sống còn ít sao?

- Nhưng... – Đại Vân định nói gì đó rồi thôi, sau đó chuyển chủ đề. – Tớ vẫn chưa hỏi cậu, ban đầu cậu nghĩ thế nào khi trang hoàng nhà hàng như thế?

- Tớ từng theo Lưu Hoa đi ăn đồ nướng Hàn Quốc, bỗng tớ nghĩ nếu kết hợp đồ Nhật với Hàn lại thì không biết sẽ có hiệu quả ra sao. Thực ra ẩm thực không những phải ngon, hơn nữa còn có hàm nghĩa văn hóa rất sâu sắc. Cậu nghĩ mà xem, quốc hoa của người Nhật là hoa anh đào, hoa nở rất ngắn, chỉ có 10 ngày, sau đó sẽ tàn, quốc hoa của Hàn Quốc là hoa Vô cùng (hay còn gọi là hoa Mugung), kỳ hoa nở rất dài, tượng trưng ủa đông kéo dài của Hàn Quốc, bản thân nó đã là một sự so sánh rất mạnh mẽ, tớ nghĩ mình có thể khai thác điểm này, lạnh và nóng, nhạt và đậm, sự khác biệt này có thể làm hài lòng khẩu vị của không ít người. Nhưng không thể chỉ làm những thứ đồ của người nước ngoài, thế là tớ nghĩ tới trà. Người hiện đại thực ra rất cô đơn, họ thà uống một vài ngụm trà hay cà phê chứ không muốn tâm sự với người khác, tâm lý đó sẽ được kéo dài rất lâu. Trên thế giới, bất cứ việc gì không liên quan đều có thể liên kết với nhau và tạo ra hiệu ứng kỳ lạ, vấn đề là liên kết thế nào mà thôi. Hơn nữa tớ có một người bạn hợp tác tuyệt như cậu, mang lại bao nhiêu khách hàng, chắc chắn tớ sẽ thành công.

- Tiểu Liên, tớ rất thích tính cách của cậu. Có lúc cậu giống như một đứa trẻ sơ sinh, trẻ sơ sinh nhìn thấy gì mới lạ sẽ chạm vào nó, vô cùng đáng yêu. Có lúc cậu lại khiến tớ cảm thấy cậu như đám mây, hình dạng thoát tục, vân du bốn phương, không cố định ở một nơi nào nhưng cũng có thời gian dừng lại làm những chuyện mà cậu cho là đáng, buổi sáng khi mặt trời lên, mây chính là ánh bình minh, khi mặt trời lặn, mây biến thành ráng chiều.

- Nhà văn ơi, cậu thật biết so sánh, nếu thực sự như thế thì tớ đẹp quá đi mất.

Họ vui vẻ trò chuyện với nhau, giọng ca của Sarah Brightman vẫn quần quýt bên tai, tiếng ca của cô có cả thơ và họa, lại chứa chan tình ý, giống như họ có lúc cũng thấy hoang mang, có lúc lại thanh thoi lắng nghe. Họ biết, cuộc sống có từ trường, tình yêu là từ lực, để mặc cho người mê, để mặt cho người sầu.

Giám đốc bộ phận nhân sự của công ty, bà Trương gọi Tiểu Liên vào văn phòng. Dáng vẻ nghiêm túc của bà khiến Tiểu Liên có một dự cảm không lành. Thời gian này, mặc dù Tiểu Liên vẫn giữ kín chuyện mở nhà hàng với mọi người, cũng không hề có bất cứ sai sót gì trong công việc, bởi vậy cô hoàn toàn không hiểu được tình hình lúc này.

- Gần đây tôi thường nhận được điện thoại của một người, nói là bạn của cô.

Nụ cười trên gương mặt Tiểu Liên đông cứng lại, hai bàn tay đan chặt vào nhau, ngồi yên.

- Chúng tôi không có quyền hỏi về đời sống riêng tư của cô. Nhưng những gì mà họ nói về cô khiến chúng tôi không thể không suy nghĩ. Họ nói cô ở ngoài kia vay tiền không trả, hơn nữa chiều qua Diana còn gặp một cô gái họ Khổng, nói là cô vay tiền của bạn trai cô ta không trả, cô còn uy hiếp cô ta làm cái gì đó. Tôi vốn không muốn quản lý những chuyện phức tạp như thế này, nhưng nó lại xảy ra với một nhân viên bình thường có biểu hiện rất ưu tú trong công việc. Tôi cảm thấy hơi đáng tiếc.

Nhìn đôi môi đỏ chót của viên giám đốc nhân sự đang mấp máy, Tiểu Liên gần như á khẩu.

- Chúng tôi hy vọng cô đừng vay tiền của người ta nữa. Mặc dù chúng tôi không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng chúng tôi vẫn phải nhắc nhở cô, là một nhân viên tốt, trước tiên hãy là một người hoàn hảo về nhân cách và đạo đức.

Đây là lần đầu tiên từ khi Tiểu Liên vào công ty mà bị người ta lên giọng giáo huấn. Cô luôn hoàn thành rất xuất sắc công việc của mình, được công ty coi là tấm gương ọi người noi theo, cô luôn hành sự rất cẩn thận, suy nghĩ hậu quả trước sau. Nhưng lần này lại bị chịu một trận giáo huấn vô lý, hơn nữa còn không có chỗ để phản bác.

- Thời gian này đang là lúc công ty có điều chỉnh về tiền lương và việc thăng chức, công ty vốn suy nghĩ cho cô chức vụ phó giám đốc phòng PR. Nhưng giờ xem ra cô đã nhường cơ hội này cho người khác mất rồi. Chúng tôi quyết định không cho cô đảm nhiệm chức vụ Phó giám đốc PR nữa.

Trong văn phòng của giám đốc nhân sự, Tiểu Liên mím chặt môi, sắc mặt nghiêm túc. Cô không thể nào nói ra nguyên do và quá trình của toàn bộ sự việc trước mặt một người xa lạ như bà Trương, quá khứ đó cô đã cố tình quên đi. Việc đến tận nơi này tố cáo là việc mà Khổng Tình Nhiên hoàn toàn có thể làm, chỉ có điều cô không dự liệu được trước mà thôi.

Sau cuộc nói chuyện với giám đốc nhân sự, cô luôn cảm thấy ánh mắt người khác nhìn mình có vẻ kỳ quái. Công ty là một nơi tập trung toàn nhân tài, ai cũng hy vọng vừa có thể hào nhập được vào với tập thể, lại có thể là người nổi bật. Rất nhiều người vì được tăng lương hoặc thăng chức mà từ bỏ hai ngày nghỉ cuối tuần của mình, làm thêm tới chín giờ tối là chuyện bình thường. Tiểu Liên cũng từng vì tiền bạc và hiện thực, vì lời khen và sự cổ vũ của cấp trên mà làm một người bận rộn, mặc dù làm thêm mãi mãi không có cơ hội mua được nhà lầu xe hơi, nhưng cô luôn cho rằng, làm tốt công việc của mình cũng có thể giúp giấc mơ của mình thành hiện thực.

Nhưng giờ đây, Tiểu Liên bỗng dưng cảm thấy nội dung công việc của mình đã thay đổi. Công việc của cô do một đồng nghiệp nữ chuyển từ bộ phận khác tên là Hoa Cẩm làm cùng, trong công ty có lời đồn rằng Hoa Cẩm sẽ trở thành Leader[1] của Tiểu Liên. Còn Hoa Cẩm cũng thường bắt Tiểu Liên làm việc này việc kia bằng thái độ sai bảo. Khi Tiểu Liên nói chuyện với cô ta, luôn nhắc nhở mình là phải mỉm cười mặc dù cô thực sự không muốn cười, ánh mắt cũng không còn nhanh nhẹn như trước. Dần dần, cô không làm

thêm nữa, thậm chí cô còn coi thường cái từ “làm thêm” trong miệng mọi người, và coi thường cả những đồng nghiệp ham hư vinh. Đương nhiên, trên bề mặt, cô vẫn chủ động nói cười với họ, thậm chí có lúc còn không tiếc lời khen ngợi cách trang điểm, ăn mặc của họ. Cô cảm thấy tầm thường hơn trước rất nhiều, rõ ràng trong lòng thì nghĩ một đằng, nhưng ra miệng lại nói một nẻo.

[1]: lãnh đạo

Dần dần, cô hiểu ra công ty AFR chỉ là một nơi diễn xuất, một nơi dùng sự thay đổi các mối quan hệ nhân sự là tình tiết, dùng các tài liệu, văn kiện làm đạo cụ, dùng thư từ, ngôn ngữ làm lời thoại.

Sớm muộn gì cô cũng phải đi.

Mùa đông năm 1991

Cỏ xanh đã ləm, ngày đông đã tới. Tôi không còn được như xưa.

Chớp mắt mùa xuân đã lại tới gần, Tiểu Liên bất chấp cơ thể suy nhược sau khi sẩy thai, vẫn đi du lịch, muốn để khung cảnh núi non hùng vĩ lấp đầy, khoảng trống trong tâm hồn. Các bạn bè đều sức khỏe dồi dào, còn cô mới đi được một nửa đã không nhấc nổi cước chân, nhưng cuối cùng cô vẫn leo lên đỉnh cao nhất để ngắm nhìn toàn bộ khung cảnh rồi chìm đắm vào trong đó. Ngọn núi này có lẽ không nổi tiếng, nhưng lại là một nơi rất thích hợp để du lịch và ngắm cảnh đẹp. Nơi xa nhất mà tầm mắt chạm tới là cảnh sắc của những hòn đảo nhỏ và cửa biển Đông, cảnh đẹp của biển khiến người ta muốn được cưỡi mây ngắm nhìn. Bất giác cô nghĩ, nơi mình đang đứng đã từng là biển cả mênh mông, nó đã phải trải qua bao lần biến đổi của vỏ trái đất mới hình thành nên cảnh đẹp ngày hôm nay.

Đi qua rất nhiều sông núi nổi tiếng, nhưng những nơi có vẻ đẹp hùng vĩ và một khung cảnh yên tĩnh như ở đây thì rất hiếm. Cũng giống như người đàn ông mà cô đang yêu, trong tất cả những người có thực lực khác, anh không phải là rất xuất sắc, nhưng cái khí chất ôn hòa trong anh lại khiến người ta nhớ mãi. Đứng giữa nơi này, linh hồn không còn thấy bất an, nỗi khát khao cũng kéo dài vô tận. Lúc này cô mới hiểu, tự nhiên vốn dĩ không phân biệt tốt xấu, quan trọng là bạn có một trái tim để phát hiện ra cái “tốt” hay không.

Sau những ngày tết náo nhiệt, Tiểu Liên lại trở về với thành phố phồn hoa và cô độc. Cô bị ốm mất hai ngày, uống thuốc xong rồi một lòng một dạ chờ anh đi công tác quay về.

Anh trở về vào một đêm tối lạnh lẽo, vừa về tới nơi đã gọi điện thoại cho Tiểu Liên, trong điện thoại, giọng nói của anh đã mất đi sức sống. Anh mang tới cho Tiểu Liên một cái tin mà cô không bao giờ ngờ tới, người bạn gái cũ đã dừng cảm một mình về quê tìm anh, sau một tuần ở cùng với người nhà anh, cô ta cùng anh ngồi tàu hỏa mười bảy tiếng đồng hồ để quay về Thượng Hải. Giờ anh đang sắp xếp cho cô ta vào nhà nghỉ ngơi, định ngày kia thì về Thanh Đảo.

Tiểu Liên nắm chặt điện thoại không nói nên lời. Cô có thể tưởng tượng được cảnh tượng khi họ từ biệt người nhà, cô có thể tưởng tượng được từng biểu cảm gương mặt của họ khi ăn cơm, cô có thể tưởng tượng được cảnh tượng họ cùng ngắm mặt trời lặn ở quê, cô thậm chí còn có tưởng tượng được tâm trạng của họ khi trò chuyện cùng nhau. Cô rất muốn người ở cùng anh khi đó là cô, nhưng tưởng tượng khiến người ta sụp đổ, hiện thực thì không có sự an ủi, đến điểm cuối cùng của tình yêu cô mới biết, khi cô đang một mình buồn bã cáo biệt một sinh mạng nhỏ thì anh đang đi trên con đường tới với người khác.

Quê anh vẫn nghèo nàn, có lẽ còn không bằng khu ngoại ô của Thượng Hải, người đàn bà đó vẫn si tình như thế, bất chấp sự tồn tại của Tiểu Liên và cho rằng tình cảm của họ đã không ai có thể thay thế được. Công việc của anh vẫn nhàm chán, còn cô thì vẫn đợi chờ trong ngu muội. Có lẽ chính vì vậy khiến anh cảm thấy áp lực, bởi vậy mới lựa chọn sự chạy trốn.

Anh nói:

- Ở quê anh chẳng có gì phát triển cả. Nhưng bạn bè thân thích ở đó hy vọng anh sẽ tìm được cho họ một công việc tốt ở Thượng Hải. Họ coi Thượng Hải là mảnh đất đào vàng, em trai anh vốn không tài cán gì, có một cô bạn gái người Quảng Tây, chỉ học hết tiểu học. Mẹ anh thì chỉ giục anh lấy vợ, nhưng tiền cưới vợ của anh đã mang xây nhà, giờ họ chuyển vào nhà mới ở cả rồi. Anh không có tiền, Tiểu Liên, anh chẳng có gì tốt cả, anh cũng không dám chắc là mình có thể mang lại hạnh phúc cho em. Còn điều kiện của em thì tốt như thế, em nên có được hạnh phúc lớn hơn. Cô bạn gái đó đầu năm ngoái chia tay anh vì quên người

mới, khi đó anh cảm thấy rất đau khổ. Nhưng khi anh quyết định sẽ yêu em thì cô ấy lại liên tục liên lạc với anh. Cô ấy rất đáng thương, bạn trai đi Singapore, cô ấy cảm thấy anh tốt hơn, muốn cưới anh, cô ấy từ xa tới tìm anh thật chẳng dễ dàng gì...

- Đừng nói nữa. – Tiểu Liên ngắt lời anh bằng giọng điệu giận dữ, nhưng rồi cũng bất lực. Trong điện thoại, cô bật khóc – Anh định làm thế nào?

- Anh... anh cũng không biết. Anh... anh chẳng cần ai trong hai người nữa.

Thất vọng.

Khi cô hiểu cuộc trò chuyện này với anh chẳng có bất cứ ý nghĩa nào thì đã là năm giờ sáng. Cúp điện thoại, trời đổ mưa lớn, cô biết, ông trời đang khóc giùm cô.

Chiều hôm sau tỉnh lại, một mình cô tới quán karaoke hát suốt hai tiếng đồng hồ. Lúc đặt phòng ở đại sảnh của quán, nhân viên phục vụ hỏi cô tới một người sao, cô vội vàng nói:

- Không, hai người.

- Thưa cô, thế thì cô hãy nhắn cho người còn lại.

Cô ngượng ngùng, rồi lại không tiện từ chối, bèn cầm bút lên, tay run run, viết lên hai chữ “Chương Minh” trên một tờ giấy và viết thêm chữ “mau tới”. Mặc dù cô biết anh sẽ không tới, nhưng cô còn nhớ anh từng nói rằng mỗi lần đi hát, anh đều chọn những bài hát có đề tài về mẹ.

Mấy ngày sau, Tiểu Liên nhận được điện thoại của cô gái đó. Cô ta yêu cầu được gặp Tiểu Liên, nhưng Tiểu Liên đã từ chối ngay trong điện thoại. Tiểu Liên biết ý đồ của cô ta là gì, đó là một lời tuyên chiến không lời, hoặc là một sự thách thức, nhưng cô không muốn chơi cùng. Thực ra cô hiểu tình cảm của mỗi tình đầu, đó là gặp nhau thuở còn trẻ và nỗi nhớ lớn dần theo năm tháng, số phận có lúc đã sắp đặt sẵn câu chuyện phát triển theo hướng nào.

Tiểu Liên hận cô ta, nhưng chỉ có thể chúc phúc cho cô ta, bởi vậy không thể gặp cô ta được.

Hôm chia tay với anh là vào tết Nguyên tiêu, Tiểu Liên thậm chí vẫn còn cười, cô không biết lúc nào nên thật là lúc nào nên đóng kịch. Một nghệ nhân từng nói, trong lòng có bao nhiêu nước mắt thì trên mặt có bấy nhiêu nụ cười. Có thể cô cũng như vậy. Cô không muốn về nhà, anh bảo cô về phòng anh. Cô nằm trên giường của anh, anh ngồi ở cạnh giường chăm sóc cô, dịu dàng nhìn cô, sau đó hôn cô, vẫn như một người tình, những lời nói của anh thì như người qua đường.

Anh nói:

- Tiểu Liên, em từng nói trong thành phố này, tình yêu thực ra là việc dễ phát sinh nhất.

- Em nói vậy sao?

Đúng là cô quên rồi, nhưng anh vẫn nhớ lời của cô.

- Đúng thế, em từng nói vậy. Nhưng em biết không, cũng cùng trong thành phố này, muốn duy trì một tình yêu lại rất khó. Sau đó anh nói. – Không phải quên con người anh, mà là quên tình cảm này. Chúng ta hãy đánh cược đi, xem ai có con trước!

Chắc chắn là anh. – Tiểu Liên nói, cô không còn muốn nghe thấy từ “trẻ con” nữa. Khi đàn ông ngôn hành bất nhất còn đáng sợ hơn cả một chiếc máy bay đang bay trong cơn dông, nhưng vẻ đẹp bên ngoài lời nói dối lại luôn khiến đàn bà phải động lòng. Mặc dù đau khổ là điều khó tránh, nhưng có lúc cũng có thể dùng để hưởng thụ. Đàn bà có thể chịu đựng được nhiều đau khổ hơn, bởi vậy đàn bà thường thọ hơn đàn ông.

Anh vẫn mỉm cười bảo cô ngủ trên giường của anh, còn anh thì trải chiếu xuống đất.

Họ nằm trên hai chiếc giường khác nhau, mọi thứ trước mắt giờ đã khác trước đây. Cô cảm thấy anh trở nên không ngủ được. Một tiếng đồng hồ sau, anh bật đèn, châm thuốc, ngồi bên mép giường. Anh nói, thành tích kinh doanh của anh không tốt. Cô không biết anh nói gì, đương nhiên những điều này cũng không liên quan gì tới cô, cô chỉ biết lặng lẽ nhìn người đàn ông không còn thuộc về mình, cô một nỗi đau của người

bàng quan. Mặc dù không liên quan tới cô, nhưng dù sao cũng đã từng liên quan, bởi vậy cô vẫn đau khổ với nỗi đau của anh.

Anh hút thuốc, nói là anh muốn nằm trên giường, cô lắc đầu.

Khi đó, anh lại gần, Tiểu Liên dịu dàng dùng tay và ánh mắt từ chối anh, mặc dù cô cũng rất muốn thân mật với anh lần nữa, nhưng giờ đây cô đã không thể nào làm được nữa rồi. Cái cảm giác quần quýt trước đây không còn trong sáng nữa, không còn chân thực nữa, sự thân mật của họ đã biến thành một cánh đồng hoang bởi sự thay đổi của thái độ. Trong đầu cô lúc này không thể nào còn cái cảm giác mê mê và say đắm nữa, ngược lại, chỉ có sự đau khổ.

Anh nói, anh sắp rời khỏi thành phố này. Cô không đáp lời.

Khi anh phát hiện ra nỗi đau của cô, anh mới khôi phục lại lý trí, nói:

- Không nên như thế, chúng ta đừng làm gì nữa.

Rồi anh cố kìm nén sự kích động của mình, mặc quần áo vào.

Bên tai phải là tiếng xe ngoài cửa sổ, bên tai trái là tiếng ngáy của Chương Minh, Tiểu Liên không ngủ được, cô sẽ không bao giờ tới cái nơi kinh khủng này để ngủ nữa, thực sự không biết sao trước đây cô có thể ngủ được ở cái nơi ồn ào như thế này?

Trời đã sáng, ánh mặt trời rực rỡ, ánh mặt trời mùa đông có một sức quyến rũ khiến người ta thấy u buồn. Khi cô mở mắt ra, thấy ánh mặt trời buổi sớm đang trải đều trên khuôn mặt say ngủ của anh, anh thực sự đã rút chân ra khỏi tình yêu này rồi sao? Anh nói anh sẽ rời khỏi cái thành phố khiến anh luôn căng thẳng này, còn cô thì vì vậy mà phát hiện ra sự lạnh lùng của anh, lời nguyên tình yêu mà anh dành cho cô đã được giải trừ, có thể đây là lần cuối cùng cô tỉnh dậy bên cạnh anh. Cô vẫn mỉm cười, không phân biệt được nụ cười này là vì anh hay vì bản thân mình.

Trước đó, cô cúi đầu xuống nói với Chương Minh:

- Khi mới quen anh, em nhớ tới một câu mà Mark Twain từng nói: “Có lúc cuộc sống hiện thực còn tàn khốc hơn cả trong tiểu thuyết, bởi vậy câu chuyện trong tiểu thuyết, bởi vậy câu chuyện trong tiểu thuyết có logic, còn cuộc sống hiện thực lại chẳng có logic gì cả”. Khi đó em không hiểu lắm, nhưng giờ thì em hiểu rồi, bởi vì em với anh chính là ví dụ sống động nhất.

Lúc đi ra khỏi cửa cô mới phát hiện ra không khí lạnh lại đã tràn về.

Rất nhiều chuyện đều không có quy luật, cơ duyên chỉ trong một khoảnh khắc. Cô cho rằng bản thân cuộc sống chính là chuyện của mình, không cần phải quan tâm tới ánh mắt của người khác, theo đuổi những hồi ức đẹp nhất trong một giây phút nào đó, nhưng quá thích thú điều đó thì sẽ bị lừa gạt.

Anh vẫn thường xuyên gọi điện thoại quan tâm cô, chỉ có điều không thể cho cô một cuộc hôn nhân. Tất cả những điều này hỗn loạn như một đồng xu không ngừng xoay tròn, vừa viết lý trí, vừa viết tình cảm; một mặt khắc hiện thực, một mặt khắc lãng mạn.

Hai tháng sau, anh gọi điện thoại, nói là chuẩn bị về tổng công ty. Cô hỏi anh:

- Chẳng phải anh rất thích Thượng Hải sao?

- Đúng thế. Nhưng nhịp sống của thành phố này quá nhanh, tòa nhà ở nơi này xây chưa xong, nơi khác đã lại xây nhà khác. Có lẽ nó không phù hợp với anh. Vả lại anh chuẩn bị cưới rồi.

Cô không nén nổi sự kinh ngạc.

- Tuần trước cô ấy nói là cô ấy sẽ cưới người khác, hỏi anh có muốn suy nghĩ về việc cưới cô ấy không. Anh không đồng ý với cô ấy, nhưng mấy ngày sau, anh thấy rất thất vọng. Anh thực sự muốn ổn định lại, anh không muốn một mình phiêu bạt giữa Thượng Hải này nữa. Mấy ngày sau, anh có việc tới Thanh Đảo họp, bọn anh trò chuyện với nhau, thế là quyết định cưới. Có thể sau này sống một cuộc đời yên ổn ở đó. Tiểu Liên, cô ấy không tốt bằng em, cũng không trẻ trung như em, nhưng cô ấy là mối tình đầu của anh. Người nhà anh cũng chấp nhận cô ấy là mối tình đầu của anh. Người nhà anh cũng chấp nhận cô ấy rồi, dù sao

bọn anh cũng từng trải qua một tình yêu kéo dài 6 năm, một năm chia tay so với sáu năm yêu nhau không dài. Cô ấy từng có lỗi với anh, bởi vậy không sợ anh có lỗi với cô ấy.

Nhưng anh sợ phải có lỗi với em, bởi vậy anh chỉ đành rời xa em. Một mình anh sống ở cái thành phố đầy áp lực cạnh tranh này thấy rất áp lực, giá nhà càng ngày càng cao, anh làm việc thế nào cũng không thể gánh vác nổi. Thành phố mà tổng công ty đặt trụ sở vẫn hơn, mọi thứ đều chậm rãi, không cần phải lo lắng quá nhiều. Vật giá ở nơi đó cũng rẻ, một căn nhà như ở Thượng Hải thì ở đó có thể mua được hai căn...

Cô nghe mãi, nghe mãi, thấy hai mắt díp lại.

Cái thành phố tên Thượng Hải này, có người đến, có người đi. Khi đến, họ tràn đầy hy vọng và dũng khí chinh phục, khi đi, họ đều mang trên vai sự bất lực vì bị chinh phục. Nhưng cô tin rằng, người ở lại mới là người thực sự có dũng khí, còn anh thì không phải người đó.

Sau khi rời khỏi nhà, Tiểu Liên thấy tò mò với người đàn bà là nhân vật chính trong mối tình sáu năm của anh, nhưng nghĩ lại rồi thấy không cần thiết phải vậy. Cô đã không còn yêu anh nữa. Cái dũng khí yêu sự tay trắng của anh khi đó đã sớm bị sự nhu nhược của anh bào mòn rồi.

Chỉ có điều nhìn thấy cái kết cục đã được định sẵn này một lần nữa khiến cô nhớ tới Phương Thành. Bạn trai, mối tình đầu của người ta vẫn còn nhớ tới tình cũ, nhưng Phương Thành thì sao? Anh đang làm gì? Sự chia ly với Phương Thành vẫn là một câu đố mà cô không thể nào giải nổi, nỗi nhớ anh cũng vẫn cứ thi thoảng làm phiền muộn trái tim cô.

Cô tiếp tục công việc của mình, giống như tìm kiếm một sự kỳ thác. Lúc màn đêm đã buông xuống, cô suy nghĩ mông lung rất nhiều điều, bất giác cảm thấy việc tìm được một người đàn ông có thể bước chân vào cánh cửa trái tim của cô thật là khó khăn. Tại sao sau khi có được tình yêu lại là cảm giác mệt mỏi và trống rỗng? Chẳng nhẽ đây chính là bộ mặt thật của tình yêu? Có lúc cô sẽ âm thầm nhìn những đôi nam nữ trong nhà hàng, gương mặt vui vẻ của họ cũng từng xuất hiện trên mặt Tiểu Liên trước đây, nhưng nhân vật nam chính có còn nhớ không?

I am everything I am, because you loved me.

Chương Minh về Thanh Đảo, sống trong nhà tập thể của công ty. Mùa đông Thanh Đảo gió thổi rét mướt, giống như một người đàn bà đã mất đi nhan sắc, khô cằn và bị thảm. Anh định tắm xong sẽ tới chỗ cô bạn gái Hùng Phong, sau đó cùng đi ăn tối. Họ lại quay về với mối quan hệ tình nhân, khi mới bắt đầu, anh cảm thấy hơi có lỗi với Tiểu Liên, anh luôn nói với mình không được để lại món nợ tình cảm, nhưng cuối cùng anh vẫn để lại. Giờ Tiểu Liên không gọi điện thoại cho anh nữa, cuối cùng anh cũng hiểu, cô vĩnh viễn không thuộc về anh.

Nhà hàng Thanh Đảo có rất nhiều, có cái hào hoa sang trọng, cũng có cái nhỏ nhắn, tinh tế. Nhưng lần này họ ăn trong một quán cơm nhỏ ở ngay cổng khu tập thể của anh, nơi này vắng khách, thức ăn nhiều và rẻ. Anh nhớ lại lúc trước khi ở cùng với Tiểu Liên, họ thường đi ăn ở những nơi rất tốn kém, trong những nơi cảnh đẹp như thơ, như họa ấy, trai anh hùng, gái thuyền quyên, và lần nào anh cũng chủ động thanh toán, bởi vì khi mới quen nhau, họ không hiểu nhau, anh tưởng Tiểu Liên coi trọng chuyện ăn ở đâu. Là một nhân viên bình thường điều kiện tiền quyết để lựa chọn bạn gái là phải chấp nhận được đồng tiền của mình, giống như người chơi cổ phiếu thì phải chấp nhận người làm cái.

Ngồi trước mặt Hùng Phong, anh cảm thấy cô hơi giống Tiểu Liên, nhưng anh lại không muốn đưa cô tới ăn ở nhà hàng sang trọng, có lẽ vì họ đã hiểu nhau quá rõ, không cảm thấy có áp lực gì. Họ nói những chuyện lật lọng liên quan tới vấn đề đăng ký kết hôn, giống như sắp xếp kế hoạch làm việc. Cô nói:

- Ngày mai anh tới công ty xin một tờ giấy giới thiệu, sau đó chúng ta đi kiểm tra sức khỏe. Đúng rồi, chúng ta còn phải chụp ảnh, anh phải mua nhẫn cưới cho em. Em không cần đắt quá, khoảng mười nghìn là được rồi. Còn tiệc cưới, Tết năm sau chúng ta tổ chức ở quê là được! Anh thấy chưa, năm kia suýt chút nữa thì chúng ta cưới nhau, nhưng không cưới được, giờ cuối cùng cũng ở bên nhau.

- Đúng thế. – Anh nhìn người phụ nữ lớn hơn anh một tuổi, chính anh đã biến cô thành đàn bà, bao nhiêu năm nay, cùng cô ly biệt, rồi lại trùng phùng, bởi vậy, về mặt lý thuyết, anh nên trở thành chồng của cô. Sự xuất hiện của Tiểu Liên có là gì? Chỉ là một khúc nhạc đệm mà thôi.

Lúc này cô lật một tờ báo, bỗng dưng bị hút mắt vào một bài văn. Cô đưa anh xem, trên đó viết:

Chúng ta tra hỏi cuộc sống, đồng thời cũng bị cuộc sống tra hỏi, nếu thách thức của cuộc sống xuất hiện trước mặt bạn, bạn có sợ hãi mà rút lui, hay dũng cảm tiến về phía trước? Hoan nghênh các thành phố trí thức tham gia cuộc thi Phong thái Thượng Hải để giành “Cúp Lệ Bình”.

Cô đưa tờ báo cho anh đọc rồi hỏi:

- Anh muốn tham gia không?

Anh đọc xong, hỏi lại:

- Anh? Em muốn anh xuất đầu lộ diện sao?

Cô nhìn anh nói:

- Đi đi, em cảm thấy điều kiện của anh rất phù hợp. Nếu thành công, không những có tới châu Âu du lịch mà còn có khoản tiền, thưởng tám mươi nghìn nhân dân tệ, thế thì tuần trăng mật của chúng ta, ta cũng có thể xa xỉ thêm một chút.

- Điều kiện nào của anh hợp hả, em nói xem nào?

- Thứ nhất, ngoại hình của anh đẹp, nếu rèn luyện một chút, anh sẽ thành diễn viên được đấy. Thứ hai, học thức của anh cũng không tệ, dù sao cũng tốt nghiệp đại học. Thứ ba, anh biết ăn nói, thích biện luận, có lúc còn nói những điều khiến người ta phải kinh ngạc.

Nghe cô nói vậy, anh cảm thấy mình hình như không nên ngồi ở đây và ăn nắm xào nữa.

Cô nói tiếp:

- Như thế em sẽ sắp xếp cho anh một kế hoạch rèn luyện dày đặc, ngoại trừ đi làm, hẹn hò với em sẽ là rèn luyện, ít đi ăn cơm cùng khách hàng hơn.

- Sao mà em hào hứng thế?

- Em là bạn gái của anh, em không giúp anh thì ai giúp?

- Giúp anh, vì sao? Anh có gì khó khăn sao? Anh...

- Không phải ý này mà.

- Vả lại ngày kia là anh về rồi, chẳng lẽ em định cùng anh về Thượng Hải sao? –Chương Minh nhìn mấy món ăn đã sắp hết trên bàn.

- Em muốn về cùng anh! Nhân tiện xem anh sống ở Thượng Hải thế nào, rồi cùng huấn luyện với anh nữa chứ. Được không?

- Em không đi làm hả?

- Em xin nghỉ cưới và xin phép năm luôn.

Anh nhìn cô, nghi ngờ không biết cô có trí tuệ không, nhưng ánh mắt nghiêm túc của cô không giống vẻ gì là lừa dối, sự cố chấp đó lại khiến anh nhớ tới Tiểu Liên.

Thanh toán xong, họ không tới bờ biển đêm. Mặt biển mùa đông vô cùng lạnh lẽo. Họ ngồi trên xe buýt, chiếc xe lắc lư đi trên đường hơn một tiếng đồng hồ, ánh đèn neon khiến đêm đen trở nên trắng xóa, qua ánh sáng, anh nhìn thấy ánh đèn của sân khấu đang nhấp nháy chiếu sáng xung quanh anh, trái tim anh trở nên kích động, tờ báo nắm chặt trong tay, giống như đang nắm chặt một vinh dự nào đó.

Suy nghĩ đã hình thành, thêm vào đó là sự suy nghĩ kỹ thì sẽ trở thành quyết định, quyết định này giống như ánh đèn rực rỡ trong đêm tối, khiến tim người ta đập thành thịch.

Cuối tuần, Đại Vân thuê một căn biệt thự ở ngoại thành để tổ chức một bữa tiệc mừng năm mới. Đó là một căn biệt thự hai tầng, có phong cách kiến trúc chính thể bằng gỗ. Những kệ gỗ tối màu, tường trắng, thêm vào đó là rèm cửa sổ màu trắng khiến nó có một không khí lãng mạn rất độc đáo. Đại Vân mời các bạn học đại học, giáo sư, bạn bè phóng viên, bạn ngoại quốc và một vài người trẻ tuổi, đương nhiên là bao

gồm cả Tiểu Liên. Chỉ có điều người bạn trai người Đức tên Fraud của Đại Vân không thể tham gia, nhưng cô sẽ gửi bằng ghi hình buổi tối nay cho anh.

Bữa tiệc bắt đầu lúc tám giờ, Tiểu Liên chín giờ mới tới. Khi cô đẩy cửa bước vào, phút chốc đã cảm thấy không khí nóng bức khác hoàn toàn với đêm tối yên tĩnh ngoài kia. Đĩa nhạc đang phát một giai điệu nhạc Jazz da diết, căn phòng rộng hơn sáu mươi mét vuông với một cái sân khấu nhỏ, Đại Vân đứng trên sân khấu khiêu vũ, dáng vẻ vô cùng lả lơi. Cô mặc một cái váy dài bó sát màu đen, mái tóc búi cao trên đầu, động tác rất uyển chuyển, trong tay là một chiếc quạt đang đồ lữa. Người bên dưới sân khấu cũng ồn ào hẳn lên, tay cầm ly rượu bắt đầu uốn éo, các khuôn mặt nhập nhòa dưới ánh đèn, khoảng không gian này bỗng dưng khiến cô thấy thiếu dưỡng khí. Đại Vân từng nói, điều cô sợ nhất là sự cô đơn tận cùng, cô cần có người ở cạnh.

Tiểu Liên nhìn Đại Vân như một chú bướm xinh đẹp, cùng vỗ tay theo tiếng nhạc. Đại Vân lúc này giống một kẻ đã bán linh hồn, bỏ mặc tuổi trẻ, đổi lấy niềm vui. Cô sáng khoái cảm tập tẩn văn có tên Sự cô đơn hoàn hảo của mình lên, những ngón tay thon dài, trắng ngần bắt đầu xé từ trang cuối cùng, mỗi lần xé một trang là cô lại gấp nó thành một con hạc giấy. Tiếng nhạc jazz vui vẻ chuyển sang tiếng nhạc Bruce nóng bỏng, mọi người dần dần yên tĩnh lại, nhìn cô xé giấy rồi gấp thành những chú hạc. Tiểu Liên nhặt được một con hạc trong đám người, bỗng dưng cô nhớ lại rất lâu trước đây nhìn thấy một hộp hạc giấy ở nhà Trì Vinh, đủ các màu sắc, đó là tâm ý của một người đàn bà mà cô không quen, hôm nay cầm con hạc giấy mà Đại Vân gấp, dường như lại có cảm nhận khác.

- Hạc giấy em gấp đẹp lắm, chắc là thường gấp tặng bạn trai.

Tiểu Liên nghe thấy một giọng đàn ông, quay đầu lại, đó là một người đàn ông xa lạ.

Cô còn chưa kịp trả lời, Đại Vân mờ mờ nhễ nhại đã nhìn thấy Tiểu Liên. Một khúc nhạc đã kết thúc, Đại Vân xuống khỏi sân khấu giới thiệu bạn bè với Tiểu Liên, Tiểu Liên bèn tách khỏi người đàn ông đó.

Tiểu Liên chào hỏi, trò chuyện với rất nhiều người. Cô nhìn người khác, người khác cũng nhìn cô.

Thạch Đăng là một ca sĩ có chút tiếng tăm, vừa quay xong một bộ phim truyền hình dài ba mươi tập. Anh nói:

- Ưu tiên của việc quay phim là có thể chuyển từ sân chơi này sang sân chơi khác, để khán giả sau một ngày đi làm về, nhìn thấy sự hoạt động của chúng ta. Ngày nay người ta càng ngày càng ít đọc sách, bởi vì đọc sách cần phải có ngộ tính và trí tưởng tượng, nhưng người xem phim thì lại càng ngày nhiều, bởi vì không cần lãng phí nhiều neuron thần kinh.

Bên cạnh anh là cô bạn gái cao ngang anh tên Hessica, vì là người mẫu không mấy nổi tiếng nên cô thường tới hộp đêm làm thêm, tối nào cũng kiếm được khoảng một nghìn tệ. Họ dùng tuổi trẻ và ngoại hình của mình để làm việc bận rộn trong cái thành phố lúc nào cũng coi trọng cảm quan này, thành phố này đã cho họ mặc áo khoác người của Versace, kết hợp với kính râm Armani, đeo ba lô Prada.

Ông Triệu, biên tập của tờ Phong vân thời đại, mái tóc xoăn buông thông khiến ông rất giống một nhà lữ hành trong các khu rừng nhiệt đới của châu Phi, ông nói đây là kiểu tóc bảo vệ môi trường quay về với tự nhiên. Khi ông biết Tiểu Liên có một nhà hàng và là bạn thân của Đại Vân, ông hy vọng cô có thể viết bài cho ông. Ông nói người viết bài nếu mỗi năm có ba bài văn đăng trên tạp chí có thể tham gia hội bút Hồng Kông.

Tiểu Liên lại gặp mấy người bạn gái nữa của Đại Vân. Có người làm người tình của những người khác nhau, cuộc sống giống như một quý tộc hiện đại, tiền khiến họ thay đổi kinh khủng. Có người làm Quản lý đại sảnh ở khách sạn, ăn mặc rất chỉnh tề, đánh mắt màu đen đậm, khiến người ta cảm thấy nghề nghiệp và cuộc sống của họ có mối quan hệ không thể tách rời. Họ cảm thấy niềm vui của đời người là hưởng lạc, buồn bã cũng có thể biến mất sau khi hưởng lạc. Đương nhiên cũng có những người đàn bà khác, ví dụ như một người thiết kế thời trang mặc cái áo sơ mi cổ đỏ màu trắng và một chiếc quần mây đồ rực, cô là người rất có tài, từng nhiều lần đoạt giải, nhưng lại yêu một người đã có vợ, anh ta định cho cô một khoản tiền, cô không cần, sống trong căn nhà do tự mình mua, thi thoảng đón anh ta tới thăm, tối nay vẫn không hề hối hận.

Tiểu Liên trò chuyện với họ một lát rồi một mình đứng một góc. Có người đang hát, có người đang trò chuyện, có người đang chơi bóng, có người thì khiêu vũ. Mọi tiếng cảm khái mọi ánh mắt nhìn, mọi lời bông đùa đều len lỏi trong tiếng nhạc du dương.

- Cô không khiêu vũ sao? –Người đàn ông mặc áo ba lỗ bằng sợi nylon lại nói.

- Xin hỏi anh là ai?

- Tôi là bạn của Maria, tên là Dick, cô ấy mời tôi tới.

Maria là Quản lý đại sảnh của khách sạn, đi đôi giày cao gót đang nhiệt tình đi qua đi lại trên sân khấu.

- Cô là bạn của Đại Vân sao?

- Đúng thế. Tôi tên là Tiểu Liên.

- Mọi người ở đây cô quen hết không?

- Chỉ quen Đại Vân, người khác thì mới chào hỏi qua, người nào cũng rất cá tính.

- Đúng thế. Người nào hầu như cũng muốn làm người nổi tiếng trong giới xã giao, nhưng không biết sau khi quay về lại bị người khác kiềm chế. Chỉ có Đại Vân hình như là vui nhất, hình như là không ai có thể kiềm chế được cô ấy. – Anh ta hình như có rất nhiều cảm xúc.

- Anh đoán sai rồi.

- Tôi sai sao? Tôi không nghĩ thế. Cô nhìn đi, những người tới đây ngày hôm nay đều ăn mặc rất thời thượng, In order not to be out of face, just to save face. Điều này khiến tôi nhớ lại bộ trang phục của Vương Nhĩ Đức. Chiếc áo bằng lông thiên nga, cái quần ngắn màu xanh đen dài tới đầu gối, đôi tất màu đỏ, bên dưới cổ áo sơ mi là một cái nơ màu lục, cô nghĩ xem trông như thế nào?

- Tại sao anh không mặc như vậy?

Anh nhìn cô, vẫn mỉm cười, không trả lời ngay mà hỏi:

- Xin hỏi, cô làm nghề gì?

- Tôi là nhân viên văn phòng. –Tiểu Liên không muốn nói rằng mình có một nhà hàng.

Tiểu Liên chủ ý thấy chiếc đồng hồ Cartier trên cổ tay anh ta chỉ vào hơn mười giờ, nói:

- Gần mười hai giờ rồi, nhưng đồng hồ anh lại chậm hơn rất nhiều.

- Tôi cố tình chỉnh như vậy, bởi vì bỗng dưng hơi nhớ nước Mỹ. Có lúc sự khác biệt về thời gian rất thú vị, hình như tôi có thể nhìn thấy dáng vẻ của mọi người bên Mỹ vừa mới ngủ dậy.

Dick nói về bản thân anh. Bố mẹ anh là người Trung Quốc, sau khi tốt nghiệp tiểu học, anh theo bố là giảng viên hướng dẫn nghiên cứu sinh một trường đại học ở Mỹ và mẹ sang Mỹ du học. Sau khi tốt nghiệp trung học, anh thi đỗ vào một trường đại học dân lập nổi tiếng ở bang California, ngôi trường này từng nuôi dưỡng Nixon nên anh rất thích. Anh cảm thấy người Mỹ một mặt luôn phân biệt rõ đẳng cấp ở trong trường, mặt khác lại huênh hoang rằng mình không có sự khác biệt giai cấp như người Châu Âu. Sau khi tốt nghiệp, anh cùng hai giáo sư dạy mình mở một công ty, chuyên nghiên cứu và chế tạo các loại thuốc mới, nhận được sự ủng hộ của Trung tâm kỹ thuật sinh vật học của bang. Bởi vì sau này, con người càng ngày càng coi trọng những dự phòng và chẩn đoán sớm về các loại bệnh. Cổ phiếu của công ty lên sàn khiến công ty kiếm được một khoản tiền vốn gần vốn mười triệu đô. Năm năm sau, cổ đông rút lui, mặc dù anh có rất nhiều tiền nhưng vẫn thấy buồn. Nhất thời không tìm được người hợp tác mới, sau đó anh đột nhiên nghĩ tới Thượng Hải, bởi vì trong năm năm thường xuyên lên mạng, anh quen một người Thượng Hải và kết bạn với người đó, mà người đó lại là sinh viên chất lượng cao của Đại học Y khoa. Dick tới Thượng Hải với sự tò mò, liên lạc với trường Đại học Y khoa mà người bạn thân giới thiệu, mở một trung tâm nghiên cứu và xây dựng công ty của mình.

- Rất nhiều người Trung Quốc ở Mỹ đều không chịu về nước, tại sao anh lại không giống họ? Anh cảm thấy mình ở Thượng Hải chắc chắn sẽ thành công sao?

- Tôi cho rằng thành công chính là sống một cuộc sống mà mình thực sự thích, thực sự hài lòng, chào đón mỗi ngày bằng một niềm vui, sống đầy nhiệt huyết và hữu ích. Trong gần một năm ở Thượng Hải, tôi có trung tâm nghiên cứu thí nghiệm và công ty của riêng mình, có một cuộc triển lãm nhiếp ảnh, tôi mang những kinh nghiệm làm việc và các tác phẩm nhiếp ảnh từ Mỹ tới đây, đối với tôi, tôi đạt được mục đích ban đầu, cũng coi như là thành công rồi.

- Ở Mỹ muốn lên sàn có dễ không?

- Phải có một vài điều kiện nhất định, như điều kiện tài chính, tư cách pháp nhân, nhưng việc phê chuẩn rất nhanh, yêu cầu cũng không cao. Tôi được lên sàn Nasda, nhưng công ty của tôi ở Trung Quốc thì không thể lên sàn, giá trị cổ phiếu của thị trường cổ phiếu Trung Quốc chiếm tỷ lệ quá thấp so với tổng sản phẩm quốc dân. Có điều tôi cũng không cần thiết phải kêu gọi thêm vốn nữa.

Lời nói và cử chỉ của Dick đều mang hơi hướng của người Mỹ, rất thoải mái, tự nhiên lại nghiêm túc. Anh nói anh từng ở quần đảo Seychelles nhìn thấy quả dừa nặng gần hai mươi cân, nặng nhất thế giới, rồi lại nói về sự chênh lệch giàu nghèo ở bang Louisiana của Mỹ, còn kể cả chuyện cười của Mỹ nữa. Nói mãi nói mãi, đã gần mười hai giờ, Tiểu Liên muốn tìm Đại Văn, nhưng không làm sao tìm thấy cô. Khi chiếc chuông đồng hồ treo trên tường điểm mười hai tiếng, tất cả mọi người đều cầm nến trên tay, đứng trong căn phòng tắt hết đèn điện và nhảy múa. Tiểu Liên nhớ lại thời khắc này năm ngoái, thế giới của hai người, cô đơn nhưng không trống rỗng. Hôm nay người bên cạnh cô rất nhiều, nhưng cô chỉ muốn nhìn chiếc đồng hồ trên tường, cảm thấy mình rất đáng thương. Ngày trước khi đông người, cô đều nghĩ lại người mà cô đang yêu, nỗi nhớ đó mới thực sự là nỗi nhớ. Nhưng hôm nay, cô “không có khả năng” để nhớ tới ai nữa rồi.

Lúc này, Dick nghiêng đầu hỏi cô:

- Tiểu Liên, tại sao cô lại yên lặng như thế? Chẳng nhẽ cô không vui sao?

- Tôi rất vui, vui như anh vậy. – Cô nói liền một hơi.

Trong tiếng nhạc huyền ảo, cô bỗng dưng muốn khiêu vũ.

Dick bật cười ha ha, sau đó làm một động tác cầu nguyện của đạo Kito. Tiểu Liên nhìn hành động nghiêm túc của anh, tâm trạng bỗng thay đổi một cách kỳ lạ.

Lúc này, từ trong không trung bay xuống rất nhiều bóng bay ngũ sắc, mọi người tranh nhau nhặt lấy. Tiểu Liên cũng gia nhập vào đám người, khi suýt chút nữa thì cô đã với được quả bóng thì Dick giữ tay cô lại. Sau khi chơi đã mệt, cô hỏi anh:

- Tầng hai của tòa nhà này để làm gì? Chúng ta đi xem được không?

Thế là họ lên lầu, bờ tường của hành lang được sơn màu xám buồn, giống như đi vào một không gian khác, nó cô đơn, lạnh lẽo và hoàn toàn khác biệt với sự phồn hoa ở bên dưới. Một căn phòng cửa khép hờ, để lọt ra ánh sáng. Họ bước qua, nghe thấy tiếng làm tình của một đôi nam nữ, cô nhìn thấy đôi giày cao gót màu đen của Đại Văn trên sàn nhà. Tiểu Liên bỗng dưng dừng chân lại, rồi nhanh chóng rời khỏi tầng hai.

Mọi người ở tầng một vẫn đang đùa vui như trước. Tiểu Liên muốn về, cô hứa sẽ để Dick đưa về.

Anh lái xe Volvo, là loại xe mà nhân vật nam chính trong bộ phim Thánh đồ sử dụng, ổn định, chắc chắn. Anh lái xe rất cẩn thận và thuần thục, nhưng vẫn đầy phong cách nghệ sĩ. Cô nhìn gương mặt thanh tú nhưng tiêu tụy của mình trong gương rồi nhìn ra thế giới đã bị màn đen bao trùm ngoài cửa sổ, không nói lời nào.

- Có phải cô rất ngạc nhiên với hành vi của bạn mình không? – Anh hỏi cô.

- Một chút. Nhưng không liên quan gì tới tôi cả.

- Có thể trong một ngày đặc biệt như thế này sẽ có chuyện đặc biệt xảy ra. Nếu con người không có sự nhiệt tình, kích động thì đâu còn là con người? Ngày trước tôi cũng từng làm rất nhiều chuyện mà tự lo cho rằng khác cốt ghi tâm, tới cuối cùng rồi hình như cũng quên đi cả. Có rất nhiều việc từ lạ kỳ biến thành bình thường, ví dụ như ô tô, nó từ tượng trưng của người giàu rồi biến thành một công cụ tất yếu của nhân dân bách tính, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

- Tiểu Liên, cô rất truyền thống. Tiền bạc chẳng có gì là không thăm thấu được, chỉ cần thiếu cái gì thì có thể dùng tiền mua được thứ đó. Có một lần tôi ở San Francisco nhìn thấy bên cửa sổ của một cửa hàng có rất nhiều người chen chúc, tôi lại gần xem, thì ra là có một người máy nam rất đẹp đang chuyển động, tôi ca ngợi sự tuyệt diệu của kỹ thuật, ghé mắt nhìn kỹ, người đó lè lưỡi với tôi. Tôi giật mình, thì ra là người thật. Cái gì hiếm thì quý, những hành động máy móc đó của anh ta chắc chắn sẽ kiếm được không ít tiền, cũng giúp cửa hàng có thêm thu nhập. Tôi luôn cảm thấy mùi vị tiền bạc ở Mỹ quá nặng, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến tôi lựa chọn rời đi.

- Anh ở đây chẳng lẽ không cảm thấy mùi vị của tiền bạc cũng quá nặng sao?

Dick không trả lời, trong xe yên lặng khoảng nửa phút.

Cô nói:

- Tôi không biết anh có đọc Khúc ca đêm Giáng sinh của Dickens hay không, nhân vật chính vì kiếm tiền, chả hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà cuối cùng đánh mất cả bạn bè và gia đình, bóng đêm Giáng sinh tới gần đã gọi thức anh ta, lúc đó anh ta mới đi ra khỏi cái vòng nhỏ của riêng mình.

- Có lúc tôi cảm thấy người không qua giàu còn biết hưởng thụ niềm vui hơn cả người giàu có.

Họ nói chuyện và nghe nhạc, chẳng mấy chốc đã tới cửa nhà cô, cô để lại cho anh số điện thoại, đang định đi thì anh thò đầu ra nói:

- Tiểu Liên... nhớ nhé, đừng buồn, vui lên một chút, hãy sống thật vui vẻ!

Trong suốt mấy tuần nay, Tiểu Liên bận tối mắt tối mũi vì chuyện của nhà hàng. Cô đã học được cách quen Chương Minh nhanh chóng. Từ nhập hàng, vận chuyển tới thanh toán hóa đơn, hầu như ngày nào cô cũng phải thức tới mười hai giờ đêm. Ngày hôm sau còn phải vừa ăn sáng vừa vội vàng bắt xe buýt đi làm. Khi hoạt động của nhà hàng dần đi vào quỹ đạo, cô đã quen biết không ít người nước ngoài. Họ thích gọi một vài món ăn Thượng Hải ở nhà hàng của Tiểu Liên, họ thích nhân vật Lucy trong bộ phim cũ Tôi yêu Lucy, cô bèn đi mua những đĩa nhạc kinh điển và cùng họ bàn luận về nó, để họ cảm nhận được niềm vui khi tới với nhà hàng của cô. Cô cũng hiểu, làm ăn thực ra chính là làm người.

Có lúc cô nghĩ, người nước ngoài ở Thượng Hải hơn một trăm năm trước, chẳng có ai không cho rằng mảnh đất này cuối cùng rồi sẽ bị họ chinh phục, họ coi tập tục của người Trung Quốc là trò đùa, coi tôn giáo của người Trung Quốc là man di, đối với hoạt động thương nghiệp, cũng chỉ thông qua Đại lý úy Quốc. Nhưng giờ đây, thời thế thay đổi, mọi người vẫn hưởng thụ tất cả mọi thứ ở đây.

Cô yêu thế giới này, yêu những người bạn này, cũng yêu những điều bất ngờ nối tiếp nhau khiến cuộc sống của cô thêm kịch tính.

Cô có một cô bạn gái người Tây Ban Nha tên là Marita, Marita sống ở bên bờ biển Barcelona, mái tóc dài như những con sóng của biển, trông thật quyến rũ. Cô có một vẻ ngoài xinh đẹp đậm chất Latin và lối nói chuyện thông minh, duyên dáng. Cô cho Tiểu Liên xem ảnh của một cô bé, đó không phải là con gái của cô, mà là con gái của em trai cô. Marita đi khắp Thượng Hải suốt một ngày trời chỉ để mua một chú gấu trúc đồ chơi cho cháu gái. Khi cô rời khỏi Trung Quốc, Tiểu Liên chạy tới chợ hoa lớn nhất Thượng Hải để mua hoa, một bó hoa gồm nhiều loại kết hợp với nhau, rất rực rỡ, khiến Marita cảm động rơi nước mắt. Tiểu Liên nhìn cô đi vào sân bay, vẻ đẹp của cô vì có bó hoa mà càng thêm thanh khiết, cho dù không thể gặp lại nhau nữa cũng khiến Tiểu Liên khó quên.

Còn có một số người nước ngoài nữa đưa vợ hoặc bạn gái của mình tới, nhưng vẫn rất nhiệt tình nhảy Sha la la với con gái Trung Quốc.

Mỗi khi khúc nhạc chậm chậm cất lên là lại có vài người đàn ông nước ngoài đã ngoài năm mươi dìu vợ của họ lên sàn nhảy. Họ từng là những cặp oan gia tương ái, giờ đây đã trở thành những đôi uyên ương hạnh phúc, từ Mỹ tới Trung Quốc vẫn có thể nhảy cùng nhau, ôm ấp nhau khiến con gái Trung Quốc vô cùng ngưỡng mộ. Thực ra ở Mỹ, vợ chồng cùng làm việc nhà là điều rất bình thường. Có lúc Tiểu Liên dạy họ nói tiếng Trung, họ đọc những câu đại loại như “đòn gánh dài, ghé băng rộng”, “phượng hoàng đỏ”, giống như những cô bé cậu bé ở nhà trẻ, họ không sợ nói sai, mọi người vui vẻ mới là điều quan trọng nhất. Thực ra, không tồn tại sự khác biệt tuyệt đối giữa mọi người, vợ thì luôn yêu chồng, bố mẹ thì luôn yêu con cái,

sự khác biệt giữa các nước chỉ là về thói quen sống và phong tục tập quán, còn sự phán đoán về cách đối nhân xử thế và đạo đức (ngoại trừ những nhân tố chính trị) thì hầu như không có sự khác biệt.

Khát vọng của người khác cũng là khát vọng của bạn. Khát vọng được khỏe mạnh không già, khát vọng tình yêu lâu dài, khát vọng chu du khắp thế giới, khát vọng có được vẻ đẹp say mê lòng người, đây chính là thế giới đại đồng.

Tiểu Liên thích trò chuyện với Đại Vân, vì sau lần trải qua nỗi đau tình cảm, cô càng ngày càng phát hiện ra tình bạn với những cô bạn gái vô cùng đáng giá. Khi họ có thời gian, họ sẽ đi xem kịch, triển lãm tranh, hiệu sách. Có lúc họ sẽ nói chuyện về tình yêu.

Địa điểm trò chuyện có thể là vườn hoa, có thể là trên đường, cũng có thể là trong một quán McDonald dọc đường đi, địa điểm không quan trọng.

- Có lúc xem một vài bộ phim cũ của Katherine Hepburn và Ingrid Bergman luôn thấy cảm động sâu sắc vì cái không khí đó. Haizz, tình yêu mà họ kể thật bình dị nhưng lại khó có thể có, yêu tới cùng có lẽ là lý giải và tin cậy cũng như ỷ lại hoàn toàn, có lẽ đó mới là sự thăng hoa tinh thần đúng nghĩa. Cũng giống như truyền thuyết thời xuân thu, con gái của Tần Mục Công là Lộng Ngọc được gả cho Tiêu Sứ, hai vợ chồng lên đài thối tiêu, khiến trăm loài chim tụ họp, hai người cười rong rong phượng, bay lên núi thành tiên. Còn trong cái xã hội này, có bao nhiêu người có thể đạt tới cảnh giới đó? Tình yêu chỉ là một từ, phụ bản của nó thì có hàng trăm, hàng vạn, nhưng tìm kiếm sự chung thủy là hy vọng vĩnh viễn của những người đang yêu, nếu không nó chỉ có thể duy trì được chút ấm áp ngắn ngủi. – Đại Vân nói, cô đội một chiếc mũ hiệu Kangol, cô cuộn vành mũ lên, để lộ gương mặt xinh đẹp.

Tiểu Liên nói:

- Lúc đọc sách, đọc thần thoại Hy Lạp, truyền thuyết về nữ thần Hera, nữ thần trí tuệ Athena và nữ thần sắc đẹp Venus, vì tranh đoạt quả táo vàng mà mời hoàng tử Troy phân định. Ba vị thần này đều đưa ra lời hứa, nữ thần Hera thì hứa cho tiền bạc, nữ thần trí tuệ, nữ thần sắc đẹp thì hứa cho người đẹp Helen, cuối cùng hoàng tử đã trao quả táo vàng cho Venus. Điều này chứng tỏ cho dù là ai cũng chịu khuất phục trước chữ tình, hơn nữa còn vì vậy mà sẵn sàng từ bỏ những thứ khác. Con người luôn giữ điều gì quan trọng nhất lại mình, nhưng với những lời nịnh nọt người tình thì ngoại lệ, người tình chính là điểm yếu của đối phương, trừ phi đối phương không yêu bản thân mình, nếu không điểm yếu này họ chấp nhận chịu đựng, đây là một định luật, cũng là cái giá của tình yêu.

- Đúng thế.- Đại Vân nói. – Con người ngày nay thông minh hơn vị hoàng tử kia nhiều, họ cho rằng người đẹp có rất nhiều, nhưng giang sơn của mình thì không dễ đoạt được, có giang sơn rồi sẽ có thêm nhiều người đẹp hơn. Họ đã xuyên tạc ý nghĩa của tình yêu, thứ họ yêu nhất là bản thân mình.

- Cậu cảm thấy nhà văn nào cắt nghĩa về tình yêu chính xác nhất? –Tiểu Liên hỏi.

- À, chắc là Trương Ái Linh. Bà ấy từng viết, tình yêu chỉ là sự tương phùng tình cờ và những tình cờ do sự tương phùng đó để lại, quan trọng là những ảnh hưởng này có thể khiến người ta cảm nhận được một niềm vui rất bình thường nhưng chân thực. Tình yêu không phải là một tình tứ, nó là động từ, nó không phải toàn bộ cuộc sống của con người nhưng nó có thể phản ánh rất tốt ý chí và sự độ lượng của một con người. Cảnh giới cao nhất của nó có lẽ là mỉm cười nhìn nhau trong sự ấm áp.

- Cậu và Fred đã đạt được tới mức đó chưa?

Đại Vân cười nhạt:

- Trong mắt người khác, tớ có rất nhiều bạn trai, nhưng tớ luôn cảm thấy đó không phải là phương thức sống mà tớ mong có. Tình yêu cần phải chung thủy và nghiêm túc, còn cần cả sự tự do và tin tưởng. Còn ưu điểm của sự độc thân là không cần phải tỉnh dậy trong vòng tay người yêu và đối diện với sự cô độc. Tớ với Fred, haizzz, chỉ cần tớ cố gắng là đủ rồi.

Đại Vân định nói gì đó rồi lại thôi, Tiểu Liên vỗ nhẹ tay cô, ra hiệu bảo cô nếu không muốn nói thì không cần nói tiếp nữa.

Trong những ngày đêm dài đằng đẵng, những cuộc trò chuyện của Tiểu Liên và Đại Vân đã đánh dấu những cảm xúc ngày càng rõ ràng của họ về cuộc sống tươi trẻ của mình, những cảm xúc này thường đi kèm với

một chút đau khổ, nhưng cảm giác chân thực ấy lại khiến họ càng thêm trân trọng nhau.

Khi Tiểu Liên đang phấn đấu cho sự nghiệp mới của mình thì Chương Minh lại đang phải huấn luyện “cực khổ” dưới sự giám sát của Hùng Phong. Cô chuyển vào ở trong căn nhà hai phòng mà anh thuê của công ty, ban ngày thì làm một người phụ nữ của gia đình, ban đêm thì cam tâm làm tình phụ của anh.

Để rèn luyện hình thể, Hùng Phong chủ động tới trường múa mời một giáo viên hình thể, anh vừa tan ca là vội vàng theo giáo viên học tập, vừa đi lại phải vừa làm thể nào toát ra được vẻ nam tính, tự tin của mình. Để bồi dưỡng khí chất, anh thường cùng cô ra vào đại sảnh của khách sạn năm sao nổi tiếng ở Thượng Hải uống cà phê, quan sát cách ăn mặc và tư thế giao tiếp của những người sang trọng, hoặc xem phim của các nam minh tinh Hollywood. Ở các phương tiện khác, những thứ anh cần học cũng rất nhiều, ví dụ như học nhạc, học thuộc điệu sử và các tác phẩm của các nhà âm nhạc vĩ đại phương Tây, học hội họa, lý giải phong cách hội họa chủ yếu của các họa sĩ phương Tây, tìm hiểu về các địa danh nổi tiếng trên thế giới, chỉ trong hai tuần ngắn ngủi, anh phải đọc hết một quyển sách dày cộp giới thiệu về những nơi này và phải trả lời rõ ràng từng câu hỏi có liên quan. Ngoài ra, anh còn phải học các tác phẩm triết học như tư tưởng của Ross, Cicero...

Mặc dù lần này cũng giống như Tết tới về quê anh phải tiêu không ít tiền nhưng Hùng Phong không mấy bận tâm. Thứ cô cần là vinh dự và sự thỏa mãn. Mấy ngày này, cô tỏ ra rất hưng phấn. Thứ nhất có thể nhìn thấy Thượng Hải, thứ hai là có cơ hội để gặp Tiểu Liên mà anh từng nhắc tới. Cô vẫn muốn bạn trai của mình là người nổi tiếng để mỗi lần xuất hiện đều nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Ông chủ của Tiểu Liên, Frank sắp phải đi.

Tiểu Liên vừa tốt nghiệp đại học đã vào công ty này. Khi đó, cô rất tự hào, chính Frank là người đầu tiên chỉ ra nhược điểm của cô.

- Sự kiêu ngạo của người trẻ tuổi chỉ có hại cho con đường trưởng thành của họ, mặc dù hiện nay họ không cảm thấy gì. Cô nghĩ đi, ngoại trừ vốn tiếng Anh giỏi, cô còn điểm nào hơn người nữa không?

Cô cũng lại, bởi vậy cô không thể không coi trọng lời nói của ông.

Frank là một người Áo gốc Hoa, khi ngành dịch vụ ngày càng phát triển thì ông tới Mỹ làm việc ở một công ty truyền thông.

Ngày cuối cùng ông ở lại, họ ngồi trong phòng làm việc nói chuyện với nhau. Ông nói:

- Thực ra tôi không mấy luyện tiếc công ty này, nhưng người tôi yêu quý nhất chính là cô.

Tiểu Liên rất ngạc nhiên, ông chủ bình thường vốn nghiêm khắc và thận trọng hôm nay bỗng dưng lại nói câu đó. Từ ba tháng trước sau cuộc trò chuyện với giám đốc nhân sự, chất lượng công việc của cô từ trên ngọn núi rất xuống tận vực thẳm. Trong công ty rất nhiều người lên lút chỉ trở nói xấu cô. Hoa Cẩn từ bộ phận khác chuyển đến càng coi thường thành tích suốt ba năm qua của cô. Tất cả những điều này đều là ý kiến của giám đốc nhân sự, còn Frank lại từng khuyên giám đốc nhân sự, nhưng giám đốc nhân sự có một quyền lực không thể coi thường trong công ty, ngay cả Frank là tổng giám đốc cũng rất khó làm được. Huống hồ khi đó Frank đang đàm phán về con đường sự nghiệp của mình với giám đốc nhân sự, bởi vậy càng không thể giúp được Tiểu Liên.

Tất cả những điều này Tiểu Liên đều đã phát hiện ra từ lâu.

- Tôi cảm thấy cô rất cẩn thận khi làm việc. Cùng với sự mở rộng nghiệp vụ công ty, năng lực của cô cũng không ngừng lên cao. Cô khác với người khác, người khác thích khoe khoang nhiều mặt khác của mình ngoài công việc, hơn nữa cái trào lưu này ngày càng thịnh hành. Mặc dù đây là công ty Mỹ nhưng trong phương diện dùng người lại hoàn toàn không giống một công ty Mỹ, tôi cũng chẳng còn cách nào khác. Nếu cô còn muốn ở đây thì buộc phải học cách biểu hiện bản thân đúng lúc.

Ông nói tiếp:

- Nghe nói ở bên ngoài cô có một nhà hàng, đúng không? Không phải là tôi hỏi tội, đây là một chuyện rất bình thường và hợp lý.

- Tôi muốn biết vì sao ông lại biết. – Tiểu Liên chưa bao giờ nói chuyện này với bất kỳ ai trong công ty.

- Tôi cũng không rõ lắm về nguồn tin này, nhưng tốc độ đồn đại trong công ty thì cô không thể tưởng tượng được đâu. Rất nhiều người khi âm thầm khâm phục cô thì cũng nói xấu cô. Tôi chỉ tình cờ nghe được mà thôi, giờ tôi sắp phải đi rồi, nhưng tôi buộc phải nói với cô, nhà hàng của cô sẽ có sự xung đột với công việc ở đây, cô phải nắm cho thật chắc.

- Ông có thể cho tôi một đề nghị không?

- Tôi không biết cô thích cái nào hơn. Tôi cảm thấy cô có tài năng thiên phú trong việc lên kế hoạch, ưu điểm lớn nhất của cô là vừa có thể linh động vừa có thể kiên trì với nguyên tắc của mình, cô có khả năng giao tiếp với người khác. Tôi không thể nào chỉ đường cho cô, nhưng tôi có thể nói với cô một câu, môi trường đối với chúng ta mà nói không có lợi hay hại, nó chỉ cho chúng ta nguyên liệu và hạt giống lợi hại. Một công việc tốt chưa chắc là do cô làm, nhưng công việc của cô thì chắc chắn là có chỗ rất tuyệt. Còn nữa, thời gian trước có một cô gái tới công ty tìm tôi và giám đốc nhân sự, tôi không tin những gì cô ta nói. Mặc dù chị Trương bên nhân sự thì tin, nhưng tôi không tin. Tôi không biết giữa hai người có mâu thuẫn gì, nhưng ý thức tôi nói rằng tôi đừng tin.

- Ông luôn là một người rất lý trí, tại sao lại không tin?

- Chính bởi vì tôi lý trí, tôi biết phát đoán, mặc dù quá trình phân đoạn cũng rất đau khổ.

Frank từng nói với cô, băng đá vốn không có giá trị gì, nhưng thế kỷ XIX, Tudor chuyển băng đá tới hòn đảo Trinidad thì giá trị của băng đá tăng lên rất nhiều.

Frank là ông chủ đầu tiên của Tiểu Liên, cũng là ông chủ rất có sức hút. Ông thâm trầm, hài hước, đối xử hiền hòa với mọi người, không bị khuất phục bởi vẻ hào nhoáng bên ngoài mà luôn quan tâm tới nội hàm và chiều sâu. Ông giỏi tư duy, khiêm tốn, thích làm việc chắc chắn. Ông rất khoan dung với nhân viên, nhưng cũng rất nguyên tắc, và luôn cho họ cơ hội được sáng tạo. Đối với những việc chi tiết, nếu nhân viên tiêu xài thích đáng, thành tích làm việc tốt thì họ đều được tạo ột khoảng không gian vừa đủ. Nhưng các cấp dưới của ông không vì vậy mà có thể kê cao gối ngủ ngon, bởi vì phong cách quản lý của ông có vẻ như không quản, nhưng thực ra lại tràn đầy áp lực, Tiểu Liên cảm thấy đây mới là nghệ thuật quản lý. Gặp được một chủ tốt là cái phút của nhân viên, làm việc ột ông chủ như thế có thể phát huy được hết tài năng của mình, bởi vì để người yêu quý mình nhìn thấy tài hoa của mình mới là một công việc có giá trị. Thực ra Tiểu Liên cũng không nở rời khỏi đây, vẫn muốn mỗi buổi chiều vào giờ Breaktime nghe ông kể chuyện cười, muốn nghe những câu nói hàm xúc và ánh mắt tin tưởng của ông vào mỗi buổi họp.

Ông nói với cô, chăm chỉ là nguồn gốc của thành công điều này có tác dụng rất lớn đối với việc mở nhà hàng của cô.

Hai tuần sau, công ty phái tới một ông chủ mới, Lâm Thanh, một người Singapore. Anh ta mang theo cả người vợ và cậu con trai mới nửa tuổi tới Thượng Hải, dùng cách nói của người Singapore thì là vì người vợ không yên tâm chồng tới Thượng Hải làm gì đó, thế là bất chấp công việc ở Singapore, cũng đi theo chồng tới Thượng Hải để làm một người phụ nữ của gia đình. Người Trung quốc ở nước ngoài giống như loài lục bình, cũng giống như bồ công anh, nhưng người nước ngoài ở Trung Quốc lại luôn như cá gặp nước, được công ty chăm sóc rất chu đáo, sống còn tốt hơn cả người bản địa. Ví dụ, người Trung Quốc sang Singapore, để có thể hòa nhập với xã hội, họ phải ra sức học tiếng Anh Singapore, phát âm âm TH thành âm T, biết rõ là càng ngày càng sai với tiêu chuẩn phát âm nhưng cũng mặc kệ. Còn người Singapore ở Trung Quốc thì không bao giờ biết rằng tiếng Anh của mình phát âm không chuẩn, sự tự tin của họ tại sao người Trung Quốc sang nước ngoài lại có thể quên được? Huống hồ trong một tình huống, ở trong nước cũng như vậy.

Ngày đầu tiên Lâm Thanh đi làm đã giao cho Tiểu Liên một nhiệm vụ: Tái hiện lại toàn bộ các hạng mục đã làm thành công dưới dạng biểu đồ. Mặc dù có tài liệu bằng chữ nhưng anh vẫn muốn có tài liệu biểu đồ. Anh nói với cô điều này sau bữa trưa, nhưng hơn ba giờ chiều đã bắt đầu giục cô, bất chấp việc cô đang bận rộn rất nhiều việc khác.

Khi nói chuyện, anh giống như một gã lưu manh nho nhã của Singapore, không hề kiêng dè gì cả. Có lúc, anh còn lặng lẽ ghé sát vào sau lưng một nhân viên đang chăm chú làm việc trên máy tính, nhìn một hồi lâu rồi mới nói ra những câu như kiểu bình luận, khiến nhân viên đó rất bối rối, nhưng ngại vì anh là ông chủ nên không dám nói gì.

Vì công việc bận rộn nên anh thích vừa ngồi trong phòng làm việc vừa kêu:

- Bận chết mất. Email của tôi... Wa, còn bảy mươi lăm thư chưa đọc!

Frank và Lâm Thanh đều thích đặt ra mục tiêu, đây là nội dung quan trọng quản lý doanh nghiệp. Nhưng phong cách của hai người lại hoàn toàn khác nhau. Lâm Thanh quan tâm tới đầu tư và hoạt động nào. Frank thì quan tâm tới việc sản xuất cụ thể và thành quả rõ ràng, đồng thời thông qua việc cho nhân viên tham dự để kích thích sự nhiệt tình của họ.

Từ sau khi gặp phải một ông chủ như Lâm Thanh, Tiểu Liên mới hiểu ra một đạo lý, hóa ra ở một nơi nào đó, trong tình huống nào đó, năng lực hoàn toàn không phải là vấn đề, cô khiến ông chủ vừa lòng hay không mới là vấn đề lớn. Phải luôn luôn thích thứ mà ông chủ thích, ghét thứ mà ông chủ ghét, đối với bệnh tình của vợ con ông chủ phải kịp thời tìm hiểu, cố gắng hoàn thành bất cứ yêu cầu nào mà ông chủ đưa ra và cố gắng để ông ta biết, vì công việc, hàng ngày bạn phải bạn phải vui vẻ làm thêm no pay[2]. Bởi vậy không biết ai đã phát minh ra một câu nói: Nếu phát hiện ra ông chủ sai, chắc chắn là chúng ta đã nhìn nhầm, nếu không nhìn nhầm thì chắc chắn là vì sai lầm của chúng ta vẫn kiên quyết nói rằng ông ấy sai, thì đó là cái sai của chúng ta.

[2]: không công

Tiểu Liên lúc đầu nghe câu nói này thì bật cười. Chẳng ngờ có người học giỏi bộ môn tâm lý học như thế, người này chắc chắn là phải chịu rất nhiều áp lực.

Phương Thành ngồi vẽ trong căn nhà ở Tokyo, đã là hơn mười giờ đêm, anh buộc phải hoàn thành bức tranh sơn thủy này, đây là bức tranh do một nhà buôn tranh Trung Quốc đặt. Vợ anh, Các Bình bước vào, nói:

- Phương Thành, hôm nay là cuối tuần, anh chẳng chơi với em, làm người ta buồn chết được. Anh cứ ngồi đây vẽ mãi, những thứ này thì đáng bao nhiêu tiền?

Sau đó, cô cắn một miếng dưa chuột.

Họ cũng từng đi dạo trên những con phố dài nối tiếp nhau của Tokyo, đi qua rất nhiều tiệm đồ cổ hoặc cùng ngồi bên cửa sổ để nhìn phong cách đường phố bên ngoài, từng ngồi chuyển xe buýt lúc nửa đêm, ăn bữa cơm giá hàng nghìn yên, đi thăm trung tâm trang sức cao cấp EPOCA để xem người ta mua đồ... Sau đó, giữa đám người thời thượng đang đi lại, hai người quyết định kết hôn. Hôn lễ của họ có một tiết mục châm nến. Một sợi dây dẫn lửa được nối với rất nhiều ngọn nến nhỏ dần dần dẫn lửa đi, khi ngọn nến to nhất ở giữa được đốt cháy, mọi người đồng thanh hô lên thần phục. Vào giây phút đó, Phương Thành cảm thấy đời người thật hạnh phúc, hôn nhân thật tươi sáng, anh thích cô gái mặc chiếc váy trắng đứng cạnh anh đang tươi cười rồi.

Nhưng Các Bình sau hôn nhân lại khiến anh thất vọng, cô chỉ biết đi làm đẹp, sau đó nói về rất nhiều đề tài mà anh hoàn toàn không quan tâm đến, ví dụ như bố cô chuẩn bị mua một doanh nghiệp nào đó... Trong ba năm ở Nhật, anh cũng có rất nhiều chuyện không như ý, giống như năm ngoái anh từng vẽ ột người tên A Cường hai bức tranh sơn thủy phỏng theo tác phẩm của Viện Hàn lâm, mỗi bức là mười nghìn tệ. Khi đó anh đang chuẩn bị tiền để mở triển lãm tranh, do đó cũng không quan tâm tới ý đồ của người mua tranh là gì. Nhưng cuối cùng, thông qua người khác, anh biết là tranh của mình bị người ta bán trong một cuộc bán đấu giá ở Trung Quốc, mà tác phẩm giả mạo của mình lại được hét giá cao hơn một trăm lần.

Triển lãm tranh mặc dù đã tạo ra hiệu ứng rất tốt nhưng anh vẫn không thấy hài lòng. Danh tiếng của anh dần dần nổi, anh sở trường vẽ tranh sơn dầu, tranh sơn thủy, tranh khắc bản, anh không bao giờ cho phép mình cầu thả trong hội họa. Hiện nay, anh đang vẽ ột nhà buôn tranh một seri tranh sơn thủy và tĩnh vật, nghe nói sẽ được treo trong một căn biệt thự của một tổng biên tập người Nhật. Làm những việc này thuần túy chỉ là vì lợi ích, nhà buôn đó sẵn sàng trả giá cao, đương nhiên là anh cũng không từ chối. Hồi mới tới Nhật, anh từng phải chịu không ít ầm ức, giờ đây bán được tranh với giá cao cũng coi như là bù đắp.

Ở Nhật bao nhiêu năm, công việc chủ yếu của anh là giảng bài, vẽ tranh, tham gia các cuộc thi, làm triển lãm, giải phóng toàn bộ những gì có trong tâm hồn anh.

Anh nhìn làn da ngăm đen của Các Bình, đôi mắt lớn, chiếc áo sơ mi trắng bó sát người, có vẻ gì giống người đẹp Nam Á. Thực ra cô không phải là một người vợ tốt, cô không biết chăm sóc người khác, thậm

chị còn không biết nấu cơm Phương Thành cảm thấy cô không yêu anh, nếu không cô đã không đến mức không chịu giặt quần áo cho anh. Thứ mà cô yêu, hoặc có thể nói thứ mà cô cần có lẽ là cái tài và danh tiếng của anh mà cô có thể khoe khoang với người khác. Nhưng nếu cô không yêu anh nhiều như thế thì vì sao cô còn chịu để cho anh làm nghệ thuật trên thân hình nuy hoàn toàn của cô? Anh dùng một loại bút xăm để vẽ vườn bướm và hoa tử đinh hương lên người cô. Mặc dù những nét vẽ này phải bốn ngày sau mới được xóa đi, nhưng ban đầu thời gian vẽ trên làn da của cô cũng không hề kém thời gian làm tình.

Nước đầm đóng băng, sen tàn rụng cánh, anh thấy hơi khó hiểu.

Cô thấy anh không đếm xỉa gì tới mình thì về phòng gọi điện thoại buồn chuyện với bạn.

Anh thở dài. Tại sao khi đó anh lại đồng ý cưới cô? Lúc này, anh lại nghĩ tới mẹ của mình, Tùng Lâm. Anh không phải là người tuyệt tình tuyệt nghĩa, do đó sau khi cưới Các Bình, người mà anh không chút yêu thương, anh đã hoàn toàn cự tuyệt tình yêu. Nhưng một họa sĩ không có tình yêu thì không phải là họa sĩ hoàn chỉnh, giống như cá không có nước, cỏ không có đất. Anh ra sức thoát ra khỏi sự nhỏ bé của tâm hồn, tới những nơi vui chơi đầy kích thích, quay về, anh sẽ nắm lấy một chút linh cảm hiếm hoi để sáng tác. Sau đó, tưởng tượng lại hình dáng của Tiểu Liên trước kia. Chỉ có những điều này mới giúp anh khó nhọc hoàn thành được những bức tranh.

Cuộc thi mà Chương Minh tham gia do công ty Lệ Bình tài trợ và lên kế hoạch, nhắm vào những người từ tỉnh ngoài tới Thượng Hải làm việc và học tập để cảm ơn sự cống hiến của họ với quá trình kiến thiết thành phố Thượng Hải. Đây là lần đầu tiên Thượng Hải tổ chức một cuộc thi như vậy, điều này chứng tỏ Thượng Hải đang đón nhận khách tứ phương đến với thành phố mình bằng thái độ khoan dung nhất. Bởi vậy, tổng giám đốc của công ty Lệ Bình kiêm tổng thiết kế cuộc thi cô Bạch Bình đã giành được giải thưởng danh dự của Ủy ban thành phố, vinh dự này cũng giúp cho việc buôn bán công ty và li của chị càng thêm phát đạt.

Chương Minh giành được vị trí tham dự vòng loại cuộc thi, điều này khiến anh và Hùng Phong vui mừng khôn xiết. Anh thực sự muốn nói chuyện này cho Tiểu Liên biết, nhưng anh biết, giữa họ đã kết thúc từ lâu rồi, giờ đây hai người chỉ như hai đường thẳng song song. Cuộc sống là từng quãng đường, tình yêu cũng không thể ngắt đôi những quãng đường đó được, thế giới này sẽ giúp bạn hiểu rằng, lựa chọn cuối cùng của bạn đối với số phận chỉ là bị chinh phục. Hùng Phong đột nhiên phát hiện ra mình mang thai vào đúng lúc này, nhưng thời gian nghỉ phép của cô đã kết thúc, cô phải về Thanh Đảo rồi.

Anh khuyên cô mau quay về, nhưng cô nói:

- Em phải chờ tới ngày anh thì chung kết, ngồi dưới sân khấu để theo dõi anh.

- Nhưng còn con...

- Dù sao thì bọn mình cũng đăng ký rồi, có quan trọng gì đâu? Chỉ cần anh được vào vòng chung kết là đủ rồi, xếp thứ mấy cũng được, bởi vì vào tới vòng chung kết đều có tiền thưởng, sau đó chúng ta sẽ tổ chức cẩn thận, như thế chúng ta có thể cùng con đón tết vui vẻ, tuyệt biết mấy!

Sắc mặt cô chưa bao giờ hồng hào như thế, anh bị cô thuyết phục.

Một tuần sau, danh sách thi chung kết đã có, không có Chương Minh. Điều này có nghĩa là mọi nỗ lực trong suốt một tháng trời đã thành công cốc, chuyển đi tới Thượng Hải của Hùng Phong lần này chỉ thu về được một đứa con và khoản tiền tiết kiệm ngày càng ít.

Ngồi trong căn phòng nhỏ của anh, cô bật khóc. Anh khuyên cô:

- Ngày mai em ngoan ngoãn về Thanh Đảo đi, anh tiếp tục làm việc, chúng ta đừng mơ thành danh nữa, có một cái nhà đã chẳng dễ dàng gì rồi. Em nói đúng không?

- Chương Minh, sao mà anh vô dụng như thế? Nhớ lại Tết năm nay, em vì anh mà nghĩ đủ mọi cách, khi đó em đã đánh cược hôn nhân vào anh, hy vọng sự xuất hiện bất ngờ của em có thể khiến anh hồi tâm chuyển ý. Bây giờ em đánh cược tương lai của mình vào cuộc thi lần này, hy vọng tương lai của anh vì vậy mà sáng sủa hơn một chút, vậy mà... Công việc, công việc thì được gì? Một tháng làm thuê anh kiếm được bao nhiêu tiền? Tháng trước anh không đạt doanh số bán hàng, công ty chỉ cho anh có một chút tiền công, còn không biết tháng này sẽ thế nào! Mỗi tháng anh định cứ sống chật chội thế nào?

- Em cho anh chút thời gian, anh tin giờ ảm đạm vậy thôi nhưng chắc chắn sẽ tốt hơn.

- Bao giờ? Năm xưa khi chúng ta tốt nghiệp Đại học Vũ Hán, em cùng anh đi Quảng Châu, đi Bắc Kinh rồi chuyển tới Thanh Đảo, chúng ta ổn định hộ khẩu ở đó, em rời khỏi bố mẹ ở Thành Đô chỉ vì được ở bên anh. Đi hết quá nửa cái đất Trung Quốc này rồi, giờ tới Thượng Hải, anh lại bắt em chờ. Anh bảo em phải tin anh thế nào đây?

- Em nổi giận thế thì có tác dụng gì? Có phải em mới quen anh ngày một ngày hai đâu, tính chất công việc của anh em biết từ lâu rồi, sao trước đây không có ý kiến gì, giờ lại nói? Vả lại cho dù không có phần thưởng gì thì cũng chỉ là nhất thời...

- Giờ nhất thời cũng không có!

Khi anh đang trợn mắt nhìn cô thì điện thoại di động đổ chuông, anh thầm thấy may mắn, mặc dù trên màn hình điện thoại hiện lên một số lạ:

- A lô, dạ vâng, đúng rồi. Ai? Chị là chị Bạch? Ồ, chào chị. Sao khi lại...Tôi có chút chuyện, lát nữa tôi sẽ gọi lại cho chị. Tạm biệt.

Hùng Phong liếc anh bằng con mắt nghi ngờ. Anh vội vàng nói:

- Bà chủ của công ty Lệ Bình. Cô ấy nói có chuyện muốn nói với anh. Anh không biết cô ấy tìm anh có việc gì.

- Có phải cô ấy thông báo cho anh đi thi chung kết không?

Anh xoa trán cô:

- Em làm sao thế? Thi chung kết là số phận của anh à? Em ngây thơ quá.

Suýt chút nữa thì anh đã nói em ba mươi tuổi rồi mà sao còn giống như một đứa trẻ. Nhưng anh không dám làm tổn thương cô.

Sau một hồi khóc lóc, cô cũng mệt rồi, bèn ôm cái bụng đã nhô lên và ngủ thiếp đi. Anh đi ra ngoài, gọi điện thoại cho Bạch Bình.

Mùa xuân năm 2000

Mùa xuân, em thích tựa vào lan can. Có lẽ em không thể làm như thế cả đời, nhưng ít nhất, em vẫn thấy vui.

Nhật Bản, đêm Tokyo rực rỡ ánh đèn neon.

Trong phòng khách của Đạo Dã, có bốn người đang ngồi đối diện với nhau. Nhà Đạo Dã tọa lạc ở thủ đô Tokyo, đó là một căn biệt thự vô cùng sang trọng, ba mặt giáp nước, một mặt dựa vào rừng, bên ngoài đơn giản, tao nhã, nhưng bên trong được bài trí rất xa hoa, hiện đại. Lần đầu tiên bước chân vào nơi này, Phương Thành còn tưởng mình bước chân vào một tòa lâu đài trong một bộ phim điện ảnh, những bức tường nổi dài có màu sắc khác nhau, những ngọn đèn được thiết kế vô cùng tinh xảo khiến người ta không biết nó chiếu sáng như thế nào, những chậu hoa đặt cạnh khung cửa sổ sát đất và những bông hoa quý tộc hiện lên rạng rỡ. Nơi này vô cùng yên tĩnh, giống như hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Người làm mang những món ăn Nhật bày đầy trên bàn ăn, hôm nay là sinh nhật của Các Bình.

Phương Thành lấy ra một túi xách rất đẹp, nói với Các Bình:

- Anh có món quà tặng cho em. Đây là áo khoác của Burberry, anh mới mua sáng qua.

Các Bình vui vẻ nhận túi đồ, Đạo Dã thì thẳng thắn hỏi:

- Của cậu mua sao?

Phương Thành nhìn ông, thở dài, nói:

- Vâng ạ, con dùng tiền tổ chức triển lãm để mua.

Trong lòng Đạo Dã, ông rất coi thường chàng họa sĩ người Trung Quốc này, ông chưa bao giờ nghĩ rằng vẽ tranh có thể kiếm được tiền.

- Cách sống và trình độ văn minh của người trung Quốc các cậu đều thật tệ, hôm nay có người tới cửa tiệm lấy trộm đồ, ngày mai lại có người vi phạm quy tắc giao thông. Vừa này mới đọc báo, nói một bà già đã nghỉ hưu ở Trung Quốc lấy cái cây cổ thụ trăm năm trong công viên làm dụng cụ tập thể dục.

- Ở Nhật cũng không phải tất cả những người Nhật Bản đều lịch sự.

- Phương Thành, đừng có tranh luận với ông Đạo Dã. – Bà Tùng Lâm vội vàng nói.

Anh nhìn mẹ mình, bỗng có cảm giác không tự nhiên. Bà Tùng Lâm mỗi lần xuất hiện ở đâu đều là do xe của Đạo Dã qua đón, và bà thì luôn trang điểm rất kỹ càng, không bao giờ mặc bộ quần áo nào trùng nhau khi tới đây, thể hiện khí chất khác hoàn toàn so với khi ở trường, nhưng vẻ đẹp rạng rỡ sau khi đã trang điểm này khiến Phương Thành cảm thấy bà không giống mẹ mình.

- Thế sao bố lại đồng ý với hôn nhân của con và Các Bình? - Phương Thành hỏi Đạo Dã.

- Ta chưa bao giờ đồng ý trực tiếp cả. – Ông Đạo Dã trả lời xong bèn đứng lên đi lên lầu.

Phương Thành rất muốn ném vụn cái bát sứ đẹp trong tay, nhưng anh không thể, đó là của người ta. Không ai dám chọc vào Đạo Dã, trên mặt bà Tùng Lâm là vẻ mặt ngượng ngùng, còn Các Bình thì tỏ vẻ không quan tâm.

Ngày hôm sau, Phương Thành ngồi trước mặt vợ ăn bữa sáng.

- Anh muốn ly hôn với em! – Phương Thành nói.

Cô bỏ thìa trong tay xuống, bất động nhìn anh, nói:

- Có phải tối qua bố làm anh không vui không?

- Không phải. Anh rất cảm ơn sự hy sinh của em trong một năm trở lại đây. Nhưng anh cảm thấy không bình thường hơn nữa ngày càng không bình thường. Có thể em không để ý, nhưng bố em thì lại rất để ý. Mặc dù anh là chồng của em, nhưng không thể thành con rể của ông ấy, hơn nữa cũng khiến người khác tưởng rằng anh cưới em là vì tài sản gia đình em.

- Thế sao ban đầu anh đồng ý cưới em?

Đúng thế, vì sao? Khi đó mới tới Nhật, anh cũng giống như những người Trung Quốc khác, nghèo khó, mặc dù có một người mẹ gần giống người Nhật hoàn toàn giúp anh sắp xếp mọi thứ, nhưng về kinh tế, anh vẫn phải tự mình đi làm thuê. Mà làm một người theo đuổi hội họa, kinh tế vô cùng quan trọng. Thế là anh đồng ý với yêu cầu cầu hôn của cô, thứ nhất có thể an tâm về tranh, thứ hai đó cũng là ý của mẹ anh.

Nhưng anh không thể nói thẳng điều này với Các Bình. Giờ anh phát hiện ra, đàn bà có thể thông qua hôn nhân để làm giàu kinh tế của mình, còn đàn ông thì không thể, đàn ông chỉ có thể dựa vào bản thân, bất kể là ở đâu.

Sau bữa sáng nhạt nhẽo, Phương Thành tới Đại học Tokyo để gặp mẹ mình. Bà Tùng Lâm lại mặc bộ đồ đơn giản thường ngày, điều này khiến anh thấy thoải mái hơn một chút. Hai mẹ con vào ngồi trong một quán cà phê ở cạnh công viên. Khi anh nói với bà quyết định ly hôn, bà gật đầu, dường như cũng đã dự liệu từ trước.

- Từ nay về sau con là người tự do rồi. Mẹ cũng không hy vọng con làm việc gì vì mẹ nữa. Trong hơn một năm nay, hôn nhân đã đem lại cho con nhiều điều không vui, đều là lỗi của mẹ. Hy vọng sau này cuộc sống của con sẽ tốt hơn một chút.

- Tại sao mẹ không ngạc nhiên? Nếu mẹ đã nghĩ có ngày hôm nay, tại sao còn giới thiệu con cho cô ấy?

- Mẹ có nguyên nhân khác, sau này con sẽ hiểu. Con không phải đàn bà, ly hôn một lần thì có quan trọng gì đâu. Huống hồ vì sự ổn định kinh tế trong một năm nay mà việc học của con cũng tốt hơn nhiều, hiện giờ trình độ vẽ tranh của con đã tốt hơn hồi chưa kết hôn rất nhiều rồi.

Anh nhìn mẹ, thở dài vì thời gian đã biến bà trở nên thực dụng hơn.

- Mẹ, mẹ không cảm thấy tối qua chúng ta ở trong căn biệt thự đó thực sự rất không hợp sao? Con như thể chưa từng quen biết mẹ, mẹ giống như đang đứng trên một sân khấu không người vỗ tay, con không muốn cuộc sống như thế.

Bà Tùng Lâm lại thở dài, ánh mắt bà thật cô độc.

- Con sẽ chăm sóc tốt bản thân. – Phương Thành nói.

- Mẹ muốn hỏi con, con thực sự không oán trách mẹ sao? – Bà lặp lại câu hỏi.

- Oán trách? Lúc đầu có thể có, nhưng đó là do con lựa chọn, hơn nữa càng về sau càng không có gì nữa. Vả lại Các Bình cũng không phải là người khó tiếp cận.

- Con có dự định gì?

- Con muốn về Thượng Hải một chuyến, sau đó quay lại hoàn thành luận văn và tác phẩm tốt nghiệp. Sau đó con định sang châu Âu du học.

Khi lắng nghe kế hoạch của con trai, trong mắt bà Tùng Lâm thoáng qua một tia an ủi. Trước đây, bà đã từng rất nhớ cậu con trai ở đất nước Trung Quốc xa xôi, giờ đây, con trai vì bà mà làm xong một chuyện lớn, giờ nhìn anh sắp chấp cánh bay xa, bà không trách khỏi chút đau lòng.

Từ biệt mẹ, Phương Thành về với phòng tranh của mình, lại tiếp tục hoàn thành tác phẩm Đất mẹ của anh. Anh định mang bức tranh này ra làm tác phẩm tốt nghiệp, ngoài ra cũng đã dồn hết mọi cảm xúc và linh hồn của mình trong mấy năm nay vào bức tranh này. Khi mới cất bút là ngày thứ hai sau khi cưới, lúc sắp hoàn thành là ngày thứ hai sau khi anh để nghị ly hôn.

Mẹ anh ly hôn với bố anh khi anh đang học trung học, thông qua một cuộc hôn nhân giả, gả ột người Nhật bị tàn tật và rời khỏi Trung Quốc. Sau đó, hai mẹ con chia tay nhau, hai người không gặp lại nhau lần nào nữa. Phương Thành từng thấy ghét mẹ vì sự phản đối của bà với bố anh, nhưng sự ủng hộ của mẹ anh với niềm yêu hội họa của anh thì không thể xóa mờ, điều này khiến anh cảm thấy mẹ rất thân thiết, bởi vậy khi tốt nghiệp đại học, anh đã do dự rất nhiều trước việc có nên tới Nhật học tiếp hay không. Cho tới một ngày, cú điện thoại của mẹ anh đã khiến anh quyết định rời khỏi Thượng Hải.

- Phương Thành, mẹ đã làm xong cho con mọi thủ tục để thi vào Đại học Nghệ thuật Tokyo.

- Mẹ, mẹ thực sự muốn con đi Nhật sao?

- Đúng thế. Nam nhi chí tại bốn phương, chỉ có những họa sĩ đi qua rất nhiều nơi mới có những tác phẩm để đời. Nếu con không dám sang nước ngoài thì con sẽ chỉ có những tác phẩm không hề sáng tạo.

Phương Thành không nghĩ ra lời nào để phản bác lại mẹ.

- Phương Thành, con hãy đi đi. Còn về bố của con thì mẹ sẽ giải thích với ông ấy, mẹ nghĩ ông ấy là người thông tình đạt lý, dù sao thì khi con còn rất nhỏ, ông ấy cũng là người phát hiện ra tài năng hội họa của con, mà mẹ ở đây thì có thể giúp con để có sự phát triển tốt hơn. Còn nữa, trong khoảng thời gian mấy năm con học ở Nhật, việc phát triển sự nghiệp sau này sẽ không hạn chế gì hết.

Phương Thành khi đó không hiểu chuyện hôn nhân, chỉ là anh cảm thấy bố mẹ ở hai đất nước khác nhau, mặc dù đã có cuộc sống riêng của mình nhưng vẫn có chung một điều quan tâm là sự nghiệp hội họa của con trai, bởi vậy họ không muốn để ai phải thất vọng.

Anh bị thuyết phục. Khi đó, trào lưu ra nước ngoài đã kết thúc, nhưng vẫn còn rất nhiều người ngưỡng mộ sự tiên tiến của nước ngoài. Thượng Hải khi đó cũng đang bắt đầu vực dậy sau những đổ nát, đâu đâu cũng là đội ngũ công nhân đang thi công các công trình cơ sở hạ tầng, người đi nhiều hơn người tới rất nhiều. Phương Thành còn trẻ cuối cùng đã lựa chọn đi khỏi nơi này, đến nỗi để lại cho Tiểu Liên một câu đố không bao giờ giải nổi.

Khi anh chuẩn bị xách hành lý lên đường sang Nhật, anh hoàn toàn không ngờ rằng mình sẽ trải qua một cuộc hôn nhân không tình yêu.

Tháng Ba, Tiểu Liên bỏ việc. Bởi vì cô thực sự không thể thích nghi được với tác phong làm việc của ông chủ mới, cũng bởi vì nhà hàng đang ngày càng cần cô hơn.

Lâm Thanh không biết tôn trọng sự lao động của người khác, anh ta thường không nói rõ yêu cầu nhưng lại đòi có kết quả, điều này khiến Tiểu Liên đã mấy lần vì không tìm được mục tiêu mà làm việc không hiệu quả. Lâm Thanh vừa nhậm chức đã chính thức thăng cho Hoa Cần lên làm cấp trên của Tiểu Liên, điều này có nghĩa là hạ thấp cấp bậc công việc của Tiểu Liên. Từ đó hình như Hoa Cần càng được “sủng ái”, không ngừng yêu cầu khách hàng tặng quà cho cô ta, hơn nữa còn thường thì thăm to nhỏ trong phòng làm việc của Lâm Thanh, không có chuyện gì cũng tìm anh ta nói chuyện. Hoa Cần cũng bắt đầu chú ý tới cách ăn mặc của mình, tự cho rằng ấn tượng của khách hàng nam với cô ta rất tốt. Tiểu Liên thậm chí còn nghĩ nếu để cô ta gặp phải là Trì Vinh, không biết hai người sẽ diễn màn kịch thú vị nào.

Tiểu Liên thấy chán ghét cái môi trường làm việc này. Huống hồ so với mình, cô phát hiện Lâm Thanh thích một cấp dưới như Hoa Cần hơn. Cho tới một ngày, cô phát hiện Lâm Thanh lục lợi ngăn kéo của cô. Với việc này, Lâm Thanh chỉ biểu thị “hôm đó cô không có ở đó, tôi thấy ngăn kéo của cô hơi bực bội, cô phải sắp xếp lại cho gọn”. Sắc mặt tự nhiên của anh ta cứ như thể mình vừa làm một chuyện gì về văng lăm, nhưng nó lại khiến Tiểu Liên thấy coi thường hơn. Dựa vào cái gì mà cô lại phải bị một người Singapore quản lý? Ở Singapore thì là một công dân lương thiện chấp hành luật pháp, nhưng tới Thượng Hải thì xâm phạm đời tư của nhân viên. Ở Thượng Hải, anh ta ăn cơm ở những nhà hàng sang trọng, quản lý nhà hàng phải tới chào hỏi anh ta, sự kiêu ngạo của anh ta khiến các cấp dưới xung quanh đều không dám nói gì, anh ta làm việc ở công ty, đã quen được cấp dưới nịnh nọt, và quen sai khiến cấp dưới, thậm chí anh ta còn lười không tranh thủ ngày nghỉ đi làm thủ tục visa mà sai nhân viên của công ty đi làm thì mới chịu về uể oải đi. Trước mặt cảnh sát anh ta mới chịu thể hiện vẻ sợ hãi, có lẽ họ khiến anh ta nhớ tới cảnh sát ở nước mình.

Đương nhiên, không phải mọi người Singapore đều thế. Trong công ty cũng có một ông chủ khác người Singapore nhưng hoàn toàn không như vậy, ông ta không khoe khoang, không đưa ra những yêu cầu vô lý, ông ta dạy người ta về kinh nghiệm và kiến thức, nhưng không phải giáo điều, cũng không dùng giọng điệu dạy đời. Tiểu Liên chỉ than thở vận may của mình không tốt. Cô nhớ tới lời Frank nói trước khi đi, môi trường đối với chúng ta không có lợi hay hại, nó chỉ cho chúng ta nguyên liệu và hạt giống mà thôi. Bởi vậy, cô nên chuyển sang một môi trường mới.

Cô biết làm việc ở một công ty không vui vẻ mà nhảy việc là hành động của người nhát gan, bởi vì cho dù tìm được một công ty nổi tiếng hơn thì cũng sẽ phải giao tiếp với nhân viên của công ty đó. Các nhân viên của một công ty đại đa số về tư tưởng không thể đại diện cho cả công ty, bởi vậy mâu thuẫn và những bất mãn sẽ không ngừng kéo dài trên chiến trường công việc.

Tiểu Liên thấy chán rồi, ghét rồi. Những kẻ chỉ vì muốn thăng chức, muốn thể hiện bản thân mà hy sinh các đồng nghiệp của mình, những kẻ ngoài mặt tươi cười, trong lòng ganh ghét và bất chấp thủ đoạn loại trừ kẻ địch, những kẻ chỉ biết ton hót nịnh bợ người khác...

Cô phải kết thúc việc hy sinh tuổi xuân của mình cho cái công ty này.

Thế là cô từ chức. Cô từng muốn viết một bức thư cho Lâm Thanh rồi gửi cho các giám đốc khác, nhưng cuối cùng vẫn không viết. Có điều cũng chẳng có gì mà viết. Coi những chuyện này là bài học được rồi, phát tiết ra cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Công ty AFR là một doanh nghiệp nổi tiếng của Mỹ, quan niệm làm việc của công ty từ bờ bên kia của Thái Bình Dương có ảnh hưởng nhiều tới nhân viên. Thực ra, trong các công ty khác nhau thì phong cách làm việc đại thể cũng vẫn giống nhau, phải thích nghi, biết hy sinh, quan sát sắc mặt cấp trên, thậm chí là phải từ bỏ một vài sở thích của mình để được tăng lương. Anh là nhân viên của doanh nghiệp, nhưng doanh nghiệp không phải của anh, lợi nhuận của nó cũng không liên quan gì tới anh, bởi vì anh không phải là cổ đông của nó, không phải nhà đầu tư vào nó. Điều này chẳng có gì là lạ, nó là quy luật tự nhiên mà bất cứ người đi làm thuê nào cũng biết.

Điều khiến cô thấy nuối tiếc là ba năm thời gian ở đây. Đó là ba năm quý giá, ba năm cô đã đi qua biết bao trắc trở, khiến cô có thể tự tin nói rằng mình có thể vượt qua được mọi sự thay đổi.

Hôm cô rời khỏi công ty, Hoa Cần sắp xếp một bữa cơm khiến cô ngạc nhiên, mời đầy hai bàn các đồng nghiệp bình thường có mối quan hệ khá tốt với cô. Lúc ăn cơm, mọi người đều trò chuyện thoải mái, nhưng chủ đề chỉ xoay quanh kế hoạch tiêu thụ năm nay và mục tiêu giữ mức tăng trưởng “tưởng” ở hai con số. Bữa cơm kết thúc, lúc chờ taxi ở cổng nhà hàng, Hoa Cần đi tới trước mặt Tiểu Liên, nói:

- Tiểu Liên này, sau này chúng ta phải thường xuyên liên lạc với nhau nhé. Cô có dự định gì?
- Chẳng có dự định gì lớn cả. Làm việc mệt rồi, muốn được nghỉ ngơi một thời gian.
- Nói không chừng sau này cô lại quay về công ty làm việc chúng tôi vẫn chào mừng cô! –Hoa Cần vỗ vai Tiểu Liên.

Tiểu Liên hơi ngạc nhiên, nhưng cũng hiểu ra đôi chút. Cô cảm thấy mọi người không ngừng đang diễn kịch trong lúc làm việc mà còn diễn sau cả cánh gà. Cô vẫn nói cười với Hoa Cần, cũng may vì bóng tối nên nụ cười của cô trông không có gì khác với nụ cười của mọi người.

Sau khi tạm biệt các đồng nghiệp, Tiểu Liên vào taxi. Giây phút chiếc xe khởi động, bỗng dưng cô có niềm vui như vừa được sống lại, không vì danh lợi, chỉ việc gỡ chiếc mặt nạ ra, thôi diễn kịch.

Dưới ánh đèn neon của một đêm thật đen, ánh đèn chớp nháy khiến cô nảy sinh làm một cuộc cách mạng trong lòng. Cô phải mở công ty của riêng mình.

Lúc này, bên cạnh cô không có ai. Anh chàng Dick quen vào cuối năm ngoái vẫn thường gọi điện thoại cho cô, nhưng cô không có thời gian để trò chuyện với anh, giờ cô có chút thời gian rồi thì nhớ tới anh, thế là tới văn phòng của anh. Cô rất ngạc nhiên rằng khi trong lòng mình có chút hy vọng và ước mơ thì người đầu tiên mà cô nhớ tới lại là anh chàng Dick mới gặp một lần.

Công ty của anh có bốn nhân viên nghiên cứu, hai người là nghiên cứu sinh của trường và hai người là nhân viên tiêu thụ thị trường, còn Dick thì vừa nghiên cứu vừa làm công tác thị trường. Họ đã nghiên cứu ra một loại thuốc mới ngăn ngừa bệnh viêm gan và đang hợp tác với một xưởng dược để tung ra thị trường. Hiện nay, họ đang nghiên cứu một loại thuốc mới, đồng thời còn phát triển chuyên môn theo hướng bảo vệ môi trường. Nhưng chu kỳ khai thác sản phẩm của doanh nghiệp kỹ thuật tương đối dài, việc khai thác thị trường cũng có những khó khăn nhất định, cần phải làm việc rất vất vả mới có thể mở rộng được. Chính phủ mặc dù có chính sách vay vốn nhưng việc thực thi cụ thể lại vô cùng phức tạp. Cũng may Dick không thiếu vốn và thời gian.

Sau khi Tiểu Liên nghe anh giới thiệu sơ qua về công ty, cô nói với anh rằng mình đã từ chức, bởi vì muốn mở công ty riêng.

- Được! Có cá tính, có khí phách. Tiểu Liên, tôi luôn cảm thấy cô rất được, hoặc là cô không tìm tôi, đã tìm rồi thì cho tôi một thông tin rất bất ngờ. Tôi bất kể nguyên nhân cô từ chức là gì, tôi chỉ muốn nói với cô là tôi rất thích những cô gái như cô. Cô phải thể hiện tài năng của mình.

Anh nói rồi đứng lên. Bất kể thế nào thì một cô gái nói với người khác rằng mình sắp mở công ty cũng có sức chấn động hơn là thông báo mình lấy chồng.

- Dick, tôi muốn hỏi thăm anh về kinh nghiệm mở doanh nghiệp tư nhân.
- Cũng chẳng có gì, cứ thế mà làm thôi. Có điều có mấy điểm cần thiết, phải có mắt nhìn và nghị lực, phải dám làm, mặt phải dày một chút, to gan một chút. Hình như là một người nổi tiếng nào đó từng nói điều này. Không có nhà doanh nghiệp thành công nào là kẻ nhát gan cả. Đương nhiên trong đó có một vài vấn đề phức tạp, không thể nói hết trong chốc lát được, thế này đi, tôi mời cô ăn cơm.

Tiểu Liên đồng ý.

Họ tới nhà hàng Trung Quốc rất nổi tiếng để ăn cơm. Trong bữa cơm, anh hỏi cô về tình hình vốn, cô nói cô sẽ vay của bố. Để mở nhà hàng, Tiểu Liên đã dốc toàn bộ khoản tiền tiết kiệm của mình ra, trong hơn nửa năm mở nhà hàng, giờ mới bắt đầu thu lợi nhuận về. Còn về khoản tiền vốn tiếp theo đúng là cô đành phải đi bước nào hay bước đó.

- Tôi có thể cho cô vay, hơn nữa còn không tính lãi và trả lúc nào cũng được.
- Cô không thể đồng ý, mặc dù có lúc thiếu vốn khiến cô cảm thấy vất vả, nhưng có mối quan hệ tiền bạc với đàn ông thì thật đáng sợ, cho dù người đàn ông đó là ai. Bởi vậy cô nói:
- Mặc dù tôi biết anh thành tâm thành ý, hơn nữa tôi cũng thiếu tiền, nhưng tôi vẫn còn có cách khác.

- Được rồi. Nhưng cho dù cô có việc gì, nhất là những việc cần phải mặt dày thì có thể đến tìm tôi. Tôi tin rằng mình là một người giúp việc xuất sắc. Có điều tôi có một câu nói mong cô nhớ kỹ, cuộc đời của một người chỉ có ba ngày: Hôm qua, hôm nay và ngày mai mà thôi.

Cuộc trò chuyện giữa họ diễn ra rất thân thiện, nói từ việc hình thành công ty cho tới cảm xúc về đạo Kito và Phật giáo. Anh nói:

- Mọi tôn giáo đều là một kiến trúc bắt đầu từ cơ sở triết học thêm vào những kiến giải độc đáo, xu thế cảm dục của đạo Kito đã từng tạo ra giá trị tâm linh của tình yêu. Tín đồ Kito giáo cho rằng, nếu Thượng Đế lại lấy món đồ mà chúng ta cho là quý nhất, thì đó là vì Người muốn ban cho chúng ta những thứ quý giá hơn.

Khi họ đi ra khỏi nhà hàng, trời đang mưa bụi lất phất, ông trời dường như cũng đang có những lời tâm sự thâm kín. Cô lại ngồi vào trong chiếc xe Volvo của anh, Dick trong chiếc áo khoác ngoài hiệu D&G rất có khí chất khiêm tốn của một người đàn ông phương Đông. Cô không cho phép mình nhìn anh thêm một chút, bắt mình phải nhìn về phía trước.

Sau khi gặp mặt Dick, trái tim cô bình yên hơn nhiều, cũng kiên định hơn với niềm tin của mình. Đắng và ngọt đều tới từ thế giới bên ngoài. Nhưng niềm tin kiên cường lại tới từ trong tâm. Cô muốn mình giống một người Do Thái, sau khi đi một quãng đường dài, thực sự tìm được con sông Jordan thần thánh trong tim mình. Không có Moses dẫn đường, không hạ thấp bản thân, cũng không ép buộc người khác.

Cô bổ sung vốn và làm lại thủ tục đăng ký, đặt tên công ty là Công ty hữu hạn thực nghiệp Liên Pháp. Sau đó cô trở thành khách hàng thường xuyên của cục Công thương, cũng có nhiều thời gian hơn để quản lý nhà hàng. Sau đó cô lại thỏa thuận điều kiện thuê văn phòng. Công ty của cô bao gồm ba bộ phận: Bộ phận giao dịch quốc tế, bộ phận này do người chị họ cùng mở công ty tư nhân giới thiệu khách hàng và doanh nghiệp cho Tiểu Liên xây dựng quan hệ hợp tác. Người chị họ chuẩn bị lấy chồng ở Canada, công ty đối với chị mà nói đã không còn quan trọng nữa, chị cũng chuẩn bị chuyển nhượng công ty mình sang cho Tiểu Liên. Vốn tiếng Anh lưu loát của Tiểu Liên chính là một minh chứng tốt nhất cho khả năng giao tiếp của cô với khách hàng, mặc dù cô không có chuyên môn cũng như chưa từng học kiến thức về mậu dịch thương mại, nhưng bất cứ kỹ năng nào cũng phải dựa vào trải nghiệm thực tế mới trở thành kỹ năng của mình, bởi vậy Tiểu Liên rất chăm chỉ kinh doanh và nhanh chóng nắm vững kỹ năng của ngành nghề này. Bộ phận thứ hai là bộ phận Tư vấn đối ngoại, cũng là nghề cũ của cô, bao gồm điều tra và phân tích thị trường, kế hoạch hoạt động PR... Bộ phận cuối cùng là nhà hàng của cô, chủ yếu do Đại Vân quản lý. Cô tin vào tính quan trọng của sự hợp tác nội bộ hơn là các mối quan hệ bên ngoài.

Cho dù là mưa gió nắng gắt, Dick và Tiểu Liên đều thường xuyên thảo luận về một số chủ đề. Họ khen ngợi sự nhiệt tình tiếp đón khách hàng của các chủ cửa hàng và phong cách đặc sắc của mỗi một tiệm mì, với nỗ lực để thực hiện khát vọng thành công của những người lập nghiệp, Tiểu Liên cảm thấy mình không còn cô độc như thời kỳ đầu mới khởi nghiệp nữa. Trong cuộc trò chuyện của họ, Dick thường cho cô rất nhiều quan niệm kinh doanh.

Anh nói:

- Ngành phần mềm của Ấn Độ trong hơn hai mươi năm nay phát triển nhanh như vũ bão, chứng tỏ ở nước mình cũng có thể tạo ra tài sản và ảnh hưởng. Mỹ cũng không phải là một nơi danh gia vọng tộc, những vinh quang ngày nay toàn bộ là thành quả mà họ tự tạo ra, công ty HP khi đó được mở ra trong một cái nhà để xe. Cơ hội thương mại quan trọng là phải tranh giành, quan trọng là phải đột phá vòng vây. Bất kể công ty là khổng lồ hay là một con kiến thì đều phải coi việc chiếm lĩnh thị trường là quan trọng nhất, sau đó phải tiếp cận khách hàng. Là một con sĩ hay con tốt, độc lập quyết đoán mới là nhà lãnh đạo tốt.

Khi nhìn anh nói chuyện, cô luôn cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh. Anh khiến cô ngày càng hiểu ra, cho dù là nhà kinh doanh ở nơi nào thì chăm chỉ vẫn là quan trọng nhất.

Khi Tiểu Liên đang toàn tâm toàn ý bận rộn với khách sạn của mình thì Chương Minh quen và có quan hệ với Bạch Bình, cùng Bạch Bình đi Pháp, còn Hùng Phong thì đã quay về Thanh Đảo.

Bạch Bình chuyên sản xuất và buôn bán va li, công ty của chị là do ông chồng trước khi đi Mỹ để lại cho. Chồng chị ở Mỹ, vẫn giữ thói quen mỗi tuần gọi điện thoại cho chị một lần và hai lần gửi email, chưa bao

giờ lỗi hẹn.

Quan hệ hôn nhân của chị với chồng giống như thời tiết sau cơn mưa, gió tạnh mây tan, ngày càng xa nhau. Khi ở Thượng Hải, chị cũng có một vài người bạn khác giới, nhưng chị không có cách nào để tìm được thứ gọi là tình yêu. Khi họ thân mật với nhau, chị không thể không chế được cảm giác muốn rời xa, càng xa càng tốt. Chị thừa nhận, mình có rất nhiều người bạn trai ưu tú, họ tràn đầy tự tin và cũng được nhiều cô gái ngưỡng mộ. Chị và họ cùng hưởng thụ niềm vui tinh thần, nhưng họ không thuộc về chị, chỉ thuộc về cái thế giới vật chất hư ảo. Nói thật, con người có một bản tính hiếu kỳ, luôn hy vọng đạt được những thứ mình chưa có. Nhưng trong những thứ mình đã có, thứ thực sự thuộc về mình lại không tìm ra được. Đàn ông thích ngắm hoa, thích sờ vào lá non, đàn bà tốt nhất phải tỉnh táo, bởi vì giá trị của đàn bà rất dễ bị hạ thấp, khiến ọi thứ hoàn toàn thay đổi. Bạch Bình thích người đàn ông có tiền, có kinh nghiệm, nhưng thực sự gặp được rồi thì lại cảm thấy như vẫn thiếu cái gì đó.

Đàn bà có tiền thì không cần được yêu thương? Chắc chắn là không phải, điều đó chỉ khiến họ vì một nguyên nhân đặc biệt nào đó mà dễ dàng giữ sự tỉnh táo. Tiền đối với chị mà nói không phải chỉ là vật chất mà còn là công cụ mà không cần có tiền cũng có thể đốt cháy lên được.

Khách hàng của Bạch Bình không chỉ là đàn bà, cũng có không ít người đàn ông thành công. Chị cảm thấy truyền thông bây giờ thường hay thực hiện các hoạt động thi hoa hậu, đàn bà trở thành đối tượng bình luận của công chúng, để lấy lòng đàn ông, đàn bà không ngừng thay đổi và trang điểm cho bản thân, có người thậm chí vứt bỏ cả lòng tự trọng, thay đổi thành một người hoàn toàn khác. Chị muốn đàn ông trở thành đối tượng được bình luận, đương nhiên đồng thời cũng có thể phát triển thị trường của đàn ông.

Trong lần thi này, chị phát hiện ra Chương Minh, chị nghe thấy tiếng gọi trong đáy lòng mình, một cảm giác thoải mái như vừa được rời khỏi lòng mẹ. Chị vốn tưởng rằng mình sẽ không bao giờ thêm liếc mắt tới những gã đàn ông không giàu có, nhưng lần này, chỉ trong phút chốc chị lại điên đảo vì một người đàn ông không có tiền. Anh kém chị năm tuổi, chị thích gương mặt tươi cười trẻ trung và bờ vai vững chãi của anh. Lần đầu tiên gặp anh, chị đề nghị tới nhà hàng “Vườn ăn” của Tiểu Liên dùng đồ Nhật, nhưng anh từ chối, anh nói anh quen bà chủ ở đó, nhưng đã lâu rồi không gặp mặt. Chị hỏi anh sao lại quen, anh nói người với người quen nhau thế nào không quan trọng, quan trọng là có thể tiếp tục làm một việc gì đó có ý nghĩa hay không, giống như anh và chị. Mặc dù chị không hiểu nguyên nhân anh từ chối tới “Vườn ăn”, nhưng Chương Minh là người đàn ông đầu tiên từ chối chị, chị thích. Thế là họ tới một nhà hàng khác có âm nhạc. Lần đầu anh nói, anh mới đăng ký kết hôn, chị so vai, nói chồng chị đi Mỹ nghiên cứu ô tô.

Đêm đầu tiên họ ở cùng nhau là ngày đầu tiên của năm mới. Không phải trong căn nhà nhỏ của anh mà là tới căn nhà có bốn phòng của chị. Căn hộ hào nhoáng này có bốn cái ban công, Bạch Bình đã quây một ban công trong số đó, đặt lên một cái bàn tròn trông giống như cái xe gỗ và bốn cái ghế bằng sắt, thêm đó là cái quạt treo tường kiểu cũ, để Chương Minh cảm nhận được một không khí mới tạo ra từ những đồ vật cũ. Bạch Bình là một người rất biết hưởng thụ cuộc sống, những gì chị muốn về cơ bản đều đã đạt được, bao gồm cả đàn ông. Ngồi dưới cái quạt treo tường, Chương Minh uống trà xanh, nhìn vườn hoa ngoài cửa sổ, anh biết như thế này là không tốt, nhưng khi có một vài việc trở thành có thể thì con người rất khó từ chối. Anh cần tiền, cần thay đổi công việc, cần “nổi bật hơn người khác”.

Có lúc Bạch Bình cảm hận người chồng ở nước ngoài xa xôi của mình, để lại chị ở đây, thành một doanh nhân. Năm hai mươi lăm tuổi, chị kết hôn theo ý bố mẹ, vốn muốn làm một người đàn bà của gia đình, chăm chồng, chăm con. Nhưng số phận lại không cho chị cái quyền này. Lúc này chị mới hiểu, kết hôn tưởng chừng như là việc dễ nhất nhưng lại không hề dễ dàng, nó không thể nào khiến người ta hài lòng, không thể để người ta thao túng, con người mãi mãi là nô lệ của nó. Trong mắt một vài người nguyên tắc, nó dễ dàng như nhổ cỏ, nhưng trong mắt Bạch Bình, nó càng ngày càng là một thứ khó có thể thỏa hiệp.

Nói thật lòng, lần đầu tiên Chương Minh ở cạnh một đàn bà có tiền như thế. Bạch Bình cũng là người đàn bà thứ ba trong đời anh. Họ có một đêm đi chơi ở năm, sáu nơi liên, đầu tiên là ăn đồ Tây, đi xem phim, đi hát, rồi ăn đồ Trung Quốc, sau đó ngồi trong chiếc xe sang trọng của chị mà lao nhanh trên đường. Anh thường hỏi chị, trong số bao nhiêu đàn ông, tại sao lại thích một người “nhà quê” từ tỉnh khác tới như anh? Chị thường nói:

- Em đang muốn về quê với anh đây.

Mỗi khi nghe chị nói câu này, anh để nhớ tới Tiểu Liên và Hùng Phong. Nửa đêm trên đường về nhà, “Vườn ăn” là nơi mà chắc chắn họ sẽ đi qua, anh thường liếc vào một cái, thấy một vài thực khách lác đác còn ở lại và ánh đèn yếu ớt hắt ra, trong lòng thấy nhói nhói. Lúc này, Bạch Bình nói:

- Bà chủ nhà hàng này lợi hại lắm, còn mở công ty giao dịch, bọn em sắp hợp tác với nhau. Thế giới đàn bà sắp tới rồi.

Anh nghe chị nói, cảm thấy gai ốc nổi lên.

Cuối cùng, anh vẫn cùng chị đi Pháp. Chị có tiền, lại không có gánh nặng con cái, nhưng chị biết, muốn một người đàn ông thực lòng ở bên cạnh chị thì tiền bạc không thể mua được. Cho dù Chương Minh có thật lòng hay không thì ít nhất họ cũng cùng ở nước ngoài. Chuyến đi Pháp khiến anh mở rộng tầm mắt. Bên bờ sông Sen, anh nhìn thấy bóng mình in ngược trong nước, ở cung điện Véc- xây, anh thốt lên về sự chân quý của nghệ thuật, ở bảo tàng Orsay, anh kinh ngạc khi một trạm tàu hỏa cũ kỹ được cải tạo thành một bảo tàng nghệ thuật rất có phong cách kiến trúc, trước nhà thờ Đức Bà Paris, anh nhớ lại một cảnh trong tiểu thuyết và ở trên những con đường mà anh không thể gọi được tên, anh tắm mình trong ánh sáng mặt trời của nước Pháp, say mê với không khí lãng mạn của nơi này. Đặc biệt là trên du thuyền trên dòng sông Seine nổi tiếng, ánh mắt anh trải dài vô tận, dường như cơn gió nơi đây cũng có âm thanh và vận điệu của riêng nó. Đó là một thế giới mới thật kỳ diệu mà có lẽ cả đời anh cũng không thể quên được. Anh giống như đứa trẻ lần đầu tiên được tự do, âm thầm hưởng thụ cảm giác mới mẻ và tươi sáng này, bước chân anh trở nên nhẹ bẫng, mọi thế tục thường ngày đều biến mất, bàn tay anh chạm vào hơi thở của niềm vui, tự do, tự tại như nằm trên bãi biển ngắm sao trời. Cuộc sống chân thực bỗng chốc trở nên mơ hồ, nhưng niềm khát khao có một cuộc sống sung túc hơn lại chưa bao giờ chân thực đến thế.

Khi anh cầm tấm vé máy bay về nước mà Bạch Bình đưa, anh mới hiểu rằng giấc mộng đẹp này đã tới hồi kết thúc. Đây là chuyến du lịch đầu tiên trong cuộc đời anh không cần phải tự trả tiền, không có hiện thực thì vui vẻ biết bao. Nhưng chỉ nghĩ tới chuyến bay về ngày mai, anh lại bắt đầu thấy đau khổ. Có thể người ta cứ tuần hoàn như thế, không biết sự tuần hoàn sẽ dẫn tới biến cố nào, chỉ biết tuần thủ theo tiết tấu và quy tắc đương nhiên thôi.

Tiếp viên hàng không của hãng hàng không Pháp rất tuyệt, ai cũng rất xinh đẹp, phục vụ chu đáo, ngay cả động tác đưa khăn mặt, đồ uống cũng vô cùng lịch sự. Anh tựa lưng vào ghế, nắm tay Bạch Bình, khép hờ mắt, suy nghĩ, rốt cuộc đây là một thế giới như thế nào, cuộc sống của anh sau này sẽ ra sao? Anh bắt đầu thấy bất an, không dám tin vào bản thân mình, sự tự tin ở nước Pháp đã như một làn khói bay mất dạng.

Sau khi về nước, trong căn nhà sang trọng của chị, anh nói về nỗi khổ trong công việc của mình, Bạch Bình nói:

- Để em giúp anh.

Chị ôm anh, giống như ôm một đứa trẻ đang cần chị. Những người đàn bà đi qua cuộc đời anh không nhiều, chị thích cái sự rụt rè và nghiêm túc do thiếu tự tin này của anh, trong đôi mắt đẹp là một sức hút mơ hồ. Chỉ có lúc này mới là lúc chị thấy hài lòng nhất. Anh nói cởi quần áo cho đàn bà là một khoái cảm, cởi quần áo cho người đàn bà có quá khứ là một niềm khoái lạc. Nói xong câu này, anh phát hiện mình đã thay đổi hoàn toàn.

Cứ như thế, Chương Minh hủy hợp đồng với công ty anh vào năm thứ sáu làm việc ở đây và tới công ty Bạch Bình làm Tổng quản lý. Số tiền bồi thường do đơn phương phá hợp đồng là một trăm nghìn nhân dân tệ, Bạch Bình trả hết trong một lần.

Chị muốn ngày nào cũng được nhìn thấy anh. Cuối cùng chị cũng làm được, chỉ trong ba tháng.

Khi Tiểu Liên đang cùng Dick đi mua đồ dùng cho văn phòng công ty thì cô nhận được điện thoại của Phương Thành.

Anh về Thượng Hải rồi.

Tiểu Liên tới một nhà hàng Tây mà họ đã hẹn trước, việc buôn bán của nhà hàng này không tốt lắm, nhà hàng vắng tanh, nhưng lại mang phong cách mà Phương Thành thích.

Sau hai năm rưỡi học tập, anh đã viết xong luận văn thạc sỹ và cũng đã bảo vệ xong. Tốt nghiệp được ở trường Đại học Nghệ thuật Tokyo cũng khó khăn không kém gì nhập học, phải học đủ các học phần, hoàn thành luận văn, thông qua sự sát hạch của ba giáo sư. Nhưng anh vẫn tốt nghiệp được rồi. Bức tranh Phụ nữ tĩnh của anh đã giành được giải thưởng lớn trong một cuộc thi hội họa của Tây Ban Nha, rất nhiều tranh của anh được bán rất chạy ở Nhật, một số còn được triển lãm trong bảo tàng mỹ thuật Ebisu của Nhật. Nội dung anh vẽ đa phần đều mang màu sắc Trung Quốc, ẩm trà, kiến trúc Trung Quốc, phong tục của người Trung Quốc. Dùng cách vẽ của Trung Quốc để vẽ phương Tây, dùng cách vẽ của phương Tây để vẽ về phương Đông, những thành tích và sự sáng tạo này đều khiến các giáo sư và giới họa sỹ phải thốt lên thán phục.

Tiểu Liên đánh mắt màu xanh nhạt, mặc một bộ đồ đơn giản màu xanh. Năm năm trước, khi anh bỏ đi là vào một đêm trăng, cô đã không còn nhớ nữa, nhưng anh thì không quên. Lần này đối diện với anh, cô cảm thấy mình đã quên rất nhiều chuyện.

Lúc đầu họ trò chuyện rất thản nhiên. Anh nói về những điểm khác biệt giữa Trung Quốc và Nhật Bản, ví dụ như có một người mẹ đơn thân, khi biết mình chỉ còn sống được không bao lâu nữa, đứng trước đứa con của mình, người mẹ Trung Quốc và người mẹ Nhật Bản đều có thái độ khác nhau. Người mẹ Trung Quốc chắc chắn sẽ muốn tìm một người tốt để gửi gắm con mình, còn người mẹ Nhật Bản sẽ lựa chọn cách cùng chết với con.

Cô nhìn anh, hơi chút kinh ngạc. Chỉ trong mắt năm ngắn ngủi mà anh đã hòa nhập vào với xã hội phức tạp, mâu thuẫn của Nhật Bản, để anh quen với việc nhìn chữ viết đọc, để anh không còn như trước đây, quan tâm tới sự thay đổi của nước nhà.

Cô hỏi:

- Sao anh lại quay về?

- Anh sắp lấy được bằng thạc sỹ rồi, hơn nữa cũng chuẩn bị mở một triển lãm tranh đầu tiên của mình ở trong nước. Ngoài ra, anh còn rất muốn tới thăm em. Anh ly hôn rồi. Nếu em vẫn còn độc thân, xin em hãy suy nghĩ tới việc kết hôn với anh! Anh vẫn luôn nhớ em.

Gương mặt điềm tĩnh của cô bỗng nhiên như nứt ra. Gặp lại Phương Thành giống như nhìn thấy loài hoa bách hợp trong rừng rậm tối đen, lại giống như được nhìn thấy những đám mây trên bầu trời xanh ngắt. Giống như thế sự vô thường, vạn vật đổi thay, duy chỉ có trái tim của Phương Thành là vẫn không thay đổi. Nhưng cô rất khó để tin. Cô nhớ lại chuyến đi Hồng Kông năm ngoái, tờ giấy vẽ tranh bay trong gió và sự thất vọng trong mắt anh. Cô hỏi:

- Anh định ở Thượng Hải hay Tokyo?

- Anh muốn ở Nhật. Mặc dù kinh tế Nhật đang trong thời kỳ điều tiết, hình như không bằng Trung Quốc đại lục, nhưng anh đã quen với đất nước đó. Anh chuẩn bị làm giảng viên của trường Đại học Nghệ Thuật, nếu được thì anh có thể chu du thế giới và mở triển lãm tranh ở khắp nơi, em có thể đi cùng anh. Đây cũng là ước mơ của anh khi tới Nhật học vẽ. Chẳng phải em từng nói sẽ cùng anh đi chu du thế giới sao? Nếu em từ chối cuộc sống đó thì thật chẳng giống em chút nào.

Anh phát hiện ra sự hoang mang trong mắt cô và sự nhạy cảm trong tâm hồn cô, đó là những điều mà anh rất ít khi nhìn thấy, bởi vì ở Nhật Bản, đa số đều là những người phụ nữ rất khỏe khoắn, vẻ đẹp của họ chỉ ở một nơi nào đó, còn vẻ đẹp của cô thể hiện trong toàn bộ con người cô.

Ở Tokyo, nhất là trung tâm thành phố hoặc những nơi buôn bán nhộn nhịp, con gái thể hiện tất cả ở trước mặt mọi người. Họ ăn mặc thời thượng, trang điểm tỉ mỉ, trông vô cùng bắt mắt. Họ là những kẻ sùng bái các nhãn hàng hiệu của Pháp, không thích hàng nhái của người Hàn Quốc, họ biết đạo lý của tuổi thanh xuân, vì vậy họ luôn cố gắng thể hiện hết vẻ đẹp của mình. Đối với anh mà nói, con gái Nhật Bản rất phóng khoáng, cởi mở và cuốn hút, anh cũng đã dần dần quen với không khí văn hóa đó, nhưng anh lại cảm thấy còn thiếu một chút gì đó.

Anh mở chai rượu nho “Người đẹp băng giá” mà một người bạn Tân Cương tặng anh, uống hết chai rượu, sắc mặt cô đỏ hồng, nhưng đôi mắt thì ướt ướt. Đứng ở nơi đó, váy đen, tóc đen, nếu nói tâm trạng trước khi trùng phùng có màu xanh lam, thì tâm trạng anh lúc này có màu hoa hồng.

Ngoài trời rơi trận mưa xuân đầu tiên, cơn mưa lớn trong đêm đen rơi thật thoải mái, không chút e dè. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, trên tay anh là cuốn tạp chí, báo chí mua ở Thượng Hải, anh muốn nhanh chóng tìm hiểu xã hội này, khó khăn lắm anh mới quen với xã hội Nhật Bản, giờ lại ra sức quen lại với xã hội trong nước. Sự độc lập của anh, ánh mắt của anh khiến cô không thể kìm chế được mình, bước lại gần anh. Trong lặng lẽ, nước mắt cô rơi từng giọt, từng giọt.

Tiểu Liên nói:

- Em đã thay đổi rất nhiều. Anh biết trong hai năm rưỡi này đã xảy ra những chuyện gì không? Anh ở đó bình an học nghệ thuật, không bon chen, không tranh chấp, nhưng em thì khác. Em hầu như không còn trong sáng như ban đầu nữa rồi. Em đã trải qua một tình yêu thất bại khắc cốt ghi tâm, trải qua đả kích khi mà người yêu em nhất vào lúc em cần nhất lại bị tai nạn, tàn phế rồi bỏ em đi, em cũng...- Đấy mắt cô dần dâng lên dòng lệ mà cô kìm nén đã lâu. - Thực ra vào lúc đau khổ, em cũng nghĩ tới anh, tranh của anh, tình yêu nghệ thuật và sự kỳ vọng vào một cuộc sống tốt đẹp của anh. Em cũng hy vọng anh có thể giúp em. Em nghĩ, nếu anh ở cạnh em, mọi chuyện này đều sẽ không thể xảy ra. Giờ anh nói tới thì tới, anh bảo em làm sao chấp nhận được anh? Anh nói nhẹ nhàng quá, muốn kết hôn thì tới tìm em, anh có nghĩ rằng em sẽ nghĩ gì không?

Bàn tay anh thoáng run rẩy, không biết phải nói gì.

- Phương Thành, em đã vui anh vào trong đáy tim em rồi. Vui thật sâu và thật lâu. Giờ em có công ty của riêng mình rồi.

- Vậy sao? Em mở công ty hả? Ngày trước tính cách của em đâu như thế. Anh còn nhớ ngày trước em nói em ghét là người phụ nữ quyền lực.

- Đúng thế. Ngày trước em ngoan ngoãn như một con thỏ, chỉ biết an phận với cuộc sống hiện tại, hồi hai mươi tuổi, em đã có thể nhìn thấy cuộc sống của mình năm ba mươi tuổi, nhưng giờ vẫn không biết là ba mươi tuổi em sẽ sống thế nào. Cũng tình cờ thật, hôm qua em vừa nhận được giấy phép, thì hôm nay anh tới tìm em. Anh là người sống cảm tính, trong nghệ thuật anh luôn tìm ra cái đẹp, sáng tạo cái đẹp. Anh cần nghệ thuật của anh, triển lãm tranh của anh, học sinh của anh, và cả cuộc sống tình yêu lãng mạn của anh nữa, những điều này em không thể cho anh được. Anh là người đầu tiên cầu hôn em, em cảm thấy rất may mắn, nhưng em không muốn trở thành sự bất hạnh của anh, anh hiểu không?

Những lời nói của cô khiến anh sững sờ. Anh vốn muốn mời cô cùng anh thưởng thức sự thay đổi của giáo đường dưới ánh mặt trời hoàng hôn, thưởng thức sự thay đổi của phong cảnh và con người. Nghệ thuật không phải ai cũng có thể làm được. Phương Thành được trời phú cho năng khiếu nghệ thuật. Nhưng điều này đối với Tiểu Liên không có mối liên hệ quá lớn. Cô sẽ giống như những người khác, thưởng thức các tác phẩm của anh, chỉ thế mà thôi.

Cô còn yêu anh không? Cô không biết, hoặc có thể anh đã sớm biến mất khỏi cuộc sống của cô, mặc dù chưa chắc đã biến mất khỏi trái tim cô. Tình yêu cần có cơ sở nhất định, không phải chỉ nói miệng là được. Trong những năm tháng tuổi trẻ, Phương Thành từng vì mua đĩa hát laser cho cô mà đạp xe đi khắp Thượng Hải; họ cùng ra phố làm các hoạt động công ích, quyên góp cho người tàn tật; mỗi tháng anh đều nấu cho cô những món ăn bổ dưỡng; lúc xuống xe buýt, anh sẽ đưa tay ra đỡ cô vì sợ cô bị ngã. Cô từng tưởng anh chính là con đò của cô, sẽ đưa cô từ bên này sông sang bên kia sông, cho tới tận đêm anh nói là sẽ đi Nhật, cô mới khóc lóc và ngỡ rằng mình đã chết chìm dưới sông. Thì ra không ai có thể trở thành một con đò của anh, không ai có thể quên sạch sẽ quá khứ.

Cô thấy anh không nói năng gì thì đề nghị anh tới thăm nhà hàng của cô. Họ lại ngồi trong căn phòng phục vụ đồ ăn Nhật Bản, hai cốc trà xanh, nhìn nhau, chỉ có tiếng cành trúc va vào nhau lạch cạch. Anh ngạc nhiên trước cách bài trí tinh tế của nhà hàng, và lượng thực khách đông đảo ở đây, một người chưa từng tới Nhật nhưng lại có thể làm đồ ăn Nhật nổi tiếng như vậy, Tiểu Liên thực sự rất thông minh.

Lúc họ từ biệt nhau, cô không dám nói tạm biệt. Cảm xúc tích tụ trong lòng đã lâu khiến anh bỗng dưng ôm chặt lấy cô. Anh nói:

- Tiểu Liên, anh biết em có rất nhiều chuyện không vui, nếu em muốn khóc thì hãy khóc đi. Ngày trước em gặp chuyện gì cũng khóc trước mặt anh. Anh không miễn cưỡng em đâu, em cứ coi như anh là bạn tốt, anh

sẽ luôn quan tâm tới em.

Tiểu Liên khóc thật, ngay trong nhà hàng của mình, trong tiếng nhạc bài Tuyết rơi của Nhật, trong vòng tay của người tình cũ, dường như bao nhiêu ấm ức đều theo nước mắt tuôn rơi. Cô không biết con đường phía trước nên đi thế nào.

Anh nói:

- Anh nghĩ điều duy nhất anh có thể làm là treo mấy bức tranh của anh lên tường trong nhà hàng của em. Nếu triển lãm tranh ở Thượng Hải của anh tổ chức thành công, hy vọng những bức tranh đó sẽ mang lại may mắn cho nhà hàng của em.

- Bao nhiêu tiền anh?- Cô giương đôi mắt ướt lên thận trọng hỏi.

- Ngốc quá, sao anh lại lấy tiền của em được? Em có thể nói chuyện tiền bạc với người khác, nhưng đừng nói với anh.

Anh hôn nhẹ lên trán cô, phát hiện ra nếp nhăn đáng yêu khi cô ngẩng đầu lên, nhưng anh không nói gì, chỉ ôm cô. Sau đó anh hôn cô một cái thật sâu, nụ hôn dịu dàng như những hạt mưa bụi khiến cô cảm thấy quen thuộc và khó chống đỡ. Lúc đầu, cô đẩy anh ra, nhưng rồi dần dần, cô không làm được vậy nữa. Anh vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán cô, nói:

- Chẳng lẽ cứ thế bỏ đi sao?

Cô mở to mắt, nói:

- Vâng.

Anh kinh ngạc vô cùng, anh không hiểu sau một hồi thân mật như vậy, sao lại nhận được câu trả lời như thế này.

Cô nói:

- Anh muốn tới Nhật Bản để phát triển sự nghiệp, nhưng em thì không thể theo anh qua đó. Quan niệm của em đã thay đổi rồi, chuyện ban nãy cứ coi như một giấc mơ đi, em không phải thánh nhân, em không có cách nào để từ chối anh.

Cô nhớ tới Dick, cô không biết mình thích anh từ lúc nào, anh đã làm rất nhiều việc cho công ty cô. Còn Phương Thành, nói đến là đến, nói đi là đi, nếu như lựa chọn người yêu theo tiêu chuẩn ai hy sinh nhiều cho cô hơn, thì cô chỉ có thể chọn Dick. Mặc dù Dick không chính thức tỏ tình, nhưng cô tin là anh sẽ làm như thế.

Cô cũng hy vọng Phương Thành có thể đứng trước mặt cô và thoải mái nói về màu sắc, mỹ cảm nghệ thuật, thẩm mỹ,... Cô cũng hy vọng anh vẽ tranh cho cô bằng tất cả lòng nhiệt tình, thậm chí cô còn muốn làm tình với một nghệ sĩ tài hoa như thế. Nhưng giờ đây cô chỉ có thể tiếp xúc với anh bằng ánh mắt bất lực và chúc phúc anh sớm được tổ chức triển lãm tranh ở tòa nhà Sotheby's của Amsterdam.

Vốn dĩ họ là bạn học, rồi là người yêu, giờ đây trong hai người, một người là nghệ sĩ, một người là thương nhân, có thể thấy trong thế giới này, ánh sáng của số phận bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi và phản chiếu ra những màu sắc và tính chất khác nhau.

Ngày trước, vui vẻ nhất là khi họ ở bên nhau. Mọi hồi ức đều khiến anh nhớ lại khu vườn trường đã ươm mầm giấc mơ cho họ, nhưng cuộc sống khiến họ phải phân ly. Mỗi lúc, mỗi giai đoạn đều có những lựa chọn khác nhau, chỉ là lúc này anh không hiểu được tâm trạng của cô.

Phương Thanh ngồi trên máy bay về Tokyo.

Anh không ngừng nhớ lại những chuyện xảy ra lúc trước, cô tiếp viên hàng không mang đồ ăn tới, anh cũng không để ý.

Từ sau quyết định ly hôn với Các Bình đã xảy ra quá nhiều việc.

Đầu tiên là thảo luận cái giá để ly hôn với Đạo Dã, bà Tùng Lâm cũng có mặt. Phương Thành phát hiện khi mẹ mình bị Đạo Dã nhìn, bà sẽ tỏ ra sợ hãi, còn trong ánh mắt của Đạo Dã thì tràn ngập sự khinh miệt. Đạo Dã nói:

- Ta biết hai đứa trước khi kết hôn đã ký thỏa thuận hôn nhân. Nhưng ta nghĩ người Trung Quốc các cậu đều là loại người sẽ nghĩ đủ trăm phương ngàn kế để đạt được tiền bạc thuộc về mình. Cậu Phương, cuộc ly hôn lần này cậu muốn như trong thỏa thuận kết hôn viết hay cậu hy vọng bọn ta cho cậu thêm ít tiền? Nếu cậu chọn cách sau thì ra giá đi, chỉ cần ta thấy không quá đáng thì sẽ lập tức cho cậu.

Phương Thành nổi giận, Đạo Dã chưa bao giờ coi trọng anh, còn chụp cho anh cái mũ “người Trung Quốc các cậu” để sỉ nhục anh. Ông ta muốn anh phải ăn xin ông ta! Anh nói:

- Chẳng phải bọn tôi đã ký thỏa thuận hôn nhân rồi sao? Kết hôn với một vài người mà nói có nghĩa là trao đổi và buôn bán, nhưng với tôi mà nói chỉ là một trải nghiệm mà thôi, cũng giống như tôi trải nghiệm về hội họa. Trải nghiệm thì không có định giá. Ngoài ra, chẳng phải ông thường nói “người Trung Quốc các cậu” sao, vậy thì tại sao con gái ông lại thích “người Trung Quốc chúng tôi” được? Có điều, tôi vẫn rất cảm ơn ông, xin ông thay tôi chuyển lời cảm ơn tới cô ấy.

Sau đó, Phương Thành và mẹ ra về.

Khi Phương Thành gặp mẹ mình một lần nữa, trong mắt bà Tùng Lâm tràn đầy sự trốn chạy. Bị Phương Thành truy hỏi, bà Tùng Lâm mới nói rõ nguyên do:

- Nói câu thật lòng, mẹ từng yêu Đạo Dã.

- Cái gì?

- Đúng thế. Khi đó mẹ mới tới Nhật nhờ thủ tục kết hôn giả, người kia là một người Nhật tàn phế. Sau đó ông ấy chết. Lúc mới tới Nhật, mẹ từng làm tiếp viên rượu, đương nhiên lúc đó đã khá lớn tuổi, nhưng trong ánh đèn của buổi tối thì những cô gái trang điểm đậm chẳng có gì khác nhau về tuổi tác. Sau đó mẹ quen Đạo Dã và yêu ông ấy. Lần nào ông ấy tới cũng tìm mẹ mà không tìm những cô gái trẻ trung hơn. Vợ ông ấy bệnh nặng và qua đời đã lâu, Các Bình là con gái độc nhất của ông ấy. Không có sự giúp đỡ của ông ấy, mẹ không thể vào làm giảng viên ở Đại học Tokyo được, mẹ muốn trở thành vợ của Đạo Dã, nhưng đó là chuyện không thể. Mối quan hệ của mẹ với Các Bình rất tốt, bởi vậy mẹ mới muốn giới thiệu con bé cho con, như thế mẹ có thể ra vào gia đình họ như người trong nhà.

Ngồi trên máy bay, Phương Thành thấy nhói lòng khi nhớ lại những gì mẹ nói, bà Tùng Lâm như một người phụ nữ đáng thương, từ tình yêu đi đến không thể yêu. Hôm Đạo Dã tới tìm Phương Thành để nói chuyện về cái giá của cuộc ly hôn là ngày mà bà Tùng Lâm thấy tàn khốc nhất kể từ khi có chỗ đứng vững chắc ở đất nước Nhật Bản này. Người đàn ông giàu có từng cho bà một cuộc sống đầy thể diện này đã giết chết chút tình yêu mà hai người khó khăn lắm mới xây dựng được.

Chiếc máy bay đang ở trên độ cao ba mươi nghìn inch, Phương Thành cảm thấy dường như đã vượt qua cánh cửa chí mạng.

Sau khi về tới Nhật Bản, Phương Thành lại tới khu ở mới mà hồi mới tới Nhật anh từng ở, đó là một con phố rất tấp nập, những gương mặt xa lạ khiến anh có nhiều cảm xúc. Những người bạn trước đây cùng anh múa thoát y nhìn thấy anh đều tỏ vẻ ngạc nhiên, hỏi anh có một cái nhà giàu, có tốt đẹp không hưởng thụ, một mình chạy tới nơi này làm gì? Hãy hỏi bản thân mình, anh tới đây để bán sự cô độc hay mua sự cô độc? Anh không nói gì. Chỉ nhìn về phía trước, bỗng dưng nhìn thấy chiếc BMW của Đạo Dã, biển số xe bị một tờ giấy dán chặt lên, bởi vì nó dừng trước cửa một khách sạn tình nhân rất nổi tiếng.

Ngày hôm sau, trên báo có tin Đạo Dã bị đột tử trong khách sạn tình nhân, điều này có nghĩa là một mình Các Bình được thừa kế khoản gia tài mấy tỷ.

Ngày thứ ba, Các Bình lo lắng tới tìm Phương Thành, Tùng Lâm cũng ngồi một bên nghe họ nói chuyện. Các Bình hy vọng anh quay về với cô, bởi cô thật lòng yêu anh, xung quanh cô chỉ toàn những người tham lam tài sản của cô, nhất là khi ông bố giàu có của cô qua đời. Phương Thành không bị cảm dỗ, mặc dù anh rất đồng cảm với cô, nhưng lại nói:

- Anh không thể quay về bên em được nữa. Anh đã đi một quãng đường vòng rồi, giờ không thể tiếp tục bước vào đó. Vả lại, sau này anh sẽ sống phiêu bạt, anh không thể ở mãi Tokyo hoặc một nơi nào đó, anh sẽ đi khắp nơi, anh không thể mãi mãi yêu một người như em.

Đối diện với một cô gái giàu có yêu mình sâu sắc, Phương Thành lại tỏ ra bất lực. Khi anh một lần nữa tỉnh dậy từ giấc mơ, anh không thể không thừa nhận, cuộc sống của mình sau khi được xây lên rồi dỡ bỏ, anh phải đối mặt với sự phiêu du thực sự.

Sau khi về tới Nhật, anh gọi điện thoại cho Tùng Lâm, bà nói với anh là đã dọn về sống chung với Các Bình.

Anh lập tức tới tìm mẹ, ngạc nhiên hỏi bà vì sao lại sống chung với Các Bình.

Bà thông thả nói:

- Các Bình đề nghị mẹ, mẹ cũng rất thích con bé. Mẹ chỉ muốn chăm sóc cho nó, là một người bạn của nó, mặc dù tuổi của mẹ có thể làm mẹ của nó rồi, nhưng bọn mẹ giống như hai người bạn tốt. Nó cần mẹ, mẹ cảm thấy nó cần một người bạn giống như một người mẹ chăm sóc nó, bởi vì nó không có mẹ đã nhiều năm nay rồi.

- Đơn giản vậy thôi sao? Nghe ra hình như rất cảm động.

- Con không tin ở Nhật sẽ có chuyện như thế sao? Con biết Đạo Dã đã chết thế nào không? Theo như điều tra của phía cảnh sát thì ông ta bị người ta sát hại trong khách sạn tình nhân, có khả năng là một vụ giết hại vì tình. Giờ Các Bình cần nhất là sự an ủi và bầu bạn, mẹ không nhẫn tâm nhìn con cự tuyệt nó, mà nó lại rất yêu con.

Phương Thành càng nghe mẹ nói càng không thể nào sắp xếp được mạch suy nghĩ. Nhưng trong lòng anh có một âm thanh nói rằng, giờ đã đến lúc mình phải nói lời tạm biệt với Nhật Bản rồi. Tháng trước ở Thượng Hải, anh còn nói với Tiểu Liên rằng mình dự định ở Nhật lâu dài, làm một giảng viên đại học và có thời gian sẽ đưa cô đi du lịch thế giới. Nhưng giờ đây anh quyết định không làm thế nữa.

Tiểu Liên và chị họ tới Quảng Châu tham dự một hội nghị doanh nhân, chuyến đi này khiến cô mở rộng tầm mắt. Rất nhiều doanh nghiệp tư nhân còn nổi trội hơn cả các doanh nghiệp ngoại thương truyền thống, có một doanh nghiệp ngoại thương truyền thống ban đầu làm về quần áo, sau đó chuyển sang buôn bán các sản phẩm từ protein, ngay trong cuộc họp đã ký được một hợp đồng trị giá một trăm nghìn nhân dân tệ. Tiểu Liên cũng bày một gian hàng ở một nơi khá vắng vẻ, các sản phẩm của cô gồm có: Chăn gra gói đệm với họa tiết đơn giản và mát mẻ, dụng cụ trong nhà bếp có họa tiết động vật thiết kế riêng cho những người phụ nữ nội trợ, các sản phẩm dệt dành cho phụ nữ, những thứ này đều được làm gấp để kịp với cuộc hội chợ lần này. Nhưng không nhiều người ghé qua. Cô thất vọng, lần đầu tiên nếm trải cảm giác thất bại. Cô đã phải chạy tới rất nhiều công xưởng, xem rất nhiều hình vẽ, ngày đêm thảo luận và làm việc với các công nhân. Nhưng cô đứng ở nơi đó, có một cảm giác tê lương và buồn bã.

Buổi chiều ngày cuối cùng, một khách hàng tới từ Ý cảm thấy hứng thú với những sản phẩm của công ty Tiểu Liên, và vốn tiếng Anh lưu loát của Tiểu Liên lại khiến ông phải ngạc nhiên. Ngay lập tức ông hứa sẽ liên lạc lại với cô, mặc dù không ký hợp đồng ngay tại chỗ, nhưng trong lòng cô cũng cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

Tối cuối cùng ở khách sạn, người chị họ nói với cô, thực ra họ không hề bán 0899, không bán một cổ phiếu nào.

Tiểu Liên sững sờ, ngay lập tức thấy căng thẳng. Bởi vì với giá cổ phiếu rớt thảm hại bây giờ, cổ phiếu 0899 chưa bán ra chứng tỏ họ lại phải bù lỗ, thế số tiền lợi nhuận ban đầu mà cô chia cho Trì Vĩnh thì sao. Chị họ nói:

- Tại khi đó mọi người muốn em nhanh chóng kết thúc mối quan hệ với anh ta nên cảm thấy cổ phiếu chính là mối hiểm họa lớn nhất. Nhưng khi thấy 0899 tốt như vậy, bọn chị lại nổi lòng tham, muốn giữ nó lại nên lừa em là đã bán rồi, để em thôi không còn dây dưa gì nữa. Sau đó chị bận quá, cũng không có thời gian quan tâm đến nó nữa. Mọi người làm vậy cũng là vì muốn tốt cho em, để em sớm nhìn rõ bộ mặt thật của anh ta. Tiền bạc mất rồi có thể kiếm về được, mọi người không quan tâm đến mấy chục nghìn tệ đó, mọi người chỉ quan tâm đến em.

Tiểu Liên làm sao có thể trách chị họ được? Cô nói:

- Thời gian đó giống như một giấc mơ, em vì anh ta mà cãi nhau với mọi người, bất chấp sự phản đối của mọi người, sống chết cũng đòi tìm anh ta.

- Tiểu Liên, trong đời, ai cũng làm một vài chuyện ngốc nghếch, cũng giống như ai cũng có lần bị cúm. Trông thì có vẻ không phải chuyện gì tốt đẹp, nhưng cảm cúm có thể tăng sức đề kháng của con người. Thế nên hãy quên chuyện đó đi, chắc chắn em sẽ không bị mấy chục nghìn tệ đó gây khó dễ nhất thời, đúng không?

Tiểu Liên gật đầu.

Chị họ đã từng sang Úc làm thuê, về nước được ba năm rồi, công ty của chị làm ăn rất thành công, nhưng chị không muốn kinh doanh tiếp nữa. Chị định sẽ truyền lại cho Tiểu Liên những kiến thức và kinh nghiệm của mình, sau đó sang Canada lấy chồng, bởi vì có một người đàn ông Trung Quốc mang quốc tịch Canada đã cầu hôn chị.

Ở Quảng Châu, cô nhớ tới Dick. Cô vẫn luôn thích anh kể chuyện loại rượu Whisky năm 1494, nó được tạo thành bởi nguồn nước sinh mệnh của người Scotland, Dick từng cho cô uống Whisky Blenders Spride, nó được nấu bằng phương pháp truyền thống. Chỉ trong một môi trường gian nan, vất vả mới nấu được loại rượu whisky quý giá này.

Nước cho nó nhiệt độ, ngũ cốc cho nó vị ngọt, men cho nó sự nồng đậm, để dưới hầm ba năm trở nên mới trở thành thượng phẩm, tất cả các giai đoạn đều có sự kì diệu của riêng nó.

Cũng giống như tình yêu. Đàn ông cho nó những nét vẽ, đàn bà cho nó sự cảm động, nụ hôn cho nó sự sâu sắc, tình dục cho nó sự nồng ấm. Nhưng tình yêu sau ba năm vẫn còn nồng cháy thì biết tìm nơi nào?

Thêm một viên đá, để đá tan ra, để rượu tỉnh lại.

Mùa hạ năm 2000

Nếu em khóc, em sẽ tự lau nước mắt. Nếu anh khóc, hãy để em được biết.

Sau hội nghị doanh nhân, Tiểu Liên quay về Thượng Hải. Thượng Hải là thành phố nuôi dưỡng cô, cô yêu nó, bởi vì nó tao nhã, nó khiến cô có một niềm tự hào khôn cùng, những kiến trúc tinh tế, những đám người trẻ tuổi thời trang khiến thành phố mỗi giây mỗi phút đều tràn đầy sự mới mẻ. Đồng thời nó cũng rất bình dân, giản dị. Không khí ở những con phố nhỏ tràn đầy hi vọng ái lạc của mọi người, vì kiếm tiền, mọi người đi rao các hàng cùng ngõ hẻm, có những người mặc trên mình bộ quần áo rách rưới, có những người vừa bán báo vừa sửa giày cho người ta, có người đi bán vé số khắp nơi.

Người Thượng Hải thông minh nhanh nhạy, không bị gò bó bởi lịch sử, có khuynh hướng chủ nghĩa giầy lát, có lúc họ sẽ thực hiện những vụ giao dịch bất chấp trách nhiệm. Sức hút của Thượng Hải có lẽ nằm ở chỗ nó cho người ta từng khoảnh khắc đầy ý nghĩa và những niềm hy vọng vô bờ.

Hôm nay, Tiểu Liên và Dick cùng ngồi trong một nhà hàng Vân Nam để ăn cơm, anh rất thích ăn cá, nói rằng trong cá có hàm lượng axit béo không no cao, người Eskimo rất ít chết vì bệnh xơ cứng động mạch là vì họ thường xuyên ăn cá. Họ đã trở thành những người bạn tốt của nhau, có lúc anh rất hài hước, anh giỏi tự chế giễu mình, nói mình là một gã nhu nhược, dùng sự hài hước để thể hiện bản thân, Chả trách Mark Twain lại nói, nguồn gốc của hài hước không phải ở nụ cười, mà ở nỗi bi thương.

Tiểu Liên càng ngày càng thấy thoải mái khi ở cạnh Dick. Ví dụ như có một hôm, họ đi qua cổng của lãnh sự quán Mỹ ở Thượng Hải, nhìn thấy ba binh sĩ đứng thẳng bất động, Tiểu Liên vui vẻ nói:

- Nhìn kìa, tại sao những binh sĩ đó lại nhìn chúng ta?

- Nếu một con chó đi qua họ cũng sẽ nhìn như thế.

Họ đã rất quen thuộc với nhau, cô không thấy giận với những trò đùa của anh.

Dick nói hồi nhỏ mình rất nghịch ngợm, để trừng phạt anh, bố anh bảo anh mang một tờ giấy ột người bạn là cảnh sát của ông, trên tờ giấy viết, hãy nhốt cậu bé hư hỏng này vào nhà tù một lát, thế là anh đã ở trong đó hai tiếng đồng hồ.

Khi anh kể chuyện này, Tiểu Liên cười đau cả bụng. Cô cảm thấy những lúc ở cùng với anh là sự hưởng thụ nhẹ nhàng nhất sau phút giây làm việc căng thẳng. Có lúc anh rất lịch sự, nhìn thấy trên mặt đất có cái túi nylon, anh sẽ cúi xuống nhặt lên và cho vào thùng rác, có lúc anh lại rất trẻ con, thấy dưới đất có đồng xu một tệ, anh lại nhặt lên, hát bài hát hồi nhỏ: Finders, Keepers, Losers, Weepens,... Sau đó anh cầm chặt đồng xu cho tới khi nhìn thấy một người ăn xin.

Công ty của Dick vừa có một thành quả nghiên cứu mới được bán đấu giá ột doanh nghiệp chế tạo thuốc có thực lực rất hùng hậu. Tiểu Liên cũng thảo luận xong điều kiện hợp đồng với vị khách người Ý và mở rộng nguồn khách hàng, đây là khách hàng đầu tiên mà cô tìm được. Về mặt tiền bạc, khách hàng của cô là người giữ chữ tín, có thể kịp thời đưa ra giấy tín dụng từ công ty ngoại thương chỉ định, sau đó, Tiểu Liên liên hệ kiểm tra tình hình hàng hóa để đảm bảo rằng việc phục vụ khiến các khách hàng của cô hài lòng.

Tiểu Liên dự định mùa thu này sẽ tổ chức lễ khánh thành công ty, nhưng Dick nói khi đó anh phải về Mỹ để liên hệ công việc. Cô hơi tiếc, nhưng anh nói anh sẽ quay về nhanh thôi. Anh nhắc nhở cô rằng nghiệp vụ tư vấn vẫn chưa được phát triển, và giới thiệu với cô một nghiệp vụ mới, đó là hợp tác với công ty tư vấn của Mỹ, tạo cơ hội để giới thiệu cho các công ty đã lên sàn chứng khoán trong nước được lên sàn chứng khoán của nước ngoài.

Cô như không tin vào tai của mình:

- Dick, công ty của em chỉ là một công ty nhỏ mới đi những bước đầu tiên, có thể làm được những việc lớn như vậy sao?

- Em không tin vào bản thân mình sao? Anh cảm thấy thành công của một người nằm ở nỗ lực của người đó, nhưng cũng cần có sự ủng hộ, tin tưởng và cơ hội. Từ khi quen em, anh cảm thấy mặc dù em là một người Thượng Hải chính gốc, nhưng em có thể tiến hành giao tiếp rất tốt giữa văn hóa phương Tây và phương Đông. Từ những hành vi của em ở công ty ngày trước, rồi những lúc trò chuyện với em khi làm thực khách ở Vườn ăn, anh cảm thấy em có khả năng dung hòa hai nền văn hóa này với nhau. Nói rộng ra những việc khác, đương nhiên cũng không phải là không được. Đối với những nghiệp vụ liên quan tới thị trường chứng khoán, mặc dù em chưa thử nhưng em có thể học tập, tìm tòi, anh tin em sẽ hiểu nhanh thôi. Anh luôn cảm thấy khi làm bất cứ việc gì, chúng ta đều cần tìm nguyên nhân có thể làm được chứ không phải là nguyên nhân không thể làm được, em sẽ thấy chẳng có việc gì là không thể cả.

- Dick, những gì anh nói đã gợi ý cho em rất nhiều. Nhưng em không hiểu, vì sao anh...- Cô nói, mắt mở to nhìn anh.

- Đừng hỏi quá nhiều. Cứ làm thế đi. Em kinh doanh thì phải hiểu một điều, đó là bỏ quá nhiều thời gian ra làm những việc thu lại ít lợi ích, hãy làm những việc mang lại nhiều lợi ích cho em.

Tiểu Liên không hiểu vì sao anh lại đối tốt với cô như thế, tốt tới mức hầu như không thể tìm ra bất cứ ý đồ hay yêu cầu gì khác.

Bàn xong công việc, anh nói anh cảm thấy cô giống như Ân Ly trong tiểu thuyết của Kim Dung, chính là người đã từ bỏ Trương Vô Kỵ trong tác phẩm Ý thiên đồ long ký. Nhưng đồng thời cô cũng có sự thông minh nhanh nhẹn của Hoàng Dung, lại không bướng bỉnh cổ quái như người đó, ít nhất thì tới nay vẫn chưa nhận ra.

Anh nói mình thích đọc sách Kim Dung, khi ở Mỹ, anh vẫn thường mua sách của nhà văn này. Anh cảm thấy tiểu thuyết của ông ấy có tình người hơn của người khác. Câu chuyện mà ông ấy viết không quá cũ rích, nhân vật của ông cũng không phải là người hoàn mỹ, ví dụ như trong “Lộc Đỉnh Ký”, chỉ có Don Quixote là có thể so sánh, một cái là văn học phản võ sĩ, một cái là văn học phản kỵ sĩ.

Cô bổ sung rằng các câu chuyện trong tiểu thuyết Kim Dung, bi kịch nhiều hơn hỷ kịch. Tình yêu có nhiều yếu tố hiện đại, phân biệt tự chủ hôn nhân và tự do yêu đương, ông không trộn lẫn tình yêu với hôn nhân.

Anh nghiên cứu tính cách các nhân vật trong truyện, còn cô thì chú ý tới đặc điểm miêu tả tình yêu trong câu chuyện.

Ăn cơm xong, họ cùng đi ra phố. Đi bách bộ không mục đích có thể giảm bớt áp lực. Cơn mưa mùa hạ thổi ngang qua từng con phố. Đang là mùa hoa sen, hương hoa thơm ngát. Đêm đầu hạ thật say mê.

Dick bỗng dừng hỏi cô cách nhìn về hôn nhân. Cô vỗ vai anh, nói:

- Anh có tin hôn nhân là sự tất nhiên của tình yêu không? Có người nói thần Cupid của phương Tây là một vị thần ngây thơ, lãng mạn, nó chỉ lo bắn chúng mũi tên vào trái tim những người yêu nhau, còn những việc khác thì mặc kệ, nhưng “ông tơ bà nguyệt” của phương Đông lại là người già, ông bà ấy hình như cảm thấy tình yêu chẳng có tác dụng gì cả, thế là dùng một sợi chỉ đỏ cột chân hai người lại, chân chứ không phải tim.

Cô phát hiện ra anh hơi thất thần và một phút lặng lẽ.

Họ đi ngang qua một cửa hàng nhỏ bán băng đĩa, từ cái loa đặt sát đường đang phát một bài hát rất xưa của Julio Iglesias, anh dừng lại, cô cũng dừng lại theo. Sau đó anh cúi người xuống, buộc lại sợi dây giày bị tung ra của cô. Người đi đường đều nhìn họ. Khi anh đứng lên, cô nói:

- Sao anh không nhắc cho em biết?

- Em biết vì sao anh thích nghe ông ấy hát không? Em còn nhớ tư thế của ông ấy khi biểu diễn không? Ông ấy luôn thích dùng tay trái đặt trên người, dường như đang nói điều gì đó, đưa lên đưa xuống, cùng biểu diễn với âm thanh run rẩy của ông ấy, phảng phất như muốn biểu đạt tâm trạng bất lực của mình.

- Có liên quan gì nhỉ?

- Sau này em sẽ hiểu.

Thực ra cô thấy hơi kích động, cô dừng lại và nhìn anh vài giây. Phụ nữ dễ dàng bị ảnh hưởng bởi những kích thích từ thế giới bên ngoài, cô thừa nhận như thế. Chỉ một câu nói đã khiến cô vui mừng khôn xiết, nhưng sang câu khác lại khiến cô rơi vào tột cùng đau khổ. Cô đã gặp nhiều những anh chàng đẹp trai, có những người gương mặt bảnh bảnh đã có thể khiến người khác vui vẻ, còn anh mặc dù không như vậy, nhưng lại thuộc loại người cầu mong sự bình yên ở trong tâm. Bỗng dưng cô phát hiện ra, trước mặt anh, có một sự kích động cần phải được sự giải phóng. Cơn gió mơn man thổi rối mái tóc cô, lặng lẽ, túy ý. Cô không còn cảm thấy những vì sao trên trời cô độc nữa, cô thích những ngày tháng như thế này, tiêu điều, tự tại, vui vẻ.

Sau đó họ lại tới Trà Ấm Đình của cô. Cô vừa bước vào cửa, nhân viên phục vụ đã phản ánh có một khách hàng vì nhân viên quên mang nước rửa tay khi ông ta ăn xong hải sản nên nổi giận lôi đình, đòi bồi thường một đĩa hải sản nữa. Tiểu Liên lại gần, xin lỗi vị khách mắc lễ, và nói có thể miễn phí cho ông ta một ly bia. Nhưng ông ta không chịu thanh toán, sau khi mang bia lên, ông ta hất cả cốc bia lên mặt Tiểu Liên, còn nở nụ cười đắc thắng. Tiểu Liên dùng khăn lau mặt, sau đó bình tĩnh nói:

- Thưa ông, có phải ông muốn làm to chuyện lên không? Tôi đã có thể tố cáo ông tội cố tình gây thương tích rồi đấy, tất cả mọi người ở đây đều có thể làm chứng, nếu ông biết điều thì mời ông đi, nếu không tôi gọi cảnh sát tới, thế thì tối nay ông có một nơi tốt để ngủ rồi.

Nói rồi cô bảo một nhân viên phục vụ đi gọi điện thoại. Người đó thấy sự không lành bèn bỏ đi. Ông ta tới một mình, không có bạn bè, những thực khách nói ông ta có vấn đề về tâm lý.

Dick vỗ tay, ngay sau đó các thực khách khác cũng vỗ tay. Cô nói:

- Mặc dù vừa nãy tôi không mấy lịch sự, nhưng xin mọi người hãy nhớ kỹ, tôi luôn luôn nhớ tới mỗi người đã từng đến đây.

Nói xong, cô chạy lên văn phòng ở trên lầu. Dick theo cô lên, nói:

- Tiểu Liên, em thật dũng cảm, lắm nguy không loạn, anh thực sự không ngờ em lợi hại như thế. Loại người đó chắc chắn là ít gặp.

Cô nhớ lại cảnh tượng trước kia với Trì Vinh, nếu cô khi đó cũng giống như bây giờ thì khoản tiền mười nghìn tệ đó đã không bị mất oan uổng, nhưng nếu không có trải nghiệm đau lòng lần đó, lần này cô đã sợ đến mức không dám nói năng gì rồi. Những điều này sao cô có thể nói rõ ràng với anh được? Anh cầm một chiếc khăn mặt, định lau khô tóc cho cô, cô cầm chiếc khăn nói:

- Để tự em.

- Trước mặt anh, em có thể dịu dàng hơn một chút không? Em giả vờ kiên cường như thế để làm gì?

- Em không giả vờ kiên cường, đây chính là con người em.

Nụ cười của cô sớm đã đông cứng lại trên môi, vùi đầu vào khăn bật khóc. Anh ôm chặt lấy cô, cảm giác trong lòng cô lúc này như một con sông đang cuộn chảy, nhưng lại không thể nói rõ được, cứ như thể cô đã làm đảo lộn cả ký ức của ngày hôm qua và hôm nay.

- Lần này mặc dù em chịu một chút ảm ức, nhưng chắc chắn sẽ để lại một danh tiếng tốt, cũng thể hiện được sức hút độc nhất vô nhị của em. Không chỉ có chữ tín mà cách xử lý bình tĩnh của em cũng khiến anh rất bất ngờ. Thực ra, câu chuyện khổ tận cam lai có nhiều trong giới doanh nghiệp Mỹ, ví như Morgan, ông ấy từng là một cổ đông nhỏ trong công ty bảo hiểm hỏa hoạn, một khách hàng nào đó xảy ra hỏa hoạn, các cổ đông khác đều đua nhau xin rút vốn, nhưng ông ấy lại bán cả nhà mình để mua toàn bộ số cổ phiếu của những người xin rút vốn, sau đó bồi thường tiền cho khách hàng. Thứ giúp ông ấy thành công chính là vụ hỏa hoạn đó, có lúc chuyện xấu chưa chắc đã là chuyện xấu. Hay ví dụ như anh, khi mới vào trung học, chỉ có anh là người Trung Quốc, ngay cả người Hồng Kông ở lớp cũng coi thường người từ đại lục tới như anh, nhưng thành tích học tập của anh là tốt nhất, hơn nữa khi anh gần tốt nghiệp, nhà trường đã có rất nhiều học sinh Trung Quốc, anh cảm thấy không còn tủi thân như trước nữa, những điều không vui trước đây đều tan biến hết. Anh có một cô bạn gái người Mỹ, nhưng anh không tin tưởng cô ấy, trải qua rất nhiều nỗi khổ cũng khiến anh tới Thượng Hải muộn mất một năm, nhưng lại gặp được em, đó là một ân huệ Thượng đế dành cho anh. Nếu có người ném rác ra từ cửa sổ, em tránh ra là được rồi, chẳng lẽ cứ phải tố cáo họ hay sao? Quan trọng là em phải tự tạo nên một tâm trạng vui vẻ, đừng để người khác có cơ hội giẫm đạp lên người em. Thực ra em đã làm rất tốt điều này, anh chỉ hy vọng em vui hơn một chút thôi, như thế tinh thần em sẽ đầy đủ hơn, em cũng sẽ xinh đẹp hơn.

Tiểu Liên ngừng khóc, cô xúc động không ít với những lời anh nói. Cơ sở của hai trái tim thương yêu nhau không đặt trên cơ sở của lợi ích vật chất, mà là ở sự giao lưu giữa trái tim với trái tim.

Cô thay một chiếc váy dài bằng tơ tằm màu vàng cát, tóc búi cao lên đỉnh đầu, xịt một chút nước hoa lên cổ tay, xinh đẹp và sang trọng, sau đó cùng anh tới Maya khiêu vũ tới khi trời sáng.

Vào một buổi chiều nóng bức, Dick giới thiệu cho Tiểu Liên một công ty cổ vấn quốc tế Thịnh Bình, đồng thời bước đầu tìm hiểu và nghiên cứu về phương hướng hợp tác. Công ty Thịnh Bình rất thích thị trường chứng khoán ở nước ngoài của các công ty Trung Quốc, nhưng lại không hiểu nhiều về tình hình trong nước Trung Quốc. Những họ cũng rõ trong nước chắc chắn có rất nhiều công ty muốn bước ra cánh cửa nước ngoài, mở rộng hoạt động kinh doanh của mình, bởi vậy cần có một cơ cấu trung gian, vừa tìm kiếm những doanh nghiệp có thực lực thích hợp của nước ngoài, vừa tư vấn cho các doanh nghiệp trong nước, như tiến hành đánh giá tài sản, phụ đạo điều chỉnh khung doanh nghiệp, thẩm tra tài vụ,... Công ty của Tiểu Liên đang định là một công ty trung gian có đầy đủ những chức năng này.

Lần đầu tiên bàn bạc mọi chuyện rất thuận lợi. Tiểu Liên sau mấy tuần suy nghĩ, quyết định giành lấy hạng mục này. Cô hiểu hạng mục này đối với công ty có ý nghĩa gì. Cô phải đi liên hệ với các doanh nghiệp trong nước, tìm kiếm cơ hội làm ăn và để người của các doanh nghiệp này nhận thức được ý nghĩa của việc hòa nhập với thị trường quốc tế.

Nếu cô không làm thì sẽ có người khác vượt qua khó khăn để làm. Vụ làm ăn này một năm một đơn hàng đã có thể mang lại nguồn thu nhập khả quan rồi.

Tiểu Liên bỗng dưng cảm thấy mình dường như không quen với chính bản thân mình. Các đồng nghiệp ngày trước luôn nói cô là một cô gái tư sản, thích phong hoa tuyết nguyệt, thích mơ mộng giữa ban ngày, rất hợp với công việc lên kế hoạch du lịch, thưởng thức những bức ảnh đẹp. Nhưng giờ đây, cô lại đang hưởng thụ cảm giác bon chen trong thương trường để cuộc sống của mình luôn tươi mới, phẳng phất như tình trạng này mới khiến cô vui vẻ hơn. Cô đọc sách, học tập, lên kế hoạch, phân tích, sáng tạo, chấp hành, gọi điện thoại hẹn người ta, thậm chí còn phải nói những lời cầu xin.

Chiếc kẹp của hiện thực cho dù có hình dáng nguyên thủy nhất thì cũng không thể lỏng ra được.

Dick nói, Thượng Hải đang tổ chức triển lãm tranh cá nhân của một họa sĩ rất trẻ, muốn mời Tiểu Liên cùng đi. Hôm họ đi là ngày cuối cùng của triển lãm. Họ rất thích những tác phẩm treo trong phòng tranh,

Dick nói:

- Đây là lần thứ hai anh tới xem, anh rất thích những bức tranh này, anh đoán người họa sĩ tên Phương Thành này chắc phải hơn ba mươi tuổi, nhưng không ngờ anh ấy mới hai mươi năm tuổi.
- Em quen anh ấy, anh ấy là một người bạn thân của em.
- Cái gì? Sao chưa bao giờ em nói với anh?
- Không nhớ ra. Lát nữa chúng ta vào thăm phòng tranh của anh ấy, anh ấy đã hứa sẽ tặng tranh để em treo lên tường nhà hàng của em.
- Tiểu Liên, em thật là nhiều bạn bè, có cả bạn làm nhà văn, họa sĩ, thế anh thì là bạn gì của em?
- Bạn từ Mỹ tới.

Cô nói xong, bật cười thành tiếng.

Tranh của Phương Thành theo chủ nghĩa hiện thực, anh dùng những đường nét đơn giản và màu sắc đối lập rất mạnh để thể hiện tình cảm và tư tưởng của mình. Nhưng đồng thời tranh của anh cũng theo chủ nghĩa trừu tượng, khả năng phối màu độc đáo của anh, trong nét vẽ của anh còn kết hợp rất vừa phải với thư pháp và nghệ thuật chấm phá của Trung Quốc. Nghệ thuật nhiếp ảnh và kỹ thuật in ấn ngày nay ngày càng đổi mới, nhưng họa sĩ vẫn có thể tồn tại là có nguyên nhân riêng của nó. Cũng giống như cối xay gió Hà Lan, trong cuộc sống hiện đại, ý nghĩa thực tế của nó đã biến mất, nhưng nó vẫn kiêu ngạo đứng trong những cánh đồng của vùng nông thôn Hà Lan, mang lại niềm vui ọi người, khiến mọi người rơi nước mắt. Có những thứ không bao giờ tuyệt chủng.

Cô dừng lại trước một bức tranh có tựa đề: “Tiếng gọi của biển”. Biển, biển khiến cô không bao giờ hiểu rõ, khi nó được tái hiện tại nơi này, cô không biết phải nói gì, nhưng dường như cô nghe thấy tiếng sóng biển. Ánh mắt cô trở nên kích động, biển lớn như vị thần hộ mệnh của cô, chỉ cần khẽ chạm vào một thứ gì đó có liên quan tới biển là trái tim cô đã run rẩy không ngừng.

Sau đó, họ lái xe tới phòng tranh của Phương Thành. Phương Thành lúc đó đang nhận một cuộc điện thoại của nhà buôn tranh, người kia định mua một bức tranh sơn thủy miêu tả nông thôn Trung Quốc của anh, đó là hai người khách Singapore đặt mua.

Cúp điện thoại, anh nhìn thấy Tiểu Liên, cũng nhìn thấy người đàn ông cao lớn mà cô đưa tới, anh hơi ngạc nhiên. Tiểu Liên giới thiệu họ cho nhau, họ bắt tay thăm hỏi vài câu, rất lịch sự và có vẻ thân thiện.

Cô chọn một vài bức tranh, bức Tiếng gọi của biển không nằm trong số những bức tranh mà anh chuẩn bị tặng cô, anh thấy cô rất thích bức tranh đó, bèn nói là khi triển lãm kết thúc, anh sẽ tặng cô bức đó. Đồng thời anh còn nói cho cô biết cách treo tranh như thế nào để tranh không bị lệch. Mặc dù cô chẳng để tâm nghe được câu này nhưng vẫn gật đầu nhìn tư thế và khung tranh trong tay anh. Cô không hiểu lắm, hơn nữa trong tim cô lúc này bị những chuyện khác quấy rầy, Phương Thành thấy cô chưa nghe hiểu hoàn toàn bèn nói:

- Mai anh về Nhật rồi, anh phái một người phụ trách treo hết tranh lên cho em, em không cần phải lo.

Tiểu Liên nói cảm ơn, cô nhìn Dick im lặng đứng này giờ nhưng không biết phải nói thêm điều gì. Lúc này Dick đề nghị ba người cùng đi ăn cơm, anh mời, nhưng Phương Thành vội nói:

- Tối nay tôi còn một cuộc phỏng vấn, công việc cuối cùng của triển lãm tranh vẫn chưa xong, không thể đi với hai người được. Để lần sau nhé, lần sau tôi mời hai người.

Anh hình như rất khó nhọc khi nói ra hai chữ “hai người”, điều này cũng khiến Tiểu Liên thấy buồn.

Phương Thành nói:

- Tiểu Liên, em yên tâm, những bức tranh này cứ để tạm ở chỗ anh, ngày mai sẽ có một người họ Triệu mang tranh tới và phụ trách việc treo chúng đúng chỗ trong thời gian ngắn nhất, sau tối mai, ngày nào em cũng có thể ngắm những bức tranh này rồi. Đương nhiên anh cũng không quên bức tranh Tiếng gọi của biển đâu.

Tiểu Liên lại nói cảm ơn. Anh hầu như đã nói hết những lời cô muốn nói, trong lòng cô tràn đầy sự cảm kích, giống như cơn gió mùa thu lần đầu tiên thổi trên mặt đất, luồn vào trong tim cô.

Cô đã từ chối anh, nhưng anh vẫn giúp đỡ cô, có lẽ đây chính là phong thái đàn ông thực sự.

Họ nói tạm biệt rồi ra về.

Cô có biết những đêm trăng khuyết, anh không biết thưởng thức cảnh đẹp, chỉ biết nắm chặt cây bút trong tay để vẽ nên cảm nhận của mình? Chắc cô không biết, mà cô cũng không cần phải biết.

Nét vẽ của anh rất khoáng đạt, màu sắc thì vô cùng lãng mạn, anh tin rằng vẽ tranh không chỉ phải thể hiện thế giới nội tâm mà còn phải có cả sự trừu tượng của trí tưởng tượng. Tolstoy từng nói, nghệ thuật bắt nguồn từ việc một người muốn truyền đạt tình cảm mà mình từng trải nghiệm cho người khác, thế là trong lòng họ bèn tái hiện lại tình cảm này và dùng những tiêu chí bên ngoài để thể hiện ra. Vậy thì những biểu đạt của Phương Thành chắc chắn có liên quan với Tiểu Liên. Nhưng như thế thì có tác dụng gì? Sự ra đi của Phương Thành cũng như câu nói mà Lỗ Tấn từng viết: “Tôi một mình đi xa, không những không có em, hơn nữa cũng không bao giờ còn cái bóng nào trong đêm tối, chỉ có tôi bị bóng đêm nuốt chửng, toàn bộ thế giới đó thuộc về tôi!”

Ngày hôm sau, ông Triệu mang tranh tới. Sáng hôm đó, Phương Thành lên chuyến bay ANA, mặc dù cô không đi tiễn anh, nhưng anh vẫn nhớ lại cô gái trẻ tuổi trong bộ phim The Izu dancer, trong ánh nắng mùa thu, sáng sớm tiễn biệt người yêu, lớp trang điểm đêm qua còn chưa rửa sạch, ánh mắt ngây thơ u buồn khiến người ta cảm thấy mọi thứ đều hòa vào làm một.

Tiểu Liên vẫn ở cùng Dick. Cô có nguyên tắc của cô, cho dù anh có hiểu lầm ở một mức độ nào đó thì cô cũng không có cách nào thay đổi bản thân.

Dick thấy cô nhìn đồng hồ liên tục, nói:

- Có phải em từng là bạn gái của anh ấy không?

- Sao anh lại hỏi thế?

- Anh có thể nhận ra. Những người đàn bà mà anh ấy vẽ ít nhiều đều có hình bóng của em, hơn nữa hình như anh ấy rất quan tâm tới em, một người sống ở nước ngoài lại nổi tiếng và tác phẩm có giá trị sâu sắc cao như anh ấy thì không bao giờ tặng nhiều tranh cho người ta như thế, nhưng anh ấy lại tặng cho em một lúc rất nhiều.

- Ba năm trước, anh ấy là bạn trai của em. Nhưng anh ấy lựa chọn nghệ thuật, anh ấy cảm thấy nghệ thuật là quan trọng nhất, em vốn cũng định chờ đợi anh ấy, nhưng lại có rất nhiều nhân tố không thể kiểm soát được dẫn dắt mọi thứ. Nhanh thay đổi thực ra tội danh mà đàn ông dành cho đàn bà, nhưng anh ấy không phải người như vậy. Không làm người tình thì làm bạn bè, bởi vậy anh ấy giúp em, bất chấp nỗi đau trong tim mình.

- Schopenhauer[3] từng nói, khi tình yêu của người ta sâu sắc hơn, tư tưởng của anh ta không những thể hiện ta ý thể mà còn có rất nhiều khí chất cao quý khác, có khuynh hướng thoát tục siêu phàm. Phương Thành dường như khác với người khác, tình yêu chưa đạt tới đỉnh cao để thể hiện được những điều này.

[3]: Schopenhauer (22 tháng 2 1788 - 21 tháng 9 1860) là một nhà triết học người Đức, nổi tiếng nhất với tác phẩm “The World as Will and Representation” (Thế giới như là ý chí và biểu tượng).

- Anh cảm thấy anh ấy vẫn còn yêu em sao?

- Điều đó em phải rõ nhất mới phải. Sao em không đi cùng với anh ấy?

- Dick! - Tiểu Liên hơi giận, nhưng cô giận cái gì? Cô hy vọng anh ghen, cô hy vọng anh tỏ tình. Nhưng mọi việc đều không xảy ra. Còn cô thì cho dù thế nào cũng không thể chủ động ra hiệu điều gì.

- Anh rất thích những người phụ nữ Thượng Hải những năm 30, giống như thế hệ của bà ngoại anh. Họ đều có vẻ đẹp đài các dịu dàng, anh luôn cảm thấy em là một người phụ nữ như vậy. Nhưng anh không biết rốt cuộc em yêu ai.

Nói cho đến cùng thì là cô không dám nói ra, cô sợ anh lại một lần nữa như người đó dứt áo ra đi, khiến linh hồn cô thêm một lần rơi lệ, cô sợ bí mật trong mắt anh quá phức tạp khiến cô không thể gánh vác nổi, cô sợ quá nhiều điều.

Sau đó họ rơi vào im lặng. Con người càng cảm thấy không yên thì càng muốn khiến cho người khác cảm thấy mình rất ổn, có lúc Tiểu Liên cảm thấy đây là một việc thật ngu ngốc, nhưng lại không thể không chế mình làm như thế.

Anh thấy cô không nói gì bèn chuyển chủ đề:

- Tháng Tám anh sẽ đi Mỹ một chuyến, thế nên nghi thức khánh thành của em chắc là anh không giúp gì được rồi.
- Thế là tuần sau rồi hả? Không sao đâu, mình em cũng có thể làm tốt được.
- Nghiệp vụ tư vấn của em chắc sẽ bắt đầu ngay thôi, anh có mấy người bạn làm ở công ty săn đầu người, anh sẽ giúp em tìm mấy người.
- Cảm ơn anh. Thực ra em không cần quá nhiều người, chỉ cần một hai người đảm đương là được. Công ty săn đầu người đều là những nhân tài có năng lực, phục vụ trong các công ty đa quốc gia, có lẽ không mấy phù hợp với công ty nhỏ như công ty tụi em, em sẽ tự đăng quảng cáo trên báo, phương thức tuyển dụng như thế phù hợp với công ty em hơn.

Ăn cơm xong, cô lại ngồi lên chiếc xe Volvo màu tím đậm của anh, trong xe mở khúc nhạc Serenade của Mozart, chiếc xe lao vun vút trên đường cao tốc của bóng đêm dài dằng dặc, Tiểu Liên cảm thấy thoải mái vô cùng. Chỉ tiếc là cái đẹp quá ngắn ngủi. Anh đưa cô về tới cửa nhà. Anh hôn lên má cô rồi bảo cô lên lầu. Khi cô nghe thấy tiếng máy của chiếc Volvo chạy đi, cô âm thầm rơi lệ trên bậc cầu thang tắm tối. Cô móc điện thoại di động ra định gọi cho anh, nhưng gọi rồi lại tắt, lại gọi rồi lại tắt. Cứ như thế rất nhiều lần, ngay cả bản thân cô cũng thấy ghét mình như vậy, nhưng cô lại không có cách nào để thay đổi, bởi vì cô đã yêu anh, nhưng lại không nói ra được. Tình yêu này khiến cô trở tay không kịp, muốn che giấu nhưng lại giấu không được. Cánh hoa đã tàn hết, chỉ để lại cái cuống trơ trọi.

Hôm Dick đi đúng hôm cô phải tới gặp tổng giám đốc công ty Thịnh Bình, bởi vậy cô không có thời gian đi tiễn anh. Anh nhờ người mang tới cho cô một chùm chìa khóa, kèm theo một phong thư, trong thư nói, anh sợ làm mất chìa khóa nên nhờ cô giữ hộ. Còn chuyện nữa nhờ cô giúp, đó là hy vọng cô bớt chút thời gian để tưới nước cho chậu hoa ở ban công nhà anh. Nếu cô thích thì tới nhà anh ở bao lâu cũng được.

Hôm đó, cô lo liệu xong công việc ở nhà hàng bèn về nhà. Đi qua chung cư mà Dick thuê, cô tò mò đi lên. Cô đã từng tới nhà anh chơi mấy lần, cảm thấy chỉ là một căn phòng rất sạch sẽ. Bởi vì cô tò mò về anh nên vẫn mở cửa bước vào.

Cô bật đèn lên, hiện lên trước mắt cô là trần nhà với những đường nét hoa văn lãng mạn và ánh đèn nhàn nhạt, thể hiện không khí dịu dàng mà ấm áp, chỉ tiếc là trong phòng khách lúc này chỉ có mình cô. Cô nhìn thấy trên bàn có một bó hoa hồng đỏ vẫn còn tươi khiến cho căn phòng đơn giản thêm phần sinh động. Bên cạnh bó hoa còn có một cuộn băng ghi hình, trên đó dán một tờ giấy, viết: “Tiểu Liên, hãy xem cuộn băng này”.

Cô bỗng dưng cảm thấy tim mình đập thình thịch, cảm thấy hành động của mình dường như sẽ dẫn tới một điều gì đó. Cô không thể bình tĩnh được. Bàn tay cô cầm cuộn băng lên, nhét nó vào trong đầu máy, trên màn hình ti vi xuất hiện cảnh tượng khiến tim cô càng đập mạnh hơn.

Là Dick, anh ngồi trên chiếc ghế xa lông nhà mình, ánh sáng hắt vừa phải từ khung cửa sổ sát đất vào nhà. Anh nói:

- Tiểu Liên, ngày mai anh phải đi Mỹ rồi. Nhưng anh có vài lời muốn nói với em. Từ sau khi gặp Phương Thành, anh chủ động tới tìm anh ấy và trò chuyện với anh ấy một lần, bởi vì anh có thể nhận ra tình yêu anh ấy dành cho em. Anh vốn muốn tổ tình với em, nhưng sự xuất hiện của Phương Thành khiến anh cảm thấy không cần thiết nữa. Khi anh ở Mỹ, có một cô bạn gái, nhưng hai đứa không có tương lai. Tới Thượng Hải, anh quen không ít phụ nữ, có người trẻ tuổi, có người chín chắn, có người thậm chí cảm thấy hai người thân mật với nhau không thể hiện được điều gì, cảm thấy đó chỉ là vấn đề sinh lý, những tư tưởng này

khiến anh rất kinh ngạc. Anh thay đổi cách sống của mình, không chỉ ngủ với một người đàn bà, nơi này cũng từng giữ họ lại. Hiện thực và linh hồn luôn khác biệt nhau, không thể nào tiếp cận với tình cảm của một người phụ nữ nhưng lại có thể tới gần họ về xác thịt, khi đó anh không hiểu lắm. Anh từng đọc một truyện ngắn trên tạp chí, trong đó viết nhân vật nam chính vị mắc bệnh về tình dục, nhưng nhà văn dường như không phê phán anh ta mà còn miêu tả anh ta bằng giọng văn đồng cảm, có cảm giác như trong Trầm Luân của Uất Đạt Phu. Anh nói những điều này với Phương Thành, nhưng anh ấy tỏ ra kinh ngạc, anh ấy thậm chí còn nói em và anh ấy chưa bao giờ quan hệ tình dục thực sự, nhưng vì sao anh lại có thể nhận ra tình cảm anh ấy dành cho em sâu sắc như thế? Trong phút chốc quan niệm của anh bị dao động, anh tỏ ra hoang mang. Đối diện với anh ấy, em cảm thấy mình không nên tỏ tình với em. Mỗi người từ nước ngoài quay về nước mình đều không hy vọng sẽ tìm được hạnh phúc, đó không chỉ là trong sự nghiệp cá nhân. Quen em hơn nửa năm nay, anh không dám chạm vào em, mặc dù anh rất muốn, nhưng anh cảm thấy em sẽ nghiêm túc, nếu chạm vào em, em sẽ thấy buồn.

Hôm em bị thực khách hắt rượu vào người, sự kiên cường của em khiến anh chấn động. Sau đó trong sán nhảy, anh phát hiện ra em đẹp hơn hết thảy mọi người. Điều nhảy mà anh mời em, anh không hiểu tại sao em lại hoảng hốt như mất mát điều gì đó, em có phát hiện ra là anh đặt tay phải của em lên ngực anh không? Khiêu vũ với những người đàn bà khác, nói khó nghe chỉ là khúc dạo đầu của nhục dục, khiêu vũ với em, đó là sự hưởng thụ trong âm nhạc, là một cảm giác đẹp đẽ mà khó nói thành lời. Cho dù thế nào thì anh vẫn yêu em, chỉ có điều trong tim anh có một cảm giác, cảm giác đó cũng chính là thứ khiến anh hoang mang.

Trong đoạn băng, Dick mở bài Vincent của Julio: “Starry, starry night, paint your palette blue and gray. How you suffered for your sanity. How you tried to set them free”.

- Em còn nhớ hôm anh buộc dây giày cho em không? Cho dù anh từng là người như thế nào thì anh cũng chưa từng bao giờ làm như thế. Em là người phụ nữ đầu tiên có thể khiến anh làm việc đó ngay trên đường, và cũng là người duy nhất. Tiểu Liên, có rất nhiều việc nhìn xa một chút có lẽ sẽ rõ ràng hơn, bởi vậy anh đi Mỹ cũng coi như một cơ hội tốt. Anh hy vọng việc khánh thành của em thuận lợi, hợp tác với công ty Thịnh Bình thuận lợi, tìm được trợ thủ đắc lực, khi anh quay lại thăm em, em sẽ thành công hơn, và xinh đẹp hơn.

Sau đó màn hình trắng xóa, Tiểu Liên thần thờ ngồi trên ghế xa lông, cô tua lại băng, mở lại, nghe tiếng phở thông chưa chuẩn của anh, nhìn gương mặt hơi nghiêm túc nhưng lại thỉnh thoảng so vai, lắc đầu của anh. Cả gian phòng khách, ngoại trừ tiếng nói và giọng ca của Julio thì cô không còn nghe thấy gì nữa.

Cô suy nghĩ suốt một đêm, sau đó ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Khi ánh mặt trời rực rỡ của buổi sáng rọi qua khung cửa sổ, cô mở mắt ra mới phát hiện mình đã cuộn tròn trên xa lông nhà anh. Cô ra thăm chậu hoa ngoài ban công, tưới nước cho nó, những bông hoa đó khiến trái tim cô có một cảm giác thần kỳ. Sức sống mãnh liệt của nó khiến cô nhớ tới anh. Một người đàn ông mà nuôi hoa tốt như vậy có lẽ cũng chẳng dễ dàng gì. Anh là một nhà làm vườn xuất sắc, thông qua những giọt mồ hôi lao động, tạo ra một môi trường thoải mái với con người, đó cũng là một đặc điểm rất Mỹ của anh. Cô đứng giữa những chậu hoa, cảm nhận sức sống chúng mang lại cho cô, chúng đã “tìm kiếm” và “khai quật” mọi tế bào sống ẩn giấu trong người cô.

Anh đã thể hiện rất rõ ràng với cô rồi, nhưng cô lại không dám tin là anh yêu cô, chuyện này khác rất nhiều với trước kia. Có lẽ cô đã ngộ nghếch quá rồi. Hồi còn trẻ, sợ người khác không yêu mình; lớn hơn một chút thì sợ người khác yêu mình. Nhưng hai nỗi sợ khác nhau này, cái thứ nhất là vì sự tò mò, cái thứ hai là vì lớp vỏ ngoài bảo vệ.

Khi cô say mê với cảnh tượng này thì tiếng chuông điện thoại reo vang. Cô do dự một lát rồi nhấc máy. Là tiếng của một cô gái trẻ, cô không biết anh đã đi Mỹ. Cô ra nói đang ở dưới lầu nhà anh, định lên đây thăm anh.

Cúp điện thoại tâm trạng Tiểu Liên lại đi vào ngõ cụt. Mười phút sau, cô gái đó lên tận cửa nhà. Cô ta cao ráo, ăn mặc đơn giản, bước vào cửa bằng những bước chân có vẻ rất quen thuộc, thay dép lê rồi lại mở cửa tủ lạnh uống nước ngọt. Cô ta nói mình là một diễn viên múa, hôm qua mới diễn xong một vở nên có thời gian tới tìm anh.

Tiểu Liên khựng lại, trái tim cô chưa xót như bị hàng vạn con côn trùng cắn xé.

Diễn viên múa nói:

- Sao chị lại vào đây được? Sao chị lại ở đây?

- Đừng hỏi tôi, tôi đang định đi đây.

- Tôi là bạn gái của Dick. Anh ta là gã khốn nạn, đi đâu cũng không thông báo cho tôi, còn nói là đưa tôi sang Mỹ chơi. Có điều tôi biểu diễn cũng bận, không có thời gian gọi điện cho anh ấy. Anh ấy đưa chìa khóa cho chị à? – Cô ta nhìn chòm chìa khóa trên bàn.

- Đúng thế.

- Chị là ai?

- Tôi, tôi là em họ anh ấy.

- Em họ? Em họ anh ấy nhiều lắm. Chẳng phải chị phải đi sao? Sao còn chưa đi? – Cô ta nói rồi nằm xuống xa lông xem ti vi.

Trái tim Tiểu Liên trong phút chốc bị khóa chặt lại, như thể có một dòng nước chết đang im lìm trôi chảy trên cô. Cô xếp lại túi xách, cầm chìa khóa định đi thì diễn viên múa nói:

- Này, em họ Dick để chìa khóa ở lại.

- Nhưng....

- I am his girlfriend, so you know what I said?[4]

Cô đành bỏ chìa khóa xuống, cầm cuộn băng đi.

[4] Tôi là bạn gái anh ta, cô có hiểu tôi nói gì không?

Khi cô đi qua ban công, ngẩng đầu nhìn ra, hoa vẫn nở rực rỡ, những nụ hoa cũng đang hé hé. Mỗi đóa hoa chỉ có thể đón một mùa xuân, càng đẹp thì càng ngắn ngủi, càng ngắn ngủi thì càng đau khổ.

Mùa thu năm 2000

Ngô đồng mùa thu lặng lẽ đứng trong gió rét, chỉ có mặt đất ngấm nhìn nó, chỉ có trời xanh quan tâm nó.

Trong tác phẩm Châm ngôn phái nữ của Ikeda, người chỉ bị tình cảm chi phối chẳng khác nào một đứa trẻ về tinh thần.

Tiểu Liên không thể tới nhà Dick được nữa, chìa khóa không còn nữa, phương hướng cũng mất rồi. Nhưng mỗi khi cô đi qua ban công nhà anh, cô lại ngẩng đầu lên nhìn, có một lần còn cầm kính viễn vọng trốn vào một góc để nhìn, cô không thể tự tay tưới nước cho những đóa hoa ấy, nhưng hoa bách hợp trên ban công chỉ có nụ chứ chưa nở hoa, bởi vì không có nước mới tưới cho nó. Cô cảm thấy buồn một cách kì lạ, không biết là nói về đóa hoa hay nói về tình yêu của mình.

Dick không ở bên khiến cô cảm thấy thật lạnh lẽo. Phương Thành cũng đã đi Nhật từ lâu, chẳng liên lạc gì với cô. Cô phát triển sự nghiệp của mình. Nói chuyện giá cả và phương thức thanh toán với khách hàng, đốc thúc kế hoạch sản xuất của nhà xưởng và thời gian giao hàng; cô tới nhà hàng đích thân tổng kết và lên kế hoạch cho hoạt động PR; cô đăng quảng cáo trên báo để tuyển nhân viên.

Rất nhiều cô gái trong cuộc đời mình chỉ có một cơ hội tổ chức yến tiệc ỉnh, đó là hôn lễ. Nhưng một ngày tháng Chín, cô mời những người khách làm ăn, những khách hàng thân thiết với nhà hàng tới phòng tiệc trên tầng mười hai của khách sạn Hòa Bình dự một buổi yến tiệc, nghi lễ khánh thành công ty Liên Pháp. Cô còn mời một dàn nhạc dân tộc và vài người bạn nước ngoài tới góp vui, khiến buổi lễ khánh thành trở nên thoải mái và khó quên. Cô mời Đại Văn là người chủ trì chương trình, Tiểu Liên hai mươi sáu tuổi, cuối cùng cũng trở thành một tổng giám đốc.

Lúc rảnh rỗi giữa bữa tiệc, Tiểu Liên ra ban công trong bộ lễ phục, ngắm bầu trời đêm, ánh đèn huy hoàng, bóng người mờ ảo khiến cô cảm khái muôn vàn. Bãi cát lấp lánh và đầu bên kia Phố Đông dưới ánh đèn đường khiến trái tim cô kích động. Mỗi khi cô gặp chuyện không như ý trong tình cảm, cô đều nói với mình,

sau này nhất định phải sống vui vẻ! Giờ đây cô có được như vậy không? Tích gỗ thành thuyền, tích cát thành tháp, cô bất giác muốn rơi lệ, cảm thấy dường như mình đang nằm mơ. Sao cô lại có điềm phúc được đứng ở đây và nhìn bãi cát lấp lánh như tô điểm bởi hàng ngàn viên kim cương? Chuyện cũ như bụi, bay vào mặt cô khiến lệ nóng tuôn rơi. Lúc này Đại Vân lại gần, vỗ vai cô, hai cô gái nhìn nhau mỉm cười, còn hơn cả vạn lời nói.

Hôm sau, Tiểu Liên bắt đầu phỏng vấn cho bộ phận kế hoạch tư vấn. Trong buổi sáng, cô phỏng vấn hai người, họ đều là sinh viên đại học đã tốt nghiệp và có một năm kinh nghiệm, họ không muốn làm nhân vật nhỏ trong các công ty lớn, mà muốn là nhân vật lớn trong các công ty nhỏ. Tiểu Liên hỏi họ có kế hoạch phát triển gì không, ví dụ như viết xong kế hoạch và làm thế nào để thực thi, cũng hỏi suy nghĩ của họ về Carnegie... Qua đó cô tìm hiểu kiến thức của họ. Cô không quan tâm lý do vì sao họ rời bỏ công ty cũ, bởi vì cô cảm thấy đây không phải là nhân tố chính. Những người muốn tới công ty cô đều không cần phải tìm một cái cớ hoàn hảo, cô coi trọng năng lực cá nhân và tinh thần trách nhiệm của họ hơn.

Người tới phỏng vấn buổi chiều là trợ lý của cô, Lai Bình chọn ra, Tiểu Liên xem qua sơ yếu lý lịch của cô ấy, suýt chút nữa thì buột miệng kêu, thì ra là Khổng Tình Nhiên. Cô ta chẳng phải chỉ tốt nghiệp từ một trường trung cấp thôi sao, sao trong lý lịch viết là học lực đại học? Còn có một bản photo công chứng giấy tốt nghiệp đại học nữa? Ha! Cô ta tìm tới tận chỗ Tiểu Liên, cô ta không biết bà chủ của Liên Pháp chính là Tiểu Liên hay sao?

Một rưỡi chiều, Tiểu Liên ngồi trong văn phòng chờ Khổng Tình Nhiên, cô cũng muốn xem cô ta có phải được đưa tới bởi chiếc Cadillac màu đen không. Cô ta tới muốn nửa tiếng, giải thích với Lai Bình là bị tắc đường. Khi Lai Bình đưa cô ta vào văn phòng của Tiểu Liên, chiếc túi xách trong tay cô ta rơi xuống đất. Tiểu Liên mặc dù giây phút đó nhớ lại cảnh tượng “bị mọi người dồn vào chân tường” mùa hè năm ngoái, nhưng vẫn đứng lên nói:

- Chào cô Khổng, mời ngồi. Sao cô lại tới đây xin việc? Cô không ngờ người tuyển dụng lại là tôi phải không?

Trong mắt cô lúc này, họ khi đó chỉ đáng thương như những thằng hề mua vui cho thiên hạ.

- Tôi...không hiểu gì cả, - Khổng Tình Nhiên nhặt túi xách lên, đứng yên bất động. Mái tóc cô ta đã cắt ngắn, người cũng gầy hơn một chút, nhưng vẫn trang điểm tỉ mỉ, gương mặt trắng toát tương phản với phần cổ không được đánh phấn, bàn tay cô ta không còn đeo vòng vèo gì nữa.

- Cô nên hiểu mới phải. Tôi là Tiểu Liên, là người mà cô từng quen, cũng là Tổng giám đốc của Liên Pháp. Chúng tôi đang cần tuyển nhân viên tư vấn, cô tới xin việc, vậy thì bắt đầu phỏng vấn thôi.

- Chị thực sự là bà chủ? Tại sao, tại sao lại trùng hợp như thế?

- Đây cũng là điều mà tôi muốn hỏi cô. Thế giới có bao nhiêu công ty như thế, sao cô lại tới đây xin việc. Ông Trì đâu? Chẳng phải cô giúp anh ta chơi cổ phiếu sao? Chẳng phải hai người có hàng trăm nghìn nhân dân tệ trong tay sao? Khoản tiền đó muốn mở bao nhiêu công ty như Liên Pháp mà không được?

Khổng Tình Nhiên không trả lời mà nhìn Tiểu Liên một lần nữa. Tiểu Liên nói xong những câu này, nhất thời cũng chẳng tìm ra điều gì để nói nữa.

Khổng Tình Nhiên chậm rãi ngồi xuống rồi nói:

- Thực ra tôi chẳng còn liên lạc gì với anh ta nữa rồi. Năm ngoái anh ta tham gia một nhà cái làm cổ phiếu, anh ta nói là có một tập đoàn tài chính của Hồng Kông đầu tư hàng tỷ đô la Hồng Kông vào đó, sẽ khiến nó trở thành doanh nghiệp kỹ thuật cao có thực lực nhất ở đại lục, rồi còn thiết bị thông tin di động, tôi cũng không rõ lắm. Sau đó chúng tôi chia tiền ra thành mấy khoản, nhưng nào ngờ thị trường cổ phiếu tụt dốc, chúng tôi bị lỗ vốn. Anh ta còn liên can tới hành vi làm giả trong giao dịch nội bộ, bị phạt tiền, còn bị giam mấy ngày. Sau đó thế nào thì tôi cũng không biết. Tóm lại là cuối cùng tôi cũng biết, cái công ty đó là một công ty rách nát chỉ thua lỗ, ông chủ Hồng Kông chỉ là hư cấu, vả lại nếu một người không có ưu thế kỹ thuật rất lớn thì người Hồng Kông cũng không bỏ ra một khoản tiền lớn như thế để người đó mở công ty. Với lại mở công ty mạng đâu phải là dễ, muốn dựa vào quảng cáo để kiếm tiền cũng thế, bởi vì những doanh nghiệp có sản phẩm đều tự có trang web miễn phí của mình để quảng cáo. Công ty Thời Hoa hợp tác với anh ta cũng có một vài vấn đề, La Huy Thành có vấn đề trong việc quản lý doanh nghiệp, mấy thực

sĩ ôm đầy hoài bão cũng bỏ đi, không khai thác được sản phẩm mới, công ty nước ngoài định rút vốn đầu tư rồi.

- Cô nói với tôi những điều này làm gì? Chỗ tôi không phải là công ty đầu tư tài chính. Hơn nữa...

- Tôi biết chị định hỏi gì. Học lực của tôi là giả tạo, chính Trì Vĩnh giúp tôi làm. Chị biết mùa hè năm ngoái vì sao anh ta lại sang tỉnh khác không? Đa số thời gian của anh ta đều để làm việc này, khi đó tôi đã biết rồi, nhưng chỉ có mình biết thôi, các đồng nghiệp của anh ta ở Chính Hải tưởng anh ta chơi cổ phiếu kiếm được tiền thật, thế nên người tin anh càng ngày càng nhiều, khẩu khí của anh ta cũng càng ngày càng lớn. Anh ta còn bảo một cô gái làm việc ở công ty du lịch khuyến ông chủ của cô ta bỏ ra một triệu để anh ta chơi cổ phiếu giúp, cô gái đó mặc dù từng ngủ với anh ta nhưng vẫn không đồng ý, thế là họ cãi nhau rồi chia tay, lúc đó tôi nhớ tới chị.

- Cô thấy anh ta ở cùng với những người đàn bà khác mà không cảm thấy bị sỉ nhục sao?

Khổng Tình Nhiên khựng lại một chút, dường như đụng phải cái gai. Cô ta nói:

- Nhưng tôi nghĩ anh ta có thể mang lại cho tôi lợi ích về kinh tế, bởi vậy tôi cũng chẳng nghĩ nhiều. Hơn nữa trước khi quen anh ta...

- Cô Khổng, không cần nói tiếp nữa. Tôi cũng không muốn nghe thiên tình sử của cô, đây là văn phòng, không phải quán trà. Thực ra hành vi của các người mùa hè năm ngoái đủ để xếp vào tội lừa đảo, các người dùng thủ đoạn uy hiếp khiến tinh thần tôi bị tổn thương, cưỡng ép để lấy tài sản của tôi, khiến tôi sợ hãi, ép tôi phải viết giấy vay nợ, mặc dù cuối cùng các người không thực hiện được mục đích của mình nhưng đã cấu thành hành vi phạm tội. Giờ cô lại ngồi đây nói những điều này, tôi không muốn nghe nữa. Cô đi đi, hôm nay coi như là một sự tình cờ.

- Nhưng tôi muốn tìm một công việc.

- Tôi có thể cho cô làm không? Nghĩ lại lúc ở cạnh cô mà tôi đã phát run. Làm bất cứ chuyện gì cũng phải thận trọng và thật thà, đừng tham lam hưởng thụ. Cô vẫn còn trẻ, giờ rời xa anh ta là chuyện tốt, cô lên bắt đầu lại cuộc đời mình. Nhưng chỗ chúng tôi không thể giữ cô lại được.

- Tôi biết.- Cô ra nói rồi đứng lên, đi mấy bước, quay đầu lại nhìn rồi bỏ đi.

Khổng Tình Nhiên ra về, Tiểu Liên ném bản sơ yếu lý lịch của cô ta vào thùng rác. Cô không có thời gian để suy nghĩ về bất cứ việc gì liên quan đến Khổng Tình Nhiên và bọn họ. Cuộc sống luôn có lúc rất thú vị, có lúc lại thật tàn nhẫn.

Cô vốn là người giàu lòng đồng cảm, nhưng đối với Khổng Tình Nhiên, cô không thể nào thông cảm nổi. Sau khi nghe những câu chuyện về Trì Vĩnh từ miệng cô ta, cô không hề nghĩ ngợi gì nhiều. Con người chỉ trong nỗi sợ hãi với những thất bại không thể tránh khỏi thì mới được siêu thoát và hồi sinh, có lẽ Tiểu Liên đã như vậy, thế nên cô không hận Khổng Tình Nhiên lắm, chỉ hy vọng cô với cô ta như cực Nam và cực Bắc, không ai liên can tới ai.

Tiểu Liên đã sớm quên những giọt nước mắt tối hôm qua, bởi vì nước mắt không biết vì sao, chỉ khiến con người trở nên hồ đồ chứ không khiến người ta đồng cảm.

Sau khi quyết định danh sách những người trúng tuyển, cô gọi Lai Bình và một người bạn thời phổ thông mà cô mời đến, trước vốn làm việc ở công ty tài chính, để chuẩn bị triệu tập cuộc họp đầu tiên của Phòng Kế hoạch và Tư vấn.

Công ty Liên Pháp cuối cùng cũng đã tìm được khách hàng đầu tiên hợp tác với công ty Thịnh Bình lên sàn chứng khoán ở nước ngoài, đó là công ty mà cô thực tập hồi học đại học. Công ty này vốn là một công ty hợp doanh giữa đại lục và Đài Loan, tiền thân của phía bên đại lục là một nhà xưởng quốc doanh, từng rất nổi tiếng thời những năm 50, 60, Tiểu Liên cũng vì vậy mà cảm nhận được mùi vị rất riêng ở công ty này. Bên Đài Loan là một doanh nghiệp khá nổi tiếng ở Đài Loan, nhưng không lâu trước đây, sau khi kiếm được một món tiền lớn thì phía Đài Loan rút vốn. Tiểu Liên muốn nhân cơ hội giai đoạn chuẩn bị lên sàn nước ngoài để đưa sản phẩm của công ty ở đại lục trở nên nổi tiếng, làm như thế nào cho tốt là một vấn đề mấu chốt. Cơ hội lần này do Tiểu Liên tự tìm được, dựa vào kinh nghiệm của mình và các mối quan hệ tốt với các lãnh đạo cấp trên, đã giành được cơ hội hiếm có này với một cái giá thấp. Cô nói, không có thị trường

yếu, chỉ có những bộ não yếu. Cô thích sự sáng tạo, thích câu nói của phóng viên người Mỹ, Robert Walter: Bất cứ người nào cũng nhìn thấy thời trang trong cửa hàng, thấy lịch sử trong bảo tàng, nhưng người có khả năng sáng tạo lại có thể nhìn thấy lịch sử trong tiệm vàng, thời trang ở sân bay.

Lúc bận rộn, cô thường nghĩ tới Dick đang sống ở rất xa cô. Anh thường gọi điện thoại cho cô, hỏi cô có tới tuổi hoa cho anh không. Cô không trả lời, chẳng nói gì với anh đã cúp máy rồi. Giọng nói của cô vô cùng bình thản, nhưng trái tim thì ngược lại.

Vào những lúc mệt cùng cực, cô thường bớt chút thời gian để đọc kinh Phật. Phật giáo của Trung Quốc là sản phẩm kết hợp giữa tâm pháp của Thích Ca Mâu Ni – Đản tông và tinh thần nhân văn của Trung Quốc.

Có người từng hỏi Đạt Ma đại sư tới Trung Quốc vì cái gì, ông trả lời, để tìm kiếm một người không bị lừa gạt. Hàm nghĩa của câu nói này rất sâu sắc, ai có thể không bị người khác lừa gạt? Huống hồ, có lúc chúng ta tiến về phía trước trong quá trình tự lừa gạt chính mình. Tiểu Liên cảm thấy có lúc mình giống như chàng thiếu niên ở Lạc Dương tên Cơ Quang, tới Thiếu Lâm Tự để gặp Đạt Ma đại sư, muốn được trở thành chân truyền, thế là đứng chờ thâu đêm, tuyết ngập tới đầu gối. Nhưng thứ chàng ta có được chỉ là một câu nói rất đơn giản của Đạt Ma: Chư Phật tâm pháp, không thể giành được từ người khác!

Quan sát nội tâm của mình, tìm hiểu hoạt động tâm lý của mình mới có thể nhìn rõ trái tim mình trong hiện tại và tương lai. Mạnh Tử viết: Tâm chỉ quan tắc tư. Không có tư tưởng thì chẳng khác nào một gã ngốc.

Đối với quá khứ, Tiểu Liên cảm thấy nó giống như một khoảng trống dài, như những đám mây phiêu diêu nơi chân trời.

Nhớ lại quá khứ, cô thấy thật buồn cười. Trì Vĩnh ban đầu nói mình giống như một đạo sĩ, nhưng hành vi của anh ta thì hoàn toàn ngược lại. Đạo sĩ? Họ coi phú quý là phù du, hơn nữa có phẩm cách đạo đức cao thượng, các vị thánh cũng phải ngưỡng mộ họ. Còn Trì Vĩnh thì sao? Anh ta dùng các kiệt tác của những học giả cổ đại và các đạo sĩ để lừa bịp mọi người, tới cuối cùng những thứ giành được rồi cũng theo mây gió tan đi.

Đạo Kito mà Dick tôn thờ cũng có những nét tương đồng với Phật giáo. Nếu nói rằng bước vào thiên đường để sống một cuộc đời hạnh phúc là việc vô cùng xa vời ở kiếp sống, vậy thì vào lúc này, ở nơi này, mỗi người đều đang hưởng thụ sự tôn nghiêm vì được làm người. Người nghèo cũng giống như người giàu, hát những bài ca ngợi trong giáo đường, được coi là bình đẳng như nhau. Mặc dù sau khi bước ra khỏi giáo đường, những đứa con của Thượng đế này vẫn phải đóng những vai khác nhau trong cuộc đời mình.

Cuối tháng Chín, Dick về Thượng Hải. Khi anh xuất hiện trong văn phòng của cô, cô đang bàn chuyện với người của công ty quảng cáo.

Trông anh có vẻ rất vui, sau đó hỏi Tiểu Liên về chòm chìa khóa.

- Chìa khóa? – Cô khựng lại, sau đó bình tĩnh nói. - Bạn gái của anh cầm đi rồi, ngày thứ hai sau khi anh đi. Đã hơn một tháng nay em không nhìn thấy chòm chìa khóa đó rồi.

- Ai? Em nói ai?

- Một diễn viên múa có dáng người dong dỏng cao, rất thời thượng, xinh lắm.

- Ok, lát nữa anh sẽ tới tìm em.

Nói xong, anh bỏ đi như một cơn gió, mang theo một đám mây đen. Anh tới Thượng Hải tìm cô trước, điều này khiến cô rất vui, nhưng nếu anh sớm biết rằng chòm chìa khóa không ở chỗ cô thì sao? Mặc kệ nó, cô lại bàn chuyện công việc. Đây là hợp đồng thứ hai mà cô làm nghiệp vụ tư vấn, ột hoạt động PR toàn diện ột nhãn hàng, nội dung công việc bao gồm tuyển dụng nhân viên PR và quản lý, thiết kế bố cục trên thị trường, nhập khẩu thiết bị MTV và các thiết bị khác loại lớn tiên tiến nhất từ Hồng Kông.

Ăn cơm tối xong, Tiểu Liên ngồi ở nhà và nhận được điện thoại của anh, cô cũng muốn gặp anh, thế là cô tới nhà anh.

Anh mở cửa, cô nhìn anh vẫn còn vương nét bụi trần, ngồi mười mấy tiếng trên máy bay khiến anh có vẻ mệt mỏi. Cô bước vào nhà, căn phòng bữa bộn, đồ ăn vặt vứt lung tung, những cuốn tạp chí thời trang trải

đầy trên sàn nhà, đệm xa lông bị ném xuống đất. Chùm đèn Ý vẫn tỏ vẻ sang trọng, nhưng lại không còn phù hợp với khung cảnh này nữa.

- Em xem cuốn băng rồi, đúng không?

Cô không trả lời mà cúi xuống nhặt mấy tờ tạp chí đặt lên bàn, nói:

- Người đó đi chưa?

- Cô ấy không phải bạn gái anh, chỉ quen trong một vũ hội thôi, nhưng cô ta gặp ai cũng nói là bạn gái của anh. Cô ta cảm thấy nơi này không có khả năng phát triển nên muốn đi Mỹ với anh. Anh nói bản thân mình không biết khi nào sẽ rời khỏi đây, cô ta nói sẽ chờ. Bọn anh chỉ là những người bạn rất bình thường, không có tình cảm gì cả.

- Chỉ là một liều thuốc cần khi muốn phát tiết? Chỉ là nhục dục?

Anh nổi giận, giơ tay lên, nhưng rồi cứ giữ như thế trong không trung một lúc lâu rồi buông thõng xuống.

- Dick, ngày thứ hai sau khi anh đưa chìa khóa cho em, em tới đây. Em đã xem cuộn băng của anh, hết lần này tới lần khác, ban đầu em không hiểu, sau đó thì em hiểu rồi. Em còn quyết định là sẽ bảo vệ những chậu hoa ở ban công thật tốt, cũng giống như những gì anh đã làm. Nhưng đúng vào lúc đó thì cô diễn viên múa đó tới, điều này khiến em không thể nào phân biệt được nội dung của cuốn băng là thật hay giả nữa. Cô ta quen thuộc mọi góc ngách trong nhà anh, em không chịu được, em không muốn phải chịu đựng những điều này.

- Cô ta muốn lợi dụng anh để sống tốt hơn thôi.

- Lợi dụng anh? Anh dễ bị lợi dụng như thế sao? Em thừa nhận, cô ta đúng là có chỗ không tốt, nhưng cô ta vẫn tồn tại, tồn tại trong tầm mắt của em! Nếu anh không thể hiện gì cho cô ta biết, không có những hành động vô trách nhiệm thì liệu cô ta có dám ngang nhiên như thế không? Các người đều đã tê dại như khúc gỗ, em việc gì phải tốn công tốn sức? Anh cần những bông hoa trên ban công, anh còn cần cả những bông hoa luôn ở cạnh bên cạnh anh trong cuộc sống! Mỗi đóa hoa đều có ngôn ngữ, thời kỳ của nó, cũng có những chiếc gai của nó!

Cô rất kích động, lời lẽ cứ thế ào ào tuôn ra mà không suy nghĩ.

- Anh vừa đi tìm Amy, đòi chìa khóa về và nói với cô ta là sau này không được tới tìm anh nữa, số tiền cô ta mượn anh, anh cũng không đòi về nữa, đó là bởi vì ở Thượng Hải, anh trống rỗng, anh cô độc, nhưng anh không biết là sau khi lên giường xong, anh lại càng thấy trống rỗng, cô độc hơn. Ngoại trừ cô ta, còn có những người đàn bà khác. Anh từng tưởng rằng đàn bà càng nhiều thì càng huy hoàng, càng thành công, nhưng thực sự lại không phải như thế. Lần này sang Mỹ, anh lại gặp giáo sư của anh, gia đình của họ luôn hòa thuận, ánh sáng trên gương mặt họ là thứ mà thành công không thể đem đến được. Cổ phiếu của công ty họ ở Mỹ rất tốt, đang định tới Trung Quốc đầu tư hợp tác với công ty anh. Nhưng cho dù thế nào thì anh vẫn luôn nhớ tới em. Nhìn họ, trong đầu anh chỉ hiện lên mỗi mình em, những người khác anh không tài nào nhớ nổi! Nhớ lại trước đây, bản năng cao hơn cả tình yêu, bởi vậy nên mới làm tổn thương tới em, anh cũng biết là em giận. Nếu như em có thể chấp nhận những điều này, chắc chắn em sẽ đối xử tốt với em, bởi vì em đã vô tình làm anh thay đổi triết lý nhân sinh của mình.

- Em không vĩ đại như thế.

Một thứ gì đó ở anh khiến cô nhớ đến Trì Vĩnh, nhưng họ lại không giống nhau. Nếu ban đầu Trì Vĩnh cũng chân thành về thể giới nội tâm và quá khứ của mình như thế, có lẽ cô sẽ không như bây giờ. Trong sự chờ đợi của đàn bà, đàn ông hoặc trở thành anh hùng hoặc trở thành trộm cướp; trong nhu cầu của đàn ông, đàn bà hoặc trở thành hoàng hậu, hoặc trở thành gái điếm.

- Tiểu Liên, anh đã nói rất nhiều chuyện cho em biết rồi.

- Em biết, để em suy nghĩ đi, mai tính sau.

- Suy nghĩ của anh vẫn giống như những gì mà anh đã nói trong cuốn băng, không hề thay đổi.

Anh nắm tay cô, nhưng cô rút tay về, nói:

- Dick, em dọn dẹp cái đồng lộn xộn này rồi về.

Nói xong, cô dọn dẹp lại phòng khách, giống như căn phòng nhỏ của Trì Vĩnh từ rất lâu trước đây. Cô làm việc rất nhanh, nói năng rất ít, cái bóng cô chuyển động trước mặt Dick như một con bướm. Chưa đầy mười lăm phút sau, cô đứng thẳng lên, nói:

- Được rồi, sạch sẽ rồi. À đúng rồi, anh gỡ ảnh của em xuống đi, em không thích được cúng như thế, nếu anh thích em thì hãy đặt ảnh ở chỗ mà chỉ có mình anh nhìn thấy ấy, tốt nhất là để trong tim anh. Em còn pha cà phê, anh có thể uống rồi. Em đi đây, mai em sẽ gọi điện thoại cho anh.

Nói rồi, cô xách túi ra về.

Dick nói:

- Chờ một chút, anh còn một món quà mang từ Mỹ về tặng cho em.

Nói xong, anh lôi một cái túi giấy trong va li của mình ra, trong đó là hai cái hộp rất tinh xảo, đều là mỹ phẩm.

- Cảm ơn.

Cô vừa đưa tay ra nhận cái túi. Dick đã ôm chầm lấy cô rồi hôn cô. Cô không dám hôn lại anh, cái túi giấy vẫn bị cô cầm cứng trong tay.

Cuối cùng cô vẫn ra về.

Mùa thu luôn khiến người ta say mê, sắc thu càng khiến lòng người rung động.

Mấy ngày sau đó, Tiểu Liên dường như cố ý tránh mặt Dick.

Hôm đó, cô kết thúc bữa cơm với một khách hàng, một mình quay về nhà. Trước cửa nhà, cô thấy chiếc xe của anh đỗ ở đó. Cô ngồi vào xe, anh nói:

- Đi hóng gió với anh nhé!

Chiếc xe lao vút trên đường cao tốc, ánh đèn hai bên như dòng ngân hà đang rộng vòng tay khiến họ chỉ biết lặng im cảm nhận làn sóng ánh sáng kỳ diệu này. Để phá vỡ không khí ngưng đọng, cô kể rất nhiều chuyện buồn cười trong bữa cơm vừa nãy, nhưng dường như anh không chú tâm lắng nghe. Anh lái xe rất thuần thục, cứ như thể mọi tâm trạng dồn tích lâu ngày đều đã chuyển lên đôi bàn tay đang nắm chặt vô lăng của anh.

Anh lái xe về hướng Hồng Kiều, sau đó dừng lại bên một con đường nhỏ sát rừng cây. Cô cùng anh xuống xe, họ ngồi bên vệ đường. Sau khi ngồi xuống, Dick nói:

- Hai tuần này anh luôn nghĩ về chuyện của chúng ta, anh muốn gặp em, nhưng vì sao em lại sợ anh?

Cô không nói gì, chông chênh ngắm sao. Những vì sao trên bầu trời vùng ngoại ô nhiều hơn trên bầu trời thành phố rất nhiều, nhưng đối với cô thì vẫn ít, nó khiến cô nhớ lại những vì sao chợt sáng chợt tắt ở đảo Tần Hoàng, đôi mắt cô mở lớn, cho dù như thế, cô cũng không thể tìm thấy nhiều sao hơn.

Cô nói:

- Không phải em sợ anh, em cần bình tĩnh lại. Điều mà em lo lắng là anh đối với em cũng giống như đối với những người đàn bà khác, làm loại đàn bà như thế, bên ngoài thì có vẻ rất ngọt, nhưng thực ra lại rất đắng. Trong thế giới của hai người, thực ra đàn bà có rất ít quyền chủ động. Bất cứ chuyện đã chắc chắn nào cũng có thể thay đổi, bởi vậy em chỉ biết dựa vào đôi tay của chính mình để tạo dựng sự nghiệp. Hồi nhỏ, em nghĩ hai mươi lăm tuổi em sẽ kết hôn, giờ trải qua hai mươi lăm tuổi rồi, mới biết rằng hồi nhỏ mình đã nghĩ sai.

- Anh không phản đối sự nghiệp của em, anh ngược lại còn thấy tự hào về em.

- Em vẫn luôn hy vọng có một người giỏi giang như anh yêu em. Mặc dù em vùi đầu vào sự nghiệp, nhưng em cũng muốn có cơ hội để yêu thương bản thân mình! Nhưng cơ hội lấy đâu ra? Bây giờ sao? Em không tin, Dick, em không tin!

Cô nhìn anh đầy ý nghĩa, cơn gió buổi tối như khê than thở, giống như tiếng lòng cô lúc này. Anh nhìn sự kỳ lạ trong đáy mắt cô, đôi mắt tràn đầy ý thu, sâu thẳm và khó quên. Anh nhẹ nâng tay cô lên, các ngón tay của cô cho dù là xuân hạ thu đông, lúc nào cũng lạnh buốt, nhưng tay anh thì ấm áp, cô vừa chạm vào đã cảm giác như bị điện giật. Anh dùng đôi tay của mình để nhắc tay cô lên, như đang nâng niu một vật gì quý giá nhất cõi đời này.

- Tiểu Liên, em muốn nói gì, anh luôn là khán giả trung thành nhất. Lần đầu tiên gặp em, anh đã cảm thấy em có một vẻ đẹp khiến người ta rung động, đó không phải vẻ đẹp của son phấn, nó cần người ta phải lắng nghe mới nhận ra được. Em khác Đại Vân, em nho nhã, cao quý, khiêm tốn. Em có điều kiện để đa tình, nhưng em không làm như thế. Em tin tưởng vào đôi tay của em, nhưng tại sao lại không dám tin tưởng anh?

- Tin anh điều gì?

- Tin rằng anh yêu em, anh từng có những chuyện không hay, nhưng tình yêu vượt qua tất cả. Hơn nữa, nếu anh không yêu em, sao anh lại nói hết quá khứ của mình cho em nghe?

Bàn tay cô bị anh nắm chặt hơn, cô bật khóc.

- Nếu không có những quan niệm kinh doanh mà anh cho em, làm sao em có ngày hôm nay? Nhưng em vẫn sợ. Tình yêu giống như những cửa ải khó khăn nối tiếp nhau, đau khổ nhiều hơn niềm vui.

- Nhưng em không thể vì vậy mà cự tuyệt nó, cự tuyệt những người đến sau.

Nói xong, anh ôm cô vào lòng, sự xao động mãnh liệt khiến cô không biết phải làm thế nào. Cô ôm chặt lấy cổ anh, khiến anh cảm thấy cô giống như một món đồ sứ dễ vỡ. Cô dựa vào lòng anh, đó là hơi thở của Dick, thật quyến rũ, nhưng lại xa lạ, lại khiến cô say mê. Cô cảm thấy có một cơn sóng nóng bỏng trong tim mình, tình yêu của người đàn bà cảm thấy dịu dàng và hạnh phúc vô bờ. Anh hôn cô, cô cũng vội vã hôn anh, trái tim cô như được tái sinh. Vừa hôn cô vừa khê mở mắt ra, nhìn thấy bầu trời đỏ rực, và cả đôi mắt nắm chặt của anh.

Anh nói:

- Người sáng lập ra Tân giáo, Luther vốn tưởng mình là một người theo chủ nghĩa độc thân, cho tới khi ông gặp một nữ ni, mới phát hiện ra rằng mình còn biết yêu người khác. Tình yêu là tình cảm tự nhiên của con người, không ai có thể biết được mình có cần tình yêu hay không.

Sau đó họ đứng lên, đi vào rừng cây. Anh nói:

- Rừng cây này khiến anh nhớ tới rừng thông liễu ở Mỹ. Tháng trước, anh còn tới California, nhìn thấy cây thông liễu, cây thì khô, lá thì xanh, con người đứng cạnh cây trở nên thật nhỏ bé, chỉ như một góc nhỏ xíu. Chúng có tuổi đời hàng ngàn năm nhưng lại có thể khiến cho con người cảm thấy sức sống của cây. Lá xanh hướng lên trời, cây khô nhuộm hồng mặt đất, trong lòng anh vẫn luôn nhớ tới em. Khi đó anh mới thực sự phát hiện ra rằng mình yêu em. Thực ra phải cảm ơn chuyến về Mỹ này, ở đất nước không có em, nhìn thấy vợ chồng giáo sư và nhớ tới em, nhìn thấy những cây thông liễu cũng nhớ tới em, khiến anh biết được ý nghĩa thực sự của em với anh. Nếu không có chuyến đi một tháng đó, nói không chừng anh cũng không có cảm giác mãnh liệt đó.

Cô nhớ lại cây long thụ độc nhất vô nhị mà cô nhìn thấy ở miếu Khúc Phụ Khổng, những sợi dây leo quấn quanh gốc cây khô, giống như một con rồng uốn lượn, hướng dẫn viên du lịch địa phương nói đó là năm xưa Càn Long tựa người vào gốc cây mà thành. Cô cảm thấy thật thần kỳ, dây leo vào gốc cây, giống như đàn ông và đàn bà, chỉ có điều trong tình yêu, ai điu đỡ ai?

Anh lại nói một câu chuyện thật mà anh từng được nghe: Đó là một gia đình người Mỹ rất bình thường, hai mẹ con nương tựa vào nhau mà sống. Khi cô con gái được bốn tuổi, người bố phải nhập ngũ, bị phái sang Việt Nam và hy sinh trên chiến trường. Cô con gái bé nhỏ không có ấn tượng sâu sắc gì về người bố, người mẹ thường nhớ lại những chuyện cũ khi chị còn ở cạnh chồng, thường xuyên cho con gái xem ảnh của bố, cố gắng để người bố vẫn sống trong cuộc sống của hai mẹ con. Bố với mẹ từ nhỏ là thanh mai trúc mã, sau khi bố ra đi, chị không tái giá, cho tới khi bệnh tật cướp đi tính mạng của chị. Cô con gái trưởng thành,

khi sắp xếp lại di vật của mẹ thì phát hiện ra một bức thư giấu kín trong cái hộp, trong đó là bài thơ mà mẹ viết, khi cô đọc xong bài thơ đó mới hiểu lý do vì sao mẹ mình sống đơn thân mãi.

“Còn nhớ hôm đó, mượn xe mới của anh, em đâm lõm một lỗ, em tưởng anh sẽ giết chết em, nhưng anh không làm thế,

Còn nhớ hôm đó, em nhỏ đầy bánh dâu tây trên cái nệm mới của anh, em tưởng anh sẽ giết chết em, nhưng anh không làm thế,

Còn nhớ hôm đó, em quên nói với anh vũ hội phải mặc lễ phục, còn anh thì mặc quần bò, em tưởng anh sẽ bỏ em, nhưng anh không làm thế,

Đúng vậy, có nhiều việc anh không hề làm, mà anh bao dung cho em, yêu thương em, bảo vệ em, có rất nhiều việc em phải đền đáp lại anh, chờ anh từ Việt Nam trở về, nhưng anh đã không làm thế.”

Chỉ là những câu nói rất đơn giản, nhưng lại thể hiện một tình cảm sâu sắc. Đã từng đọc vô số bài thơ, nhưng bài thơ vô danh này lại khiến Dick xúc động nhất. Anh nói anh không cố ý học thuộc nó, nhưng bài thơ này cứ khắc mãi trong tim anh, cho tới khi đã tới Thượng Hải cũng vẫn như vậy.

Bài thơ này giờ đây cũng đã ở lại trong trái tim Tiểu Liên, chính tình yêu thủy chung của người mẹ đó đã khiến cô xúc động. Cuộc đời và tự nhiên như một giấc mộng, ai là chủ, ai là lính? Cô không biết. Nhưng cô tin, tình yêu là tài sản và khảo nghiệm của tất cả mọi người, có những thứ sẽ mất đi, nhưng tình cảm thì vẫn còn mãi mãi. Tự do rất đáng quý, thứ đáng quý hơn tự do là có thể lựa chọn giữ lại hoặc từ bỏ theo ý nguyện của trái tim mình. Cô tin rằng tình yêu xuất phát từ trái tim, bởi vậy nó tự do, nó khiến người ta càng thêm vui vẻ, mối quan hệ giữa hai người càng thêm hòa hợp.

Họ nắm tay nhau đi trong rừng cây, sự thân mật đó đối với cô từng quá đổi xa vời.

Những bông hoa quỳnh trắng muốt như ngọc phủ đầy mặt đất thần bí, họ lúc này như đang ngồi trên con thuyền ngập tràn hạnh phúc, cho dù chỉ là một cuộc hành trình ngắn ngủi.

Công việc của Chương Minh đã có sự phát triển rất lớn dưới sự chỉ đạo của Bạch Bình, không chỉ có mức lương hậu hĩnh mà còn được tiếp xúc với rất nhiều người nổi tiếng trong giới thiết kế. Hiện nay, anh đang độc lập bàn về kế hoạch thiết kế và chiến lược kinh doanh mẫu va li mới với công ty thiết kế lớn ở Hồng Kông.

Anh vẫn là chồng của Hùng Phong, là bố của đứa con trong tương lai, anh biết những ngày tháng làm người tình của Bạch Bình rồi cũng sẽ kết thúc, chỉ cần không nói cho Hùng Phong biết, thậm chí anh còn có thể mua được một căn nhà như kiểu “Vườn hoa quốc tế” ở Thượng Hải. Nhưng mọi thứ đều phải đặt dưới tiền đề là có mối quan hệ tốt với Bạch Bình, cuộc sống dựa dẫm của anh dần dần chỉ tập trung trên mối quan hệ này. Anh rời khỏi công ty cũ, cũng chẳng có lý do gì để về Thanh Đảo, đành liên lạc với Hùng Phong qua điện thoại.

Sau khi Chương Minh chia tay với tổng giám đốc của công ty thiết kế ở cổng khách sạn “Thượng Hải cũ” gần miếu Thành hoàng, bỗng dưng anh nhận được điện thoại của Hùng Phong. Cô nói cô đã ở trước cửa nhà anh.

Anh phi như bay về căn nhà mà anh thuê, nhìn thấy có hai bóng người đang chờ anh. Cái bụng nhô cao của cô khiến anh bỗng mất hết dũng khí đối mặt, và khiến anh kinh ngạc hơn là người đứng cạnh cô lúc này là Tiểu Liên.

Họ bước vào nhà, Tiểu Liên nói:

- Chương Minh, có lẽ anh thấy ngạc nhiên khi thấy em. Hôm trước, cô ấy tới Thượng Hải, nhưng sao anh không mở máy? Đêm hôm kia, cô ấy ở đây chờ anh cả đêm, nhưng anh không về nhà. Cô ấy chẳng biết đi đâu nên tới tìm em.

- Ngày trước lúc nghịch điện thoại của anh, em ghi số của Tiểu Liên vào. Cô ấy giữ em lại, bảo em ở nhà cô ấy. Chương Minh, anh còn nhớ không? Đây là lần thứ ba em mang thai con của anh, em luôn nói rằng mình phải sinh đứa con khó khăn lắm mới có được này. Nhưng từ khi em quay về, anh không về Thanh Đảo thăm em nữa. Em biết công việc của anh giờ tốt hơn trước rất nhiều rồi, cũng bận rộn lắm, nhưng anh

thực sự bận tới mức không bớt được chút thời gian về thăm mẹ con em sao? Chẳng lẽ cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ là đăng ký về mặt giấy tờ thôi sao? Em là vợ của anh hay là cái bóng của anh? Em không biết chút gì về hiện tại của anh, vì vậy em phải đích thân tới đây xem thế nào. Nếu hôm nay em không gọi điện thoại, có lẽ anh cũng không về, thế thì anh ở đâu? Em vốn tưởng rằng anh ở với Tiểu Liên cơ, không ngờ em lại hiểu lầm cả cô ấy. Nhưng cô ấy hoàn toàn không trách cứ gì em, ngược lại còn đối xử với em rất tốt. Em ở Thanh Đảo ăn uống tần tiện, chỉ muốn mua được một căn nhà bên bờ biển để sống với anh, hàng ngày nhìn ra biển, tâm nguyện này liệu có thực hiện được không?

- Đừng nói nữa. Hùng Phong, anh xin lỗi, anh vô trách nhiệm.

Thế giới của anh đã không còn sự lãng mạn nữa rồi.

- Nhưng giờ em sắp sinh con rồi, chẳng lẽ anh không nhận ra sao? Anh ở cạnh em được không? Em cũng không hỏi anh còn có người đàn bà nào khác không, chỉ cần anh hứa với em, cùng em trải qua giai đoạn khó khăn này, sau đó cùng em quay về, được không? – Hùng Phong gần như cầu khẩn.

- Anh... Ngày kia anh phải đi Hồng Kông công tác, giờ đang thiết kế sản phẩm chính của năm sau, phải mất hơn nửa tháng cơ. Anh thực sự không thể đi đâu được.

Anh nhìn gương mặt ngạc nhiên của Tiểu Liên. Cô từng rất yêu anh, nhưng giờ đây cô đang đứng trên lập trường của một người bạn để giúp anh.

- Thì ra là thế. Giờ anh tốt rồi, mặc vest cao cấp, phong độ ngời ngời, ngày nào cũng ra vào những chỗ sang trọng. Khi công việc của anh không như ý, em buồn phiền thay anh, khi công việc của anh thuận lợi, em lại càng buồn phiền hơn. Được rồi, chẳng có gì nữa. Tiểu Liên, chúng ta đi thôi.

- Hùng Phong, em sống ở chỗ Tiểu Liên sao?

- Đúng thế. Mai em về rồi. Em sẽ không tới tìm anh nữa đâu. Anh thay đổi hoàn toàn rồi, thay đổi sang một con người khác, năm ngoái khi anh hứa kết hôn với em chỉ là quyết định ích kỷ và nông nổi thôi, bởi vì khi đó anh không sống nổi ở Thượng Hải nữa, bởi vậy mới muốn trở về Thanh Đảo, giờ đây ở Thượng Hải có một người đàn bà giàu có giúp đỡ anh, anh bèn dính lấy Thượng Hải không chịu đi. Ngay từ đầu anh chỉ muốn thử với em thôi, em còn hết lần này tới lần khác mang thai cho anh! Ngày trước em quá hiền lành, thiếu quyết đoán, em thực sự thấy hối hận!

Hai người họ là hai người đàn bà từng ghen tuông với nhau, nhưng giờ đây lại đứng trước mặt anh khiến anh thấy hơi bối rối. Đàn bà có những lúc rất ích kỷ, khiến đàn ông cảm thấy tâm trí họ còn chưa trưởng thành, nhưng có những lúc vì tình yêu mà nảy sinh những tình cảm rất vô tư, khiến người đàn ông trước mắt họ tự thẹn với lòng mình. Tiểu Liên đối với Hùng Phong rất vô tư, Hùng Phong đối với Chương Minh cũng rất vô tư. Khi họ cho rằng sự bất hạnh vẫn không phải là nỗi bất hạnh lớn nhất, sau khi họ thấy ngày mai vẫn còn tia hy vọng, họ sẽ gạt hết mọi ghen tuông.

Hùng Phong thấy anh không nói gì, chỉ cúi thấp đầu thì cất bước đi. Cuối cùng anh cũng mở miệng gọi tên cô, cô dừng lại, chờ anh nói. Nhưng ngoại trừ sự yên tĩnh thì không còn gì khác. Hùng Phong thất vọng nhắm chặt mắt, rồi được Tiểu Liên dìu đi. Bước chân cô run rẩy nhưng dứt khoát, dứt khoát tới mức khiến anh không dám nghĩ gì.

Anh nhìn chiếc vé máy bay đi Hồng Kông trong cặp và tấm giấy thông hành khó khăn lắm mới kiếm được, đây là lần đầu tiên anh sang Hồng Kông. Hùng Phong chờ anh đã gần mười năm rồi, lẽ ra cô phải học được sự kiên cường hơn mới phải, để cô chờ thêm một lần nữa chắc cũng không sao. Anh đoán như thế và thấy trái tim mình dễ chịu hơn. Trong cái thành phố rộng lớn và lạnh lẽo nào, anh là một người tỉnh lẻ, chỉ có không ngừng làm việc thì anh mới có thể hơn người được.

Tối hôm đó, Tiểu Liên thức cả đêm để chăm sóc Hùng Phong. Cô cảm nhận được nỗi đau khổ sâu sắc của Hùng Phong, cô bảo Hùng Phong ngủ trên giường cô, còn mình thì ngủ gà ngủ gật trên xa lông. Nửa đêm, lúc vào thăm Hùng Phong cô mới biết cô ấy cũng không ngủ. Hùng Phong đang cố quên, nhưng lại không tài nào quên được.

Chương Minh về Thượng Hải sau hơn hai tuần công tác ở Hồng Kông. Nhưng trước đó, sau khi Hùng Phong sinh một bé gái ở Thanh Đảo, vì sức khỏe suy nhược và nguyên nhân tâm lý, cô bị băng huyết và qua đời vì

mất quá nhiều máu. Nhưng đứa trẻ thì đã giữ lại được, theo lời bác sĩ, tình hình nguy kịch này, tỷ lệ sống sót của đứa trẻ chỉ có hai mươi phần trăm.

Anh về Thượng Hải, nghe được cái tin đau đớn này, người đầu tiên anh nghĩ đến là Tiểu Liên.

Tiểu Liên từng rất hận Hùng Phong vì cướp mất tình yêu quý giá của mình, nhưng cô cũng rơi lệ vì sự si tình của cô ấy. Cô tới căn nhà nhỏ của Chương Minh, cô không còn nhớ những phút giây thân mật giữa hai người đã bị ký ức vùi sâu. Anh nằm thẫn thờ trên giường. Cô ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh giường nhìn khuôn mặt đau buồn của anh. Gương mặt anh tuần giờ nhăn nhúm vì đau khổ, sự ân hận dâng trào trong đáy mắt và đôi tay buông thõng khiến người ta thấy đau lòng.

Anh khóc, đau khổ vùi đầu vào hai đầu gối. Đây có lẽ là lần đầu tiên anh thực sự thấy đau khổ trong suốt mấy chục năm nay! Vì cuộc hôn nhân và tình yêu đã biến chất, vì anh không còn tìm lại được tình cảm thực sự và những năm tháng tươi đẹp của tuổi trẻ.

Tiểu Liên rất buồn về chuyện của Hùng Phong, nhưng đối diện với Chương Minh, cô lại không nhẫn tâm trách cứ anh. Tối hôm đó, cô không nói gì, chỉ bảo anh cứ khóc đi. Cô chỉ nói:

- Anh cứ coi em là bạn của anh, trước mặt bạn, mọi thứ đều có thể tha thứ được.

Cô hoàn toàn không biết chuyện giữa anh và Bạch Bình, cô và Bạch Bình cũng rất ít qua lại với nhau.

Khi bạn cười, cả thế giới cũng cười cùng bạn. Khi bạn khóc, chỉ có một mình bạn đang khóc. Chương Minh nghĩ vậy.

Vừa trải qua nỗi đau về cái chết của Hùng Phong, anh chỉ biết gửi gắm mọi hy vọng vào sự nghiệp. Nhưng giờ đây sự thật nhấn chìm lại một lần nữa bày ra trước mắt anh, anh phẫn nộ đứng lên, nói:

- Em muốn đá anh sao?

- Anh cũng có thể mua một phần cổ phần của công ty em, như thế chúng ta vẫn có thể liên kết với nhau. Nhưng anh có mua nổi không? Ngay từ đầu anh đã dựa vào em hết còn gì?

Chị cũng đứng lên, cốc trà hoa lan cố ý hươ đi hươ lại trước mắt anh, chiếc vòng tay mua ở Pháp như muốn nhảy ra khỏi bàn tay chị. Chị đã từng làm cho anh rất nhiều bánh hoa lan, pha trà hoa lan cũng là sở trường của chị, nhất là những ngày mùa hạ oi bức, cho thêm một ít mật ong vào những bông hoa lan đã phơi khô, dùng nước sôi để hãm rồi đặt trước mặt anh. Còn chị giờ đây chỉ uống một mình mà quên cho anh một cốc. Nói thật lòng, chị chán ghét ánh mắt nhu nhược và sự ỷ lại của anh.

- Chương Minh, anh có cái gì? Chỉ là một gương mặt đẹp trai và thân hình cao lớn. Cũng giống như gương mặt xinh đẹp và thân hình mảnh mai của đàn bà. Anh nghĩ lại xem, từ khi quen em, số tiền anh kiếm được có phải nhiều gấp mười lần số tiền trước kia anh có hay không? Không được một triệu thì cũng được một trăm nghìn, anh còn kêu ca gì nữa? Thôi đi! – Trong mắt chị bỗng hằn lên tia giận dữ.

Dựa vào cái gì? Nếu sớm hỏi mình dựa vào cái gì thì có lẽ anh đã không đi tới bước đường này. Anh hiểu thấu hết rồi, trong thế giới của hai người, họ đã thay đổi vị trí, anh trở thành đàn bà, còn chị biến thành đàn ông. Chị khồng chế anh, rồi lại ruồng rẫy anh, giống như một người đàn ông ruồng rẫy một người đàn bà, chuyện thiên kinh địa nghĩa, không cần phải khóc lóc.

Bạch Bình nhận được điện thoại của cô em họ Khổng Tình Nhiên.

- Chị Bạch, BCBG lại có mẫu váy mới rồi, em nhìn thấy trong bách hóa, đẹp lắm, chị mà mặc thì đẹp nhất. Mỹ phẩm của Estée Lauder cũng đang có hoạt động PR, chị có thể mang thẻ tích điểm đi để đổi một tuýp thuốc nhuộm tóc. Bạn em là cửa hàng trưởng của Feilajiameng, hôm nào bảo cậu ấy chọn cho chị mấy đôi giày kiểu dáng mới nhất nhá? Giày của hãng đó khác với giày của những nơi khác, đảm bảo chị đi sẽ dễ chịu và đẹp hơn nhiều. Em còn giúp chị làm thẻ Vip ở Thái Bình Dương và...

Trong mắt Bạch Bình, Khổng Tình Nhiên là một cô em họ rất đáng yêu, khéo nói, thích tiêu tiền, lại thời trang, trong việc ăn mặc, cô ấy luôn có nhiều điểm chung với chị. Họ thường cùng nhau đi dạo phố, Khổng Tình Nhiên là tham mưu mua đồ và là người xách túi cho chị. Đối với mối quan hệ đã qua của Khổng Tình Nhiên và Trì Vinh, Khổng Tình Nhiên giữ kín như bưng nên Bạch Bình không hay biết gì. Chị chỉ biết Khổng Tình Nhiên làm việc trong một công ty do người Đài Loan lập ra, thực ra Khổng Tình Nhiên từ sau

khi rời khỏi Trì Vinh, đã lâu lắm không có việc gì rồi. Cô ta không ngừng tìm bạn trai, dùng tiền của họ để mua những món đồ mà mình thích. Thu nhập của cô ta đều là khoản tiền kiếm được khi cùng chơi cổ phiếu với Trì Vinh trước kia. Cô ta là người thấy lợi là yêu, sau hơn một năm sống cùng Trì Vinh, biết thời kỳ hoàng kim của thị trường cổ phiếu đã hết bèn nhảy khỏi nơi đó, nhưng giàu có như Bạch Bình luôn là ước mơ của cô ta, bởi vậy nịnh nọt người chị họ của mình là điều không thể thiếu được.

Bạch Bình lại không thích cô em ruột Thanh Thủy của mình, Thanh Thủy là một cô gái hoàn toàn ngược lại với Khổng Tình Nhiên, tiết kiệm, thật thà, lại không biết lấy lòng Bạch Bình. Gần đây, cô ấy còn yêu một người đàn ông ngồi xe lăn, điều này khiến Bạch Bình cảm thấy mất mặt.

Hôm nay, Bạch Bình và Khổng Tình Nhiên cùng vào nhà hàng Thái của khách sạn Thụy Kim ăn cơm, hai người ăn những món ăn sang trọng ở đây. Bạch Bình nói với Khổng Tình Nhiên, mình đã đá Chương Minh rồi.

- Chị thực sự định đi Mỹ sao?

- Ủ. Nhưng điều chị thực sự lo lắng lúc này là công ty.

- Chị định để ai quản lý? – Khổng Tình Nhiên bỗng đứng nhìn chị mình chăm chăm, đôi khuyên tai thủy tinh màu vàng dường như sắp nhảy vào đĩa thức ăn.

Khổng Tình Nhiên thấy Bạch Bình còn ngập ngừng, thu hết dũng khí nói:

- Em có thể không? Em quản lý giúp chị cũng được. Em có thể bỏ công việc hiện tại. Chị em họ mình mấy chục năm nay, chị còn không tin em sao? Bố mẹ em cũng có thể đảm bảo.

Bạch Bình khựng lại, rồi lại lập tức trấn tĩnh.

- Chị Bạch, chị đừng thấy em còn nhỏ tuổi, học lực cũng không cao, nhưng em hiểu về quản lý! Quản lý chỉ là vừa quản, vừa lý. Em đi làm bao nhiêu năm, kiếm được không ít tiền, không có bản lĩnh thì sao kiếm được tiền? Có đến năm mươi phần trăm người giàu ở Trung Quốc chỉ mới tốt nghiệp tiểu học, điều đó chứng tỏ có bản lĩnh thì vẫn có thể kiếm tiền.

- Công ty này không phải của chị, mà là của chồng chị. Được rồi, nhưng mà em phải nhớ, những nhân viên cũ em không thể sa thải họ được, những việc em cần làm không phải chỉ có quản lý mà phải nghĩ cách làm thế nào để bán được công ty đi.

- Tại sao?

- Lần này chị đi Mỹ cũng không biết bao giờ mới quay lại. Em cứ nghe chị đi, cố gắng bán nó được giá một chút.

Khổng Tình Nhiên mặc dù hoàn toàn không hiểu trình tự bán công ty, nhưng cô ta vẫn tỏ ra rất tự tin, gạt đầu trấn an Bạch Bình, sau đó cắn miếng thịt lợn chua chua ngọt ngọt.

Mùa đông năm 2000

Đông dài ngày có cũng như không. Trông chờ một thoáng, ngỡ đông qua...

Đại Vân nói với Tiểu Liên rằng cô sắp đi Đức.

Trong căn nhà của Đại Vân, trong tiếng nhạc Under ground, cô nói:

- Năm ngoái vào giờ này tớ cũng nói với cậu là tớ muốn đi, giờ thì tớ thực sự đi rồi. Xin lỗi, tớ vẫn lén làm thủ tục, anh ấy là người mà tớ yêu nhất, tớ cho rằng anh ấy có cá tính, cũng có sức hút. Anh ấy có một công ty chocolate, tớ nhất định sẽ sang Đức trước Tết.

- Thế thì tớ chúc phúc cậu!

Nói xong, Tiểu Liên cảm thấy mình hơi buồn. Bi thương giống như một cái lồng bằng khói. Từ mùa thu năm ngoái, họ đã hợp tác với nhau như một cặp chị em. Trước khi quen Đại Vân, cô cảm thấy Đại Vân giống như một cánh diều trên bầu trời, chỉ biết hưởng thụ niềm vui, nhưng không ngờ cô còn biết chịu khổ, đầu óc linh hoạt, vô cùng thông minh, có thể xử lý rất tốt các mối quan hệ với khách hàng, luôn đáp ứng được yêu cầu của một lượng thực khách rất lớn.

- Một năm nay tớ đã hoàn thành cuốn tiểu thuyết Tâm hồn xinh đẹp, sắp xuất bản, không ngờ lúc nó được bán ra thị trường cũng là lúc tớ rời khỏi Thượng Hải. Tớ từng vui mừng điên cuồng khi tập tễn văn bản được với số lượng lớn, giờ đây, việc xuất bản cuốn tiểu thuyết này lại không khiến tớ vui mấy. Tớ chỉ thấy vui vẻ và phấn khích vì tình yêu mà tớ không thể chống đỡ nổi này, cho dù có phải vì nó mà từ bỏ sự nghiệp. Tớ luôn cho rằng sự nghiệp của tớ có liên quan đến tình yêu, không phải là tìm một người làm sách, thì cũng phải tìm một biên tập nổi tiếng, không ngờ tớ lại yêu một người làm sôcôla.

- Cậu vẫn luôn dùng cái lưới tình cảm để nắm bắt được sự âm áp trong nhân gian, tớ vui thay cho cậu. Nước Đức rất đẹp, cậu nhớ thường xuyên gửi thư cho tớ nhé!

Đại Vân gật đầu, nói:

- Khỏe lắm cậu có một nốt ruồi kia. Giờ tớ mới phát hiện ra, nó rất đẹp.

Tiểu Liên cười, chỉ có mẹ cô là từng phát hiện ra cái nốt ruồi đó. Cô nói:

- Trong một năm nay, tớ thực sự cảm ơn cậu, cậu không chỉ mang lại cho tớ nhiều khách hàng quen mà còn hoàn thiện danh tiếng và chế độ phục vụ của nhà hàng.

Cô luôn cảm thấy Đại Vân chăm sóc và giúp đỡ cô như một người chị em, chỉ tiếc là trong dòng sông cuộc đời, vai diễn của mọi người thường kết thúc rất nhanh chóng.

Đại Vân nói:

- Tớ cảm thấy cậu rất lương thiện, hơn nữa cậu cũng chẳng bao giờ nói về những chuyện trước đây. Gần một năm nay, tớ cũng học được rất nhiều, hơn nữa còn sống một cuộc sống có nguyên tắc, không còn giống như trước kia nữa. Tớ cảm thấy như thế này rất dễ chịu. Tớ cũng muốn những chuyện đặc biệt một chút, mặc dù nhà hàng không phải của tớ, nhưng ngoại trừ quyền sở hữu thì tớ cảm thấy nó đúng là của tớ.

Những câu nói của cô khiến Tiểu Liên cảm thấy họ giống như một câu chuyện cổ tích, những dư âm ngọt ngào và đẹp đẽ sẽ ở mãi trong lòng cô.

- Tớ và anh ấy đã hẹn nhau sẽ cùng tới khu rừng ở miền Bắc nước Mỹ để ngắm cây cao su già có tán là sum suê. Tương truyền là hơn sáu trăm năm trước, một vị hoàng tử đã treo cổ trên cây sắp chết, nhưng được một cô gái qua đường tốt bụng cứu sống, họ kết thành vợ chồng, kể kỷ niệm mối duyên tương ngộ của mình, họ trồng cái cây này. Giờ đây nó được coi như là “nguyệt lão”, bởi vì rất nhiều thanh niên nhét thư tình của họ vào hốc cây để mối duyên của họ mãi ở bên nhau.

- Cậu rất tin vào truyền thuyết?

- Bởi vì hiện thực quá tàn khốc nên phải tin vào truyền thuyết. Nhưng cuộc sống bây giờ cũng không quá tệ. Tớ thích viết tiểu thuyết, bởi vì như thế có thể giúp ngòi bút của tớ ghi lại những tưởng tượng và các câu chuyện cổ tích, có thể kết hợp giữa hiện thực và hư cấu. Tớ rất bi quan, thậm chí tớ cảm thấy chỉ có người bi quan mới có tư duy rõ ràng, nhưng tớ cũng rất lạc quan, có khả năng sáng tạo, biết cách hài lòng từ những sáng tạo đó.

Tiểu thuyết của Đại Vân rất sáng tạo và sâu sắc, câu chữ của cô càng ngày càng được mọi người chú ý, nhưng đúng lúc đó thì cô lại đi Đức. Cô từng có một cuộc sống khác người, ban ngày thì ngủ vùi, sống buông thả, hẹn hò với người tình, trang điểm lộng lẫy, nhưng cô biết trước rồi có ngày cô cũng quay lại với cuộc sống bình thường. Ở điểm này, Tiểu Liên có thể hiểu được cô, họ cũng giống nhau.

Sau khi biết Đại Vân sắp đi, Tiểu Liên thấy hơi buồn. Cô cho Lý Chung thay thế vị trí của Đại Vân, cũng may, rất nhiều quy trình và trình tự đã được Đại Vân xây dựng bằng một tác phong hiện đại và cung cách làm việc nghiêm túc, thế nên Lý Chung hoàn toàn có thể đảm nhiệm được công việc này. Lý Chung đưa ra hoạt động thúc đẩy việc bán thịt bê, loại thịt bê non kết hợp với tương Nhật Bản và trứng gà có thể cho ra một món ăn tuyệt vời, thu hút rất nhiều thực khách. Có lúc Đại Vân cũng bớt chút thời gian tới giúp đỡ.

Dick nói với cô, chia ly là một chuyện tất nhiên, chỉ cần tin rằng Đại Vân đang đi tìm hạnh phúc của riêng mình thì tâm trạng sẽ tốt hơn. Sự nghiệp của anh cũng có không ít thành công: thành công trong việc đăng ký tên miền, thành công trong việc đăng ký một loại thuốc mới, sắp sửa sản xuất một lượng lớn thuốc và

tung ra thị trường, anh dùng phương pháp quản lý hoàn mỹ và sức hút từ nhân cách của anh để tuyển dụng thêm một vài thực sĩ, khiến họ làm việc cho anh mà không kể đến thù lao.

Mùa đông rất lạnh lẽo, nhưng con người vẫn có thể tạo ra được cảm giác ấm áp. Cái nổi thê lương “bó gối ngồi trước đèn” của Bạch Cư Dị năm xưa có lẽ giờ đã xa vời lắm rồi.

Chớp mắt đã lại cuối tháng Mười hai. Khắp các phố phường là không khí của ngày Tết, lịch làm việc của Tiểu Liên cũng kín mít. Vừa mới kết thúc hoạt động marketing ột nhân hàng cô lại quay sang hoạt động marketing cho nhà hàng, cô dùng khoản tiền vốn kiếm được từ giao dịch quốc tế để thực hiện hoạt động quảng cáo trên ti vi mà báo đài cho nhà hàng của mình, khiến cho rất nhiều người tiêu dùng trẻ tuổi và thời thượng đều ghé qua dùng thử. Cô cũng đang tiến hành lên kế hoạch cho doanh nghiệp quốc hữu nọ, đã hoàn thành điều tra và đưa ra báo cáo kiến nghị khả thi, nếu bên kia đồng ý, trong đợt Tết Nguyên Đán này cô sẽ thực thi phương án kế hoạch khởi thảo của công ty Liên Pháp.

Tối hôm đó, Tiểu Liên vừa ăn cơm với một người bạn xong thì nhận được điện thoại của Dick, sau bữa cơm, cô tới nhà anh.

Phòng khách nhà anh đang phát bài Song of joy của Julio. Dick nói:

- Hôm nay là ngày 31 tháng 12, là ngày chúng ta quen nhau tròn một năm, anh ở đây chờ em mấy tiếng rồi. Có phải em ăn cơm cùng người khác không?

- Họ đều là tham mưu cho nghiệp vụ tư vấn của em, em rất cần những ý kiến và gợi ý của họ. Có lúc em cũng không phân biệt được công việc quan trọng hơn hay cuộc sống quan trọng hơn. – Cô nói, ngồi phịch xuống xa lông.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, nói:

- Anh không trách em. Một người nghe nhạc cũng hay lắm, có thể nghĩ rất nhiều chuyện. Anh nghĩ lại con đường mình đã đi một năm nay. Giờ này năm ngoái, em vẫn còn đi làm ở công ty, Đại Vân thì làm việc trong nhà hàng của em, anh thì vô đầu bút tai đi tìm các hạng mục, bây giờ hình như đã thay đổi rất nhiều.

- Đúng thế, em thật là may mắn vì đã quen anh! – Cô nói, dịu dàng dụi đầu vào ngực anh.

- Còn nữa không?

- Còn gì?

- Em yêu anh không?

Cô nhìn anh say đắm, anh đang ở rất gần cô, cô cũng quen và thích sự gần gũi này, nhưng cô vẫn không nói gì.

- Con gái phương Đông lúc nào cũng hàm súc. Nhưng anh yêu em, rất yêu, rất yêu em.

- Dick! – Cô khẽ gọi tên anh, nhưng lại không biết phải nói gì.

Người đàn ông vừa mới nói yêu cô, người đàn ông cùng vui buồn với sự vui buồn của cô khiến trái tim cô say đắm. Cô không quên được khiến trái tim cô say đắm. Cô không quên được nụ hôn và hơi ấm của anh, cho dù bao nhiêu uất ức, bao nhiêu nhung nhớ, chỉ cần họ chạm vào nhau, mọi thứ đều không còn quan trọng nữa, tình yêu luôn luôn mù quáng. Trong cái thành phố rộng lớn này, duy chỉ có vòng tay của anh là khiến cô bình an nhất, mặc dù cái cảm giác này nhanh chóng biến mất, nhưng càng như vậy, nó lại càng đáng quý.

Âm nhạc của Julio vẫn vang lên. Âm nhạc là một thứ rất độc đáo, các nhạc sĩ đều thể hiện tình cảm của mình trong tiếng nhạc, khiến âm nhạc cũng có sắc thái tình cảm, còn thính giả mỗi lần lắng nghe đều trải nghiệm tình cảm ở trong đó.

Bất giác, cô đã trải qua khoảnh khắc mười hai giờ đêm trong vòng tay anh.

Anh nói:

- Tối nay em có thể ở lại đây không?

Cô đồng ý, trong đôi mắt cô có một chút lửa tình. Cô gỡ sợi dây chuyền xuống rồi đi tắm, sau đó mặc một chiếc áo sơ mi nam mà Dick đưa cho cô. Lúc bước ra khỏi nhà tắm, mái tóc ướt sũng và cái cổ áo chưa cài hết khiến cô trông vô cùng dịu dàng và gợi cảm. Đã bao lâu rồi cô chưa làm tình? Dick là người tình mới của cô sao? Anh có làm tổn thương trái tim cô không? Cô không thể nghĩ nhiều như thế, cô rơi sâu vào trong sự nồng nhiệt của anh, cô cảm nhận được niềm vui khi được làm đàn bà. Động tác của anh chậm chạp, dịu dàng khiến cả người cô mềm nhũn, mắt cô mơ màng. Anh hỏi cô, nồng một chút hay sâu một chút, cô không trả lời, bởi vì cô không thể nào nói được.

Ngoài trời đổ mưa lớn. Cơn mưa rào rào bên ngoài khiến họ trở nên an tĩnh. Họ đón nhận một buổi lễ rửa tội trong những nụ hôn. Bàn tay cô nhẹ nhàng, làn da cô mát rượi, nhưng run rẩy. Cô nhắm chặt mắt. Hàng mi dài khiến anh không nhìn được, lại cúi xuống hôn. Sự thân mật tiếp theo đó là một niềm ngọt ngào. Sau khi kết thúc, anh vuốt mái tóc dài của cô, thở dài một tiếng hài lòng, còn cô nhớ lại con đường tình yêu của mình, bất giác hai hàng lệ thủy tinh lăn ra. Một cuộc làm tình trong đêm mưa gió khiến họ đều không thể nào coi thường tình yêu của nhau.

Bởi vì làm tình, có người trở nên giàu có, có người thì lún sâu vào tình cảm. Muốn dùng tình dục để trói buộc trái tim của người đàn ông, cuối cùng chỉ giữ lại một gương mặt tê dại. Cô không phải là không biết chuyện này, cô biết, cao trào của tình yêu mới dẫn tới cao trào của tình dục, cô cảm thấy Dick và cô đã vượt qua giai đoạn này. Nếu không đã từng làm hay chưa thì có gì khác nhau?

Dick không hỏi gì về việc đây không phải là lần đầu tiên của cô, và anh còn cảm thấy việc chất vấn như vậy thật nực cười. Thứ gọi là trong sáng không có nghĩa là chưa từng yêu và chưa từng làm tình, mà là hiểu về tình yêu, trân trọng tình yêu. Cô cũng biết, rất nhiều người đàn ông có quan niệm về tình yêu và tình dục giống nhau, tư tưởng phong kiến đã thâm căn cố đế trong đầu họ, bất chấp yêu cầu bản chất của tình yêu. Dick không phải người đàn ông như thế. Cô cảm thấy thật may mắn, cô luôn cho rằng yêu là một sự khảo nghiệm lâu dài, sự lãng mạn nhất thời chỉ là một bó hoa, hoa mặc dù rất thơm nhưng không thể giữ lâu. Nhưng đàn bà lại yêu sâu sắc sự lãng mạn.

Khi yêu một người đàn ông, việc tiếp xúc tình dục với anh ta là việc nên làm, không nên bị chỉ trích.

Trải qua sự chờ đợi dài đằng dặc, cuối cùng cô cũng cảm thấy cao trào của tình yêu, nó giống như một vùng trời mới khiến người ta say mê. Cương cứng và ẩm ướt, dịu dàng nhưng nồng nhiệt.

Sau đó, cô ngủ trong lòng anh, cô hỏi:

- Vì sao anh không hỏi quá khứ của em?

- Anh nghĩ chắc chắn ngày trước em cũng rất lãng mạn, anh ta không được ở cạnh em là vì anh ta không có phúc.

Tiểu Liên nghe vậy rồi bật cười, cô nhéo vai anh, đấm lên ngực anh, giống như một cô bé nghịch ngợm. Anh giống như một người anh, ôm chặt cô không buông, nói:

- Anh yêu em thì có thể không quan tâm đến quá khứ, em phải tin anh. – Anh đặt tay cô lên mặt mình, cô cảm thấy mặt anh đang nóng bừng, cô nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của anh. Cô rơi lệ, khuôn mặt cô ướt đẫm, anh hôn lên má cô, nước mắt của cô rơi lên mặt anh, nó mặn mặn, nhưng anh lại thấy ngọt. Cho dù tương lai có thể nào thì cô cảm thấy lúc này mình như được lấp thêm đôi cánh, cây cung trong tay đã bắn về phía ước mơ. Sự thận trọng và những hồi ức trước đây đem lại cho cô những đau đớn, nhưng giờ đây bị cô vứt lại sau lưng.

Trong lòng Tiểu Liên rất vui vẻ, bởi vì cô một lần nữa tìm thấy tình yêu trong tim mình. Đàn bà mà không có đàn ông thì giống như loài ốc không có vỏ. Đó là do một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng nói, và cô thấy điều này cũng rất chính xác. Tình yêu của họ là loại tình yêu bình thường nhất trong mọi tình yêu, nhưng nó cũng giống như các tình yêu khác trên thế gian này, có thể khiến hai trái tim bay bổng. Ánh mắt nhìn chăm chú chính là phương thức tốt nhất để giao tiếp giữa hai tâm hồn, phương pháp này sẽ vượt qua mọi trở ngại, mặc dù tương lai của họ vẫn còn vô định. Họ đều bận rộn, nhưng trái tim của họ lúc nào cũng ở bên nhau. Anh có bờ vai, có thể cho cô dựa vào, còn có lồng ngực, có thể bao trọn cô; cô có chính kiến, có thể đưa ra nhiều ý kiến, cô còn có sự dịu dàng, giống như trăng khuyết rồi sẽ có ngày tròn.

Nơi họ làm tình thường là ở nhà anh, nhưng cuối cùng cô vẫn sẽ về nhà, bởi vì cô vẫn sống cùng cha mẹ. Mặc dù cô đã mua nhà riêng, nhưng đó là nhà trả góp, phải tới mùa xuân năm sau mới được giao nhà. Dick mặc dù không hiểu mấy về lý do vì sao cô kiên quyết đòi về nhà, nhưng lần nào anh cũng đưa cô về. Thân thể cô sau khi làm tình với anh hình như mất đi trọng tâm, bởi vì cô vừa phải ở với Dick, lại phải quan tâm tới tâm trạng của bố mẹ mình, nên cô đành phải chịu vất vả.

Ở độ tuổi của họ, không có tình dục thì không thể tưởng tượng được. Nhưng cô không vì theo đuổi thứ tình dục hư huyền mà yêu, cũng không vì tiền mà làm tình, như thế là tự ngược đãi chính mình. Không gặp được người mình yêu, cô thà khép mình mãi mãi, nếu gặp được rồi thì chắc chắn cô sẽ không từ chối. Họ thích nghe những bản nhạc hay trong lúc làm tình, họ thử nhắm mắt, dùng xúc giác, vị giác và thính giác để làm đối phương vui và đạt đến cao trào. Chỉ có khi đó họ mới cảm nhận được sự hòa hợp như núi và biển, như trời và đất. Đó không chỉ là sự rung động của cơ thể, mà còn là sự hưởng thụ về tinh thần.

Kant từng nói, ý nguyện của con người là cảm tính, là tự do.

Cô thích được dựa sát vào lòng anh, để mình nắm chặt lấy anh từng giây từng phút. Cô hay lẩm bẩm một câu triết lý rất Trung Quốc: Trên thế giới này, chỉ những gì tôi biết mới có thể nói là nó tồn tại. Dick, chúng ta vốn là hai người khác nhau, nhưng tình yêu khiến chúng ta ở cạnh nhau.

- Đúng thế. Hồi nhỏ, khi em đọc phiên âm tiếng Trung, học cổ văn Trung Quốc, anh thì đang học từ đơn tiếng Anh và đọc Kinh thánh, khi em đang cầu xin Phật thì anh đang cầu nguyện với chúa Jesus, khi em đang chơi đá cầu thì anh cùng bạn bè chơi bóng ném.

- Anh nói những điều này để làm gì? – Cô xoa cảm anh, động tác dịu dàng tràn đầy tình yêu.

- Có duyên, có yêu, có em, có anh. – Anh càng ôm cô chặt hơn, sự tiếp xúc của hai làn da giống như một sự thành kính đối với sinh mạng. Ai nói rằng trong thế giới vật chất chỉ có sự phù du và xa cách? Tình yêu của họ giản đơn nhưng cũng đầy sâu sắc.

Cô để mặc đôi tay anh ôm siết những đường cong của mình, dịu dàng hôn mình, thế giới dường như đã biến thành màu hồng. Thì ra tình dục không chỉ là phát tiết, mà nó còn là một lời hứa mà ai đó dành ỉn. Cô chờ đợi sự gần gũi đầy kích thích của anh một lần nữa, cô âm thầm đỏ mặt, dang rộng cánh tay ra ôm anh vào lòng. Cuối cùng cô cũng học được cách chủ động ôm người đàn ông mình yêu, học cách dung hòa đau khổ và hạnh phúc. Cô không nhớ tới quá khứ, chỉ cần biết hiện tại, chỉ cần có Dick.

Chương Minh nói với Tiểu Liên rằng anh chuẩn bị đưa con gái Lộ Lộ về Giang Tây. Anh biết mình đã hại Hùng Phong, nhìn cô con gái mới được hai tháng tuổi, anh không biết làm thế nào cho đúng. Không có bầu sữa mẹ, Chương Minh đành cho con uống sữa bột, trong nhà anh vút đầy núm vú, tã lót. Cô con gái nhỏ bé và yếu ớt, vẫn còn chưa biết nói, chỉ biết chớp chớp mắt để thể hiện tâm trạng của mình. Nhìn mỗi lần cô bé vươn vai hay lắc đầu, trái tim anh đều đau nhói, mặc dù cảm thấy đứa bé đáng thương, nhưng anh có thể trở thành một người bố không? Mọi thứ đều không thể biết trước.

Lần cuối cùng họ gặp nhau là ở một nhà hàng Việt Nam ở Phố Đông.

Đồ ăn Việt Nam chịu ảnh hưởng nhiều từ đồ ăn kiểu Pháp, nhiều hải sản và rất ngon, gia vị đơn giản mà cuốn hút, một ly rượu nếp cẩm trong tay, đồ ăn ngon và thanh đạm ngào ngạt hương thơm bày ra trước mắt họ. Sau khi làm giám đốc thị trường, anh từng cảm thấy mình rất xứng đôi với cái không khí nho nhã này, anh đã quen dùng bữa trong môi trường này, quen với việc nói chuyện thật chậm bằng một giọng trầm. Giờ anh mới biết, những điều đó chỉ như một cảnh đẹp khi mình lái xe, vút cái đã biến mất.

- Lần này anh tới là để cảm ơn em, cho dù thế nào thì cũng cảm ơn em đã từng chăm sóc Hùng Phong. Ngoài ra, anh cũng cảm thấy em rất giỏi, công ty của em giờ đã có tiếng, em đã rất thành công rồi.

Hôm nay cô dùng màu mắt mới, cô thích anh khen cô xinh đẹp hơn là khen cô giỏi giang, nhưng những điều này cô chỉ có thể giấu trong tim. Cô nói:

- Anh định ở lại Giang Tây luôn hả?

Anh không gạt đầu, chỉ thêm chút gia vị vào đĩa thức ăn của mình.

Một lúc lâu sau, anh bảo cô kể cho anh nghe chuyện của cô, cô tự nhiên có cảm giác nhớ nhớ. Sau đó cô chậm rãi nói:

- Thực ra ngày trước em cũng có rất nhiều nghi vấn, em không biết vì sao, có lẽ chỉ là vì không tìm ra một điểm để đi. Năm xưa khi anh bỏ em lại, em chỉ có thể tiếp tục sự nghiệp của mình. Em ném trái nổi vất vả khi phải bắt đầu lại từ đầu, có lúc khó khăn khiến người ta thể hiện nhiều tiềm năng hơn, một họa sĩ từng nói, người nào không có ám ảnh thì khó phải là lập thể. Khi quay đầu lại nhìn, cảm thấy mặt biển năm xưa mình từng sợ thực ra chỉ là một con suối mà thôi. Em từng nghĩ sẽ đi tìm anh, nhưng em biết mình không có đủ lý do, bởi vậy chỉ có thể vùi đầu vào công việc. Khi mới mở công ty, trong vấn đề dùng người, em đã bị rất nhiều tổn thất, thậm chí em còn không dám tin vào người khác, nhưng sức mạnh của một người lại quá yếu ớt, em khi đó thực sự là rất hoảng sợ. Em hỏi bản thân, tại sao cuộc đời em lại cứ phải bắt đầu lại từ đầu mãi như thế? Không ai cho em đáp án, mọi việc đều do em tự tìm kiếm. Em không thể nói năng lực em lớn đến đâu, chỉ có thể nói mỗi bước đi của em đều có tìm lấy điểm cân bằng. Công việc của em không đơn thuần là vì tiền, tiền bạc có thể cho em một cuộc sống sung túc, có thể được người ta tôn trọng, nhưng anh cũng biết, em từng tôn trọng bao nhiêu người? Ví dụ, nhà hàng của em rất coi trọng trình tự công việc, có một vài người thấy khó chịu, thế là vào hai ngày nghỉ cuối tuần của mình, em dậy thật sớm, là người đầu tiên tới nhà hàng cho họ xem, khi đó họ mới chịu tin tưởng em. Muốn được người khác tin tưởng, không phải trước tiên hãy tin tưởng người ta, mà phải là hãy làm việc để người ta phải tin tưởng.

Anh cảm thấy chưa bao giờ họ có một cuộc trò chuyện lâu và ý nghĩa như thế, sự độ lượng trong lời nói và gương mặt điềm tĩnh của cô khiến cô trở thành một vị nữ thần trong mắt anh. Vừa cương nghị nhưng cũng rất mềm mại, nụ cười và cái so vai của cô, sự tự lập và thái độ ung dung của cô, sự điềm tĩnh và thản nhiên của cô đều tạo thành một Tiểu Liên hoàn toàn mới.

Ngày trước, cô dạy anh một câu nói: Your altitude depends on your attitude. Anh còn nhớ rất rõ ràng. Có một vài câu nói mà mãi mãi mà người ta không thể quên được, cho dù trải qua vinh nhục cả đời người.

- Chương Minh, em thấy rất lạ, vì sao trước đây anh lại không chăm sóc cho Hùng Phong, ở Thượng Hải rốt cuộc là anh bận cái gì? Chẳng nhẽ anh thực sự muốn mua một căn nhà mà đối xử với cô ấy như thế sao? Anh vì cô ấy mà bỏ rơi em, giờ đây anh vì cái gì mà bỏ rơi cô ấy? Chẳng lẽ là vì bản thân anh?

Anh không dám nói với cô về chuyện của Bạch Bình, tình dục có rất nhiều loại, có loại cao quý, có loại đê hèn, có loại giống như không khí sau khi đốt hương, có loại thì giống như bụi che mờ đôi mắt.

- Đừng hỏi nữa, được không?

Tiểu Liên thấy đau lòng.

Rời khỏi nhà hàng, chiếc taxi đi trên con đường Thế giới trong ánh đèn sáng chói, cô nói cô sắp nhận được xe mới. Anh ngồi một bên không gật đầu cũng chẳng nói gì. Anh bắt gặp nhìn cô, ánh mắt cô nhìn về phía trước nhưng lại khiến anh cảm thấy mỗi hồi ức đang bị cắt đứt. Bạch Bình khiến anh có cách nhìn khác với những đàn bà có tiền, nhưng đối diện với Tiểu Liên, anh lại cảm thấy cô không giống một người đàn bà có tiền. Anh cũng dần dần hiểu ra, cô không phải là người dùng tiền để đánh giá người khác.

Khi đi qua khách sạn Shangri-La, anh tức cảnh sinh tình, nói:

- Tiểu Liên, em còn nhớ không? Em từng đưa anh lên ban công ở tầng ba của khách sạn này ngắm bãi cát xinh đẹp của Thượng Hải. Anh khi đó mới thực sự là anh. Nhưng anh giờ đây đã không phải nữa rồi. Khi đó, anh chẳng có gì trong tay, nghèo rớt mùng tơi, thứ anh có chỉ là một cái khối đầu mà anh tưởng là rất tốt đẹp. Khi đó anh nghĩ mình sẽ làm một điều gì đó ở cái thành phố phồn hoa này, tốt nhất là có thể ổn định lại, em cũng biết đấy, anh đã từng rất cố gắng. Chỉ là đến cuối cùng anh phát hiện ra mình không còn là mình nữa. Anh càng ngày càng cảm thấy thành phố này không phải là con đường đúng mà anh nên đi. Nhưng anh cảm ơn em, chính em đã giúp anh hiểu rằng mình đang tìm kiếm cái gì.

- Là em hại anh. Nếu em không đưa anh đi ngắm bãi cát, nếu em không nói là em yêu anh cả khi tay trắng, nếu em không thức tỉnh nỗi đau trong lòng anh thì có lẽ anh đã sống tốt hơn bấy giờ rất nhiều.

- Không. Chính em đã mở đường cho anh, con đường sau đó là do anh tự đi, từ lâu đã không còn liên quan gì tới em, sao có thể nói là em hại anh được? Em đã giúp anh rất nhiều, chỉ là vì bản thân anh quá lãng

phí. Mấy hôm nay anh luôn nghĩ, nếu cái Tết đó cô ấy không về quên tìm anh, có lẽ anh và em vẫn còn ở bên nhau, có lẽ cô ấy đã không...

- Đừng nói nữa, Chương Minh. Em thực sự không nhẫn tâm nghe anh nói những điều “nếu” này. Thời gian không thể nào quay ngược lại, nếu nghĩ nhiều về nó thì chỉ hành hạ mình mà thôi.

- Tiểu Liên, em từng nói chúng ta có thể rút kim đồng hồ ra, nhưng lại không thể nào điều khiển thời gian. Chúng ta có thể làm những việc chúng ta muốn làm, nhưng không thể có những thứ mà chúng ta muốn có. Đây là nguyên tắc đối lập rất thần kỳ, đúng không?

- Ban đầu nguyên nhân lớn nhất khiến em yêu anh có lẽ chính là vì anh thường nói ra những câu em từng nói vào lúc em không ngờ nhất. Không ngờ, thói quen này của anh vẫn không thay đổi. Có lẽ đây là chỗ duy nhất chưa đổi của anh. – Cô nói khẽ. – Chương Minh, có lẽ anh không biết, em từng mang thai với anh, chính vào khi anh nói sẽ rời xa em. Hôm đó đối với em giống như là ngày tàn của thế giới, bởi vì em yêu đứa trẻ, nhưng em lại không thể có nó. Em từng nghĩ không kết hôn và có một đứa con ở cạnh em, trên con đường mùa xuân tràn ngập nắng, em đẩy chiếc xe nô thanh thảo tản bộ, làm một bà mẹ đơn thân thời thượng là điều kỳ diệu biết bao. Cho dù vì vậy kết thúc tuổi thanh xuân của mình cũng chẳng có gì đáng sợ. Anh đã cho em suy nghĩ đó, nhưng trong chớp mắt lại hủy diệt nó, còn ngăn ngủi hơn cả thời gian anh hút một điếu thuốc. Giờ đây em chỉ muốn nói với anh, anh buộc phải trân trọng những người bên cạnh anh, đối xử tốt với anh. Có thể họ không nói gì nhiều với anh, nhưng họ đều thật lòng với anh. Anh hiểu không?

Câu nói của cô khiến tâm trạng anh vô cùng phức tạp, chỉ biết lẳng lặng ngồi nhìn cô mà không nói được lời nào.

Niềm vui thường ngưng kết lại ở giây phút cuối cùng, thời gian luôn vô tình khiến người ta rơi vào vùng ký ức. Sau mấy năm bận rộn, anh cảm thấy giờ mình vẫn tầm thường như thế, giống như một chú chó bị người ta vứt bỏ, cùng lắm thì chỉ biết sủa nhiều hơn mấy con chó khác vài tiếng.

Cuối cùng của cuối cùng, cô cầm tay anh, đau lòng nói:

- Bắt tay đi. Anh phải chăm sóc tốt cho Lộ Lộ, để nó vui vẻ. Anh thấy nó trưởng thành rồi sẽ hiểu một người đàn bà trưởng thành như thế nào, chắc chắn là rất thú vị. Nếu có thể thì em thật lòng muốn làm mẹ nuôi của nó.

Anh cười chua chát:

- Ở Thượng Hải, mấy năm nay anh quen rất nhiều người, nhưng cuối cùng, chỉ có em là ở cạnh anh, anh thấy thật may mắn vì quen biết em.

Nhà thơ Herbard từng nói, một người bạn mà chúng ta không cầu mới là người bạn chân thành nhất.

“Rồi sẽ phải xa nhau. Cho dù tay siết chặt.” Tiểu Liên và Chương Minh đều biết, sau lần ly biệt này, có thể họ sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.

Tết đã đến gần.

Đại Vân đã đi Đức, cô kiên quyết không cho Tiểu Liên và Dick tới tiễn cô, ra đi vào ngày Tết có vẻ gì đó rất cô đơn, sân bay ngày Tết là một nơi đan xen giữa niềm vui và nỗi buồn, nhưng nó lại khiến cô kiên cường hơn. Trong tâm lý học, mùa đông là một mùa dễ khiến người ta u buồn, nhưng Tết lại là sự kết thúc của mùa đông, bản thân nó vốn là một tổ hợp rất kỳ diệu. Người biết sống có thể sống những ngày đông trong ý xuân ấm áp.

Đón Tết không còn là một nghi thức gì đó thần bí nữa, nó giờ đây là một kiểu tâm trạng, một kiểu tâm trạng rất vui vẻ. Tết là giàu có, là cùng nhau chúc mừng, là lúc trẻ con lớn thêm một tuổi. Cùng với thời gian, cảm nhận của con người cũng sâu sắc dần, niềm vui này trong xã hội ngày nay đã trở nên vô cùng đáng quý.

Trước khi Phương Thành ra đi, bà Tùng Lâm tới tiễn anh, anh ôm mẹ. Đây là lần đầu tiên hai mẹ con ôm nhau sau nhiều năm, anh cảm thấy sự kiên cường và run rẩy của bà, còn bà cảm thấy sự bất lực và nỗi buồn của anh.

Trong sân bay Narita đông đúc, ánh mặt trời chênh chếch chiếu vào khiến lòng người càng thêm lạnh, đó là cái lạnh lẽo rất khó gạt bỏ, có thể vào máy bay rồi sẽ dễ chịu hơn một chút. Đích đến của Phương Thành lần này là Heidelberg của Đức, anh nhận được lời mời của Hiệp hội Mỹ thuật Heidelberg Đức, tới đó thuyết trình về nghệ thuật ở mấy trường đại học, đồng thời cũng du lịch và cảm nhận về nghệ thuật, văn hóa Đức.

- Mẹ, mẹ về đi. Thị trường tranh nghệ thuật giờ rất tốt, con trai mẹ là người có chuyên môn lại có tư tưởng, sẽ không khiến mẹ thất vọng đâu.

- Nhớ phải giữ gìn sức khỏe nhé! Cũng đừng quên gọi điện thoại ẹ. – Bà lau nước mắt.

- Dạ vâng, nhưng mà mẹ, con vẫn nói câu nói đó, mẹ đừng sống ở nhà cô ấy nữa. Cô ấy sẽ kết hôn, sẽ có gia đình của mình. Nếu có thể thì mẹ hãy về Thượng Hải đi, đi tìm bố đi, tìm những bạn bè thân thích của mẹ ở Thượng Hải. Con luôn cảm thấy ở nơi này mẹ thật cô đơn.

- Phương Thành, con không cần phải lo ẹ, cứ lo cho con đi. Mẹ cảm thấy Nhật Bản rất hợp với mẹ, học trò của mẹ tôn trọng mẹ, mẹ có những theo đuổi của riêng mình. Còn về Các Bình, mẹ với nó hợp thì ở bên nhau, không hợp nữa thì chia tay. Không có gì đáng lo cả.

Phương Thành nắm bàn tay lạnh buốt của mẹ, sau đó quay người đi. Khi rời khỏi Thượng Hải, anh từ biệt người mà anh yêu, khi rời khỏi Tokyo, anh lại từ biệt mẹ của mình. Va li hành lý trong tay anh trở nên nặng nề quá đỗi, bước chân của anh cũng thật nặng nề. Ánh sáng trong sân bay tràn ngập sự mơ hồ và lạnh lẽo, anh thực sự muốn ngồi xuống, yên lặng vẽ một bức tranh, đặt tên là “Sân bay”. Bức tranh sẽ khiến những ai nhìn thấy nó đều phải cảm thấy chấn động, khi máy bay cất cánh, trong tim mỗi người đều có một xúc cảm khác nhau, nỗi đau của sự chia xa, niềm vui được đoàn tụ, sự bức bách của công việc, sự thay đổi của môi trường, cả hiện thực phức tạp.

Anh nhắc nhở bản thân, anh buộc phải học tập, vẽ tranh và cảm nhận không ngừng nghỉ, hãy nhân lúc thị trường nghệ thuật đang phát triển, có thể thu hoạch về mặt kinh tế, nhưng về chất lượng sáng tác lại không thể quá kém cỏi, như thế mới có thể sinh tồn được.

Anh cũng biết, càng tiến về phía trước một bước thì lại cách nhà càng xa. Nhưng nơi nào mới là nhà?

Mùa xuân năm 2001

Cầu vồng sau bão tuyết thường khiến người ta không dám tới gần. Nhưng con người vẫn hy vọng có ngày được khiêu vũ trên cầu vồng.

Các Bình và bà Tùng Lâm tới Thượng Hải, họ nói là tới đây chơi. Qua Tùng Lâm, Các Bình biết Phương Thành có một người phụ nữ ở Thượng Hải, bởi vậy muốn gặp Tiểu Liên, đó mới là mục đích thật sự của chuyến đi này.

Ban ngày, họ loanh quanh trên những con phố lớn của Thượng Hải, nhưng những gì họ nghĩ và cảm nhận trong lòng thì lại khác nhau. Các Bình chỉ thấy những người đàn ông, đàn bà trên đường, những kiến trúc hùng vĩ và ánh đèn neon chói mắt. Đối với cô mà nói, thứ vui nhất là có thể ăn được đồ ăn Nhật Bản chính tông ở những tiệm ăn trong thành phố này. Nhưng mỗi khi cô nhìn thấy cảnh tượng vào giờ tan tầm, rất nhiều người vì tranh nhau một chiếc taxi mà cãi nhau và những mảnh giấy rác bay trên đường thì cô lại lắc đầu. Nhưng đối với Tùng Lâm hơn 50 tuổi mà nói, bà lại phát hiện ra mọi người đã biết nói “xin lỗi”, bà nhìn thấy một hiện tượng rất nực cười, có người đứng ở ngã tư chờ đèn đỏ chuyển sang màu xanh, bà nhận ra trong lòng họ đều rất muốn đi qua, cho tới khi một người nước ngoài vượt đèn đỏ để sang đường thì những người khác cũng đi theo ông ta, hình như người nước ngoài đi trước chính là người thay họ nhận tội vậy. Tùng Lâm bắt đầu cảm thấy kinh ngạc với thành phố này, ngay cả những bà già trên phố cũng chải gọn gàng mái tóc mình. Bà cảm thấy đây đã không còn là thành phố gian khổ mà bà từng sống, không khí thời thượng của mọi người và những chiếc xe đắt tiền qua lại trên phố đã phá vỡ mọi ký ức của bà về thành phố này, nơi này đâu đâu cũng tràn ngập không khí giống như ở Tokyo, chỉ có điều tiết tấu chậm hơn Tokyo một chút.

Họ bước vào một trung tâm thương mại lớn, ở đại sảnh nơi này đang tổ chức một buổi biểu diễn model, Các Bình nhìn người mẫu duy nhất trên sân khấu, trong lòng chỉ có một chữ: Thường. Tùng Lâm nói với cô, đây là buổi triển lãm của một công ty va li, mà công việc kèm theo của Các Bình lần này chính là để xem ở Thượng Hải có sản phẩm nào phù hợp để cô nhập khẩu, thế là cô hỏi nhân viên ở đó:

- Ai là người phụ trách của các anh?

Nhờ sự phiên dịch của Tùng Lâm, nhân viên ở đó chỉ vào người phụ nữ trên sân khấu, nói:

- Chính là cô ấy.

- Cái gì? – Suýt chút nữa thì Các Bình đã chế giễu nhân viên, nói. – Cô ấy là gì?

- Cô ấy là Tổng giám đốc của công ty chúng tôi. Đây là danh thiếp.

Một lát sau, người mẫu trên sân khấu bước xuống, nhân viên vội vàng khoác một chiếc áo len lên đôi vai trần của cô, nói:

- Tổng giám đốc Khổng, có hai quý bà người Nhật muốn nói chuyện với cô.

Khổng Tình Nhiên mở lớn mắt nhìn hai người, trong lòng nghĩ, thì ra là đến bàn chuyện làm ăn, nhưng cô ta rất thích cảm giác được người ta chờ và mời mọc, thế là nói:

- Tôi là tổng giám đốc của công ty XX, hai người có việc gì không?

Lớp phấn dày bích trên mặt Khổng Tình Nhiên vừa mới cử động đã như bị vỡ ra, cô ta yếu điệu ngồi xuống. Trong lúc phiên dịch, Tùng Lâm không ngừng quan sát Khổng Tình Nhiên, bà cảm thấy đáng vẻ và sự kiêu ngạo của Khổng Tình Nhiên lúc này cứ như một cô bé con mặc quần áo của người lớn, rất nực cười.

Các Bình nói:

- Ở Nhật Bản, chưa bao giờ tôi thấy tổng giám đốc nào lại làm người mẫu luôn như thế này.

- Có gì không đúng đâu? Ở Nhật Bản có phải là phân công công việc rõ ràng lắm phải không? – Khổng Tình Nhiên hất cằm, kiêu ngạo trả lời.

Các Bình móc danh thiếp của mình ra đưa cho Khổng Tình Nhiên rồi nói:

- Chúng tôi đang tìm một nhà cung ứng có thể xuất khẩu sản phẩm sang Nhật.

- Vậy sao? – Khổng Tình Nhiên lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vàng đứng lên. – Chúng ta lên quầy bar trên lầu nói chuyện, tôi mời.

Các Bình nhìn bà Tùng Lâm, trong lòng bà thực ra không muốn, nhưng không tỏ thái độ gì.

Họ tới quầy bar đó. Khổng Tình Nhiên vẫn mặc bộ đồ diễn xuất bắt mắt, khiến mọi người đều nhìn cô ta một cách kỳ quái. Các Bình gọi một ly hồng trà, Tùng Lâm thì uống nước quả, còn Khổng Tình Nhiên thì gọi ly Margaret, vừa uống vừa say đắm nói kiệt tác của một bartender người Los Angeles dành tặng cho người tình của mình. Cô nhìn ly rượu trong tay, trong đó là gương mặt hóa trang rất đậm. Từ sau khi lên làm Tổng giám đốc, cái thói ham hư vinh của cô ta lại càng thêm nặng, ngoại trừ màn làm người mẫu trên sân khấu ban nãy, cô ta còn quay phim quảng cáo tuyên truyền cho sản phẩm của công ty.

Các Bình nói qua suy nghĩ và yêu cầu của mình, Khổng Tình Nhiên chỉ máy móc lắng nghe và ậm ừ vài câu, chưa chờ bà Tùng Lâm phiên dịch xong đã nói:

- Ngày mai tôi bảo trợ lý đến bàn chuyện cụ thể với hai người, rồi bảo cô ấy báo cáo lại với tôi, khi nào mọi người bàn chuyện tương đối rồi thì chờ tôi quyết định là được. Chuyến đi này của hai người có tìm thêm nhà cung ứng nào khác không?

- Thực ra tìm nhà cung ứng không phải là mục đích chính của chúng tôi. Chúng tôi chủ yếu là tìm một người.

- Ai vậy? Nam hay nữ? Cô nói cho tôi biết, tôi giao thiệp rộng lắm, quen quá nửa giới thượng lưu ở Thượng Hải, có khi người đó tôi cũng biết. Nhưng nếu các người muốn tìm một người không nổi tiếng thì tôi chịu không giúp được.

- Là một người phụ nữ tên Tiểu Liên. – Nói rồi, Các Bình lấy ảnh ra.

Tùng Lâm nhìn hành động của Các Bình, trong lòng thấy hơi hoang mang, bởi vì Các Bình chưa bao giờ nói mục đích chuyến đi của mình lần này là tìm Tiểu Liên. Các Bình nhìn Tùng Lâm đang ngỡ ngàng cạnh mình, nói bằng tiếng Nhật:

- Dì sao thế ạ?

- Sao con lại có ảnh? – Bà Tùng Lâm dùng tiếng Nhật hỏi lại.

Còn chưa kịp chờ Các Bình trả lời, Khổng Tình Nhiên đã vỗ bàn ngay:

- Người đàn bà này tôi quen lắm, cô ta là Tổng giám đốc công ty Liên Pháp, sống ở XXX, số di động XXX.

Thực ra bà Tùng Lâm không muốn phiên dịch, bà nhìn Khổng Tình Nhiên, có một cảm giác lạnh lẽo. Các Bình thấy bà Tùng Lâm không nói gì, nhưng biểu cảm và động tác của Khổng Tình Nhiên thì cô cũng đoán được ít nhiều, bèn nói với bà Tùng Lâm:

- Dì mau dịch đi. Chức trách của dì là phiên dịch mà! Nếu không dì việc gì phải cùng con tới đây?

- Cô ấy quen Tiểu Liên. – Tùng Lâm nói từng tiếng một.

- Thế thì dì nói với cô ấy, nếu có cách nào khiến Tiểu Liên sụp đổ, con hứa sẽ giao quyền đại lý ở Trung Quốc của công ty ta cho công ty cô ấy. – Các Bình nói thẳng.

Bà Tùng Lâm kinh ngạc rồi bắt đầu run rẩy, không biết phải mở miệng như thế nào, lưỡi bà như đã bị khóa chặt lại, trong lòng bắt đầu bất an, tờ giấy trong tay bị vò nát nhàu nhĩ. Cuối cùng bà vẫn nói:

- Cô Khổng, cô ấy nói...

Một ngày sao Tết âm lịch, Tiểu Liên muốn tới xem Lý Chúng quản lý như thế nào, bèn tới nhà hàng. Vừa mới bước vào sảnh nhà hàng, cô đã thấy Trì Vinh và một vài người bên cạnh anh ta. Họ ăn mì và canh sườn khoai tây, khói bốc nghi ngút. Cô đứng một lúc lâu, sợ mình nhìn nhầm, nhưng càng chớp mắt thì lại càng rõ ràng. Khi Trì Vinh ngẩng đầu lên cũng nhìn thấy cô, anh ta lập tức buông đũa, đứng lên, lại gần, đưa tay ra và nói:

- Chào em, lâu lắm không gặp em, em là bà chủ ở đây đúng không?

Tiểu Liên không đưa tay ra, khóa miệng cứng đờ. Cô nhìn anh một lát, trong túi của chiếc áo lê màu xanh đậm cài một cái bút, chân xỏ trong một đôi giày da trắng, trông giống như một gã thân sĩ rởm đời không hiểu gì về thời trang nhưng cố tỏ ra là mình hiểu.

Anh ta rút tay về, nói:

- Anh đưa vài người bạn đến đây, để anh giới thiệu cho.

Anh ta lại cúi lưng mỉm cười, cô cũng không tiện tỏ ra lạnh nhạt, bèn theo anh ta đi về phía đó. Anh ta đưa tới hai người, một là phóng viên của một tờ báo nào đó khá có tiếng, một người là bạn gái của phóng viên đó, làm việc ở một doanh nghiệp của Pháp mà họ nói là rất nổi tiếng. Tiểu Liên từng chào hỏi không ít khách hàng, bất kể họ tốt hay xấu, cô đều ứng phó rất tự nhiên, nhưng ngồi bên cạnh Trì Vinh, cô cảm thấy khó chịu. Anh ta hỏi xin danh thiếp của cô, cô nói nếu có việc gì thì có thể gọi điện thoại tới đây, họ sẽ báo lại cho cô. Cô nghĩ, cũng may là Đại Văn đi rồi, nếu không Đại Văn mà ở đây thì cục diện không biết sẽ biến thành thế nào?

Cô hỏi anh ta:

- Gần đây anh bận làm gì?

- Gần đây? Anh mở một công ty văn hóa, tổ chức diễn xuất, xuất bản sách.

- Không chơi cổ phiếu nữa à?

- Giờ đây tình hình không tốt lắm, còn phải điều chỉnh, nên không còn chơi nhiều nữa. Người Mỹ người ta cũng phải mất hai mươi lăm năm mới lên được hơn tám nghìn điểm, chúng ta còn phải chờ, chờ đợi công ty quản lý vốn vận hành tốt hơn, chờ các biện pháp hỗ trợ doanh nghiệp nhà nước, thị trường bây giờ đã có sự nhảy vọt về chất, sau này chắc chắn sẽ phát triển ổn định.

Anh ta còn muốn nói về kết luận của các chuyên gia cổ phiếu, nhưng bị ánh mắt khinh miệt của cô khiến cho ngậm miệng lại. Anh ta hỏi cô:

- Thế còn em?

- Mở một nhà hàng, làm buôn bán nhỏ, không tài giỏi được như anh, cũng không có khả năng hô mưa gọi gió như anh.

Anh đưa cho cô một điều thuốc, cô lắc đầu từ chối, anh kinh ngạc hỏi:

- Chẳng phải trước em vẫn hút thuốc trước mặt anh sao?

- Woa, thì ra hồi trước hai người thân nhau lắm hả? – Người phóng viên phát hiện ra một đề tài phỏng vấn, khiến Tiểu Liên thấy khó chịu trong lòng.

- Đúng thế, đúng thế. – Trì Vĩnh gật đầu như bả cùi rồi hút thuốc. Cô liếc nhìn tư thế của anh ta, chẳng khác gì với trước đây, nhưng trong lòng cô sớm đã không còn thấy hấp dẫn nữa rồi. Thậm chí, cô còn không hiểu sao ngày trước mình lại hy sinh tất cả để yêu con người này. Ngày trước, cô hy vọng thời gian dừng lại khi anh ta hút thuốc, giờ cô chỉ hận là mình không thể dập tắt điều thuốc đó, để anh ta đừng lãng phí thời gian.

Lúc này, qua cánh cửa kính, họ nhìn thấy một chiếc Volvo đậu lại trước cửa nhà hàng, sau đó là một người đàn ông cao lớn bước ra, bên trong cái áo jacket màu vàng cam là một cái áo len màu xám đậm. Anh vào cửa, thấy Tiểu Liên bèn lại gần nói:

- Tiểu Liên, em có khách hả?

Tiểu Liên đứng lên, nói:

- Dick, anh tới rồi à? Để em giới thiệu, đây là Trì Vĩnh.

Trì Vĩnh cũng đứng lên, bắt tay với Dick, sau đó dùng bàn tay cầm thuốc móc trong túi áo ra một tấm danh thiếp đưa cho Dick, Dick cũng đưa danh thiếp cho anh ta. Sau đó Tiểu Liên nói:

- Anh Trì, tôi có chút việc, xin phép, mọi người cứ tự nhiên.

Sau khi rời khỏi đó, cô dặn dò Lý Chung vài câu rồi đi với Dick.

Cho tới khi ngồi vào trong xe, cô mới có phần trấn tĩnh lại. Cô móc tấm danh thiếp của Trì Vĩnh ra, trên đó có in dòng chữ Tổng giám đốc và Cổ đông của công ty văn hóa Hồng Đồ, cô nhắm mắt lại, trong lòng dường như có một dự cảm không lành. Dick hỏi cô:

- Em sao thế? Hình như không bình tĩnh lắm? Cái người tên Trì Vĩnh đó hình như cứ nhìn em mãi, có phải anh ta từng tán tỉnh em không?

- Tán tỉnh em? Ha ha, thật là nực cười.

- Em vốn là người rất phóng khoáng cơ mà, sao bây giờ lại như đang né tránh điều gì đó.

- Thật không? – Xem ra cô vẫn chưa đủ trưởng thành, cô nói. – Đừng nói nữa. Em cho anh biết một chuyện, Phương Thành ly hôn rồi.

- Cái gã này, kết hôn dễ dàng rồi lại nhanh chóng vứt bỏ cô tiểu thư nhà giàu đó.

- Khi yêu, có thể coi vết sẹo trên mặt là cái lúm đồng tiền, sau khi kết hôn, có thể coi cái lúm đồng tiền là vết sẹo. Anh nghĩ xem, ngay cả nữ thần tình yêu Venus và thần hôn nhân Juneau trong thần thoại Hy Lạp còn không đội trời chung huống hồ là người phàm chúng ta. Thế nên em cho rằng, có tình yêu chưa chắc đã có hôn nhân, bởi vì cái trước thì là hư, còn cái sau mới là thật. Có hôn nhân, đương nhiên sẽ có tình, bởi vì sống lâu thì sinh tình, đương nhiên có thể là tình thân chứ không nhất định là tình yêu, bởi vậy mới có rất nhiều người héo mòn trong hôn nhân.

- Lý luận ở đâu thế?

- Lý luận của Tiểu Liên, nghiêm cấm ăn cắp bản quyền. Ha ha...

Bỗng dừng xe phanh gấp lại, tiếng cười của cô vụt tắt. Thì ra có một người tàn tật không biết ở đâu ra đi bằng qua đường. Các tài xế đều đang chờ anh ta, anh ta lê đôi chân nặng nề, giống như một người gù, khiến ai nhìn cũng phải đau lòng, cả cái ngã tư yên tĩnh lại. Tiểu Liên thần thờ nhìn hàng xe dài nối đuôi nhau chờ đợi người đàn ông tàn tật qua đường, bỗng dưng có một chiếc xe không dừng lại, suýt nữa thì khiến người đàn ông bị ngã. Cô cảm thấy sợ hãi thay người đó, cái cảm giác hốt hoảng đó mãi không tan biến, cô nhớ lại người từng ký hiệp ước với ma quỷ, ma quỷ cũng thích được nịnh bợ, không biết họ đã hủy bỏ hiệp ước hay chưa?

Hai tuần sau, một người bạn trong giới làm ăn tên Vương Châu Quyển đến tìm Tiểu Liên. Vương Châu Quyển làm việc ở một công ty mậu dịch hợp doanh, họ quen nhau qua sự giới thiệu của chị họ Tiểu Liên, chị họ cô đã giới thiệu rất nhiều khách hàng Đông Nam Á để lấy tiền hoa hồng.

Cô ấy tới văn phòng của Tiểu Liên, nói là có việc cần nhờ. Cô mở một quán rượu ở khu Bắc, nhưng tình hình kinh doanh không tốt lắm, nhà lại bị đột, cần phải cải tạo lại, nhưng hiện nay đang thiếu tiền nên đành mượn Tiểu Liên một chút để dùng tạm. Tiểu Liên luôn cảm ơn sự giúp đỡ của Vương Châu Quyển ngày trước, cô cũng muốn làm việc gì đó cho người bạn này. Giờ bạn gặp khó khăn, cô nên giúp đỡ. Vương Châu Quyển lại nói, cô làm kinh doanh đặc biệt, đó là làm ăn bằng nhãn hiệu của người ta, giống như người Mỹ mở McDonald, nhưng ai ngờ việc kinh doanh lại không tốt như dự đoán, cô lại ký hợp đồng năm năm với tổng công ty, giờ không thể rút ra giữa chừng được.

Vương Châu Quyển thấy Tiểu Liên còn đang suy nghĩ thì yêu cầu ình vay một trăm nghìn nhân dân tệ, lại nói là chắc chắn cô sẽ viết giấy nợ, đảm bảo là trả hết trong vòng một năm, và hỏi Tiểu Liên có phải đang nghi ngờ cô không. Cuối cùng, Tiểu Liên vẫn đồng ý, bảo cô ngày kia tới lấy chi phiếu. Vương Châu Quyển nói với cô tên công ty mẹ xong bèn rời rít cảm ơn cô rồi ra về.

Lẽ ra vay tiền là chuyện rất bình thường, nhưng thực tế đã khiến nhiều người trở thành “đứng vay tiền, quỳ đòi tiền”, nhưng Tiểu Liên không tin Vương Châu Quyển lại là người như thế.

Hôm hẹn lấy chi phiếu, Vương Châu Quyển xuất hiện ở văn phòng Tiểu Liên từ sớm. Khi cô nhận tám chi phiếu trong tay, nụ cười cô nở rạng rỡ. Lại rồi rít cảm ơn một hồi nữa, luôn miệng nói sau này sẽ giới thiệu khách cho nhà hàng của Tiểu Liên. Thực ra việc giao dịch giữa cô ta và Tiểu Liên càng ngày càng ít, bởi vì một vài khách hàng đã xây dựng mối quan hệ cố định với Tiểu Liên, nhưng cô vẫn chia chút phí hoa hồng cho Vương Châu Quyển.

Phải chờ Tiểu Liên nhắc nhở, Vương Châu Quyển mới viết giấy nợ, trên giấy nợ viết là vay tiền để duy trì hoạt động kinh doanh của quán rượu, thời hạn vay là một năm.

Tri Vinh gọi điện thoại, hy vọng được mời Tiểu Liên một bữa cơm. Cô không đồng ý, nói trừ phi một mình anh ta tới nhà hàng cô.

Một buổi tối một tuần sau đó, anh đến thật. Việc làm ăn của nhà hàng rất tốt, họ đành phải ngồi trong một gian của khu đồ ăn Nhật. Ngày trước khi còn ở bên nhau, Tiểu Liên không biết nấu nướng nhưng cũng ra sức thể hiện tay nghề trước mặt anh, giờ cô đã biết cách rang gà và làm sushi rất ngon, nhưng cô lại không có hứng thú thể hiện nữa. Cô hỏi anh có việc gì, anh nói mọi người đều là người trong giới làm ăn, có thể kết bạn với nhau, thì thoáng liên lạc để mở lối cho nhau đi. Sau đó anh ta cười, tiếng cười nghe thật xa lạ.

Cô nói:

- Tôi chẳng là gì của anh cả, tôi với anh không còn liên hệ gì nữa, sau này cũng thế. Lĩnh vực kinh doanh của tôi với anh cũng khác nhau. Anh làm về văn hóa, anh quen biên tập viên, phóng viên, nhà văn, người mẫu. Còn tôi làm về thương nghiệp, chỉ biết giao tiếp với thực khách, công ty nhập khẩu hay lãnh đạo các nhà xưởng, giữa chúng ta chẳng có con đường nào để mở cho nhau cả.

Anh ta châm thuốc, cau mày lại. Cô nhìn anh ta, trông đã già đi rất nhiều. Cô hầu như không dùng loại mỹ phẩm đắt đỏ nào, nhưng vì luôn tích cực đầu tư vào công việc nên giờ trông cô vẫn rất trẻ trung.

Phải có tới năm phút họ không nói gì với nhau. Cô nhớ lại trước kia, có lúc anh ta chỉ mãi mê xem VCD mà bỏ mặc cô, khiến cô lo sốt vó. Anh ta lúc nào cũng coi sự cuồng ngạo và kiêu hãnh là tự tin, nhưng lần này anh ta đành chịu lép vế. Thấy cô không nói gì, anh ta chỉ biết lắc đầu.

Cô nói:

- Lần này coi như tôi mời anh, sau này đừng có tới tìm tôi.
- Anh tiễn em về nhé?
- Ngồi trên cái Cadillac của anh hả? – Cô hỏi.
- Tiểu Liên, em vẫn còn nhớ sao? Chiếc xe đó là anh với em cùng đi xem.

Anh ta đặt tay lên đùi cô, định làm một động tác thật gợi tình. Cô không nói gì, rồi đứng lên nói:

- Anh muốn tìm ai thì đi tìm người đó đi. Tạm biệt.

Sau đó, cô thay giày rồi rời khỏi căn phòng. Cô biết quan hệ xã hội quyết định chất lượng cuộc sống của con người, anh ta là người thiếu cái gì thì giả vờ là mình có thứ đó, thế nên cô không muốn có bất cứ quan hệ gì với Trì Vĩnh, cho dù là lúc nào và ở nơi nào.

Một tuần sau, Tiểu Liên nhận được một bức thư chuyển phát nhanh của Vương Châu Quyến, trong thư nói, quán rượu của cô ta phá sản rồi, bởi vậy không thể nào trả nợ được, đồng thời gửi theo một bản phô tô công chứng chứng nhận phá sản của tòa án, ý là không thể nào trả được khoản nợ. Cô nghe như sét đánh bên tai, sao có thể như thế được? Cô gọi điện cho Vương Châu Quyến, nhưng đồng nghiệp của Vương Châu Quyến nói cô ta vừa xin nghỉ phép rồi. Tiểu Liên cầm tờ giấy ghi nợ ra, chẳng nhẽ thực sự vì phá sản nên nó trở nên vô dụng rồi hay sao?

Cô nói chuyện này cho Dick nghe, anh nói chắc chắn trong đó có gì đó mờ ám.

Cuối tháng ba, hoạt động bán hàng của một nhãn hàng thuốc lá của công ty Liên Pháp tổ chức rất thành công. Cô rất cảm ơn những cô gái ngoài hai mươi tuổi đã làm việc rất nghiêm túc. Đương nhiên, cô cũng là người chị tri tâm của họ, cùng họ trò chuyện về tình yêu và cuộc sống. Cô thích nhất một cô gái tên Tuyết Phi, vẫn đang học năm thứ nhất đại học, mẹ cô vừa giới thiệu cho cô một người Hồng Kông, người ta rất thích cô và đã xây dựng mối quan hệ tình yêu. Khi nói chuyện, chất giọng của cô rất cuốn hút, gương mặt còn vương nét trẻ con, mặc dù một tháng mới gặp người Hồng Kông kia một lần, nhưng cô vẫn rất ngoan ngoãn, giữ gìn bản thân.

Một lần, Tiểu Liên mời những cô gái này đi ăn, họ cùng ly chúc mừng, vô cùng vui vẻ. Cô cảm ơn họ đã làm việc giúp cô vào lúc rảnh rỗi, và hy vọng hai bên sẽ tiếp tục hợp tác.

Tuyết Phi nói:

- Chị Tiểu Liên, chị biết không? Bọn em không thể hợp tác với chị được nữa.
- Đúng thế, bọn em không thể vi phạm hợp đồng được. – Một cô gái khác mặt đỏ hồng làm ra vẻ nghiêm túc nói.

Tiểu Liên không hiểu họ ký hợp đồng với ai, bèn hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì?
- Gần đây có một người đàn ông tới tìm bọn em, anh ấy mở công ty văn hóa, nói là dạo này đang có cuộc thi tìm kiếm ngôi sao mới trên tivi do công ty anh ấy tổ chức, các người mẫu ký hợp đồng với công ty anh ấy đều có thể tham gia và có cơ hội nổi tiếng. Bọn em tới văn phòng của họ rồi, thấy rất nhiều ảnh của các ngôi sao và một studio rất chuẩn, anh ấy với nhiếp ảnh gia nói mấy đứa bọn em vừa xinh đẹp vừa thông minh, rất có tiền đồ phát triển. Nhiếp ảnh gia còn chụp cho chúng em mấy tấm ảnh.
- Người đó tên là gì?
- Tên là Trì Vĩnh, nói là bạn thân của chị, công ty của anh ấy là Công ty văn hóa Hồng Đồ. – Một cô gái khác tranh trả lời.

Tuyết Phi nói tiếp:

- Bọn em hy vọng có thể trở thành người mẫu của công ty anh ấy, như thế thì sẽ được huấn luyện chính quy và được quay quảng cáo, thậm chí còn có cơ hội đóng phim, bọn em vẫn luôn mơ ước được làm nghề này. Anh ấy bảo mỗi người bọn em trả trước bốn nghìn năm trăm tệ tiền bảo đảm và hai nghìn tệ tiền chụp ảnh.

- Bọn em trả chưa?

- Bọn em đều trả rồi.

- Thật sao? Sao các em lại dễ dàng tin lời anh ta thế?

- Công ty của anh ấy làm việc rất nghiêm túc, tiếng phổ thông của anh ấy cũng rất chuẩn, còn nói mấy câu tiếng Anh với tiếng Nhật nữa, xem ra có vẻ là người có văn hóa. Mấy chị người mẫu còn giới thiệu với bọn em. Tóm lại, anh ấy là người sẽ giúp bọn em nổi tiếng. Bọn em có gì phải nghi ngờ nữa chứ? – Tuyết Phi vừa nhai miếng thịt trong miệng một cách ngon lành vừa nói lên suy nghĩ của mình.

- Trên hợp đồng của các em viết thế nào?

- Trên đó viết bọn em sẽ trở thành người mẫu hợp đồng của Công ty văn hóa Hồng Đồ, sau này sẽ được bồi dưỡng có hệ thống và có cơ hội biểu diễn.

- Nói cụ thể hơn chút.

- Chẳng còn gì nữa, trên hợp đồng chỉ ghi mấy chữ đó thôi. – Cô gái đỏ mặt nói. – Nhưng anh ấy hứa sẽ thông báo cho bọn em nội dung bồi dưỡng, ví dụ: tập thể dục, thanh nhạc, rồi cả đàn piano nữa, nửa năm sau còn đóng quảng cáo, thậm chí là có cơ hội đóng phim.

- Hứa? Sao những gì anh ta nói bọn em không nghi ngờ chút gì vậy?

- Anh ấy chẳng phải là bạn thân của chị sao? Anh ấy còn cho bọn em xem ảnh của hai người. Mùa hè năm kia chụp ở Thanh Đảo, anh ấy nói chị tới đó thăm anh ấy.

Tiểu Liên buông đôi dũa trong tay xuống. Ha ha, thì ra lại có một việc thú vị như thế! Bức ảnh đó họ chụp khi ở sân bay Thanh Đảo, vì cô ép là phải giữ lại một kỷ niệm giữa hai người nên mới chụp, không ngờ giờ đây nó lại là công cụ để anh ta lợi dụng những người không biết chuyện. Cô nhìn những cô gái đang tuổi thanh xuân hừng hực sức sống, bất giác có cảm giác thương hại. Kinh nghiệm của họ quá ít, dễ dàng vì cái đẹp trong thế giới tưởng tượng của mình mà quên mất một mặt đen tối của cuộc sống.

Bữa cơm mở đầu vui vẻ nhưng lại kết thúc trong nỗi buồn. Tiểu Liên không dám dấn kích vào lòng tích cực đang dâng cao của các cô gái, nhưng lại không tránh khỏi cảm giác sợ hãi và căng thẳng. Trái tim còn chưa chín chắn của họ sao có thể đối diện với những dấn kích nặng nề như thế? Lẽ ra họ phải học đại học thật chăm chỉ, nhưng giờ đây lại rơi vào một thế giới xanh xanh đỏ đỏ đầy bất trắc, sao có thể yêu cầu họ đừng đánh mất phương hướng?

Lúc chia tay, Tuyết Phi vẫn còn rất vui vẻ, có thể cô ấy sẽ ghi lại tâm trạng của mình lúc này vào nhật ký. Vẻ đẹp sinh động của cô gái trẻ tuổi như một đòn đánh mạnh vào trái tim đã không còn trẻ trung của Tiểu Liên. Dõi theo bóng dáng họ vừa đi vừa cười, ngay cả cơn gió mùa xuân cũng mím cười.

Cô nhớ tới Dick, bèn gọi anh. Anh nói mình đang trong một quán rượu ở trung tâm thành phố, cô tới đó. Vừa bước vào quán, bóng tối đã khiến cô không thể phân biệt được phương hướng, cũng không tìm nổi Dick. Cô ngồi xuống một chỗ, nhìn rất nhiều người. Ba cô gái ngồi vây quanh một anh chàng da đen cao lớn và nói chuyện bằng tiếng Trung xen lẫn tiếng Anh, sau đó họ lần lượt khiêu vũ với anh ta, những động tác uốn éo vô cùng khoa trương; một người đàn ông trẻ tuổi trông có vẻ là người Trung Á ngồi với một cô gái Trung Quốc xinh đẹp và trò chuyện vui vẻ, hình như đang làm trắc nghiệm tâm lý, hai người ban đầu ngồi đối diện với nhau, cuối cùng thì ngồi sát vào nhau; còn có một đôi nam nữ đang mãi miết hôn nhau mà quên hết tất cả, tiếng nhạc khiến họ càng thêm hưng phấn, càng quên mất mình đang ở chỗ đông người.

Cô còn nhìn thấy một cặp tình nhân nước ngoài ngồi đối diện. Người nam đặt tay lên tay người nữ, họ yên lặng nhưng sâu sắc. Cô gái đó rất xinh đẹp, hầu hết đều là cô ấy thao thao bất tuyệt, chàng trai chỉ mím cười nhìn cô, bằng một ánh mắt rất hiền hòa. Sau đó, họ khiêu vũ, Tiểu Liên nhìn họ; cô không còn muốn nhìn ai nữa, bởi vì từng động tác tay hay cái nhấc chân của họ đều thể hiện sự quan tâm của chàng trai

dành cho cô gái và sự ngưỡng mộ của cô gái dành cho chàng trai. Ở quán bar hầu như mọi người đều điên cuồng này mà vẫn còn một cảnh tượng xúc động như thế.

- Thưa cô, tôi có thể mời cô khiêu vũ được không?

Cô ngẩng đầu, thì ra là Dick. Cô mỉm cười nói:

- Dick, anh từ dưới đất chui lên hả?

Anh nói anh tới đây gặp một người bạn. Sau đó giới thiệu cô với mấy người nhưng Tiểu Liên đều không nhớ, chỉ có một người Argentina để mái tóc rất kì quái là cô không quên. Anh ta vừa gặp Tiểu Liên đã nói, Argentina là quốc gia có nhiều ngày lễ tết nhất trên thế giới. Quán bar quý mị này tràn đầy ánh đèn và mùi mồ hôi, mùi thuốc lá, cả mùi của sắc tình.

Nhìn Dick đang chơi vui vẻ, cô muốn nói với anh về chuyện ban nãy, nhưng lại chẳng còn tâm trạng. Có lúc, cô cảm thấy mình có khoảng cách với anh. Cô nhìn ra xung quanh, nơi này rất thích hợp để phát tiết và thả lỏng mình, thích hợp cho những kẻ tự sướng giải phóng năng lượng khi đã chán ghét thế giới bên ngoài. Âm nhạc là loại nhạc rock nặng, tiếng trống như nã vào tai, nhưng Tiểu Liên lại muốn rời khỏi đây như một kẻ điên. Hồi tốt nghiệp đại học, cô cũng rất thích tới bar, trang điểm như một con bướm xinh đẹp, uống bia, ngồi trong bar trò chuyện với những người bạn của mình tới khi trời sáng. Khi đó, cô cho rằng đây là ý nghĩa của tuổi trẻ, tiếp nhận, nắm giữ và hưởng thụ tất cả mọi niềm vui, khoái cảm hiện có. Một người thích quán bar từng nói anh ta ghét và sợ ánh sáng mặt trời, nhưng năm hai mươi bảy tuổi, Tiểu Liên ngồi trong một góc quán bar lại khao khát được nhìn thấy ánh sáng chói chang của mặt trời, cảm thấy mình không thể hòa nhập được với nơi đây.

Có lẽ người ta già rồi thì sẽ thích ánh nắng, người không già không thích ánh nắng.

Dick nhận ra Tiểu Liên không vui nên đề nghị đi khỏi nơi này.

Cô nghiêng người ngồi vào trong xe của anh, ánh đèn chuyển động ngoài cửa sổ bỗng dừng như nín lại linh hồn cô. Cô đã hoàn toàn tin tưởng anh, giống như sau khi đi qua một con đường nhỏ tối tăm, về phía cuối con đường nhìn thấy ánh sáng chói lòa. Tình yêu của rất nhiều người đã không còn nổi sóng, họ chờ đợi trong ký ức, rồi quên đi trong chờ đợi, cuối cùng còn không rơi nổi một giọt nước mắt. Trong ô tô mở bài It's all in the back to me now của Celine Dion, cô nhớ trong MV đó, Celine mặc một chiếc váy dài thắt eo rất cổ điển, trong tòa biệt thự mê mông, chạy khắp nơi để tình yêu với người đàn ông đi xe máy. Cô biết, giữa nam và nữ một khi đã nảy sinh mối quan hệ two be one thì người không buông tay được chính là phụ nữ. Tiểu Liên lại một lần nữa bước chân đi, lại bước về phía nỗi đau vô cùng, nhưng đó là do cô lựa chọn. Sự nghiệp thành công nhưng vẫn khiến cô thấy cô độc, cô không muốn có một tình cảm nồng ấm tới đau đớn, nhưng không ngờ mình lại say mê Dick.

Cô nói:

- Dick, đưa em về nhà đi.

- Không tới chỗ em một lát sao?

- Em hơi mệt. – Cô nói.

Vừa nghĩ tới bọn Tuyết Phi lòng cô đã rối bời, chẳng còn chút vui vẻ nào.

Nhưng sau khi chia tay anh, cô bắt đầu thấy nhớ anh, hối hận vì mình đã không nói chuyện đó cho anh biết, cô cảm thấy thật trống rỗng, muốn tìm một người để tâm sự. Trong lòng dường như thiếu một thứ gì đó.

Đây chính là hạnh phúc của cô! Dục vọng sinh ra đau khổ, Đạt Ma từng nói: “Vô dục tất vô ưu”. Cô hết lần này tới lần khác nếm trải cảm giác bất an của mình, khó khăn như phải xỏ kim trong bóng tối. Tình yêu có vị đắng, nhưng nếu đắng chất mười phần có thể đổi lại nửa phần ngọt ngào, cô cũng sẵn sàng nhảy vào lửa để tìm.

Mấy ngày sau đó không có nhiệm vụ PR nào khác, Tiểu Liên tính toán lại thù lao cho Tuyết Phi rồi từ biệt họ, nếu có công việc mới, những cô gái ngây thơ như họ liệu có làm việc cho cô không? Cô lo lắng, phần nộ nhưng bất lực, không biết mình có nên giúp đỡ họ không, có giúp được họ không.

Tuyết Phi vẫn giữ liên lạc với Tiểu Liên, cô luôn kích động nói rằng họ đã học lớp hình thể ở nhà văn hóa, Trì Vĩnh cũng có mặt. Nghĩ tới cảnh tượng anh ta nhìn bọn họ là Tiểu Liên lại thấy dạ dày mình cuộn lên đầy khó chịu.

Cô thấy hơi bức bối, Dick thì bận công việc của mình, cô nói chuyện Tuyết Phi cho anh nghe, anh chẳng nói năng gì. Cô lại muốn tìm Vương Châu Quyển để hỏi về chuyện trả tiền, nhưng cô ta đổi số di động, người ở văn phòng thì nói cô ta đã xin nghỉ việc rồi. Dick bảo cô hãy thường xuyên liên lạc với Tuyết Phi, chuyện của Vương Châu Quyển cứ để anh xử lý. Hai chuyện này đến hầu như một lúc khiến Tiểu Liên thấy thấp thỏm không yên. Tại sao lại trùng hợp như vậy? Lẽ nào đều có liên quan đến Trì Vĩnh?

Cô gọi điện cho Trì Vĩnh, anh ta nói:

- Anh đang lái xe, hơn nữa anh không ở Thượng Hải, có chuyện gì có thể tìm luật sư của anh.
- Vẫn là cô luật sư Chu đó sao?
- Đúng thế. Chị ấy là cố vấn pháp luật thường niên của anh.

Tiểu Liên lập tức cúp máy, cô không muốn nói chuyện với loại người vô lại như anh ta nữa.

Cô tới ban công nhà Dick để tưới nước cho hoa, những đóa hoa có linh hồn ấy sống thật nhẹ nhàng, hoa đình hương màu tím nhạt, hoa cẩm tú cầu tròn xoe, hoa bồ công anh xoay nhẹ trong gió, cả loài hoa bách hợp trắng muốt như thiên thần.

Tiểu Liên không ngờ được rằng sau khi Vương Châu Quyển vay được một trăm nghìn tệ và biến mất thì trên cửa văn phòng mình lại bị dán thông báo khởi tố của tòa án. Cô tới tòa nhận được đơn khởi tố của công ty va li XX, tố cáo công ty Liên Pháp nuốt mất hai trăm nghìn nhân dân tệ, sửa lại chi phiếu. Tiểu Liên không hiểu chuyện gì xảy ra, mà người tố cáo lại là Khổng Tình Nhiên, nhất thời khiến Tiểu Liên hiểu một phần nguyên nhân gần đây Trì Vĩnh thường tới tìm cô.

Trong đơn tố cáo viết: “Ngày 5 tháng 4 năm 2001, công ty va li XX cho Công ty văn hóa Hồng Đồ vay nợ, số tiền là 100 nghìn nhân dân tệ được viết bằng chi phiếu, chưa ghi tên người nhận đã giao chi phiếu. Ngày 15 tháng 4, Công ty Hồng Đồ dùng chi phiếu này để thanh toán hợp đồng vay nợ với Công ty Liên Pháp. Khi đó, tám chi phiếu trên bị công ty Liên Pháp tự sửa thành 200 nghìn tệ, khiến ngày 8 tháng 5, công ty chúng tôi sau khi đối chiếu với tài khoản trong ngân hàng, phát hiện trong tài khoản thiếu mất 100 nghìn tệ, sau khi đã điều tra rõ ràng, phát hiện khoản tiền trong chi phiếu có sai lệch với số tiền gửi trong ngân hàng, phát hiện ra chi phiếu này vô hiệu. Hơn nữa, bị cáo lấy được chi phiếu không thông qua con dấu mặt trước mà chỉ tự mình đóng dấu lên mặt sau, khiến con dấu không liên tục. Nguyên cáo yêu cầu bị cáo phải đăng báo xin lỗi về vụ tổn thất 200 nghìn nhân dân tệ này, yêu cầu người sửa chi phiếu Tuyết Phi gánh vác toàn bộ trách nhiệm có liên quan.”

Trong phòng tranh của Đại học Heidelberg của Đức, một người đàn ông đang vẽ một người phụ nữ. Người phụ nữ đó có biểu cảm lạnh lùng, khoác một chiếc khăn dài màu xám trong suốt, đôi mắt người đàn ông liên tục chuyển động giữa khung tranh và người phụ nữ. Người phụ nữ nhìn anh, hai ánh mắt giao nhau, trái tim cô càng thêm lạnh lẽo. Cô cảm thấy mình giống như cô gái tên Camille.

- Được rồi, em lại đây xem đi.

Cô nhẹ nhàng đi tới bên cạnh anh, cô cảm thấy người trong bức tranh không giống mình mấy, nhưng cô vẫn gật đầu. Cô không hiểu về nghệ thuật hội họa, có lẽ hội họa không phải lúc nào cũng giống hệt mình, cô nghĩ thế.

- Từ ngày kia anh sẽ phải tới rất nhiều nơi của nước Đức để làm việc, có thể sẽ không quay về Heidelberg nữa. – Anh thu dọn khung tranh và bút vẽ, thuận tiện sắp xếp các thứ vào một cái túi lớn.
- Nơi này quá nhỏ, không hợp với anh, đúng không? – Cô gái máy móc đứng lên, nhưng anh không phát hiện ra sự thất vọng của cô.
- Không phải quá nhỏ mà là thời gian của anh quá ít. Được rồi, anh đi đây. Không còn sớm nữa, em cũng về nhà đi, chồng em sẽ nhớ em đây.

Anh khoác cái túi lớn chất đầy dụng cụ lên vai, cười với cô một cái rồi nhấc chân đi.

Nụ cười của anh chiếu sáng trái tim u ám của cô, khiến cô cảm thấy thế giới này vẫn còn điều tốt đẹp, nhưng giờ đây anh sắp rời đi rồi.

- Chờ chút! – Cô cố hết sức gọi anh lại.

- Sao thế?

- Em muốn... - Cô cố gắng tìm một tia sáng yếu ớt trong con đường tăm tối.

- Muốn gì?

Anh lại gần cô, cả người cô chỉ quấn một chiếc khăn, mặc dù trong căn phòng có lò sưởi nhưng cô vẫn mặc quá ít. Anh nhẹ nhàng ôm bờ vai cô, sự tiếp xúc nhẹ nhàng này khiến cô có thêm dũng khí.

- Em muốn ở bên anh.

Bàn tay anh đông cứng lại, không thể cự quây.

Cô đã nói ra rồi, bất chấp tâm trạng lúc như ở trên thiên đường, lúc như ở dưới địa ngục của mình:

- Em nói thật. Em ở bên anh, em có thể lấy đồ cho anh, làm người mẫu cho anh, là trợ thủ của anh, hai người dù sao cũng thuận tiện hơn là một người. Huống hồ chúng ta ở đây đều là người nước ngoài.

- Nhưng còn chồng em?

- Không sao, tối nay em sẽ nói với anh ấy.

- Em nói gì?

- Em nói là em muốn về Trung Quốc thăm người nhà.

Anh nhìn cô đầy nghi hoặc, dáng vẻ cô đơn của cô làm anh cảm thấy không ổn. Anh nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp mặt trong một quán cà phê gần đại học Heidelberg, anh ngồi bên cạnh cô, họ là hai người châu Á duy nhất trong quán cà phê này, thế là rất tự nhiên, họ trò chuyện với nhau. Anh hỏi cô khi ở Trung Quốc làm nghề gì, cô nói là nhà văn. Anh hơi khựng lại, hỏi cô tới đây làm gì, vì tình yêu sao? Một câu hỏi của anh mà khiến cô đỏ mặt. Khi đó, tinh thần anh không tốt lắm vì phải sống trong một căn phòng dưới hầm, chính cô đã giúp anh tìm được căn nhà vừa ý.

Giờ đây cô nhà văn rất nổi tiếng ở trong nước đó đang đứng trước mặt anh, nói là muốn cùng anh đi xa?

Chuyến du lịch của họ bắt đầu.

Từ Cologne tới Mainz là một dải phong cảnh rất đẹp, sông ngòi uốn lượn, mặt nước xanh biếc, hai bên bờ sông là những vườn nho tươi tốt và ruộng bậc thang, những tòa lâu đài cổ trên đỉnh núi, những cung điện nguy nga và các ngọn tháp kỷ niệm liên tục xuất hiện trong tầm mắt họ. Phương Thành vừa ngắm cảnh vừa thở dài, Đại Vân thì đi sau lưng anh. Rời khỏi chồng, cô cảm thấy cảm giác được phóng thích trước nay chưa từng có, cảm giác đó khiến cô cảm thấy mình đang tới gần với hạnh phúc, những con sóng lăn tăn trên mặt hồ khiến cô tự cảm nhận thấy vẻ đẹp của mình.

Buổi tối, họ ở lại trong những nhà trọ tư nhân rẻ tiền, những nhà trọ này tuy rẻ tiền nhưng lại rất sạch sẽ. Họ ở chung trong một căn phòng, nhưng không ai vì vậy mà có ý nghĩ khác, hai chiếc giường chính là khoảng cách giữa họ. Khi màn đêm buông xuống, anh hoặc mở khung tranh ra vẽ, hoặc gọi điện thoại liên lạc với trường đại học về nội dung bài giảng, còn cô cũng mở quyển sổ của mình ra, viết những dòng văn đã lâu lắm rồi không viết, thời gian còn lại thì cô giúp anh giặt quần áo, thu dọn tài liệu. Cuộc sống đó khiến cô nảy sinh một ảo giác không chân thực, ảo giác của hạnh phúc.

Có một lần, họ nghỉ ở một nhà trọ tên Cascas, xung quanh là vườn nho yên tĩnh và những thung lũng nối dài xanh ngắt. Họ ăn những món đặc sản của quán trọ, uống cặn sạch sữa chua, bên trên là những lát bánh mì khô xếp thành hình bông hoa, trên cùng là rau sống, xung quanh là những miếng xúc xích đã được rưới nước sốt.

- Chúng ta có thể nói chuyện không?

Cô đếm lại thời gian họ ở bên nhau, đã hai tuần rồi.

- Chờ anh vẽ xong bức tranh này được không?

Anh còn đang bận suy nghĩ. Trong hai tuần này, anh không chỉ cảm nhận được cảnh sắc xinh đẹp như tranh mà còn liên lạc với người quản lý của các hiệp hội mỹ thuật và các trường đại học ở khắp nơi, viết những tâm đắc của mình, giao lưu và xây dựng mối quan hệ với giới mỹ thuật, còn cô thì đóng vai trò là người phiên dịch tiếng Đức của anh.

Đại Vân gật đầu rồi lặng lẽ ngủ thiếp đi. Không biết mấy tiếng đồng hồ sau, cô cảm thấy có một người ngồi ở mép giường của mình, cô mơ màng mở mắt ra, anh đang ngồi trước mặt cô, đọc văn cô viết.

Cô phát hiện ra khi anh nhìn cô có gì đó hơi khác, cô trở nên kích động. Anh đặt quyển sổ xuống, lặp lại tiêu đề mà cô viết:

- Nó có nghĩa là gì?

Cô hoàn toàn tỉnh táo lại, Phương Thành đang ở rất gần cô. Cô cởi hết quần áo của mình ra, trước mắt họ khoảng cách chỉ là con số 0, nhưng bỗng dưng cô cảm thấy đau đớn. Tiếng kêu của cô khiến anh ý thức ra điều gì đó, sau đó mặc áo vào, rời khỏi chiếc giường đó.

- Sorry, chúng ta chưa làm gì đúng không?

Trong đầu vẫn còn vương vấn chút lãng mạn, nhưng lúc này nó bỗng dưng bị phá vỡ. Cô dựa vào đầu giường, nói:

- Anh giống như một món quà may mắn rơi xuống người em, cuối cùng thì em vẫn phải quay về.

- Anh...

- Tới Đức, em phát hiện mình hoàn toàn thay đổi rồi, ở Thượng Hải em là một người giỏi giao tiếp, váy ngắn, tắt lưới, áo hở lưng, hở ngực, mái tóc uốn xoắn, nhuộm vàng, em chỉ huy thời gian và cảm dỗ mọi người, trong lòng em tràn đầy trí tưởng tượng, còn hiện nay, em lại thành một sinh viên, trong lòng là nỗi cô đơn không biết thổ lộ cùng ai. Tóc em đã lâu lắm rồi không được sửa lại, không biết là vì quý giá quá không nỡ đi làm, hay là vì một trở ngại trong tâm lý khiến em không dám sửa. Em nghe giảng ở đại học Heidelberg, tới quán sôcôla ngồi cả tiếng để làm thuê. Fraud làm sôcôla, em từng giới thiệu sản phẩm của anh ấy cho cửa hàng đó, nhưng không thành công. Bởi vì Fraud không thích em ra ngoài làm việc.

- Có phải anh ấy rất cố chấp không?

- Đúng thế. Anh ấy làm việc rất thận trọng, ngay cả để đồ ở đâu cũng phải có trình tự, còn em thì là một người khá tùy tiện. Anh ấy thường hay nghĩ nhiều, ví dụ như anh ấy hỏi mượn anh một con dao gọt hoa quả, anh đưa anh ấy, anh ấy chê nó cùn, anh đưa anh ấy con dao khác, anh ấy chê nó sắc quá, có thể giết chết anh ấy. Haizz, được rồi, không nói nữa, anh ở Nhật có cảm giác gì?

Anh nói:

- Hồi ở Nhật anh cảm thấy áp lực và cảm giác bị chinh phục, nhìn những người xung quanh đang bon chen để hưởng thụ cuộc sống, cảm thấy vô vị, khiến tinh thần người ta dễ sụp đổ. Giờ nhìn những con người thuần phác và những căn nhà cổ kính ở nơi đây, anh có cảm giác rất nhàn hạ.

- Em tới Đức cũng vì nghe được một câu ngạn ngữ Đức: Chỉ sống một lần có nghĩa là một lần chưa sống.

- Anh cảm thấy em...

- Sao hả? Hết thuốc chữa?

- Không, anh không thể nói ra được cảm nhận chân thực nhất của mình, chỉ luôn cảm thấy em đang chờ đợi cái gì đó, luôn ở trong một trạng thái vẫn chưa hoàn thành.

- You, too.- Cô phảng phất như còn định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói.

- Nghỉ đi. - Anh nói khẽ.

Nhìn ngọn đèn phụt tắt, cô đành nhắm mắt lại, khi hai mi mắt khép lại với nhau, cô cảm thấy tuyệt vọng. Khi mi mắt mở, thần kinh lại không thể ngủ say được. Cô sợ thời gian trôi nhanh, lại sợ thời gian dừng lại. Cô có thể không quan tâm tới mùi vị của sự chờ đợi, nhưng cô sợ không có mùi vị gì có thể chờ.

Ở bến tàu hỏa khi sắc xuân đã dần về, Đại Vân và Phương Thành cùng chờ tàu.

Đại Vân nhìn dáng vẻ nheo mắt ngất ngây của anh, cũng ngẩng đầu lên, nhìn ánh mặt trời chiếu rọi khắp mặt đất, dường như có một mầm sống mới sinh ra trong cô.

- Mỗi nơi chúng ta đi qua đều rất đáng để nhớ về. Ví dụ như tác phẩm điêu khắc ở Würzburg, con đường giữ được phong cách thời trung cổ hoàn mĩ nhất ở Augsburg, những căn nhà bốn, năm tầng lầu với màu sắc khác nhau nhấp nhô như sóng, còn cả giáo đường nổi tiếng, nơi tập trung rất nhiều người theo đạo. Khu rừng đó khiến em nhớ tới “Cây bồ đề” của Schubert, lần đầu tiên em nhìn thấy nhiều cây như thế. - Đại Vân nói.

- Em có nghĩ tới việc sẽ ghi lại những gì mà em nhìn thấy, nghe thấy hay không?

- Có. Ngày nào em cũng viết, bao gồm cả những lời anh nói.

- Vậy sao? Anh từng nói gì?

- Sau này anh sẽ biết. - Cô cười bí hiểm.

Lúc này học đang ngồi trên sân ga chờ chuyến tàu tới Frankfrut. Hơn một tháng nay, phương tiện giao thông chủ yếu của họ là tàu hỏa. Họ thích sự trật tự và yên tĩnh ở ga tàu, có thể nhìn thấy những người đàn ông và đàn bà lang thang nhưng đầy khí chất, những chiếc áo khoác dài thô ráp và mái tóc vàng bay trong gió, có một cảm giác tự do huyền hoặc. Có lúc, Đại Vân tỏ ra rất đáng yêu. Một lần, hàng lang xếp hàng mua vé đã chật cứng người, một người phụ nữ muốn ném một tờ giấy, nhưng cái thùng rác lại cách chị rất xa, nếu tới đó sẽ phải chen qua rất nhiều người, chị bèn đưa tờ giấy cho Phương Thành ở đằng sau, Phương Thành không hiểu gì, Đại Vân bèn cầm tờ giấy, đưa cho người ở sau cô. Như thế người đứng sau hiểu ý, đưa cho năm, sáu người nữa và cuối cùng tờ giấy cũng được bỏ vào thùng rác.

Giờ họ phải ngồi tàu hỏa một tiếng đồng hồ nữa là về tới Heidenburg, sau đó thì Đại Vân không dám nghĩ nữa. Cô rất muốn nói với anh, cô đã dần dần yêu anh rồi, cô nguyện cả đời này cùng anh ngồi trên những tuyến tàu hỏa đi khắp thế giới, cả đời này cùng anh phiêu bạt khắp mọi góc ngách của thế giới, cô nguyện vì anh mà đóng vai người mẫu cảm lạnh suốt đời.

Anh không nói chuyện.

Cô nói:

- Anh biết không? Em cảm thấy mình giống Camille.

- Có phải cô gái ở cùng với Rodin không?

- Mười sáu tuổi cô ấy học nặn tượng, có một lần cô ấy đã giải thích về một bức tượng người phụ nữ lớn tuổi của Rodin rằng: Linh hồn của bức tượng đang kể về một chuyện còn quan trọng hơn cả việc đánh mất sắc đẹp. Rodin kinh ngạc trước tài hoa của cô, mời cô cùng anh tham gia sáng tác, vì tác phẩm Cánh cửa địa ngục của anh mà cô đã đọc đi đọc lại Thần khúc, rồi vì đặt ra tạo hình Balzac của anh mà cô đọc hết các tác phẩm của nhà văn này. Vì anh, chuyện gì cô cũng có thể chịu đựng được. Nhưng khi anh nói chỉ coi cô là một người nặn tượng, cô rời khỏi anh, sống một cuộc sống khó khăn. Các tác phẩm của cô rất xuất sắc, nhưng rất nhiều người đều cho rằng nó bắt nguồn từ bàn tay của Rodin.

Anh ngỡ ngàng nhìn cô, cảm nhận được tài hoa và nỗi bi thương của cô. Anh đứng lên, đôi mắt cô như một đám mây mù ảm đạm. Cô nói:

- Chả trách em luôn cảm thấy anh coi em là những bức tranh, vẽ giống em nhưng không phải là em.

Khóe môi anh thoáng run rẩy, quay lưng về phía cô.

Cô đau lòng nghĩ, trong cuộc sống kéo dài hơn một tháng này, họ đều ở cùng trong một căn phòng, nhưng anh chưa bao giờ chạm vào cô, chỉ có tối hôm đó mà thôi. Cô trước kia là một người đàn bà rất giỏi cảm dỗ đàn ông, có thể có những tư thế mà đàn ông thích, nhưng trước mặt anh, không phải cô không muốn làm,

mà là không nhẫn tâm làm, giống như một cô gái chưa từng trải qua tình yêu nhưng lại khao khát tình yêu, cô chỉ muốn chờ đợi mà thôi. Nhưng cô biết, cô không thể chờ được.

Tiếng còi hụ của tàu hỏa bỗng rú vang, họ đứng lên đi. Mọi người lục tục lên tàu, họ là những người cuối cùng trong đoàn người, chẳng ai nói thêm lời nào.

Phương Thành rời khỏi thành phố Heidenberg ở miền Tây Nam nước Đức để tới Berlin ở phía Đông Bắc làm việc nửa năm. Anh không để lại cho Đại Vân thứ gì, chỉ có một phong thư, trong đó là một ít mark Đức, coi như là tiền thù lao ột tháng của cô. Anh còn để lại địa chỉ hòm thư của mình.

Đại Vân dùng số tiền này tới phố người Đường để mua một số thực phẩm và đồ nghệ thuật của Trung Quốc về. Fraud vẫn vui vẻ vì sự lừa dối của cô, bởi vì anh chưa bao giờ mất công nghĩ ngợi gì về cô. Sau đó họ làm tình, trong một căn gác lửng ở tầng cao nhẩy của tòa nhà cao ba tầng. Anh thở hổn hển, chảy mồ hôi, mệt mỏi và mất sức, cô thì tưởng tượng anh thành một người khác, nhưng lại cảm thấy ngượng ngập, bởi vì hai người có quá nhiều điểm khác nhau.

Đêm khuya, cô bước xuống giường, mở máy tính ra, viết một câu: “Tình yêu là bản thân của nghệ thuật, trong lòng anh có tình yêu không? Chẳng nhẽ khi anh vẽ em, chỉ coi em là công cụ thôi sao? Yêu là bệnh, đối với anh mà nói, sáng tác là quá trình trị căn bệnh đó.”

Một tuần sau, Đại Vân cảm thấy phần thân dưới của mình đau nhói.

Vụ án Khổng Tình Nhiên tố cáo Tiểu Liên bắt đầu phiên tòa đầu tiên vào một buổi chiều mùa hạ.

Đầu tiên là nguyên cáo nêu lại yêu cầu của mình, khi luật sư của nguyên cáo đang thao thao bất tuyệt thì Trì Vĩnh và Khổng Tình Nhiên vui vẻ ngồi nghe. Sau đó luật sư của bị cáo đưa lời phản biện, luật sư của bị cáo là do Dick mời tới.

Tuyệt Phi đi tới ghế nhân chứng. Luật sư của nguyên cáo hỏi đầy ác ý:

- Xin hỏi, cô với Trì Vĩnh có quan hệ gì?

- Tôi... - Tuyệt Phi hoảng hốt nhìn xung quanh, đôi mắt đen láy của cô đã không phân biệt được cuộc đấu tranh vô cùng phức tạp này rồi. Cô nói. – Là... là bạn.

- Bạn như thế nào?

- Bạn bình thường.

- Không đơn giản như thế chứ? Nghe Trì Vĩnh nói, cô với anh ấy là mối quan hệ bạn bè đã ngủ cùng với nhau. Thế thì cô nhận được chi phiếu một trăm nghìn tệ của anh ấy cho phải rất vui mới phải, thế mà cô còn không vừa lòng, còn dùng thủ đoạn để biến một trăm nghìn thành hai trăm nghìn.

- Không đúng! – Tuyệt Phi yếu ớt kêu lên. Sau đó cô nói to, vội vã. – Hôm ngày 6 tháng 4, Trì Vĩnh đưa cho tôi xem tờ chi phiếu một trăm nghìn, nói là của tôi. Tờ chi phiếu đó là để ở chỗ tôi hai ngày, tôi không dám tới ngân hàng lấy, một phần vì sợ, một phần vì tôi không biết phải rút ra thế nào. Ngày 8 tháng 4, anh ấy đòi tôi tờ chi phiếu đó. Ngày 9 tháng 4, anh ấy lại đưa tôi tới nhà nhân viên ngân hàng, sau đó đặt chi phiếu vào một phong bì, ngày 9 tháng 4, anh ấy lại đưa tôi một chi phiếu hai trăm nghìn nữa, tôi không biết hai tờ chi phiếu đó có liên quan gì tới nhau, anh ấy bảo tôi mang tờ chi phiếu hai trăm nghìn đưa cho tài vụ của công ty Liên Pháp, nói là khoản nợ của công ty Hồng Đồ cho công ty Liên Pháp, thế là tôi làm theo.

Luật sư nguyên cáo hoàn toàn không quan tâm gì tới lời kể của Tuyệt Phi, nói với quan tòa:

- Tôi hỏi xong rồi.

Tới lượt luật sư của bị cáo, ông nói:

- Thưa quan tòa, Tuyệt Phi với Trì Vĩnh có mối quan hệ gì là chuyện riêng tư của cá nhân Tuyệt Phi, hoàn toàn không liên quan gì tới vụ án này. Trong lời kể của Tuyệt Phi, chúng ta rất khó có thể đưa ra kết luận, ngay cả rút tiền bằng chi phiếu thế nào cô ấy còn không biết, sao có thể thay đổi giá trị trên chi phiếu được? Đương nhiên, đây chỉ mới chứng minh được Tuyệt Phi không sửa chữa, nhưng ai sửa? Thưa quan tòa, xin mời nhân chứng thứ hai.

- Được. - Quan toàn nói.

Bà Tùng Lâm xuất hiện.

Từ hồi tháng Hai, sau khi cùng Các Bình tới Thượng Hải, bà không chỉ không cảm thấy mình có địa vị quan trọng thế nào trong lòng Các Bình, ngược lại bà còn thấy mình bị người ta coi không đáng một xu. Thế nên sau ba tuần Các Bình ở lại Thượng Hải, bà Tùng Lâm bèn nói bà không về Nhật cùng cô nữa. Một mình bà thuê một căn nhà để sống, đó là một căn nhà nằm ở một nơi rất yên tĩnh, ở nơi đó, bà đã trải qua tuổi thơ của mình, giờ đây, người ta đã thiết kế lại và xây dựng thành một tòa nhà mang phong cách cũ từ trên nền của tòa nhà cũ. Trong lòng bà vẫn luôn nhớ tới con trai mình, nhưng bà cũng hơi lo lắng cho Tiểu Liên, bởi vì cuộc đối thoại lần đó của Các Bình với Khổng Tình Nhiên trong quán bar thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của bà. Thế là bà chủ động tìm Tiểu Liên, mà hôm đó đúng vào hôm Tiểu Liên nhận được đơn tố cáo. Dáng vẻ và những tao ngộ của Tiểu Liên khiến bà mềm lòng, mỗi người đàn bà đã già đi đều không nhẫn tâm để một cô gái trẻ trung phải chịu khổ. Sau khi chia tay Tiểu Liên, bà cảm thấy mình nên làm một việc.

Trên tòa án, bà Tùng Lâm nói:

- Tôi muốn nói một chút về lý lịch của mình. Mười mấy năm nay tôi vẫn sống ở Nhật. Nhờ sự giúp đỡ của tôi, con trai tôi là Phương Thành sau khi tốt nghiệp đại học cũng tới Nhật, chia tay với bạn gái của nó ở Thượng Hải là Tiểu Liên, cũng chính là bị cáo của vụ án này. Rồi tôi sắp xếp, Phương Thành lại kết hôn cùng với Các Bình, một cô gái người Nhật, không lâu sau thì ly hôn. Sau đó Phương Thành ra nước ngoài tiếp tục học tập, Các Bình và tôi tới Thượng Hải vào ngày 2 tháng 3 năm nay. Mục đích lớn nhất của cô ấy trong chuyến đi này là tìm Tiểu Liên và khiến Tiểu Liên phải sụp đổ. Một cuộc gặp gỡ tình cờ, cô ấy quen Khổng Tình Nhiên, cũng chính là nguyên cáo của vụ án này. Tôi là phiên dịch trong cuộc trò chuyện đầu tiên giữa họ, cuộc trò chuyện đó có một câu có thể là nhân tố dẫn tới vụ án ngày hôm nay. Các Bình nói, nếu Khổng Tình Nhiên có thể giúp cô ấy đánh đổ Tiểu Liên, cô ấy sẽ cho Khổng Tình Nhiên quyền đại lý của công ty mình ở Trung Quốc, Khổng Tình Nhiên tỏ ra vô cùng hưng phấn. Thế là giao dịch của họ bắt đầu.

- Bà làm thế nào để chứng minh rằng vụ án này hoàn toàn là do hãm hại Tiểu Liên?

- Vừa nãy tôi mới chỉ nói điều kiện tiền đề, có tiền đề này thì những việc sau đó mới nói được. Trong tay tôi là chứng minh do ngân hàng XX đưa ra, chứng minh ngày 8 tháng 4, có người câu kết với nhân viên ngân hàng tiến hành sửa chữa con số trên chi phiếu, đồng thời nhân viên ngân hàng này cũng đã khai là người yêu cầu cô ta làm việc này có ngoại hình như thế này. Nhân viên này vì không tiện xuất hiện nên xin phép cho tôi được phát đoạn thu âm làm chứng của cô ấy.

Tiểu Liên ngồi trên ghế chăm chú theo dõi, cô nhìn bà Tùng Lâm bằng ánh mắt vừa ngưỡng mộ, vừa kính phục. Phát xong đoạn thu âm, bà Tùng Lâm nói tiếp:

- Tôi nghĩ chắc giờ mọi người đã hiểu, tất cả những thứ này chỉ là do Trì Vĩnh nguy tạo ra mà thôi. Nói đơn giản thì đơn giản, nói phức tạp thì phức tạp, nhưng chỉ cần hiểu rõ mối quan hệ giữa Trì Vĩnh với Khổng Tình Nhiên, Khổng Tình Nhiên với Các Bình thì mọi việc đều rõ ràng.

Gương mặt trang điểm cầu kỳ của Khổng Tình Nhiên như bốc cháy, vẻ kiêu ngạo ban đầu đã không còn nữa.

Mấy ngày sau, công ty va li mà Khổng Tình Nhiên là tổng giám đốc trong lúc vận chuyển hàng tới Nhật đã xảy ra sai sót, hàng lẽ ra phải chuyển tới Fukuoka thì lại bị đưa tới tận Phillippines, khiến Các Bình là bên mua phải chịu tổn thất lên tới mấy trăm nghìn USD. Còn công ty mà Khổng Tình Nhiên quản lý thay chị họ của mình cũng bị thua lỗ liên tục.

Mùa hè năm 2001

Tùng tưởng rằng tuổi xuân là vô hạn, nhưng tuổi già đã lặng lẽ đến bên.

Hoa bách hợp đầu hạ đã nở, những cánh hoa hơi xoắn lại, e ấp thể hiện sự dịu dàng, hương thơm thoang thoảng mà ngậy ngát.

Nhưng cuộc sống lại không tròn vẹn như ngọc, bình yên như nước.

Một buổi tối, khoảng hơn tám giờ, trong văn phòng của Dick, anh nói cho Tiểu Liên biết kết quả điều tra gần hai tháng nay.

Anh nói:

- Mặc dù vụ án trước mắt em đã thắng kiện, nhưng chuyện của Vương Chân Quyển thì anh vẫn không thể bỏ qua được. Trước tiên anh với luật sư của anh tới Cục quản lý công thương để tìm kiếm thông tin về công ty của cô ta, phát hiện ra nó thực ra là của chồng cô ta, trong công ty đó không có quán rượu nào cả, mà cũng không phá sản. Bọn anh tới Tòa án được nhắc tới trong công hàm để điều tra, phát hiện ra công hàm đó được đóng dấu giả. Do đó Vương Chân Quyển đã dùng một sự thực hư cấu để lừa gạt tiền của em, cung cấp sự thực không tồn tại để lừa gạt lòng tin tưởng của em, khiến em tưởng là thật rồi tự nguyện bỏ tiền ra. Từ trên ba nghìn tệ đã là một con số khá lớn rồi, huống hồ là một trăm nghìn tệ, chắc chắn sẽ bị xử khoảng tám đến mười năm. Sau đó bọn anh đi tìm cô ta, nói là sẽ tố cáo cô ta tội lừa gạt.

Tiểu Liên há hốc miệng nhìn anh, Vương Chân Quyển vốn có mối quan hệ khá tốt với cô, sao lại lừa cô? Huống hồ cô ta cũng đâu thiếu tiền.

- Vương Chân Quyển biết bọn anh điều tra tình hình thì sợ vãi mật. Cô ta lập tức khai tên người đã sai khiến cô ta làm như thế. Em muốn biết là ai không?

Cô không dám lên tiếng.

- Là Trì Vĩnh. Haizz, anh thật sự không biết sao anh ta phải hại em như thế. Một người như em sao lại có kẻ thù? Anh đã nghĩ rất nhiều ngày rồi mà không nghĩ ra được.

- Sao anh ta lại có quan hệ với Vương Chân Quyển được nhỉ?

- Anh ta tổ chức một buổi họp trường, trong đó khoe khoang rằng mình kinh doanh rất giỏi, Vương Chân Quyển học trên anh ta hai khóa cũng có mặt, cô đã nghe các bạn bè bàn tán về Trì Vĩnh từ lâu, mọi người nói hình như anh ta là một trong những nhân tài hiếm hoi của khóa năm đó. Hôn nhân của cô ta không may mắn. Cô ta tin Trì Vĩnh sát đất, đưa cho hắn mấy chục nghìn để chơi cổ phiếu. Ngoài ra, khi cô ta nhìn thấy ảnh chụp của em với hắn, bèn nói với hắn là có quen em. Thế là cô ta nói về vụ giao dịch giữa em với cô ta. Cứ như thế một loạt âm mưu xuất hiện. Anh nghi ngờ là chồng cô ta bắt lực, cô ta lại không muốn ly hôn, một mặt vì ông chồng đối với cô ta rất tốt, mặt khác là vì anh ta có tiền. Vương Chân Quyển nói, từ sau khi Trì Vĩnh biết là em quen cô ta thì liên tục chủ động tìm cô ta. Cô ta cũng chẳng quan tâm nhiều, vì thích hắn, chỉ riêng con xe Cadillac trị giá hơn một triệu của hắn cũng khiến Vương Chân Quyển sáng mắt lên rồi. Hơn nữa họ tin rằng sau khi âm mưu này bại lộ thì em sẽ không tố cáo Trì Vĩnh, bởi vì hắn nói hắn rất hiểu em.

Tiểu Liên cười thầm trong bụng, chỉ có cô mới biết cái giá thật sự của chiếc xe Cadillac đó, chỉ có một trăm sáu mươi nghìn tệ. Bề ngoài chiếc xe là một chiếc xe danh giá, nhưng các linh kiện bên trong thì ngay cả các nhà sản xuất chắc cũng chẳng còn tìm thấy nữa.

- À đúng rồi, chuyện của Tuyệt Phi thế nào rồi?

Cô kể lại chuyện cho anh, đồng thời cũng chủ động kể lại hết mọi chuyện của mình với Trì Vĩnh ba năm trước cho anh nghe. Ánh mắt của Dick tối lại. Nghe xong, một lúc lâu sau anh không nói gì, chỉ ngồi yên uống trà.

Ba tuần sau vụ án “Khổng Tình Nhiên tố cáo Tiểu Liên sửa đổi chi phiếu”, phán quyết cuối cùng đã đưa ra. Tòa án cho rằng sự thực là Trì Vĩnh đã sửa đổi chi phiếu, đồng thời chỉ ra tài vụ của công ty Tiểu Liên đã nhận số tiền trên trong tình hình không hay biết gì, bởi vậy phán Khổng Tình Nhiên thua kiện.

Cuối cùng Tiểu Liên cũng có thể thở phào một hơi, nhưng công ty vẫn còn một đồng việc cần làm, việc kinh doanh của nhà hàng cũng dần trở nên ảm đạm hơn, mặc dù Lý Chung không làm gì sai, tay nghề cũng là số một, nhưng không làm sao thu hút được khách hàng quay lại, cô muốn đổi người, nhưng lại ngại bạn mình.

Cô bèn tìm Dick, hy vọng có thể bàn bạc được với anh.

Anh đang ở nhà uống rượu, lúc buồn, anh quen dùng tay phải chạm ly với tay trái. Trong thùng loa không còn vang lên tiếng nhạc của Julio nữa, mà là tiếng nhạc rock chói tai không biết phát ra từ đâu. Cô vừa

bước vào phòng đã thấy khó chịu, vặn nhỏ volume. Anh nâng ly lên, cười thành tiếng:

- Em tới đây có phải vì muốn uống rượu không?

- Em muốn tới nói chuyện với anh.

- Có phải là chuyện liên quan với Trì Vĩnh và Khổng Tình Nhiên không? Em yên tâm, họ sẽ không làm phiền em nữa đâu.

- Dick, em hy vọng anh không vì chuyện này mà hiểu lầm em.

- Anh biết. Mấy năm nay anh ta cũng sống không dễ dàng gì, giật gấu vá vai, từng chơi cổ phiếu, từng bị người ta hại, rồi cũng hại người ta, anh ta không dám to gan thế nữa, sau đó chuyển sang lĩnh vực khác. Sự nghiệp mạng đầu tư mạo hiểm cũng chẳng ra sao cả. Anh ta thấy em sống tốt nên muốn lợi dụng em lần nữa. Rất nhiều người không nhận ra sự lừa gạt của anh ta, ngay cả người bạn học họ Hoa thân thiết nhất của anh ta cũng vì tiền mà điều tra em. Haizz, quay đi quay lại vẫn là tiền, chuyện này thật tầm thường.

- Sao anh biết rõ thế?

- Họ nói với anh. Anh rất nghiêm khắc với họ, họ tưởng anh là luật sư từ Mỹ. Thực ra anh chẳng biết chút gì về pháp luật cả. Nhưng một chuyện bất công như thế đương nhiên phải lôi pháp luật ra nói chuyện. Anh không ngờ trên thế giới lại có loại như thế, mà em thì từng yêu hắn.

- Đừng nói nữa. - Cô ngắt ngang lời anh, sau đó giằng ly rượu trong tay anh uống cạn.

- Tiểu Liên. - Anh gọi cô.

- Chẳng phải anh nghĩ không thông sao? Thế chẳng nhẽ em lại hiểu sao? Em vốn muốn vui vẻ ở cùng anh, nhưng sự xuất hiện của anh ta có phải đã khiến suy nghĩ của anh hoàn toàn thay đổi rồi không? Nếu anh muốn bỏ em, anh cứ nói trước đi, đừng để em phải đoán mò như thế. Em rất cảm kích anh, nếu không có anh, em thực sự sẽ giống những gì anh ta nói, không dám tố cáo anh ta. Em sĩ diện, sợ phiền phức, lại không có kiến thức pháp luật. Em biết mấy tháng nay anh rất đau khổ vì những chuyện vặt vãnh đáng ghê tởm này, nhưng chính vì chuyện này mà cái quá khứ em muốn giấu giếm suốt đời đã bị anh biết cả rồi. Cho dù thế nào thì em vẫn luôn cảm kích anh.

Anh lại rót một ly rượu, đang định uống thì cô giữ tay anh lại:

- Anh nói gì đi chứ.

- Muốn anh nói gì? - Anh nói, nhìn cô vẻ mệt mỏi.

Hy vọng và thất vọng chỉ mong manh như một tờ giấy, không trong suốt nhưng dễ dàng bị phá vỡ, giữa nam và nữ có lẽ chỉ lúc mới quen mới không có phiền não, mới khiến người ta say mê, bởi vì mọi người còn chưa biết và chưa có bất cứ yêu cầu gì với đối phương. Trong đôi mắt sâu thẳm của anh, cô nhìn thấy sự thất vọng và trách cứ, điều này khiến lòng cô rối như tơ vò.

Một hôm, Tiểu Liên đi gặp một người cùng nghề, ở ngoài phòng bảo vệ trước cửa “Hoa viên Hải Thiên”, cô đang định vào thang máy thì đụng phải Khổng Tình Nhiên, cô ta mặc một cái váy ngắn thắt đai đen, đeo đôi kính râm màu xanh lục, đôi giày cao gót khiến cô ta trông rất có khí chất, nhưng khí chất nay chỉ có “chất” cổ tình được thể hiện còn “khí” thì không có.

Tiểu Liên cố ý gọi Khổng Tình Nhiên lại, hỏi cô ta:

- Cô sống ở đây hả?

Cô ta lắc đầu, một lúc sau lại gật đầu, mặc dù đôi kính râm chưa được gỡ xuống, nhưng cô biết chắc chắn trong đôi mắt đó đang giấu sự hốt hoảng. Họ cùng vào một khoang trong thang máy, đều lên tầng mười tám, không khí trong thang máy khiến người ta ngột thở. Đi ra khỏi thang máy, Tiểu Liên hỏi:

- Có phải cô nói địa chỉ nhà hàng tôi cho người đó phải không?

Cô ta đứng im, không nói gì. Một người đàn ông thấp béo đi về phía họ, cô ta chẳng nói tiếng nào đã dính lấy người đàn ông đó, họ bước vào phòng 182. Tầm thẳm dày cộp khiến bước chân người đi trở nên vững chãi, cao quý hơn rất nhiều, bất luận là ai.

Tiểu Liên tới chỗ bạn lấy tài liệu. Anh ta là một người nước ngoài làm Tổng giám đốc của công ty Giao lưu quốc tế Thượng Hải, đang chuẩn bị tổ chức một Đại hội kinh tế dành cho giới thương nghiệp, công ty Liên Pháp cũng có hợp tác với công ty anh. Họ bàn công việc một lát, anh nói tới căn hộ ở sát vách, nói là Khổng Tình Nhiên mới tới đây chưa đầy một tháng.

- Những cô gái như thế có rất nhiều, họ tự cảm thấy là mình rất tốt, mời giáo viên ngoại ngữ về dạy mình, còn ra sức tặng quần áo hàng hiệu cũ cho người khác. Đây cũng là một thị trường không nhỏ đâu.

Cô cười. Bỗng dưng nhớ lại lời đùa của một đồng nghiệp cũ:

- Tiểu Liên, tớ cảm thấy trông như cậu phải được người khác nuôi mới đúng.

Cô hỏi vì sao, đồng nghiệp nói:

- Bởi vì cậu rất nữ tính. Những người đàn bà nữ tính thì phải được nuôi, sau đó dùng tiền của chồng mình đi bao trai khác.

Chẳng hiểu là cái lý luận kiểu quái gì, tình cảm kiểu quái gì? Nhưng giờ kiểu lý luận và tình cảm này có ở khắp mọi nơi trong các thành phố lớn, những người sùng bái lý luận này cũng nhan nhản khắp nơi.

Qua lời người bạn tổng giám đốc, cô còn biết bố mẹ Khổng Tình Nhiên ở quê lên thăm con gái được ở trong căn nhà xa hoa thế này thì mừng lắm, lại còn quét dọn nhà cho con. Chuyện này khiến Tiểu Liên dở khóc dở cười.

Lúc Tiểu Liên ra khỏi cổng đã là chiều tối, cô nhìn thấy tòa nhà. Có bao nhiêu người khát khao được sống trong căn nhà rộng rãi và dễ chịu này, đứng ở ban công dường như còn có thể bắt được mùi hương của không khí. Có bao nhiêu người dám từ bỏ ước mơ được sống ở đây, cho dù có khiến bản thân mình thương tích đầy người.

Tiểu Liên vẫn yêu Dick, nhưng cô không hay gọi điện thoại cho anh. Cô còn bận việc, bận tiếp khách. Toàn bộ tài liệu về doanh nghiệp nhà nước hợp tác với công ty Thịnh Bình đã chuẩn bị đầy đủ, hay nói cách khác, trong vụ làm ăn này, nghĩa vụ của công ty Liên Pháp đã hoàn thành, giờ đây chỉ chờ tiến độ công việc của công ty Thịnh Bình nữa thôi. Bây giờ, cô lại bắt đầu bắt tay vào lên kế hoạch cho hoạt động bán hàng trọn gói sản phẩm lần thứ nhất, cô còn liên lạc với một nhà diễn thuyết bảo vệ môi trường nổi tiếng quốc tế, thư mời đã phát cho các doanh nghiệp và giành được nhiều lợi ích về xã hội cũng như kinh tế. Trong phương diện mậu dịch, cô cùng làm với bạn học đại học của mình, bởi vì trong đó liên quan tới tình hình kinh doanh của toàn bộ công ty và bí mật tài sản của công ty, Liên Pháp dù sao cũng là công ty tư nhân, nếu không đề phòng thì rất dễ gây ra những phiền phức không cần thiết, nó không phải là ý có ai đó bắt nghĩa với cô, chỉ là tạo ra một môi trường an toàn mà thôi. Do đó, buổi tối cứ có thời gian là cô ngồi trước màn hình máy tính xem kho số liệu, phân tích các số liệu này, nhân tiện điều chỉnh giá, tính toán, sắp xếp kế hoạch sản xuất tổng thể của công xưởng, sau đó ngày hôm sau cô sẽ có một đầu óc thật tỉnh táo để liên lạc với công xưởng và khách hàng. Trong công việc, cô vô cùng thận trọng, khiến những đối tác nước ngoài đều rất tin tưởng. Còn về nhà hàng, Lý Chung đã làm rất xuất sắc, hơn nữa cũng đã mua cổ phần, nhà hàng ngày càng nổi tiếng và đi vào quỹ đạo phát triển tốt.

Trong công việc, bất cứ việc gì cô có thể chắc chắn được, cô đều tự biết trong lòng. Nhưng trong tình cảm, chẳng nhẽ những ai mà cô thích thì đều có thể yêu sao?

Cô không chắc chắn về Dick. Mặc dù anh đã giải quyết giúp cô một vấn đề lớn, nhưng hình như lại gây ra một vấn đề mới. Cô thấy lòng mình trống rỗng và yếu đuối. Trải qua một trận sóng gió, cô không cho rằng họ sẽ kết thúc, nhưng anh vẫn không tới tìm cô. Anh không phải loại người vô đoán, anh có nguyên tắc và cá tính của anh.

Một ngày cuối tháng Bảy, Tiểu Liên ngồi trong thư phòng của mình nghiên cứu về các hóa đơn giao dịch, sau đó cô nhận được điện thoại của Dick. Đã hơn nửa tháng nay cô không gặp anh rồi.

- Tiểu Liên, anh tới để từ biệt em. Cuối tháng sau anh sẽ sang Ý nghỉ ngơi.

- Chuyện gì thế? - Cô thất vọng hỏi.

- Nhưng anh muốn đi cùng em.

Một cảm giác chân thực vây bủa lấy cô.

Cô không nói được lời nào, anh lặp lại lần nữa. Thì ra trong hai tháng này, anh đã làm cho cô các thủ tục cần thiết, chẳng trách anh từng yêu cầu mượn một số giấy tờ của cô. Anh có quan hệ qua lại với một vài thương gia người Ý, còn quen cả người ở lãnh sự quán, thế nên việc làm thủ tục tương đối dễ dàng. Vả lại Ý là một đất nước châu Âu khá dễ đi. Anh nói:

- Đã lâu lắm không liên lạc với em rồi, vì anh chờ điện thoại của em, ai mà ngờ em bướng thế, chẳng gọi cho anh gì cả.

- Không phải em...

- Được rồi. Quen em lâu thế rồi, anh hiểu em mà, anh không giận đâu. Còn về chuyện đó, giờ nghĩ lại cũng thấy chẳng có gì đáng nói nữa. Thế giới này hình như ở đâu cũng như thế, vì tiền, có người tốt có người xấu, thế nên chúng ta phải thật vui vẻ cho họ thấy, để hai con người làm kinh doanh cũng vẫn có thể ngất ngây trong tình cảm, thế nào?

Cô bật cười thành tiếng:

- Dick, anh phong độ quá, nhưng em còn rất nhiều việc phải làm.

- Ý em là không bỏ mặc được hả? Chúng ta chỉ đi khoảng mười ngày, chỉ hơn một tuần lễ. Mọi việc của anh hoãn lại hết rồi, nếu không thì giao cho cấp dưới làm. Con người mà, cũng phải điều chỉnh lại mình chứ. Quen nhau lâu thế rồi, chúng ta còn chưa bao giờ ngồi máy bay với ngồi thuyền cùng nhau, cũng chưa bao giờ cùng đi du lịch, lần này là một cơ hội tốt biết mấy. Có những lúc hưởng thụ là điều cần thiết, đây coi như là món quà tử tế đầu tiên anh tặng cho em. Chúng ta cùng sống ở khu nghỉ mát Rendy của Roma, nó không giống khách sạn, cảnh quan rất tuyệt, có hướng dẫn viên du lịch đưa chúng ta đi, chúng ta cũng có thể tự do sắp xếp lịch trình, giống như một cái nhà khác ở Ý vậy.

Một cái nhà khác? Chẳng nhẽ họ đã có nhà rồi sao? Đương nhiên, câu này cô không thể hỏi. Dừng một chuyến du lịch nước ngoài làm quà có lẽ là hình thức xa xỉ nhất giữa hai người yêu nhau, đương nhiên cũng phải bỏ ra một cái giá đắt đỏ.

Cô bị thuyết phục. Cùng ngồi du thuyền? Cùng ngồi máy bay? Từ mặt nước lên trên trời. Cô hơi nghiêng đầu, khóe mắt khẽ nhướng lên, thể hiện sự suy tư, gương mặt hoan hỉ. Niềm vui đó khiến tim cô đập mạnh.

Trước khi đi Ý, Tiểu Liên đã sắp xếp xong mọi việc. Nhà hàng thì đã có Lý Chung, chuyện tư vấn thì có Lai Bình, giao dịch buôn bán thì cô đã làm kế hoạch tường tận trong mười lăm ngày, cô có thể liên lạc với khách hàng qua internet ở Ý. Cô vẫn luôn giữ thái độ làm việc thưởng phạt công minh với họ, nếu họ có ý kiến tốt, cô sẽ nghiêm túc lắng nghe, điều đó khiến họ cảm thấy mình được coi trọng và quan tâm.

Trên máy bay, cô hơi kích động, nắm chặt tay Dick, nhất là vào giây phút máy bay đột ngột cất cánh lên khỏi đường băng. Bàn tay cô đang nắm sẽ cùng cô ra nước ngoài, cô thực sự không dám tin là mình sắp tới Ý, nơi khởi nguồn của văn minh châu Âu, quê hương của Dante, thiên đường của nghệ thuật.

Họ tới Roma trước, sống ở nhà một người bạn Ý của Dick. Ban ngày, hai người đi chơi khắp nơi, buổi tối, họ cùng ăn mỳ Ý và các món ăn đặc sắc của Ý khác cùng những người dân địa phương nhiệt tình ở nhà người bạn. Cô còn mặc trang phục Trung Quốc, vẻ đẹp của cô khiến những người châu Âu phải trầm trồ khen ngợi, khiến người Ý tặc lưỡi xuýt xoa.

Khi họ ra nước ngoài, có lúc Tiểu Liên búi tóc cao và mặc sườn xám, đi giày năm phân, đoan trang, hiền thực và xinh đẹp, mang đậm vẻ đẹp phương Đông, sự uyển chuyển của cô rất phù hợp với phong cách cổ điển của Roma. Anh chụp cho cô rất nhiều ảnh, nói là sẽ lấy tên bộ ảnh là “Cô gái Trung Quốc ở Roma”, lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy làm con gái Trung Quốc thật hạnh phúc. Trên con đường gần trung tâm thị chính của Roma, họ nhìn thấy một người hành khất hóa trang thành bức tượng cổ, cả người người đó bôi dầu màu đồng, dùng một cái khăn dầu đã cũ quấn quanh thắt lưng, đứng bất động, trên tấm bảng trắng viết: Hành thiện, vì bức tượng này. Họ cho tiền, người đó chỉ chớp mắt, khẽ mỉm cười, sau đó lại quay lại với vẻ mặt không chút biểu cảm. Trên quảng trường Roma hiu hiu gió thổi, Tiểu Liên hiểu rằng, cho dù là loại người nào, loại sinh vật nào, chỉ cần có sinh mệnh thì sẽ có một bầu năng lượng để tồn tại.

Ý có những gì? Có những bờ biển trải dài, những người có quan niệm gia đình và thích ăn mỳ Ý, họ có bản tính lãng mạn, biết hát biết múa, nhưng lại dần dần không thể gánh vác nổi cái tên văn minh phương Tây từ thời thủy tổ. Ý có Baroque rất đẹp, có Gothic cổ điển và những kiến thức thời phục hưng đối xứng, có hồ cầu nguyện Trevi, đấu trường cổ, quảng trường Venice... Venice được biến sinh thành và nuôi dưỡng, nó cho người ta đi qua, chụp ảnh, thưởng thức, tất cả dường như đều không cần phải cố gắng nhưng vẫn để lại những hồi ức đẹp mãi mãi. Tiểu Liên nhớ tới khúc Thuyền ca Venice mà mình từng luyện, cô từng thấp thoáng cảm nhận được không khí lãng mạn ở quảng trường San Marco mỗi khi luyện đàn, ngày nay, khi thực sự ngồi trên con thuyền Gondola đầy bằng và có hai đầu đều nhọn, cảm nhận được âm luật của nước, cô lại nghĩ tới sự diễm nhiên và cô độc khi mới mở nắp đàn ra và chạm tay vào những phím đàn đen trắng. Nhưng khi cô nhìn Dick đang ngồi trước mặt mình, trong mắt cô lại chuyển sang mùa xuân.

Roma là một thành phố cổ, ánh mặt trời khoác lên thành phố một lớp áo sáng bừng, vòi phun nước khiến cả thành phố trở nên mát mẻ, khiến lòng người càng thêm say mê. Con người trong đó giống như một con kiến bị rơi vào cái hộp lớn. Giáo đường St Peter là một cung điện nghệ thuật, mái vòm cao và những bức tượng được điêu khắc gắn bên trên khiến giáo đường trở nên trang nghiêm, khí thế phi phàm. Giáo đường này chỉ thấp hơn kim tự tháp năm mét, là một ngôi nhà của các bức tượng, Tiểu Liên nghiêng đầu nhìn bức tượng “Maternal love” của Michelangelo ở bên trái, đức mẹ Maria đang hiền từ nhìn Jesus, ánh mắt hiền từ của người mẹ ấy khiến cô nhớ mãi trong tim.

Ý là cái nôi của những điều tốt đẹp, khiến người Tây Ban Nha phát hiện ra châu Mỹ, khiến nước Pháp trở thành đất nước của những món ăn ngon. Stendhal nói, nó giống như tình yêu, nhưng tôi không yêu bất kỳ người nào. Cô nhìn Dick đứng cạnh mình, cô có nên yêu anh không? Họ tản bộ trong quảng trường cà phê lộ thiên của Roma, ngắm nhìn những người đi giày da Ý kêu côm cốp trên đường và đáng về làm việc nghiêm túc của những họa sĩ đang vẽ tranh trên đường. Thượng đế đã cho cô những ngày tháng thật đẹp, cô không còn đòi hỏi gì khác nữa.

Một người ý tặng quà sinh nhật cho bạn gái của mình là một cây thánh giá bằng gỗ, bên ngoài có một sợi dây màu đỏ ngắn. Anh nói với Tiểu Liên và Dick:

- Nguyên cầu thượng đế bảo vệ cô ấy, và bảo vệ tình yêu mà tôi dành cho cô ấy.

Trong đất nước của kinh Thánh, họ nâng ly chúc mừng mỗi ngày mà Thượng đế tạo ra. Giống như cây violin của Cremona, đó là tiếng nhạc bẩm sinh.

Trong nhà nguyện Sistine, ánh sáng bên trong không sáng lắm, Tiểu Liên cảm thấy mình thật nhỏ bé. Cô nhìn thấy hai bức bích họa của Michangelo, hai bức bích họa đó đã hoàn toàn thu hút ánh mắt của cô, cô chỉ có thể thưởng thức chúng một cách chăm chú. Một bức là Sáng thế kỷ, tác giả đã đứng trên giàn giáo ngẩng mặt lên và vẽ suốt năm năm. Sau khi bức tranh được hoàn thành, đôi mắt của ông không thể nào nhìn gần được nữa; bức còn lại là Lời phán quyết cuối cùng, đó là tác phẩm mà tác giả bị ép buộc phải vẽ sau khi Florence bị thất thủ, ông vẽ hơn hai trăm người, nỗi hoảng sợ và niềm hy vọng đang xen với nhau, Jesus giơ cao bàn tay phải, đưa ra lời phán quyết cuối cùng. Mọi thứ đã từng xảy ra đều kinh thiên động địa, mặc dù hơi có vết nứt nhưng vẫn khiến người ta thấy nó thật mới mẻ. Đứng trong tàn tích của đấu trường cổ, đứng ở nơi mà quốc vương đầu tiên của Roma xây dựng để kỷ niệm sự hủy diệt của Jerusalem có sức chứa một trăm nghìn người, cô có thể nghe thấy dưới chân mình vang lên sự chấn động và tiếng cười hoan hỉ, cuồng ngạo của một đám người, nhìn thấy ánh mặt trời rực rỡ nơi chân trời, cô hiểu thế nào là rộng rãi và khoáng đạt.

Thì ra, nhưng thứ cũ cũng có mùi hương mới.

Mùi vị của sự phiêu bạt chính là đây, nó cho con người cảm giác đẹp đẽ quý giá nhất. Trong lòng cô như vang lên một khúc nhạc rộn ràng và hạnh phúc.

Sáng sớm hôm đó, khi Tiểu Liên mở mắt ra, trong tầm mắt cô là vàng thái dương mới mọc và một bầu không khí mới lạ. Lúc này, cô đang ở đâu? Chiếc giường rất tinh xảo, mép giường tạo thành độ cong vừa phải với mặt đất, cánh cửa sổ sát đất hướng ra bãi biển Địa Trung Hải rộng rãi, đây chính là nước Ý, nơi này có ánh mặt trời Địa Trung Hải, một vùng đất mới xa lạ mà cho dù biết rằng chỉ có thể thuộc về mình trong khoảnh khắc cũng vẫn khiến người ta cảm thấy hạnh phúc.

Đây chính là hạnh phúc sao? Tất cả mọi người và sự việc khi ở xa quên hương đều khiến cô hạnh phúc sao?

Anh vẫn còn say ngủ ở bên, cô chủ động nắm tay anh. Có người từng nói với cô, nắm tay và dắt tay có sự khác biệt. Hưởng thụ sự nhàn nhã, cô lại một lần nữa hy vọng có được sự tiêu dao nhưng trong giấc mộng Ngũ Hồ của cổ nhân, cho dù là ở tận cùng thế giới. Nhìn người đàn ông ngủ say bên cạnh, trong lòng cô bỗng thấy như có gì xao động. Anh tỉnh giấc, chậm rãi mở mắt ra, sau đó trong ánh bình minh ảm áp, một ngày mới bắt đầu và họ cũng bắt đầu một cuộc làm tình mới, đó là cảm giác tròn đầy mà trước đây chưa từng có, đó là sự kết hợp giữa trầm luân và mộng tưởng, đó là sự đan xen giữa yêu và đau. Cô nhớ tới bài thơ Paradise lost (Thiên đường đã mất) của Milton.

Một hôm, họ leo lên đỉnh một ngọn núi để ngắm toàn cảnh thành phố Roma để xem mặt trời lặn. Cô mặc một cái áo bó bằng lụa, chiếc váy dài đến chân, sang trọng và nữ tính.

Dick nói:

- Thật ra bà ngoại anh là người Ý. Bà cưới một người Trung Quốc, mặc dù bị bố mẹ phản đối nhưng bà vẫn kiên quyết theo ông sang Trung Quốc, sau đó thì chuyển sang Mỹ. Vì tình yêu của mình, bà đã từ bỏ cả quê hương. Khi anh ra đời thì bà đã đi mất rồi. Mẹ từng nói với anh, anh đập lung tung trong bụng mẹ, nhưng bà ngoại thì nằm trên giường và nhắm mắt.

Anh nhặt một hòn đá lên, vạch mấy đường lên đất rồi nói tiếp:

- Nhưng anh không biết rốt cuộc bà ngoại sống ở nơi nào của Roma. Nghe bố mẹ nói, bà làm gia sư cho người ta, dạy trẻ con những bài học cơ bản nhất. Mặc dù bà nghèo khó nhưng không bao giờ từ bỏ việc theo đuổi một cuộc sống bình dị. Khi bà rời khỏi Ý, không ai tiễn bà, chỉ có người chồng tương lai của mình mà thôi.

Anh cúi thấp đầu. Chỉ có một nơi ý vị và cổ kính như Roma mới có thể nuôi dưỡng được một người phụ nữ nho nhã như bà ngoại anh. Anh dùng hòn đá trong tay vẽ ra một cái đầu người mơ hồ, hỏi Tiểu Liên:

- Đây chính là bà ngoại trong lòng anh, thế nào?

Cô mỉm cười, nắm chặt bàn tay cầm hòn đá của anh, nói:

- Dick, chúng ta hãy yên lặng vài phút, anh sẽ nghe thấy dường như bà ngoại đang nói chuyện với anh.

Họ cùng im lặng, nhắm mắt, trải nghiệm một bản thân thanh thản nhất. Nhớ một người ngày trước và sau này không thể gặp mặt là một việc rất kỳ lạ, nỗi nhớ cách qua mấy thế hệ vẫn không hề tan biến, mặc dù cảm giác như đang ngắm hoa qua một lớp sương mù, nhưng vẫn thấy một con sóng dâng lên trong lòng.

Anh phá vỡ sự yên tĩnh, hỏi:

- Tiểu Liên, ở một nơi đặc biệt như thế này, em nghĩ tới ai?

Cô nghĩ tới ai? Cô nghĩ tới bố mẹ, thậm chí còn nghĩ tới Phương Thành và Lưu Hoa, nhưng cô vẫn nói:

- Nghĩ tới chị họ em. Chị ấy lớn hơn em bảy tuổi, chăm sóc em cũng bắt nạt em. Bố mẹ chị ấy là thanh niên trí thức. Thanh niên trí thức, anh hiểu không?

Anh lắc đầu.

- Chính là thế hệ những người vì ủng hộ công cuộc kiến thiết đất nước mà về quê làm việc và sinh con ngay ở quê. Họ có một số người sinh con rồi thì được về Thượng Hải để học, bởi vậy em với chị ấy sống với nhau từ nhỏ. Bố của chị họ là bác Lâm, về vùng núi Tây Bắc tham gia đội sản xuất được mười năm, ở dải núi Thái Hành ấy, anh nghe nói chưa? Giờ nơi đó là khu bảo vệ tự nhiên, nhưng khi đó nó là nơi rất đáng sợ, không có đèn, ti vi, đài phát thanh, hoàn toàn chôn vùi hết lý tưởng của con người.

Anh say mê nghe cô nói, như thể đang kể chuyện.

- Hồi nhỏ, em với chị ấy cứ cãi nhau rồi lại làm lành, em luôn nhường chị ấy, nhưng chị ấy cũng dạy em rất nhiều đạo lý làm người. Chị ấy dạy em nghe những bài hát nước ngoài như The end of the world, bọn em cùng ngồi trên ghế băng soi gương như người ta thi hoa hậu, chị một câu em một câu, rất thú vị. Có điều không lâu trước đây chị ấy sang Canada định cư rồi. Hồi ở cùng nhau cũng chẳng thấy gì, nhưng đêm trước khi chia tay chị ấy, em xem lại những bức ảnh mà ngày trước hai chị em chụp với nhau, quần áo đơn giản, màu đen trắng, sắc mặt ngây thơ, em không nhìn được, bật khóc nức nở.

- Chia ly có vị đắng, nhưng cũng có vị ngọt. Sau này có cơ hội, chúng ta sẽ sang Canada thăm chị em.

Cô nhìn vào ánh mắt kiên định và gương mặt tươi cười của anh, bất giác cảm thấy sống mũi cay cay. Đây chính là Dick mà cô yêu, cô không cảm động vì anh thực sự sẽ đưa cô sang Canada thăm chị họ, mà vì trái tim chưa bao giờ đoán biết trước được của anh. Hiện thực không bao giờ nói rõ được, nhưng lý tưởng lại có thể mang lại một chuyến hành trình ngắn trong đời.

Cô nhớ lại một bài hát hồi còn nhỏ: “Tôi ước trước cửa nhà tôi, có một cây phong xinh đẹp. Tôi ước lá nó vàng rực, phủ xuống con đường nhỏ tôi đi. Tôi ước những chiếc lá này, vùi sâu trong tim hạnh phúc. Tôi ước chúng ta trẻ mãi, sánh vai đi tới cuối đường”. Trước mắt là thành phố cổ Roma, ánh tịch dương khiến thành phố càng thêm cổ kính và tráng lệ, mặt biển Địa Trung Hải trong vắt, đứng trên ngọn núi cao này, con người luôn luôn có thể tìm được điểm tựa cho tâm hồn.

Thế giới bao la, vạn vật chúng sinh, chúng ta không thể nào không vương chút bụi. Có những lúc bi thương rồi sẽ tự tan biến, bị người ta châm biếm, bị người ta coi thường, tự mình mâu thuẫn, bực bội nhưng bất lực, thời gian chuyển dời, rồi mọi thứ sẽ trở thành dĩ vãng.

Khi nụ cười của đóa hoa kết thành quả, cái quả nho nhỏ lại một lần yên tĩnh, nằm lặng lẽ trong đám lá xanh, chuẩn bị hiến tặng cuộc sống của mình cho người từng yêu thương chăm sóc nó.

Bà Tùng Lâm sau khi thanh toán xong khoản tiền trả góp đầu tiên cho căn nhà thì ra ngoài đi dạo. Bà mua một căn nhà nằm gần chùa Tĩnh An. Từ nhỏ bà đã trưởng thành trong Thạch Kho Môn, thường nghe mẹ bà kể chuyện về khu rừng tiên ở đường Giang Minh và vũ trường Lệ Đô ở đường Thái Hưng. Bà cũng nhớ Tết hàng năm, bếp than cháy hồng, bà dạy Phương Thành cách làm trứng cuộn. Ấm nước trên bếp lò đã sôi, nắp ấm lạch cạch, tiếng nước sôi u u, ấm áp sinh ra từ đó. Mùa đông lạnh thấu xương khiến bàn tay mọi người đông cứng, ấn mạnh tay một cái sẽ xuất hiện vết bầm, rồi lại chuyển sang màu đỏ.

Giờ đây, nơi này lại bắt đầu xây dựng một tòa nhà mới kiểu quốc tế, khắp nơi là tiếng đục đẽo, tiếng cưa gỗ, một con phố vốn yên tĩnh bỗng trở nên thật ồn ào, dường như lại quay về với thời kỳ những năm ba mươi, bốn mươi khi đâu đâu cũng âm vang tiếng của các vũ trường. Những tấm áp phích quảng cáo cho các hãng LV, Hermes ở trên đường Giang Ninh và những cặp đôi nam nữ ăn mặc thời trang ra vào các quán cà phê khiến bà Tùng Lâm cảm thấy tuổi trẻ của mình chớp mắt đã qua đi. Cũng may, cuối cùng giờ mình cũng đã về tới quê hương.

Một mình bà vào một quán cà phê, nhân viên phục vụ thấy một người phụ nữ ăn mặc sang trọng thì tưởng là khách quý, bèn đưa bà tới một vị trí rất dễ chịu, vừa có thể nhìn hết mọi người, lại có một lớp kính cửa sổ nhìn ra ngoài bầu trời xanh ngắt và những cây ngô đồng tươi tốt. Bà bất giác nhớ đến người nhà của mình, Phương Thành đang ở một nơi nào đó của châu Âu, bà đã không còn ảnh hưởng gì tới anh như hồi anh mới tốt nghiệp đại học nữa, người chồng tên Phương Viễn hơn mười năm không gặp vẫn sống trong căn nhà cũ mà cơ quan phân cho ông chú? Nghĩ tới đây, trái tim bà nhói lên, tâm trạng trở nên rối loạn.

Khi đi trên phố, ánh đèn neon nhấp nháy như muốn trêu ghẹo người phụ nữ đã sống nửa đời người mà vẫn còn cô đơn.

Bà quyết định vứt bỏ mọi áp lực đã qua, đi về phía nhà Phương Viễn.

Dùng khí là vũ khí duy nhất để chiến thắng mọi nỗi hoài nghi. Bà bắt một chiếc taxi, tài xế lịch sự hỏi:

- Xin hỏi bà đi đâu?

Nhất thời bà không nói rõ được tên đường cụ thể, chỉ biết nó ở một vị trí nào đó, ấp úng nói:

- Ở gần Từ Gia Hội, một con đường rất dài, nối giữa Từ Gia Hội với cầu Đà Phố, tên là... Chết rồi, sao tôi không nhớ được tên đường nhỉ?

- Có phải bà mới từ nước ngoài về không?

- Đúng thế. Anh có biết không, con đường đó rất dài, tên là...

- Có phải đường Tà Sĩ không?

- À! Đúng rồi, đúng rồi.

- Con đường đó có rất nhiều căn nhà đã dỡ bỏ rồi, dài lắm, bà muốn tới số mấy? Ở ngã tư nào?

- Anh cứ lái dọc nó đi. Tới nơi tôi sẽ nói.

Chiếc xe lái tới đường Tà Sĩ, nơi đó là một con đường hoàn toàn có thể thể hiện được phong thái cổ kính của Thượng Hải, xiêu vẹo, là sự giao lưu giữa những căn nhà mới và những mái ngói cũ, khiến trái tim bà Tùng Lâm như bị đè chặt bởi một gánh nặng khiến bà không tài nào thở nổi.

Bà nhìn căn nhà tập thể cũ kỹ yên tĩnh, căn nhà này nằm giữa những tòa nhà mới khác, khiến nó càng trở nên già nua và cô độc, nhưng khi còn trẻ, nơi này đã được coi là “biệt thự” với bà rồi.

Cái cầu thang bằng gỗ ngả sang màu sậm và tay vịn cầu thang đã loang lổ vết thời gian khiến bà thận trọng từng bước chân. Bà lên tầng ba, sau đó rẽ sang trái, rồi lại rẽ sang phải. Chầm chậm, bà đứng trước một cánh cửa quanh năm dán chữ “Phúc”, trước khi gõ cửa, bà tháo bỏ hết đồ trang sức của mình. Có người ra mở cửa, là ông Phương Viễn. Giây phút nhìn thấy bà, ông giật lùi về sau một bước, sau đó mỉm cười cứng đờ. Ông cũng giống như căn nhà của ông, già nua, tiêu tụy giống như vừa mới khỏi sau một cơn bạo bệnh.

Mọi thứ sắp xếp trong nhà cứ như thể mười mấy năm qua chưa hề thay đổi, nền nhà đã bong tróc, sơn ở cái tủ lớn cũng đã nứt nẻ, những vết nứt trên tường đã toát dần ra, và các loại thuốc ở cạnh giường khiến bà hốt hoảng.

Bà hỏi:

- Anh bị bệnh gì? Sao phải uống nhiều thuốc thế?

- Không có gì. Anh đã nghỉ hưu rồi, nếu em gọi điện thoại tới trước thì nhà anh đã không bữa bộn như thế. Nơi này nói phà là phà, có thể ngày mai em tới sẽ không tìm thấy anh nữa.

- Em không nhớ được số điện thoại. Nhưng vị trí này thì em vẫn nhớ.

Bà lại nhìn căn phòng, trong căn phòng rộng chưa đầy hai mươi mét vuông này, bà từng cho Phương Thành bú, sau khi sinh con, bà mắc chứng trầm cảm. Trong căn phòng này, ngày nào bà cũng nấu một bàn thức ăn ngon lành chờ người nhà trở về, cũng ở nơi này, bà đã nói với Phương Viễn rằng mình sẽ đi Nhật.

Mùa thu năm 2001

Không phân biệt nổi mặt trời và trăng đêm, cái nào đẹp hơn. Nhìn không rõ có phải có một chiếc thang bằng vàng có thể dẫn lên trời.

Sau khi về Thượng Hải với tâm trạng vui vẻ, Tiểu Liên nhận được một bức thư Đại Vân gửi từ Đức về. Cô vội vã mở thư ra xem, bởi vì đọc từng chữ của Đại Vân cũng chẳng khác nào một sự hưởng thụ đối với cô:

Tiểu Liên,

Cậu khỏe không? Tổ nhớ cậu lắm. Tổ vốn tưởng rằng người và người không có quá nhiều quan hệ với nhau, nhưng tổ rất nhớ những ngày tháng cũ khi chúng ta cùng sống và làm việc với nhau.

Có những lúc con người thực sự rất kỳ quái. Ngày trước khi sống một mình ở Thượng Hải, cái gì cũng tùy tiện, tự do tự tại, chẳng phải tranh giành cái gì, hơi khổ, bởi vì nếu đầu óc khô khan không viết được cái gì thì chính là nổi giầy vò lớn nhất, bởi vậy tổ tới nhà hàng của cậu làm việc để tìm kiếm một sự yên ổn. Nhưng tới nước Đức tiên tiến, cuộc sống không còn bộn bề và áp lực, mọi thứ đều quá yên bình lại khiến tổ không thoải mái. Ngoại trừ việc béo hơn một chút, chẳng có cái gì thay đổi. Bởi vì cả ngày chỉ ăn xức xịch, đối với cái chân giò ninh nhừ, có người Đức giỏi thì một mình ăn hết nó.

Năm ngoái khi mới tới nơi đây, bọn tổ tổ chức hôn lễ, sau đó sống ở Heidelberg, giao thông nơi này rất thuận tiện, giá cả cũng hợp lý, công xưởng của anh ấy ở ngoại thành. Heidelberg từng là yếu địa kiên cố thời trung cổ, nhiều vương công quý tộc sống ở nơi này, nhưng nơi đẹp nhất lại là đoạn từ Maiz tới Cologne dọc sông Rhine. Có điều nhà tổ không ở chỗ đó, nhưng phong cảnh cũng đẹp như tranh. Tổ thích tiếng chuông mỗi sớm của nơi này, muốn dùng mắt để ghi nó lại. Tổ cũng thích các hiệu sách của nơi này, rất nhiều loại sách, môi trường thì yên tĩnh.

Nước Đức là một đất nước rất tiên tiến, rất nhiều việc thu phí của họ đều tùy từng người, ví dụ như phí bảo hiểm, phí y tế đều dựa vào tiền lương để quyết định. Họ coi trọng giáo dục, nơi này là một nơi rất thích hợp để du học.

Công xưởng của Fraud có hơn một trăm người, anh ấy là quản lý, công việc rất bận rộn, cũng không cho tớ giúp anh ấy. Tớ vốn muốn làm một người phụ trách nho nhỏ, nhưng tớ đã suy nghĩ quá ngây thơ, một đứa con gái Trung Quốc thì chẳng thể nào làm nổi. Một nữ nhà văn tới từ Trung Quốc đến đây chỉ có thể ở trong nhà, trở thành một người phụ nữ của gia đình không dám phản đối chồng.

Tớ yêu anh ấy, bởi vậy cam tâm tình nguyện làm người nội trợ, tớ dùng tay nghề học được ở Thượng Hải trước khi để làm rất nhiều đồ ăn, được anh ấy và người nhà khen ngợi, mỗi lần như vậy lại khiến tớ thấy rất khó chịu, chẳng nhẽ giá trị của tớ chỉ có thể thôi sao? Câu mà tớ nói nhiều nhất mỗi ngày là “Cảm ơn”. Người Đức có cách làm tiết kiệm thời gian, đó là thanh niên vào những ngày nghỉ cuối tuần sẽ phục vụ người già và ghi vào sổ, khi nào mình già, dùng quãng thời gian này để đổi lấy sự phục vụ của thanh niên. Ở Thượng Hải, tớ viết tiểu thuyết, tản văn, nhận phỏng vấn, những thứ như tiền công đức, tiền dưỡng lão đều không hề suy nghĩ hay tính toán gì, giờ đây, tớ không biết rằng khi phải đổi mặt với sự già nua sau này, tớ cũng muốn tham gia vào đội ngũ tiết kiệm thời gian.

Sống ở Thượng Hải, trong thành phố luôn tràn đầy những dự vọng không bị kiềm chế. Giờ đây tới một cái nơi rộng lớn này, thì thoáng vào trung tâm thành phố chơi, cuộc sống lại như không thể quay đầu lại nữa. Công xưởng sôcôla của anh ấy là sản nghiệp của gia tộc, bởi vậy không thể bỏ mặc nó được. Tớ cũng phát hiện ra anh ấy có một sai lầm không thể tha thứ được (tớ không viết ra đây nữa), nhưng bên ngoài tớ chỉ có thể cho anh ấy một chữ “tốt”. Trong cuộc sống của anh ấy, công xưởng là trung tâm, gia tộc của anh ấy và bản thân anh ấy là hai điều cơ bản, tớ chỉ là một thành viên rất bình thường trong gia tộc ấy, điều khác biệt là màu tóc và màu da của tớ khác với họ mà thôi. Tớ giống như một con bướm đã khô cứng chứ không còn là một con bướm xinh đẹp thích bay lượn như khi mới sinh ra. Tới giờ tớ mới hiểu, đối với một đất nước mà mình hoàn toàn xa lạ, chúng ta không nên nghĩ nó quá tốt đẹp. Nếu nghĩ nó quá đẹp, như thế là ta phủ nhận quá khứ và vô trách nhiệm với tương lai. Woa, con người tớ cũng bắt đầu nhắc tới hai chữ trách nhiệm rồi! Tớ yêu một người đàn ông trong tưởng tượng, dùng tưởng tượng để gói bọc anh ấy thật kỹ, đến cuối cùng, có thể sẽ bị trừng phạt. Thế thì trừng phạt đi!

Nếu cậu có thời gian có thể tới Heidelberg tìm tớ, được không? Bây giờ bất cứ người bạn cũ nào cũng hơn tất cả người thân, bạn Trung Quốc của tớ rất nhiều, nhưng đa số đều là những người ham vui, chẳng có ai là thân thiết cả, hình như chỉ có cậu là khác những người bạn đó. Đương nhiên, vì kết hôn, những người bạn Đức xung quanh cũng trở thành người thân của tớ, nhưng những người thân về hình thức này lại quá hình thức hóa. Mặc dù tớ vẫn cố gắng lịch sự, quan tâm và mỉm cười với họ, nhưng khi đêm buông xuống, tớ phát hiện ra mình không còn là Đại Vân nữa, không còn là một Đại Vân có tư tưởng khoáng đạt lại điên cuồng, thích viết văn tới khi nào đau mắt mới thôi.

Có lẽ tớ không thích hợp với việc kết hôn, kết hôn chỉ là vì khát vọng và tò mò với một sự vật mới khi mình chưa được nếm trải nó. Nhưng không kết hôn thì không có cảm giác an toàn, tớ ở vào một vị trí không ngừng thay đổi, mặc dù đau khổ nhưng vẫn chịu đựng, bao gồm cả mọi lời nhạo báng. Tớ vẫn là tớ, không thuộc về trời đất, nhưng tớ có thể sống theo ý nguyện của mình được bao lâu nữa?

Thế giới dường như đang trôi nổi, không cố định.

Tớ tình cờ đi vào nước Đức, rồi tớ thấy những âm thanh vang dội trong Sử ký của nước mình.

Sống chung với ai lâu dài, tớ không dám nghĩ. Giờ đây nếu hỏi tớ thích nhất thơ của ai, có lẽ là câu nói: “Tiếng người trời lặn là bốn bể. Nhìn ra bốn bể chẳng phải nhà” của Lục Du.

Nhà hàng của cậu thế nào? Chắc là làm ăn tốt lắm phải không? Tới đây mở một chi nhánh nhà hàng đi! Tớ tiếp tục hợp tác với cậu. Hi, chỉ đùa với cậu thôi. Tớ vốn không nghĩ là sẽ viết nhiều như thế, nhưng đã viết rồi thì không xóa đi nữa. Tớ tin là cậu có thể hiểu được tớ, có một người bạn như cậu, tớ cũng thấy an ủi lắm rồi.

Dừng bút tại đây. Chúc mọi sự an lành!

Tiểu Liên và Dick lại hẹn nhau tới sàn nhảy. Tiểu Liên mặc chiếc áo nhiều tua rua màu trắng và một cái

quần bò yếm, trông vừa có vẻ tự do, lại có chút quý tộc. Đó là một trong những sàn nhảy hiện đại nhất ở Thượng Hải, đầy ắp sự nhiệt tình và gợi cảm, đầy ắp cả hơi thở của mọi người. Đằng sau DJ là một màn hình lớn, các cột màu sắc nhấp nháy lên xuống cùng với sự thay đổi của âm thanh, đây là sự kết hợp hoàn mỹ giữa kỹ thuật quang học hiện đại và kỹ thuật âm hưởng, mọi người ở đây đều vì nó mà điên đảo, mím cười, vỗ tay, uốn éo, hôm nay không phải là Tết, nhưng không khí nơi này còn đông vui, tấp nập hơn cả Tết.

Tiểu Liên nhìn thấy một cô gái áo đen lên sân khấu nhảy, cô bỗng dưng nhớ tới Đại Vân. Đại Vân khi đó cũng như vậy, mắt đánh đậm, son môi đỏ chót, sắc mặt lạnh lùng nhưng thân hình và những bước nhảy của cô thì vô cùng nóng bỏng. Trong sự náo nhiệt đó, cô thưởng thức vẻ đẹp của chính mình. Nhưng cô lúc này...

Bỗng dưng, tóc của cô bị Dick giật một cái, anh nghịch ngợm mái tóc cô, nhưng vẫn không phá hỏng tâm trạng của cô, ngược lại còn khiến cô thêm sức sống. Cô bước ra khỏi thế giới tinh thần của chính mình, đi vào vòng tay anh. Cả biển người chuyển động, tiếng âm nhạc chói tai, tiếng ồn ào trò chuyện, duy chỉ có đôi mắt sâu thẳm của anh là thứ duy nhất tỏa sáng trong tim cô.

Tiểu Liên biết, đã lâu lắm rồi mình không bước chân vào sàn nhảy, nó giống như một cái cung điện lớn, giống như một vũ trụ nhỏ đang chuyển động, mọi người đều không có tinh cầu vận hành theo quỹ đạo, chỉ cố gắng dùng tuổi xuân ngắn ngủi của mình mà tỏa sáng. Mặc dù những buồn phiền trong cuộc sống sẽ lần lượt trôi qua, nhưng người khiêu vũ là hạnh phúc, họ có thể quên được sự thật tàn khốc, chỉ lưu lại những điều tốt đẹp trong tim.

Anh nhìn đôi mắt mơ màng của cô, sự dịu dàng như mặt nước ấy in đậm trong lòng anh. Anh cúi thấp đầu hôn cô. Họ bắt đầu hôn nhau nồng cháy, bên tai vang lên tiếng nhạc dồn dập, trong lòng họ là sự kích động khôn cùng, cả hai người đều cuồng nhiệt. Trong sàn nhảy chật kín những người, hôn nhau là phương thức thể hiện tình yêu lãng mạn nhất của thanh niên, đó là một sự chứng minh, một sự chứng minh tình yêu có thể để cho người khác nhìn thấy. Trái tim rung động mới là tình yêu, có tình yêu thì mới có sự nhiệt tình mà không thể đổi lại bằng vàng. Họ như quên hết mọi người khác, nhưng lại chiếm khoảng không gian rộng lớn nhất trong tim người kia. Cô hân hoan với sự kích động trong tim mình, đôi tay đang chuyển động và đôi mắt trong sáng như muốn nói với người khác rằng cô hạnh phúc hơn tất cả mọi người, vui vẻ hơn tất cả mọi người. Một cảm giác được sống rất chân thực bao trùm lấy cô.

Thế giới này thật dễ thương, nhưng cũng đầy những bất lực. Bên đó, một người đàn ông chủ động bắt chuyện với một người đàn bà ăn mặc rất thời trang, có người giải thích rằng xã hội này giờ đây chỉ chê người nghèo, chứ không ai chê con dốt. Họ nói chuyện rất lớn, cứ như thể đang vội vàng nói chuyện gì đó. Bên này, Tiểu Liên và Dick hôn nhau, trên bàn là bó hồng mà Dick tặng cô, những cánh hoa hơi xoắn nhẹ lãng mạn và đáng yêu. Khi ngón tay thon dài của cô chạm vào cánh tay ướt mồ hôi của anh, cô nghe thấy tiếng của trái tim mình.

Tiểu Liên kinh ngạc phát hiện ra rằng những cánh hoa hồng đó trong một đêm đã xuất hiện thêm một đường viền màu đen khô khốc. Khi cô đã thả mình vào điệu nhạc thì chúng lại lặng lẽ tàn lụi.

Họ ngồi trên xe nói về chuyện căn nhà mà Tiểu Liên sắp được bàn giao cùng với việc sửa chữa nó. Anh cảm thấy việc trang trí cho ngôi nhà không cần phải quá xa hoa mà chủ yếu là thể hiện được phong cách của chủ nhân, cô hỏi lại, nếu coi xa hoa là phong cách cá nhân thì có gì không được. Cô nhớ lại chiếc xe Cadillac xa hoa mạ vàng của Trì Vinh. Nghĩ mãi nghĩ mãi, trước đầu xe xuất hiện mấy cô gái ăn mặc diêm dúa, họ như những bóng ma lướt qua làm đảo lộn sự yên tĩnh trong trái tim cô.

Họ quay lại căn hộ của Dick. Khi cô ngủ trong vòng tay anh, cô vui đầu thật sâu, giống như đang cố tìm một sự yên bình hiếm hoi khi được quay về với tổ ấm của mình. Những gì được nghe, được thấy, khiến người ta cảm thấy trống rỗng, chỉ khi có người ở cạnh, tâm hồn mới được lấp đầy. Anh ra vào thân thể cô, sống lưng cô thoáng run rẩy, một cảm giác thật mê đắm. Cô đang cảm nhận hết sức có thể, cho dù sự tiếp xúc đó chỉ là thoáng qua.

The tear forgot as soon as shed, the sunshine of the breast.

Cô nhớ lại lời bài thơ lãng mạn của Gray.

Nước mắt, chảy đi chảy lại, rồi biến mất theo cơn gió, nhưng cuối cùng lại biến thành ánh mắt mặt trời chói lọi soi sáng trái tim mọi người.

Có tình yêu giống như có tia mặt trời chiếu rọi vào đáy vực sâu thẳm.

Nửa đêm hôm đó, Trì Vĩnh lên mạng. Anh ta đăng kí địa chỉ cá nhân của mình trên rất nhiều trang web, những người khác nhau thì sẽ biết những địa chỉ khác nhau của anh ta, có lúc chính bản thân anh ta cũng nhầm. Vụ kiện hồi mùa hè ấy vì không đủ chứng cứ nên không thể định tội, anh ta nhanh chóng được tự do. Mặc dù Vương Chân Quyển bị phán là có tội, nhưng anh ta thì không. Ngày trước anh ta còn từng đến tìm Tiểu Liên, bởi vì anh ta không ngờ Tiểu Liên sẽ kiện mình, nhưng khi đó cô đã đi Ý. Anh ta đang chờ cô quay về rồi tới tìm cô lần nữa. Ân oán giữa họ đã đọng phải một bức tượng.

Anh ta nhìn Tuyết Phi đã ngủ say, châm một điếu thuốc. Ánh đèn vàng vọt trên tường rọi vào khuôn mặt cô, và cô thì dường như vẫn chìm đắm trong niềm vui được anh ta tặng chiếc váy liền hiệu Moschino. Bỗng dưng anh ta nhớ lại ánh mắt buồn thương của Tiểu Liên. Mấy nghìn ngày trước, Tiểu Liên cũng từng ngủ trên một chiếc giường cũ kỹ khác, đắp cái chăn mà giờ anh ta không biết nó đang lưu lạc ở phương nào. Khi anh ta ngồi bên bàn chơi mạt chược trên máy tính, cô dựa lưng vào thành giường, lòng đầy tâm sự, không thể nào ngon giấc được. Khi đó anh ta biết, nhưng không quan tâm tới cô. Bởi vì nếu chơi mạt chược thắng, anh ta có thể nhìn thấy những cô gái người Nhật thoát y, nếu thắng liên tục thì thậm chí còn được xem cảnh tượng đêm tân hôn của một cặp vợ chồng. Cuối cùng, sau khi thắng được ván bài kéo dài mấy tiếng đồng hồ, anh ta cũng nhận được phần thưởng, kèm theo cả những âm thanh khó có thể miêu tả được khiến Tiểu Liên tỉnh giấc, nhưng lại không tài nào mở nổi mắt.

Nhớ lại trải nghiệm của mình hơn mười năm nay, từ lúc mới bước chân ra khỏi cánh cổng trường đại học cho tới khi trở thành một người giàu có, sang trọng tiêu một lúc hàng chục nghìn tệ, anh ta cảm thấy như thể cách nhau cả một thế giới. Anh ta từng đổ bệnh nặng, bố anh ta vì không tìm được ai chịu hiến máu cho anh ta, trong lúc cấp bách đã tìm một nông dân từ tỉnh ngoài lên thành phố làm thuê, người đó cũng đang muốn bán máu nên mới cứu lại được cái mạng của anh ta, nhưng từ đó về sau anh ta hoài nghi liệu mình có còn là mình.

Tuyết Phi ngủ rất ngon, đã chìm vào giấc mộng đẹp. Sau vụ kiện đó, anh ta lại tới tìm cô, dùng những thứ như đóng quảng cáo, có thể nổi tiếng để cám dỗ cô. Anh ta từng đưa cô tới chỗ một người bạn làm về lĩnh vực văn hóa duy nhất mà anh ta biết, giúp cô quay quảng cáo đồ ăn vặt như một người mẫu chính hiệu, thế là Tuyết Phi lại chấp nhận anh ta. Bởi vì sự coi trọng của người đàn ông khiến người đàn bà thường không kìm chế được mà yêu anh ta. Cô cũng từng hỏi anh về chuyện với Tiểu Liên, anh ta nói, Tiểu Liên muốn kiếm tiền của anh ta. Vì việc này mà Tuyết Phi cho rằng coi như mình đã biết bộ mặt thật của Tiểu Liên, mà không biết rằng Tiểu Liên đang đau khổ tột cùng vì không thể giúp được gì cho cô. Sao Tiểu Liên có thể biết được Tuyết Phi lại trở thành mình năm xưa.

Trì Vĩnh lại nhìn cô, cô rất đẹp, cũng rất ngây thơ, anh ta là người đàn ông đầu tiên của cô, tiếng kêu đau đớn của cô không hề khiến anh ta cảm thấy đau lòng. Bởi vì mười năm nay, anh ta đã nghe được quá nhiều âm thanh tương tự như thế, cũng phát hiện ra không ít sự khác nhau trong đó. Có người vì ở cùng anh ta mà nói chuyện với người khác bằng cái giọng kênh kieu như không phải tôi thì còn có thể là ai được, nhưng chỉ một thời gian sau họ đều sẽ ra đi, anh ta cũng chẳng giữ ai ở lại, và rồi sẽ có những người trẻ trung hơn lấp đầy vào chỗ trống đó, lại tiếp tục tìm kiếm niềm vui và khoái cảm. Nhưng chỉ có một người không vì được sống với anh ta mà dương dương tự đắc, tưởng rằng cuối cùng mình đã dùng sắc đẹp để tìm được một chỗ dựa tốt, đó là Tiểu Liên.

Anh ta nhanh chóng hút hết một bao thuốc. Khi anh ta định xé một bao khác thì cảm thấy bụng mình vô cùng khó chịu, như thể một con rắn đang cắn xé trong đó...

Qua chẩn đoán sơ bộ của bệnh viện, vì bị viêm gan chuyển sang viêm màng bụng, Tuyết Phi vội vàng đưa anh ta cấp cứu.

Tuyết Phi gọi điện thoại cho Tiểu Liên, nhưng cô không nói là vì chuyện của Trì Vĩnh, chỉ nói là mình có việc gấp, cần giúp đỡ. Tiểu Liên tưởng là Tuyết Phi xảy ra chuyện gì, bèn vội vàng chạy tới bệnh viện. Sau khi tới bệnh viện, Tuyết Phi kéo tay cô, hốt hốt nói là Trì Vĩnh bị bệnh giờ đang nằm trên giường bệnh.

Tiểu Liên mặt thất sắc, nỗi phẫn nộ chưa từng có dâng lên trong lòng, cô tức giận tát cho Tuyết Phi một

bạt tai, nói với cô là vì sao lại vô dụng như thế, giờ vẫn còn ở cạnh anh ta! Tuyết Phi không hề phản kháng chỉ khẩn cầu cô hãy cứu anh ta, bởi vì anh ta cần tiền.

Tiểu Liên nhìn gương mặt xinh đẹp đang cuống lên vì lo lắng của Tuyết Phi, không nhìn được cau mày, gương mặt cô đã hoàn toàn mất đi vẻ rạng rỡ thường ngày, chiếc váy màu đen mà cô mặc vẫn thật gợi cảm và ngây thơ.

- Em không biết, em thực sự không biết! Giờ cũng không phải là lúc nói chuyện này, Trì Vĩnh nằm viện rồi, cần có một trăm nghìn tệ.

- Chẳng phải anh ta rất giàu có sao? Chẳng phải anh ta có một cái xe nổi tiếng của Mỹ trị giá hàng triệu tệ sao? Bán nó đi! Chẳng phải anh ta có rất nhiều bạn bè sao? Bảo họ giúp anh ta đi.

Tuyết Phi rơi nước mắt, nói:

- Hôm qua anh ấy tỉnh lại nói với em, thực ra anh ấy chẳng có đồng nào cả. Đúng là hồi ở Thâm Quyển, anh ấy mang theo rất nhiều tiền về đây, nhưng đó là chuyện của mấy năm trước rồi. Anh ấy nói, bảy năm nay anh ấy giúp không ít người, nhưng họ đều là những kẻ vô nghĩa. Anh ấy cũng từng giúp chị, chị cũng là người khác, chắc không giống họ chứ.

- Anh ta bảo em tới tìm chị sao?

Tuyết Phi ra sức lắc đầu, nói:

- Không phải, tự em nghĩ tới chị. Em luôn coi chị là chị của em. Em...

- Em biết nói lắm. Xem ra chúng ta phải nói chuyện với nhau rồi.

Cô đưa cho Tuyết Phi một tờ khăn giấy, thấy tim mình vỡ vụn vì cô gái này. Chân tướng câu chuyện không thể nói rõ vào lúc này được, vì Tuyết Phi quá không tỉnh táo, bởi vì cô không nhẫn tâm nhìn lý tưởng của một người bị vỡ vụn. Nhưng Tuyết Phi như thế khiến Tiểu Liên thấy hơi giận. Cô nói:

- Tuyết Phi, anh ta lừa em đấy. Anh ta từng lừa chị, bốn năm trước, anh ta dùng thủ đoạn tương tự để lừa chị, em còn được quay mấy quảng cáo, nhưng chị thì chẳng được cái gì cả. Thứ anh ta cho chị chỉ là mớ tình cảm khiếm khuyết và sự hoài nghi cả thế giới, em hiểu không? Giờ đây thì tới lượt em, nhưng em lại không hay biết gì! Chị chẳng còn lời nào để nói nữa. Em nghĩ lại xem, anh ta từng quan tâm tới em không? Anh ta có đưa em tới gặp bố mẹ anh ta không? Anh ta có gợi ý gì cho cuộc đời của em không? Anh ta từng thật lòng trò chuyện với em không? Có phải anh ta bảo em đừng nhiều chuyện không? Em có dám hỏi anh ta vì sao không?

Tuyết Phi cúi đầu, không nói gì.

Lúc này, cô nhìn thấy một người đàn ông trung niên to béo đang lo lắng nói chuyện với bác sĩ, cô cảm thấy người này quen quen, nhìn kỹ lại, thì ra là anh trai của Trì Vĩnh, Trì Nghĩa. Đằng sau còn có bố mẹ của anh ta, Tiểu Liên cũng từng gặp họ, mấy năm không gặp, trông họ đã già hơn nhiều. Ba người họ nhìn thấy Tuyết Phi và Tiểu Liên, nhất là khi nhìn thấy Tiểu Liên đều khựng lại một chút rồi mới giữ được bình tĩnh. Trì Nghĩa lại gần hỏi Tiểu Liên:

- Cô là ... Tiểu Liên đúng không, cô thông báo cho chúng tôi hả?

- Không, chuyện này không liên quan gì tới tôi cả. - Tiểu Liên đáp, khuôn mặt cứng đờ, trong mắt cô, anh ta thật đáng ghét. Hai người già đằng sau chẳng hiểu chuyện gì, chỉ bối rối đứng yên. Cô nói. - Tuyết Phi thông báo cho anh đấy.

Ánh mắt của họ đổ dồn về cô gái còn non nớt và xinh đẹp đứng cạnh cô.

Họ vào thăm bệnh nhân với danh nghĩa là người nhà, Trì Nghĩa nói với bác sĩ, Tiểu Liên đại diện cho bạn bè của Trì Vĩnh, nhưng lại không cho Tuyết Phi vào thăm, mặc dù Tuyết Phi đã đưa họ tới bệnh viện. Chuyện này các bác sĩ cũng không hiểu lắm, nhưng họ chỉ lo cấp cứu bệnh nhân.

Tiểu Liên thấy Trì Vĩnh, tâm trạng cô lại quay về với mùa hạ khi họ mới quen nhau. Giờ đây, anh ta chỉ có thể nằm yên trên giường. Chiếc ga giường trắng muốt, rèm cửa trắng muốt, mọi thứ dường như đã đánh mất màu sắc, bao gồm cả sinh mệnh của anh ta. Mọi sự nhiệt tình và kiêu ngạo đã tan biến. Cả người anh

ta biến thành một màu vàng, tứ chi bị phù, bụng cũng trướng lên, động tác duy nhất mà anh ta có thể làm là mở mắt ra. Anh ta hình như nhìn Tiểu Liên một cái, rồi lại nhắm mắt lại, y tá giúp anh ta truyền huyết tương, anh ta hoàn toàn không có phản ứng gì, chỉ có hơi thở nặng nhọc. Anh ta từng nói làm tình có thể trị được vài căn bệnh như cảm cúm, giúp người ta vui vẻ và trẻ trung hơn, nhưng nhiều năm sau, anh ta lại nằm giữa những vật dụng trắng toát. Cô thực sự không muốn nhìn cái cảnh tượng này, muốn thoát khỏi căn phòng nặng nề này.

Trì Nghĩa đưa cô ra hành lang, nói:

- Tiểu Liên, chúng tôi luôn...

- Anh Trì, anh đừng nói những lời ngon ngọt như bà mối nữa. Cho tới khi tới đây tôi mới biết chuyện của em trai anh, nếu tôi biết sớm thì chắc chắn sẽ không tới đây. Người làm những việc này là Tuyết Phi, cô ấy vẫn đang chờ ngoài hành lang kia, cô ấy mới là người ở cùng Trì Vĩnh thời gian gần đây, còn tôi với anh ta đã không liên quan gì tới nhau nữa rồi.

- Tôi biết. Trì Vĩnh từng nói với tôi về cô, nói là cô đảm đang, lương thiện, nó luôn cảm thấy có lỗi với cô.

- Giờ không phải là lúc tính toán nợ nần, hướng hồ giữa chúng tôi chẳng có thỏa thuận nào hết. Có phải anh ta còn nói tôi có công ty riêng, bảo anh mượn tôi ít tiền?

Đứng trước mặt một Trì Nghĩa cao lớn, Tiểu Liên tuy thấp bé nhưng không hề tỏ ra sợ hãi. Cô không ngờ mình có thể có thái độ này.

Tiểu Liên nói xong thì bỏ đi, cô nhìn thấy Tuyết Phi vẫn đang chờ, chỉ biết buồn bã lắc đầu.

Ngày thứ tư, Tiểu Liên lại cùng Tuyết Phi tới bệnh viện. Trì Vĩnh đã được cắm ống thở, đang cố hết sức mình thở từng hơi nặng nhọc, người nhà đều ở bên cạnh, ra sức gọi tên anh. Tất cả mọi người đều nhìn điện tâm đồ lúc thì chạy một đường thẳng dài, lúc lại nhô cao lên, rồi lại thành đường thẳng, mẹ anh chạy đi nhờ vả bác sĩ, liệu có thể cho anh một mũi tiêm để anh chịu đựng tới khi về nhà, bác sĩ không đồng ý. Đôi mắt của Trì Vĩnh khiến Tiểu Liên cảm thấy anh đã sắp mất đi ý thức, cả người anh có lẽ chỉ còn lại một trái tim là đang đập từng nhịp yếu ớt...

Mẹ anh không nhịn được, bật khóc, bố anh như một gốc cây già nua, còm cõi, đứng yên một góc.

Nhìn thấy họ, nhất là thấy người mẹ tóc đã bạc trắng của anh, lòng thương hại của Tiểu Liên lại dấy lên. Cô lại gần, lấy ra mười nghìn tệ đưa ẹ anh.

Bà lão ngẩng gương mặt đầy nếp nhăn lên, khóe mắt đỏ hoe. Bà không quen biết cô gái đứng trước mặt, nhưng bố anh thì nhìn cô như thể nhớ ra điều gì đó. Cô nói:

- Ngày trước cháu là bạn của Trì Vĩnh, mặc dù bây giờ không phải nữa, nhưng cháu muốn giúp hai bác. Số tiền này hai bác cầm đi, có thể giúp đỡ được bệnh tình của anh ấy, hai bác cũng có thể mua chút gì đó cho bản thân.

- Cháu tên là gì?

- Cháu là ai không quan trọng. Hai bác nhận tiền đi, cho dù xảy ra chuyện gì thì cũng phải bảo trọng.

Bà già run rẩy nhận tiền. Bố anh lại nhét trả lại cô. Tiểu Liên nói:

- Cháu đã tới rồi thì chắc chắn phải đưa tiền cho hai bác. Đây là tâm ý của cháu.

Nói xong, cô vội vã bỏ đi, bỏ mặc Tuyết Phi đang đứng đó.

Giây phút đó, nước mắt trào ra. Khi Tolstoy miêu tả về tôn giáo đã nói, tới một mức độ nhất định nào đó, sự lương thiện còn vượt qua cả quan hệ nhân quả. Tiểu Liên không cố ý làm như thế, bởi vì không cần thiết, nhưng trước mặt hai người già, cô vẫn lương thiện một lần.

Tuyết Phi gọi tên cô sau lưng. Ở cổng bệnh viện, Tiểu Liên quay đầu lại nhìn Tuyết Phi đang chạy về phía mình, mái tóc dài của cô thật đẹp, như bông hoa đỏ đỗ quỳen trong gió.

Tuyết Phi cuối cùng cũng dừng lại trước mặt Tiểu Liên, thở hổn hển nói:

- Tiểu Liên, em thực sự hiểu được tâm trạng của chị rồi. Em hiểu rồi.
- Tuyết Phi, chúng ta về nhà đi, quên hết những chuyện trước kia được không? – Tiểu Liên vỗ vai cô.

Năm tháng trôi qua, tình cảm lắng đọng, mọi buồn phiền cũng từ đó mà ra. Là con người vẫn phải có ánh sáng của con người. Si tình không phải là một cái tội, nó chỉ là sự hưởng thụ trong đau đớn, là mỉm cười trong nước mắt. Tiểu Liên khoát tay Tuyết Phi, cảm nhận được sự yếu đuối của mình trước kia và một linh hồn kiên cường hiện tại.

Nhà của Tuyết Phi ở Phố Đông, Tiểu Liên đưa cô về nhà, Vừa ra tới đường, Tiểu Liên đã tỏ ra kích động. Căn nhà cũ nát được xây từ những năm 60 của thế kỷ trước mà cô thì thoảng tới sống vì tình yêu của mình giờ đã sắp bị dỡ bỏ, những thứ đại diện ột thời đại bản hàn, nghèo túng đã sắp qua rồi.

Cảnh đêm hoàn mĩ ở Lục Gia Chủy hiển hiện trước mắt mọi người, ánh đèn màu vàng trải khắp mặt đất như những ngôi sao giữa chốn nhân gian, hàng ngàn dòng sông ánh sáng khiến đôi mắt không thể nào dời đi chỗ khác được. Mấy năm trôi qua, Lục Gia Chủy đã đẹp hơn và lãng mạn hơn. Những tòa nhà cao tầng mang nhiều phong cách khác nhau, dải đất xanh của trung tâm nối tiếp nhau, xe cộ qua lại tấp nập, cho dù là vào mùa lạnh lẽo nhất cũng thể hiện một sức sống hừng hực.

Chả trách có người nói, Lục Gia Chủy đã chẳng kém gì khu trung tâm, người Pháp trong tương lai có lẽ sẽ hướng hết về mảnh đất này.

Tuyết Phi hỏi cô:

- Nơi này có phải nhìn mãi không chán không?
- Đúng thế. Thực sự là quá đẹp. – Cô nhẹ nhàng đáp, rồi như trầm tư suy nghĩ. Hôm nay, ở nơi đây, ánh đèn sáng hơn, con người vẫn như vậy, nhưng tâm trạng cô thì đã khác.

Nước mắt, vẫn rơi.

Mùa đông năm 2001

Những bông tuyết trắng che lấp đôi mắt khát vọng. Chỉ có trái đất vẫn không ngừng chuyển động.

Công ty của Tiểu Liên đã chính thức hoạt động được hai năm, mọi mặt đều có sự phát triển rất lớn. Trong suốt thời gian này, cô luôn nghiêm túc bảo vệ và tìm kiếm khách hàng cũng như cơ hội làm ăn, cố gắng để theo kịp với thị trường. Đồng thời cô cũng biết, nếu chỉ nhìn chăm chăm vào việc hôm nay kiếm được bao nhiêu thì ngày mai cô sẽ bị lạc đường.

Trong phương diện thương mại, công ty không chỉ có sản phẩm vốn có mà còn tích cực thâm nhập thị trường và nghiên cứu các sản phẩm mới khác. Dick nói với cô rất nhiều con đường kinh doanh hữu dụng, sự thành công của một doanh nghiệp buộc phải thu lợi và có lợi nhuận tăng trưởng bền vững, lợi ích tới từ sáng tạo, còn lợi nhuận thì tới từ việc không ngừng nâng cao hiệu quả sản xuất lao động. Các khách hàng sẽ không ngừng tăng lên, và tiếp tục mở rộng các nguồn khách hàng mới trên cơ sở cũ. Đồng thời, anh còn dạy cô phương pháp kinh doanh như tìm kiếm giá trị của khách hàng, phỏng vấn khách hàng, khiến cô thu được không ít kinh nghiệm quý giá.

Trong lĩnh vực phục vụ tư vấn, việc lên sàng chứng khoán của doanh nghiệp quốc doanh đó ở nước ngoài về cơ bản đã hoàn thành, điều đó có nghĩa là công ty Liên Pháp đã thu được khoản hoa hồng năm phần trăm trong tổng số vốn đầu tư. Có điều, số tiền đầu tư trước khi thu lợi cũng không phải là ít, ví dụ như phí luật sư, phí nhân công khác... Nhưng các chi phí này đều là cần thiết. Khi rất nhiều các doanh nghiệp đang tích cực phát triển theo hướng công nghệ hóa thì công ty Tiểu Liên tự biết không có sở trường về IT, cũng không nghĩ là sẽ bán độ sự nổi tiếng của mình. Nhưng cô đã tìm hiểu và học tập rất kỹ về những bí mật trong phương diện cổ vấn tư vấn, đặt quan hệ hợp tác chiến lược với cách công ty có liên quan ở Bắc Kinh và Thượng Hải, giúp họ ưu việt hóa các sách lược, quy trình, điều phối nhân viên, từ đó khiến kỹ năng của các nhân viên của họ ngày càng thêm hoàn mĩ. Tư vấn cổ vấn chính là những khó khăn trong việc phát hiện khách hàng và giúp họ giải quyết các vấn đề. Sau khi có kinh nghiệm hợp tác thành công đầu tiên với công ty Thịnh Bình, cô lại liên hệ với mấy công ty lớn nữa, tìm kiếm cơ hội hợp tác qua việc phân tích hoạt động bán hàng và các nhóm khách hàng. Ngoài ra, mấy đồng nghiệp ở công ty cũ của Tiểu Liên cũng lục

tục gia nhập Liên Pháp, cách lãnh đạo và quản lý của Tiểu Liên mặc dù chưa tới giai đoạn cao siêu của lý luận hóa nhưng vẫn thu hút được rất nhiều nhân tài.

Gần đây, cô lại có công việc mới, những công việc này đều là sản phẩm từ những suy nghĩ của cô, đồng thời cũng là nhờ những lời động viên, khích lệ mà Dick dành cho cô. Khách hàng mục tiêu chủ yếu trong nghiệp vụ tư vấn của công ty Liên Pháp là các công ty loại trung đang trong quá trình trưởng thành, các công ty này kinh doanh rất nhiều lĩnh vực, chủ yếu là thông qua các phương thức như đại lý, đại diện bán hàng và mậu dịch xuất khẩu để tiến hành kinh doanh. Khi Tiểu Liên tới gặp ông chủ của những công ty này, cô phát hiện họ chỉ quan tâm tới đơn đặt hàng của ngày hôm nay chứ không có kế hoạch lâu dài cho tương lai. Đồng thời cũng có một vài ông chủ hỏi Tiểu Liên có thể thiết kế những Logo thật ấn tượng cho họ được không. Tiểu Liên biết, nếu chỉ thiết kế Logo cho những công ty này thì chứng tỏ ánh mắt của cô quá nông cạn, hơn nữa đó cũng là một bước đi sai lầm, bởi vì cô có thể tìm kiếm được cơ hội làm ăn từ những người này. Thế là cô hỏi những ông chủ đó Mission, Vision và Core Value của công ty là gì? Họ đều không thể trả lời được. Lúc này Tiểu Liên nói thế thì chắc chắn không thể thiết kế được Logo. Sau khi hợp tác, ông chủ đó có cái nhìn khác về trí tuệ của Tiểu Liên, Tiểu Liên không chỉ tăng thêm lòng tin với khách hàng mà còn cho bản thân mình một ví dụ về sự thành công. Đương nhiên các chi tiết và những yêu cầu khác trong quá trình thực hiện dự án này vô cùng phức tạp và nghiêm khắc. Ví dụ, làm thế nào để giải thích về Logo với ý nghĩa văn hóa của công ty, làm thế nào để Tổng giám đốc công ty đồng ý thỏa thuận trong thời gian có hạn, làm thế nào để tổ chức cuộc họp thảo luận, thông qua lời phát biểu của mọi người để tìm được sách lược thực sự cho dự án...

Làm lãnh đạo là làm những việc chính xác, còn quản lý là làm việc một cách chính xác.

Về nhà hàng, “Vườn ăn” của Tiểu Liên đang kinh doanh rất tốt. Cửa hàng đồ ăn Nhật cũng đã đưa ra các món ăn mới rất đặc sắc, chủ yếu là các món làm từ rau xanh, bao gồm cơm hải sản, rau súp lơ chấm mù tạt... Còn cung cấp cả kem vị chanh. Nhà hàng đã có danh tiếng khá lớn, do đó đang chuẩn bị mở thêm một nhà hàng Trung Quốc nữa. Chuyện cô thấy vui nhất là được đón tiếp bạn bè ngay trong nhà hàng của chính mình. Những người bạn đã lâu không gặp đều tới đây, vốn tưởng là mình đã quên nhiều người thì sẽ xa lạ với họ, nhưng khi ánh mắt trời buổi trưa chênh chếch chiếu vào trong nhà hàng, cô lại nhớ lại rất nhiều chuyện. Tuy rằng vụn vặt nhưng cũng khiến cô thấy thêm ấm áp. Cô có thể bàn chuyện làm ăn, đề ra kế hoạch cho nhà hàng của mình, về cơ bản đều là cô thanh toán, nhưng cô không cảm thấy bị thiệt thòi chút nào. Cô giống như một người làm vườn, một tay cầm phân bón, tay kia cầm bình nước, gieo mầm hy vọng vào vườn cây của mình, để vườn cây sinh sôi nảy nở.

Và người đồng hành tốt nhất của người làm việc này là Dick. Dick dạy cô rất nhiều phương pháp quản lý, ví dụ như Thinking process, Theory of constraints..., còn dẫn dắt cô tới với khái niệm ASP, giúp cô hiểu rằng chỉ chuyên tâm làm mậu dịch truyền thống thì không thể đủ được. Trong mối quan hệ thường ngày, cô cũng gặp rất nhiều người đàn ông, có người thành công, có người phong độ, có người là tổng giám đốc của công ty lớn, có người là ông chủ nổi tiếng trong giới truyền thông, nhưng cô đều không thể rung động. Bởi vì cô cảm thấy họ không thuộc về cô, cũng vì trái tim cô đã dành cho Dick. Nếu Lưu Hoa là người dẫn dắt cô tới công việc này thì Dick chính là người làm chứng cho sự nghiệp của cô. Dick giống như một người luôn lặng lẽ và nhiệt tình giúp đỡ cô, thường mỉm cười nhìn cô đưa ra các đề nghị. Họ không có bất cứ quan hệ nào về kinh tế, nhưng tâm hồn họ thì nương tựa vào nhau. Dick luôn giới thiệu các cơ hội làm ăn cho cô, sau đó để cô tự làm chứ không can thiệp vào.

Lợi nhuận của phòng kinh doanh chiếm bốn mươi phần trăm lợi nhuận của toàn công ty, nhưng người làm ở bộ phận này chỉ có Tiểu Liên và hai người nữa, lợi nhuận của nhà hàng thì chiếm năm mươi phần trăm lợi nhuận, người quản lý công việc này có Lý Chung và ba người nữa, còn lợi nhuận của nghiệp vụ tư vấn chỉ chiếm mười phần trăm, trong khi nó gồm Tiểu Liên và bốn người nữa. Mặc dù như vậy nhưng cô không cảm thấy không cân đối, con số lợi nhuận không phải là cố định mãi mãi, thứ cô coi trọng là lợi ích trước mắt và sự cân bằng lợi ích lâu dài, đây cũng là những điều mà Dick đã dạy cho cô.

Khi nghiệp vụ của công ty Tiểu Liên được tiến hành rất thuận lợi thì công ty của Dick lại đối mặt với một vấn đề khó khăn nhất từ trước tới nay.

Một hôm, Dick nhận được thư mời của công ty Phong Lăng, một doanh nghiệp rất nổi tiếng ở Bắc Kinh, trong thư viết họ cần có một CEO cao cấp, hy vọng anh có thể bớt chút thời gian để tới Bắc Kinh nói

chuyện. Tư liệu về anh được vợ chồng giáo sư ở Mỹ giới thiệu cho họ, giáo sư có mối quan hệ rất thân mật với Tổng giám đốc của công ty Phong Lăng.

Công ty mà Dick kinh doanh suốt bốn năm đã thu được những lợi ích không nhỏ, họ còn mở một website về thuốc tân dược, ngày nào cũng có gần một triệu lượt người ghé thăm. Nhưng những vụ giao dịch thực sự thành công lại không nhiều. Lượng tiêu thụ dược phẩm của công ty cũng ít hơn trước rất nhiều, nguyên nhân là vì không có sự sáng tạo. Một phần nguyên nhân gây ra cục diện này là vì các nghiên cứu sinh của công ty vì nhận được lời mời của các doanh nghiệp nước ngoài mà bỏ đi để tự tìm kiếm cơ hội mới. Họ nói tạm biệt bằng thái độ rất thân thiện, Dick không oán trách ai, ai bảo công ty của anh không nổi tiếng bằng công ty của người khác? Họ cũng từng làm rất nhiều việc cho công ty, bởi vậy anh cũng chẳng có gì để mà oán trách, vấn đề là lại phải bắt đầu tuyển chọn người mới, điều này khiến anh thấy vô cùng khó khăn. Vì việc này, anh chuẩn bị đi Bắc Kinh để nói chuyện với tổng giám đốc của công ty Phong Lăng, nhân tiện quan sát thị trường.

Hôm đó, Tuyết Phi đang nói chuyện với Tiểu Liên. Tuyết Phi chuẩn bị làm việc cho công ty Tiểu Liên, Tiểu Liên rất vui.

Tiểu Liên hỏi cô một vấn đề mà cô vốn rất quan tâm:

- Em còn ở cùng với Trì Vĩnh không?

- Anh ấy từng cho em quay quảng cáo, nhưng tới giờ vẫn chưa thấy quảng cáo được phát. Anh ấy thuê nhà ở trung tâm thành phố, một căn hộ ba phòng rất thoải mái, anh ấy nói cái đèn này mấy chục nghìn tệ, cái quầy rượu kia mấy chục nghìn tệ, rồi cái giường này là mua ở châu Âu, rồi cửa hàng này từng thiết kế đồ ngủ cho nữ hoàng nước nào đó. Em ở trong căn nhà xa hoa đó không thể nào phân biệt được Đông, Tây, Nam, Bắc, lần nào về tới căn nhà cũ của mình em cũng nhớ tới nơi đó, nhớ những lời anh ấy nói. Anh ấy nói, bất cứ món đồ nào trong căn nhà này em đều có thể tùy tiện sử dụng. Cho dù có người hay không, anh ấy cũng mở điều hòa. Bởi vậy trong lòng em, cái nhà đó là một đại từ thay thế cho từ ấm áp.

Thực ra căn nhà mà Tuyết Phi đang ở hiện nay rất giống với căn nhà nhỏ ở Phố Đông mà Trì Vĩnh thuê ba năm trước, chỉ có điều Tuyết Phi không biết mà thôi.

- Anh ấy xem bói cho em, bảo là em thân nữ mệnh nam, rất hợp với mệnh của anh ấy.

Lời của Tuyết Phi khiến Tiểu Liên nhớ lại chiêu lừa của một bà thầy bói. Một bà thầy bói kéo tay khách hàng của mình, trong khi đó một đứa trẻ thì len lén thò tay vào túi áo của khách. Khi đó Tuyết Phi hy vọng tìm được một lý do để giảm bớt những xung đột và bất an trong lòng mình. Thế là cánh cửa của thế giới chỉ còn lại một cái khe nhỏ, cô len lỏi trong cái khe nhỏ đó, lắng nghe tiếng những chú chim ngoài kia đang đập cánh bay. Họ đều đã từng ham hư vinh, điều đó giống như những cây trúc, đẹp nhưng không có quả.

Tuyết Phi tiếp tục nói:

- Anh ấy lại dạy em lái xe, ngồi cạnh anh ấy, nghe những bài hát của Nhật rất dễ chịu, lái tới Tô Châu, Nam Kinh, Vô Tích, tới cả đảo Thái Dương, tới Phụng Hiến xem hoa cải, anh ấy cho em một cuộc sống như giấc mơ, khiến em vui tới mức không kịp nghĩ tới những vấn đề khác.

- Thế là em lại bắt đầu nằm mơ hả? Cho dù khi tỉnh cơn mơ là ấm áp hay là đau đớn?

Tuyết Phi im lặng. Hồi ức thì luôn luôn đẹp, nhưng hiện thực lại rất gian khổ, nó thường khiến sự chờ đợi biến thành bong bóng, khiến giấc mơ của bạn bị phá vỡ.

Một lúc lâu sau, bỗng dưng cô như nhớ ra điều gì đó, nói:

- Hôm qua em thấy trên báo có một tin rất giật gân. Em mang đến đây.

Tiểu Liên cầm tờ báo, nhìn thấy tiêu đề: “Chiếm đoạt tài sản của khách hàng, in sách phạm pháp”.

Cô không đọc nội dung bài báo, chỉ nhìn tiêu đề là đã đoán biết được phần nào. Mặc dù không lâu trước đó Trì Vĩnh từng thoát được vụ kiện vặt vãi mà Dick đã theo đuổi, khiến Dick suốt ngày phải nghiên cứu pháp luật Trung Quốc, nhưng giờ đây mọi việc đã có kết quả. Tiểu Liên không hề cảm thấy bất hận thù, cô chỉ nhớ lại tại sao anh ta có một kết quả như thế này mà bạn bè anh ta vẫn chỉ im lặng.

- Tiểu Liên, tại sao chị không đọc bài báo?

- Không cần đọc kỹ, biết kết quả là được rồi.

Tuyết Phi gật đầu, cảm thấy lời của cô nói rất có lý.

- Tuyết Phi, điều mà chị quan tâm chỉ là em có vì vậy mà buồn bã hay không?

- Đúng là em rất buồn, cũng rất thất vọng. Anh ấy chẳng cho em cái gì cả, nhưng em thì cho anh ấy mọi thứ!

Nói rồi, cô bật khóc. Tiểu Liên nhìn Tuyết Phi bằng ánh mắt thương cảm, cô chỉ nhớ năm xưa mình không khóc như thế, bởi vì không ai có thể hiểu được chuyện này.

- Tuyết Phi, em còn một năm nữa là tốt nghiệp rồi, hãy tìm một công việc và sống thật tốt đi. Qua chuyện này, em đã rút ra được bài học, sau này nếu có lựa chọn, thì hãy nhìn vào bản chất của người đàn ông, trước khi chưa biết rõ bản chất của anh ta thì đừng dễ dàng để về bề ngoài của anh ta quyến rũ. Đương nhiên, bị quyến rũ thì chỉ xảy ra khi còn trẻ, nhưng một lần là đủ rồi, xảy ra nhiều lần quá thì chứng tỏ một điều là mình ngu ngốc. Những thứ trên bề mặt có thể dùng vật chất để tạo ra, nhưng cái gì là bản chất thì không thể nào thay đổi.

- Nhưng bản chất của con người hình như đều rất đáng sợ.

- Thế thì bản chất của chị cũng đáng sợ sao? – Tiểu Liên hỏi khẽ.

- Em không có ý đó, ý em là bản chất của đàn ông.

- Sau này em sẽ hiểu điều em vừa nói là sai lầm. – Tiểu Liên không tranh luận với cô, mặc dù cô không mấy hiểu chuyện, nhưng Tiểu Liên thích cô gái đáng yêu không ngoan ngoãn này như em ruột của mình. Cô gái này khiến cô nhớ lại hồi mình học đại học, khi mà cô không hiểu tình yêu và được yêu, cô đã yêu một người nghèo khó nhưng có tài, vào mùa đông lạnh giá, hai người cùng hơ tay trên ngọn lửa hồng, cùng nướng khoai, vừa ăn vừa xuyết xoa bởi hơi lạnh.

Lời nói của Tuyết Phi ngắt ngang dòng hồi ức của Tiểu Liên:

- Nhưng em sợ anh ấy sẽ đi mất khi em chưa kịp nhìn rõ anh ấy.

- Vạn vật đều có số, nếu anh ta không kiên nhẫn mà đi mất thì chứng tỏ anh ta không đáng để em phải quan tâm. Em hãy hoàn thành chương trình đại học của em đi đã.

- Em sẽ thi vào học viện Điện ảnh!

- Thi đi.

- Chị không cảm thấy suy nghĩ này hơi...

- Hơi gì? Em không thể giỏi hơn người khác sao? Làm việc gì chỉ cần có dũng khí là được rồi. Dũng khí là gì? Đó là quá trình đi từ tư tưởng tới hành động.

Lúc này điện thoại di động của Tiểu Liên đổ chuông. Là Dick gọi, anh nói ngày kia anh sẽ đi Bắc Kinh, có thể sẽ phải đi khoảng hai tuần.

Cúp điện thoại, Tuyết Phi vội vàng hỏi:

- Anh Dick tới đón chị hả?

- Không phải mọi tình yêu đều ngọt ngào như thế. Anh ấy phải đi Bắc Kinh hai tuần.

- Chỉ có hai tuần thôi mà. Chớp mắt là trôi qua.

- Em cũng biết an ủi người khác đấy chứ.

- Em mới nghe nói một câu nói, do một người trong ngành quảng cáo nói, khi còn sống hãy sống thật vui vẻ, bởi vì chúng ta sẽ chết rất lâu. – Tuyết Phi vui vẻ nói.

Tiểu Liên nghe câu nói đó, tâm trạng bỗng dưng trở nên phức tạp. Câu này thốt ra từ miệng một cô gái trẻ, cô thấy vui thay cho Tuyết Phi. Bởi vì điều đó chứng tỏ Tuyết Phi đã hiểu cách trân trọng và suy nghĩ.

- Tuyết Phi, em thực sự trưởng thành rồi. Nói thật lòng nỗi đau của tình cảm quả thực không dễ dàng gì, nhưng...

- Nó có thể giúp con người tiến về phía trước. – Tuyết Phi nói tiếp.

Họ bật cười, Tuyết Phi xé vụn tờ báo ra, sau đó ném vào thùng rác, rồi lại cười tiếp. Nhưng trong lòng Tiểu Liên vẫn âm thầm một cảm giác bất an.

Chia tay Tuyết Phi, cô về nhà nhưng không ngủ được bèn ra ngoài tìm anh. Mùa đông năm nay rất lạnh, lạnh khiến người ta run rẩy. Cơn gió lùa lách trên từng con phố, con người vẫn luôn hy vọng tìm thấy tia nắng ấm áp trong những ngày đông rét mướt. Tiểu Liên nghĩ, thành phố Barrow ở Alaska, Mỹ vốn rất lạnh, hàng năm từ cuối tháng 11 tới tháng 4 năm sau đều là những đêm đen vô cùng, điều kiện tự nhiên vô cùng khắc nghiệt, nhưng trên mặt mọi người nơi đó đều là những nụ cười không bao giờ tắt, họ đi làm, đi học vui vẻ y như người ở những nơi khác. Vào mùa đông, ánh mặt trời là một ước mơ xa xỉ, nhưng vùi sâu trong lòng họ là niềm tin không thể xóa nhòa.

Đã không còn nhớ được đây là lần thứ mấy tới thăm anh rồi, nhưng lần nào trước khi lên lầu, tâm trạng cô cũng vô cùng phức tạp. Cô ấn chuông cửa, và cũng mở ra khát khao được gặp anh. Anh mở cửa, cô phát hiện ra vẻ mệt mỏi trên mặt anh, anh cũng nhìn thấy vẻ tiều tụy nơi cô.

Cô đưa tay lên vòng quanh cổ anh, chủ động hôn anh, họ lại ôm chặt lấy nhau.

Họ bước vào phòng, ngồi xuống, anh pha trà cho cô và nói nguyên nhân cũng như dự định đi Bắc Kinh của mình.

- Thế công ty của anh ở Thượng Hải thì làm thế nào?

- Bán đi. Anh gọi điện thoại cho họ rồi, công ty Phong Lăng hứa sẽ bỏ vốn ra tìm công ty tư vấn kế toán để tiến hành định giá công ty, anh chỉ phải chờ để thu tiền thôi.

Tiểu Liên gật đầu theo thói quen. Nhìn Dick, cô không nói được lời nào. Cô chỉ tự hỏi, nếu không có anh, liệu cô có sự nghiệp ngày hôm nay không? Nếu không có anh, sẽ không có ai khiến cô có một khát khao được gặp vào cái đêm mùa đông lạnh giá như thế này, nếu không có anh, cô cũng không thể có một tình yêu mà người người ngưỡng mộ. Anh là một người đàn ông tài giỏi và quyến rũ, có khả năng phân tích và đưa ra những kết luận chính xác về các doanh nghiệp hiện đại, anh có lý do để được người nổi tiếng trọng dụng, anh cũng có năng lực để làm những việc lớn hơn. Chỉ là khi anh không ở cạnh, cô giống như mất đi chỗ dựa, không có người để nói chuyện, không có người để thảo luận, cũng không có lý do để mỉm cười.

- Chưa chắc anh đã ở lại đó, giờ chỉ đi thăm dò chút thôi, nói không chừng sẽ về ngay.

- Nhưng em có thể nhận ra, thực ra anh rất thích nơi đó. Nam nhi chí tại bốn phương, em thấy vui và tự hào thay anh. Bắc Kinh rất lạnh, lại có tuyết, anh đừng để bị cảm lạnh nhé.

- Anh đã đi mua áo khoác lông và khăn len rồi.

Anh kéo tay cô, đưa cô đi xem quần áo mà anh mua. Trong tủ quần áo, cô liếc thấy cái áo ngủ bằng lụa màu đỏ, nhẹ nhàng bị tay anh làm rơi xuống đất. Cô nhặt lên, chiếc áo ngủ đó rất mềm, nhưng lại giống như cô, không thể che giấu được nỗi buồn thương dâng lên trong mắt.

Dick cầm cái áo ngủ màu đỏ, nói:

- Khi nhớ em, anh đều nhìn chiếc áo này, nó dường như cũng có sinh mạng, sẽ khiến hơi thở của anh gấp gáp hơn.

Mắt Tiểu Liên ướt ươn:

- Chẳng nhẽ anh mang nó theo sao?

- Em muốn anh mang không?

Cô cúi đầu, sau đó nói:

- Anh tới Bắc Kinh đi, em không giữ anh lại đâu.

Cô đứng trước mặt anh, thậm chí hy vọng anh có thể cầu hôn cô, cũng hận là mình không thể nói ra miệng câu đó được. Anh đã từng nói những lời có cánh đầy ý thơ, có thể khiến bất cứ ai cũng rung động, tại sao một lời cầu hôn đơn giản lại không nói được? Nhưng ý nghĩ đó chỉ lướt qua nhanh chóng, cô không biết họ thiếu điều gì mới không thể bước chân vào thánh đường hôn nhân, nhưng cô tin, mọi hạnh phúc và nỗi đau đã xảy ra giữa họ không phải cặp vợ chồng nào cũng có thể so sánh được. Có thể anh không cầu hôn sẽ khiến cô cảm thấy tình yêu của mình không phải vì hôn nhân mà chỉ vì tình yêu.

Anh là một người đàn ông rất tự lập, có lúc khiến cô cũng đã quen tự lập không biết phải làm thế nào. Khi cô không gọi điện thoại cho anh, anh nói là cô quên anh, khi cô đứng trước mặt anh thể hiện sự bất an vì chuyện tình của hai người, anh nói với cô là đừng buồn như thế, nhưng trong lòng thì đang thầm tự hào vì tầm quan trọng của mình. Anh luôn gọi một cú điện thoại là cô đến, nếu cô không có việc gì thì sẽ ở cạnh anh, nhưng khi cô cần anh bên cạnh, anh lại nói anh đang bận, việc gì cũng phải sắp xếp xong rồi mới tính. Đàn ông luôn có khuyết điểm, Dick từng giúp cô, ít nhất thì anh cũng nói những câu khiến cô rung động đại loại như "Love is brave it has a mission".

Dick thấy cô lặng yên không lên tiếng thì nói:

- Thực ra anh rất yêu em. Em không ở cạnh, chắc chắn là anh sẽ buồn lắm. Anh giúp em, cố gắng giúp đỡ để em đứng vững, mỗi khi anh nhìn thấy thành tựu của em, anh đều là người vui vẻ nhất. Công ty của anh một năm trước đã không tốt mấy rồi, anh luôn có suy nghĩ sẽ rời đi. Nhưng em ở đây, sao anh có thể đi cho nổi? Giờ đây em đã đứng vững rồi, anh cảm thấy công ty em không cần một người như anh nữa rồi.

- Nhưng em không nghĩ vậy. Giữa người và người không phải dễ dàng có thể dùng việc cần hay không cần về vật chất để giới hạn về giá trị của nhau, chẳng phải anh từng nói: We live by love, admiration and hope?

- Đúng là anh từng nói như vậy.

Anh nhìn cô, đôi mắt to của cô mãi ngây thơ và trong sáng. Cô có lúc đẹp như một vầng trăng, thu hút anh. Nhưng thứ anh cần không chỉ là tình yêu. Anh nói:

- Anh muốn đi Bắc Kinh để phát triển sự nghiệp, không có sự nghiệp, anh sẽ không còn là một anh hoàn chỉnh.

- Cho dù anh có em, anh cũng vẫn cảm thấy không hoàn chỉnh, đúng không?

- Chúng ta vẫn ở bên nhau, vẫn còn nhiều cơ hội để gặp mặt.

- Đúng thế. Chúng ta vẫn có thể ở bên nhau. Em còn tưởng rằng anh thanh cao thế nào cơ, nhưng rốt cuộc anh cũng giống như họ. You think that if we talk about the love, then you love me, right?

Tiểu Liên nghĩ tới một câu thơ của Goethe: Hãy biết rằng bầu trời là xanh thẳm, không cần phải đi khắp thế giới.

Dick nghe xong, nổi giận ném mạnh cái áo ngủ vào người cô, rồi lại đẩy cô xuống giường. Chỉ trong một tích tắc, cô sững người lại, nước mắt cuối cùng cũng đua nhau chảy ra, cô lao ra ngoài cửa.

Anh không gọi cô lại, chỉ đứng sững giữa nhà. Câu nói của cô thực sự khiến anh cảm thấy khó chịu, anh không hiểu sao cô lại nói như thế. Anh chỉ rời Thượng Hải vì sự phát triển của cá nhân mình, chỉ là muốn thay đổi nghề nghiệp của mình. Rốt cuộc thì cô muốn anh phải thế nào? Khi còn chưa kịp giao chìa khóa cho cô thì cô đã biến mất rồi.

Trên xe trở về nhà, Tiểu Liên cũng nghĩ mãi. Những chuyện cũ cứ đua nhau ùa về, nụ hôn trong sàn nhảy, những ngày tháng ngọt ngào ở châu Âu, rồi cả rất nhiều niềm hạnh phúc nhỏ nhoi mà anh mang tới cho cô. Cô còn yêu cầu điều gì nữa?

Thời gian này cái gì cũng thật khó để hình dung, tất cả mọi chuyện đều lập lờ không rõ ràng.

Khi Dick đi Bắc Kinh, Tiểu Liên đang bận bịu với cửa hàng mới của cô, cũng không nhận được chìa khóa nhà của anh. Cô phải khai trương nhà hàng trước Tết, như thế mới có thể nắm bắt được cơ hội làm ăn.

Chiếc máy bay lướt qua trên bầu trời không khiến cô nhớ nhưng gì, bảy ngày không có anh đã trở thành một tuần cô đơn.

Con ngài muốn tìm ỳnh tia sáng cuối cùng, còn cô chỉ muốn biết nơi đi về cuối cùng của anh.

Tết đã tới gần, Dick vẫn không thấy có dấu hiệu gì là sẽ quay lại. Về hay không không quan trọng, anh gọi điện thoại cho cô, nói là Tổng giám đốc Trương của Phong Lăng rất coi trọng anh, tiếp đón anh rất chu đáo, anh không phải bận tâm lo lắng điều gì. Báo giá của công ty anh ở Thượng Hải đã có, đó là một giá tốt.

Sau đó Tiểu Liên và Tuyết Phi tới Hàng Châu thấp hương.

Họ ngồi trên xe buýt. Trên xe đều là những người tới lễ cầu hạnh phúc trong năm mới. Ánh mặt trời chênh chênh chiếu vào khoang xe, bên ngoài cửa sổ, cảnh sắc rất đẹp, nhưng mọi người bên trong thì đang ngủ gà ngủ gật. Chỉ có Tiểu Liên là ngồi sát cửa sổ, nhìn không chán phong cảnh của Tây Hồ.

Cô không chỉ thích ngắm cảnh mà còn thích những du khách cũng đang ngắm cảnh như mình. Có một đôi tình nhân đang nắm tay nhau thả bước, có một đôi chị em đang thì thầm tâm sự với nhau, có cặp vợ chồng dẫn theo đứa con nhỏ cười nói vui vẻ, cũng có những bóng hình cô đơn. Thế giới tự nhiên thật vô tư, thật bao dung, nó ôm hết mọi người vào lòng, dùng cảnh sắc tươi đẹp của mình để làm thỏa mãn đôi mắt của mọi người. Cô thực sự không hiểu những người ngồi trong xe vì sao lại nhẩn tâm nhẩn mắt và từ chối một cảnh đẹp như thế.

Ánh mắt của cô bị thu hút bởi bước chân của một người thanh niên, sau đó cô cảm thấy phong cách của cái khăn len anh quàng cổ rất quen. Chiếc xe chậm chạp đi lướt qua anh, cô nhìn thấy gương mặt của anh – Phương Thành! Gương mặt buồn bã, bước chân thong thả khiến cô không dám tin vào mắt mình!

Đúng là Phương Thành! Bên cạnh anh còn một người phụ nữ khá lớn tuổi, nhưng anh hoàn toàn không để ý tới, chỉ đi cách xa người đó một đoạn.

Khi chưa nhìn thấy anh, chiếc xe lái rất chậm nhưng vừa tới gần anh thì con đường lại rộng hơn rất nhiều, bất giác tốc độ chiếc xe cũng nhanh lên, nhanh tới nỗi suýt nữa cô không phân biệt được người mình nhìn thấy có phải anh hay không. Người trên xe đều tỉnh lại, nhưng cô thì thấy nghi hoặc, một con sóng dâng lên trong lòng.

Nước Tây Hồ trong vắt và đẹp như tranh vẽ. Cô móc di động ra, rồi lại nhét vào trong túi. Có lý do gì để gọi điện thoại đây? Cho dù anh xuất hiện trước mặt cô thì đã sao? Có càng lúc càng gần với Bồ tát, tự biết rằng mình không nên làm phiền anh với người phụ nữ trung niên bên cạnh anh.

Thực ra Phương Thành với bà Tùng Lâm về quê cũ Hàng Châu của bà để ăn Tết, hôm nay không có việc gì nên ra ngoài đi dạo. Anh còn nhớ ngày trước mỗi lần tới Tây Hồ, anh đều mang khung vẽ ra để vẽ tranh, mỗi lần say mê ngắm những cảnh liễu đang rủ bóng dưới mặt hồ là anh lại quên mất sự tồn tại của Tiểu Liên, nhưng Tiểu Liên rất hiểu anh, cô thường tới những cửa hàng gần đó mua những thứ anh thích ăn, khi đó các cửa hàng còn rất ít, phải đi một đoạn đường dài mới tìm được, nhưng cô vẫn đi. Có một lần, cô mua được đồ ăn thì bị lạc đường, không có công cụ liên lạc nào, cô sắp khóc. Cứ đi mãi, cô dừng lại nghỉ ngơi bên một cái đình cạnh Đoạn Kiều thì nhìn thấy anh đang chờ cô ở đó, lúc này cô mới mỉm cười. Cô hỏi:

- Sao anh lại chờ em ở đây?

Anh nói:

- Vì đây là nơi các đôi tình nhân gặp nhau.

Hồi ức thật đẹp, Phương Thành thở dài. Anh lúc này như quên mất người mẹ ở bên cạnh, cũng không ngờ trên chiếc xe cách đó không xa, Tiểu Liên cũng đang kinh ngạc mở lớn mắt nhìn anh.

Trong chùa Linh Ẩn, cô thành khẩn vái từng vị Phật. Đứng trước Phật, cô nhắm mắt, tay nắm chặt hương, những sợi khói vương vít như những ước nguyện thắm sâu trong lòng cô. Cô dập đầu, thực hiện đúng những nghi lễ truyền thống của Trung Quốc, dập đầu thật thấp.

Cầu nguyện cái gì mới có thể khiến Phật chú ý tới cô giữa bao nhiêu người, cũng như cô phải làm thế nào để tìm ra Phương Thành giữa bao nhiêu người. Một khi cô đã quỳ xuống là hy vọng mình đừng đứng lên nữa, chỉ muốn quỳ mãi trước tượng Phật, chỉ muốn có một nơi để nói hết tâm tư trong lòng mình. Mái tóc

rủ xuống che kín mặt cô, nhưng không thể nào che kín được tâm sự của cô. Dáng vẻ thành tâm của cô như một cô gái bước ra từ những bức tranh thời cổ đại, tâm trạng này cô không thể nào tìm thấy ở Thượng Hải.

Phật khiến cô cảm thấy mình đang đối diện với một tấm gương tròn, đứng ở góc nào cũng có thể nhìn thấy bóng mình phản chiếu trong đó. Người âm thầm nói với cô, hạnh phúc lớn nhất của đời người là có thể buông tay.

Nhưng các hương khách đi lại tấp nập trên bậc tam cấp, trên đại điện, trong vườn cây, cô vẫn không thể buông tay được, đi một vòng quanh chùa. Hàng Châu từng là một địa điểm tình yêu của cô trong quá khứ, nhưng một lần nữa tình cờ gặp lại anh khiến cô khó kìm nén được những kích động trong lòng, giống như bỏ lỡ một mùa hoa, không rõ duyên phận nào khiến họ đều đến đây.

Lúc này, Dick đang đi thưởng ngoạn Bắc Kinh cùng với Tổng giám đốc Trương của công ty Phong Lăng và một nhân viên hướng dẫn. Anh vẫn chưa đi chơi ở Bắc Kinh, lần này anh đã cảm nhận sâu sắc về văn minh của thủ đô đất nước.

Công ty Phong Lăng là một công ty kỹ thuật cao xuất sắc nhất Trung Quốc thời gian gần đây, ban đầu nó là đại lý sản phẩm phần cứng máy tính, sau đó nó thiết kế phần mềm và triển khai nghiệp vụ mạng Internet, phần mềm tài vụ và các hệ thống phần mềm khác của họ được nhiều công ty lớn trong cả nước ứng dụng. Họ từng thực hiện rất nhiều “Cuộc vận động thứ nhất” trong giới truyền thông mạng Trung Quốc, đưa ra luận điểm mới nhất về quản lý tri thức. Tổng giám đốc Trương là người có máu mặt nhất trong Phong Lăng, đương nhiên cũng có phong thái của một người luôn đứng số một, sức hút về nhân cách này của ông khiến Dick thấy khâm phục. Tổng giám đốc Trương chủ trương làm việc nguyên tắc nhưng phải linh hoạt, đó là sự ổn định về tư tưởng và sự biến hóa trong hành động. Khi trong túi của người Mỹ có năm mươi đô, họ tính xem phải mua cái gì trị giá năm trăm đô, suy nghĩ của người Trung Quốc thì hoàn toàn ngược lại. Nhưng Dick dần dần nhận ra, quan niệm này đã xuất hiện ở rất nhiều thanh niên, đặc biệt là những người làm việc ở Trung Quan Thôn ở Bắc Kinh, mà quan niệm này chủ yếu là do sự phổ cập của mạng Internet và những cạnh tranh khốc liệt về công nghệ cao. Anh thực sự yêu thích công việc và môi trường ở đây, anh rất muốn tìm hiểu sâu về lĩnh vực này, bất chấp mọi khó khăn.

Tổng giám đốc Trương năm nay năm mươi hai tuổi, từng làm rất nhiều nghề. Công ty Phong Lăng là tâm huyết suốt mười năm của ông. Ông là một trong những đại gia đầu tiên của Bắc Kinh có Ferrari hay BMW, đồng thời còn tổ chức một câu lạc bộ ô tô. Ông cảm thấy giờ mình lớn tuổi rồi, không thích hợp làm việc trong giới này nữa nên muốn bồi dưỡng người tiếp bước mình.

Hôm đó, họ dùng cơm trong khách sạn Trung Quốc, ngoài ông Trương và Dick, còn có hai trợ lý của ông Trương.

- Dick, hai tuần này thực ra chúng ta đều đang sát hạch lẫn nhau. Trình độ văn hóa cũng như khinh nghiệp và năng lực làm việc của cậu, chúng tôi đều rất trân trọng, cậu cũng có thể nhận ra, chúng tôi rất hy vọng cậu có thể ở lại đây làm việc. Cậu nghe nói về người lập nghiệp từ công việc chưa? Chúng tôi cho rằng cậu là lựa chọn tốt nhất. Mặc dù dùng một tháng để đánh giá về một người thì hơi ngắn, nhưng tôi tin là mình không nhìn nhầm người. Khi vợ chồng Martin giới thiệu cậu cho tôi thì cũng đã đánh giá rất cao về cậu. Nếu cậu đồng ý thì ngay bây giờ tôi sẽ viết một bản thông báo về việc này để gửi cho các cổ đông và xin ý kiến của họ, cậu thấy thế nào?

- Cảm ơn Tổng giám đốc Trương, nói thật lòng, tôi cũng bị không khí làm việc nhiệt tình ở đây thu hút, đây chính là một công việc có vẻ thách thức và đòi hỏi sự sáng tạo mà tôi muốn. Cơ chế của công ty Phong Lăng rất hợp lý, điều này còn quan trọng hơn cả năng lực của người lãnh đạo. Nhưng nếu muốn ở lại thì tôi buộc phải nghĩ về rất nhiều thứ mới được.

- Đương nhiên là tôi biết. – Sau đó Tổng giám đốc Trương nói ra một loạt những đãi ngộ rất hấp dẫn. – Còn nữa, công ty Thực Nhất của cậu đã được đánh giá với một cái giá rất tốt. Công ty Phong Lăng định mua công ty Thực Nhất để nó trở thành một công ty con của Phong Lăng. Cậu có thể giữ lại những trợ thủ đắc ý của mình, về phương diện nhân sự thì tùy cậu quyết định, chúng tôi không có ý kiến gì cả.

- Công ty Phong Lăng mua sao?

- Đúng thế. – Tổng giám đốc Trương cười rất sáng khoái.

Dick hơi bất ngờ, nhưng đây cũng là chuyện bình thường. Dù sao thì không bị công ty này mua cũng sẽ bị công ty khác mua, chuyện này anh không thể quyết định được. Chỉ cần giá thành ổn thỏa thì thế nào cũng được.

Phong Lăng chuẩn bị dùng một số quỹ đầu tư mua công ty Thực Nhất với khoản tiền mặt 4.8 triệu đô la Mỹ cùng với hai triệu đô cổ phiếu. Công ty Thực Nhất vẫn tồn tại, chỉ có điều sẽ được Tổng giám đốc Trương phái thêm một vài nhân viên quản lý trên cơ sở vốn có. Dick sẽ trở thành tổng giám đốc và thành viên hội đồng quản trị. Tổng giám đốc Trương thì trở thành chủ tịch hội đồng quản trị Trương. Nếu Dick đảm nhiệm công việc này thì người đầu tư và người kinh doanh tách bạch với nhau, anh không phải là một lãnh đạo theo ý nghĩa truyền thống mà có mối quan hệ cùng nhau lựa chọn với công ty Phong Lăng.

3. Chương 3: End

Mùa xuân năm 2002

Cây cối đâm chồi nảy lộc, thường vì một nụ cười cao quý không trọn vẹn mà không tìm được phương hướng.

Dick rất thích Bắc Kinh, nó có thể mang lại cho anh sức sống và một công việc mới. Chủ tịch Trương là một người rất thật thà, không hề tỏ ra hách dịch, là một ông chủ rất hiểu về nghệ thuật lãnh đạo. Quan niệm tiền bạc của ông cũng khiến người ta khâm phục. Mặc dù có gia tài hàng tỷ nhân dân tệ, nhưng ông không hề sống ở nơi xa hoa, lộng lẫy mà chỉ cùng vợ và con trai sống trong một căn hộ chung cư bình thường. Ông từng mua một căn biệt thự nhỏ nhưng để những người già trong gia đình như bố mẹ, cô chú ông sống ở đó an dưỡng tuổi già. Có điều đối với những gì mà ông thích thì ông luôn dốc hết sức. Ví dụ như sưu tầm, ông thích sưu tầm nghiên mực, cảm nhận sự bình yên trong tâm hồn và âm thanh của lịch sử, thời cổ đại, người đọc sách mưu sinh bằng bút nghiên, bởi vậy nghiên mực chính là công cụ để họ “làm ruộng”. Ông thích cho bạn bè xem những nghiên mực mà ông sưu tầm được, chúng có rất nhiều hình dáng, có những cái nghiên trên đó còn khắc chữ, nét chữ như rồng bay phượng múa.

Dick luôn cho rằng mình là một thương nhân rất thành công, cho dù công ty Thực Nhất của anh kinh doanh không suôn sẻ lắm. Từ sau khi tiếp xúc với chủ tịch Trương, anh đã nhìn ra một vài khuyết điểm của mình. Nhưng anh thấy vui vì mình vẫn còn học được nhiều, con đường phải đi cũng còn dài.

Còn một nguyên nhân quan trọng nữa khiến anh muốn ở lại Bắc Kinh, chính là vì công ty Thực Nhất trước đây của anh. Kỹ thuật và những tích lũy kinh nghiệm trong thời gian dài đã khiến công ty ngày càng trưởng thành hơn, đây chính là điểm mà công ty Phong Lăng thích ở nó, nhưng vì thị trường tiêu thụ quá nhỏ, cũng chỉ có một công ty lớn như Phong Lăng mới có thể giúp được nó. Khi Dick nói chuyện với nhân viên cao cấp của công ty Phong Lăng về những chi tiết cụ thể trong điều kiện mua lại công ty, phát hiện ra mình đã có tình cảm sâu đậm với nó. Từ những năm “tích lũy từng đồng” cho tới khi bước vào thời đại “hoàng kim” nhất, thành công cũng vậy, bại cũng vậy, nó đều do một tay anh tạo dựng nên. Cũng giống như nước Mỹ đã bước chân vào thế kỷ mới, nguồn vốn của xã hội đã nhanh chóng được chuyển sang những thanh niên trẻ tuổi tràn đầy sức sống và nhiệt tình với công việc, khiến xã hội trở thành một xã hội hoàn toàn mới, cái xã hội mới này không còn dựa vào cách mạng và bạo lực nữa.

Để có thể làm việc bên cạnh một người có nhân cách như Chủ tịch Trương, để có thể giúp Thực Nhất đứng lên lần nữa, để thực hiện giấc mơ chưa tàn lụi trong tim, anh nên ở lại Bắc Kinh. Anh cảm thấy mình là một người mà số phận đã định là phải phiêu bạt, mỗi một hành trình đều có những nguyên do khác nhau và không biết kết cục phía trước. Trong huyết mạch của anh đang chảy hạt giống của “cá cược”.

Khi người đàn ông có ước mơ được bay cao, họ sẽ quên đi những tình cảm nữ nữ thường tình. Mỗi khi anh kích động về nên ước mơ lập nghiệp, anh lại nhớ tới Tiểu Liên ở Thượng Hải. Tính lại ngày, đã gần bốn mươi ngày hai người không gặp nhau, đây cũng là lần đầu tiên hai người xa nhau lâu như thế.

Thế là anh gọi điện thoại đặt vé máy bay về Thượng Hải.

Tết âm lịch vừa qua, Tiểu Liên đang cùng các nhà thiết kế bàn về phương án thiết kế và nhanh chóng bắt đầu công việc trang trí nhà mới. Cô phụ trách việc mua nguyên vật liệu. Mọi việc ở nhà mới đều do một mình cô xử lý, cùng lắm thì nghe ý kiến của bố mẹ với chị họ. Cô cảm thấy nhà ở Thượng Hải có khả năng

còn tăng giá lên nữa, mà cô thì cần một không gian thuộc về mình, thế là cô mua căn nhà ba tầng lầu ở trung tâm thành phố này.

Hôm đó, cô ở nhà vừa xem ti vi vừa tính toán giá nguyên vật liệu. Một đài truyền hình nào đó đang có tiết mục mừng xuân, cô lập tức bỏ cây bút trong tay xuống, cũng không chuyển sang kênh khác, bởi vì nhân vật được phỏng vấn chính là Phương Thành.

- Anh là một họa sĩ trẻ tuổi thế hệ mới, vừa kế thừa được cách vẽ truyền thống, lại vừa du nhập rất nhiều nguyên tố mới, vậy thì anh đã trưởng thành thế nào? Trong quá trình trưởng thành có kinh nghiệm gì không?

- Hồi nhỏ tôi là người sống rất nội tâm. Bố tôi là bộ đội, tôi từng theo ông đi rất nhiều nơi, phát hiện ở những nơi khác nhau thì có đặc điểm và vẻ đẹp khác nhau. Bố tôi cho tôi một quyển sổ và một cây bút, tôi luôn mang chúng theo người. Bức tranh đầu tiên mà tôi vẽ là về dòng nước, nhưng dòng nước ở các nơi khác nhau thì có màu sắc và độ nông sâu khác nhau, tôi không thể nào vẽ được. Khi đó tôi có một nguyện vọng, nếu có thể dùng ngòi bút trong tay thể hiện hết cảnh đẹp mà mình nhìn thấy thì tốt biết mấy. Bố tôi phát hiện ra sở thích của tôi bèn dành cho tôi sự tôi luyện bài bản. Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi dựa vào phần thưởng và vốn tiếng Nhật khá tốt có được khi ở trường, thi đỗ vào Đại học Nghệ thuật Tokyo. Tôi coi vẽ tranh là con mắt của nghệ thuật, mà mỗi loại nghệ thuật thì lại nối liền với nhau.

- Anh cảm thấy cho tới hôm nay, ảnh chịu ảnh hưởng lớn nhất từ ai?

- Một người là bố tôi. Ông đã mở ra cánh cửa đưa tôi đến với hội họa, và là người cho tôi đi học tiếng Nhật từ năm lớp mười, cho tôi tham gia các cuộc thi vẽ tranh, vì vậy mới giúp tôi có điều kiện và năng lực sang Nhật học thêm. Khi du học ở Tokyo, gặp chuyện không như ý, tôi cũng chưa bao giờ gọi điện thoại kể cho ông nghe, bởi vì ông quá hiền lành. Có lúc tôi thấy hận ông, vì sao lại để tôi đến một đất nước xa lạ để học tập, ở Thượng Hải chẳng phải cũng vẫn có thể học hay sao? Nhưng giờ thì tôi đã hiểu, với một người quyết tâm theo đuổi hội họa thì những chuyện đi dài mới có thu hoạch, những thứ mình nhìn thấy càng nhiều thì cảm xúc xấu, ngọt hay đắng đều càng dễ thể hiện qua ngòi bút. Bố tôi chưa bao giờ nói cho tôi biết nguyện vọng và tâm huyết của ông, mà để tôi từ từ lĩnh ngộ, khi tôi có một chút thành công thì ông lại giấu mình vào một góc. Nhưng nụ cười của ông luôn luôn hiện từ nhất.

- Còn một người nữa thì sao?

- Còn một người nữa là người tôi yêu nhất. Nhưng vì đi Nhật du học mà tôi chia tay với cô ấy. Chuyện này cũng chẳng có gì nhiều mà phân tích, tôi chỉ muốn nói rằng, khi tôi vẽ, rất nhiều linh cảm đều tới từ nỗi nhớ cô ấy. Có lẽ vì chia tay nên mới giúp tôi thành công.

Anh vốn không định nói ra chuyện với vô, nhưng không nhịn được lại buột miệng nói, anh nghĩ trong số các khán giả có lẽ sẽ không có cô.

Trong buổi phỏng vấn, Phương Thành còn nói dự định tháng sau sẽ tổ chức buổi triển lãm thứ hai với nội dung: nghệ thuật quốc tế.

Sau khi thực hiện xong chương trình phỏng vấn trực tiếp, anh rời khỏi đài truyền hình. Anh vốn không muốn xuất đầu lộ diện trên ti vi, nhưng vì tuyên truyền cho buổi triển lãm tranh của anh mà anh chấp nhận lời mời của họ. Tranh của anh, là sự kết hợp giữa phong cách cá nhân và phong cách tập thể, anh có thể kết hợp rất nhuần nhuyễn tâm trạng cá nhân và kỹ thuật hội họa rất thuần thực của mình.

Anh phải tới thăm bố anh rồi, bởi vì bệnh tình của ông lúc này đã rất nghiêm trọng. Người bố thích đọc thơ ca thời cổ đại đã từng dạy Phương Thành trong tranh phải có được sự nhiệt tình “nguyên khí đầm đìa thấm nhập tinh”. Anh cũng luôn nhắc nhở bản thân mình như thế.

Trong phòng bệnh, anh không chỉ nhìn thấy bố, mà còn thấy mẹ mình, Tùng Lâm!

Bố anh nhìn thấy cậu con trong học hành thành tài nay đã quay về, ánh mắt không giấu giếm vẻ hạnh phúc và an ủi, có một nỗi cảm khái không nói nên lời.

Ba người đối mặt với nhau, căn phòng bệnh trở thành một nơi trung chuyển giữa những chuyện vui buồn của họ. Bố anh đưa tay ra, Phương Thành nắm lấy tay ông. Người bố và người con từng một đời cô độc nay ở bên nhau trong phòng bệnh. Mẹ anh đứng một bên, không rơi một giọt nước mắt. Nếu so sánh mình

với con kiến mới sinh, thì bố chính là con kiến vì muốn học cách bò mà chọn cây đại thụ đầu tiên trong đời, cây là thứ mà một con kiến nhỏ không có khả năng lựa chọn, nhưng khi còn đường phải đi dài hơn sẽ phát hiện ra rằng mọi thứ đều do cây ban tặng. Được hay mất? Buồn hay vui?

Anh nhớ tới lời bài hát của Eric Clapton: When i look in my father's eyes, then the light begins to shine, I hear those ancient lullabies, and as I watch this seedling grow, feel my heart start to overflow.

Đi ra khỏi ánh mắt của bố, Phương Thành cảm thấy hoang mang. Anh nhìn mẹ, nhưng không nói gì.

- Phương Thành, có lẽ con không biết, mùa hè năm ngoái khi mẹ về đây, mẹ với bố con đã mua một căn nhà, giờ giá nhà tăng thêm ba mươi phần trăm nữa rồi.

Mẹ anh cũng giống như tất cả các bà mẹ khác, nghe nói cái gì mình mua tăng giá là phải thông báo cho tất cả mọi người.

- Mẹ không về Nhật nữa hả? – Phương Thành nhìn ánh mắt dịu dàng và mái tóc điểm bạc của mẹ.

- Mấy tháng nay xảy ra rất nhiều chuyện, chắc là con không biết. Con ở Đức thế nào?

- Thu hoạch được nhiều lắm. Ở đây xảy ra chuyện gì?

- Có liên quan tới Tiểu Liên, nhưng là tin mừng.

Bà Tùng Lâm bèn kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Phương Thành nghe một lần.

Tất cả điều này lại khiến cho anh nhớ tới Tiểu Liên, những ngón tay run rẩy ấn số di động của cô.

Cô thực sự không dám tin vào tai mình, cô nói cô vừa mới xem chương trình phỏng vấn của anh.

Họ trò chuyện với nhau khoảng hơn sáu phút. Anh kể về hành trình của anh, cô nói về tình hình gần đây của cô. Anh nói hai tháng này anh sẽ ở lại Thượng Hải, vừa là chăm sóc bố, vừa mở triển lãm tranh, cô nói cô đã trang trí nhà mới được một nửa rồi.

Sau đó anh nói anh đã ly hôn rồi, có lẽ là vì Phenylethylamine bị mất quá sớm.

Tiểu Liên nói cô biết rồi.

Anh nói không phải ai chê bai hay bỏ rơi ai, mà vì không muốn cuộc hôn nhân này phản bội lại mình, một cuộc hôn nhân bất hạnh sẽ khiến người ta mau già. Kết hôn không nhất thiết phải tranh thủ lúc còn sớm, nhưng ly hôn thì phải làm thật mau.

Cô nghe mà thấy người mình như bay trên mây.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, cô ném điện thoại lên ghế xa lông, ngồi thất thần. Bây giờ anh đang ngồi bên bàn ăn nào? Ngồi dưới khung cửa sổ nào? Nhưng hình bóng một người phụ nữ đi cạnh anh khi ở Hàng Châu thì cô không quên được. Đã mấy lần cô muốn nói với anh rằng cô đã nhìn thấy anh ở Hàng Châu, nhưng lời nói ra tới miệng rồi lại nuốt vào. Càng không nói thì ám ảnh trong lòng càng nặng nề, càng mệt mỏi. Đó có lẽ đã không còn là tình yêu mà là một sự ngưỡng mộ với một sự vật gần như hoàn mỹ, bởi vì nó đã từng thuộc về mình nhưng giờ không còn nữa.

Việc đầu tiên mà Dick làm khi về tới Thượng Hải là tới công ty anh để họp, sau đó tới tìm Tiểu Liên.

Cô ngồi trên chiếc xe của anh. Xe đi rất chậm. Khi tâm trạng tốt, anh thường lái xe rất nhanh trên đường cao tốc, nhưng giờ đây anh không còn như thế nữa. Con đường trước mặt rất rộng rãi, ngồi bên cạnh anh, cô lại có cảm giác đau lòng. Đã quen với việc ngồi trong xe của anh, cảm nhận phong cách lái xe và tâm trạng của mình, để mặc anh đưa mình đi nơi nào anh muốn để lấp đầy cái cảm giác hư vênh trong lòng cô. Nếu trong cuộc sống không có những điều này, cô sẽ cảm thấy như mình mất đi cái gì đó.

Họ ra ngoài bãi cát, cô nói muốn đi dạo.

Anh kể về những thu hoạch và cảm xúc khi ở Bắc Kinh, kể về các vấn đề giá trị thị trường của mạng Internet và sự phát triển của công ty.

- Anh rất mâu thuẫn, một mặt anh muốn phát triển ở đó, một mặt, nơi này lại có em. Thế nên anh muốn em đi Bắc Kinh cùng anh, em đồng ý không?

Bước chân của cô dừng lại. Dưới bầu trời đêm, bên cạnh kiến trúc Vạn Quốc, cô lặng yên nhìn vào ánh mắt anh rồi nói:

- Em không thích sống ở Bắc Kinh, ở đó em không có bạn bè, quan trọng hơn là em chẳng có sự nghiệp gì cả, em đi làm gì? Công ty của em với nhà hàng của em đều ở đây! Anh có thể bỏ đi, nhưng em thì không nữa. Sự nghiệp của em là việc mà ngay từ đầu em đã quyết tâm làm thật tốt, vì nó, em đã phải trả giá quá nhiều, anh là người hiểu rõ nhất chứ.

- Ý em là em sẽ không đi Bắc Kinh sao?

- Không đi. Thực ra em không thể hiểu nổi, ở Thượng Hải thì anh không thể phát triển được sao? Công ty của anh có khó khăn, đó là tạm thời, không chứng tỏ là nó sẽ không bao giờ tốt lên được.

Họ đều biết lợi nhuận của doanh nghiệp khi lên đến một mức độ nào đó rồi sẽ giảm dần, trước đó không hề có dấu hiệu gì báo trước, nhưng chắc chắn không thoát được nguy hiểm. Nhưng nói đi nói lại, sự phá hoại mang tính sáng tạo chính là phương thức thay đổi tốt nhất. Có thể anh không chờ được đến lúc tìm ra hướng đi mới cho công ty của mình.

Trong ánh mắt anh thoáng một nét lạnh lùng, anh đã phơi bày hết tâm trạng của họ lúc này, không cần che giấu.

- Đúng là em không hiểu anh. Em không hiểu vì sao anh đi hơn một tháng trời mà ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi cho em, em không hiểu vì sao anh lại tìm em, em càng không hiểu nổi anh bảo em đi Bắc Kinh để làm người như thế nào của anh?

- Tới nhà anh uống cốc cà phê đi. – Anh chuyển sang chủ đề khác.

- Xin lỗi, em không muốn mất ngủ.

Cô ngẩng đầu lên. Một tháng trước từng nói không quan tâm tới tình yêu, rằng sẽ vạch rõ ranh giới, giờ đây cô bắt đầu cảm thấy mình thực sự không quan tâm tới nó. Họ đều coi sự nghiệp là hóa thân của lý tưởng và là vật dẫn của ước mơ, đồng thời tự đặt ra câu hỏi của cuộc đời mình, bởi vậy tình yêu trở thành một thứ không thể nào nắm bắt được, chỉ có thể là một con tốt nằm dưới sự chỉ huy của sự nghiệp.

Không có thiên trường địa cửu thì hãy để lại cho nhau một khoảng không gian. Sau những lời năn nỉ của anh, cuối cùng cô vẫn lên xe. Nó khiến cô cảm thấy hình như mình chưa từng xuống xe.

Lại tới nhà anh. Vừa bước vào phòng, anh đã bỏ túi xuống và đi tắm.

Túi của anh không khóa, cô muốn xem laptop của anh, thế là mở túi xách ra, nhưng lại nhìn thấy những thứ mà hình như mình đã từng rất quen. Cầm trong tay, thì ra là một gói bao cao su nhập khẩu đã dùng được một nửa, thứ này bán ở các cửa hàng trên phố, cùng với nó là một bức ảnh Dick chụp với một cô gái Trung Quốc khác.

Anh bước ra, không mặc áo, thân hình to cao và nam tính, thân hình mà Tiểu Liên từng nói là do được ăn xúc xích và uống sữa từ nhỏ mà ra giờ đây hiện lên trước mặt cô. Anh vẫn không hay biết gì, mỉm cười nhìn cô, vuốt mái tóc dài của cô.

Cô đứng lên, cô gắng kéo mạnh cái khăn tắm mà anh quấn ở thắt lưng, anh trần truồng trước mặt cô, nhưng anh hoàn toàn không tỏ vẻ xấu hổ mà ngược lại, còn nhào vào ôm cô. Anh hôn cô tới tấp, lột bỏ quần áo của cô một cách vội vã, bàn tay anh day đi day lại cặp vú mềm mại của cô và tham lam ngậm lấy nó, tìm kiếm khoảng không gian say đắm mà anh có thể vùi mặt vào đó. Cô ngẩng mặt lên nhìn trần nhà, ngoài những kích thích về nhục dục, cô không còn cảm nhận được tình yêu ngọt ngào ngày nào nữa. Cô đẩy người đàn ông như đang chết đói chết khát ấy ra, sau đó đứng lên, khoác áo ngoài vào.

- Sao thế?

Cô ném khăn tắm lại cho anh, nói:

- Em đi đây. Anh cứ đi Bắc Kinh phát tài và thành danh đi.

- Rất cuộc là làm sao? – Anh rất cuộc hỏi.

- Cái thứ trong túi anh là cái gì? Cho anh dùng?
- Anh nhờ người ta mua hộ mà, anh ta mua thì rẻ hơn.
- Chỉ mua nửa túi thôi sao? Em không muốn quan tâm tới những chuyện này nữa.

Cô tiếp tục sửa soạn lại quần áo.

- Tại em không chịu uống thuốc nên anh mới mua cái này, anh thực sự không dùng với ai khác.

Cô hỏi:

- Còn nữa, người đàn bà trong ảnh là ai? Là người mà anh hẹn bàn chuyện ở Bắc Kinh hả?
- Cô ấy là vợ anh ở Mỹ.
- Cái gì?

Tiểu Liên chỉ cảm thấy như có cái gì đó nổ bùng bên tai, trái tim cô như bị ai đó bóp nghẹt. Bỗng dưng cô như người tỉnh khỏi cơn mơ.

- Hồi mới kết hôn, bọn anh đã rất vui vẻ. Thực ra có bạn gái người Mỹ mà anh từng nói với em chính là vợ anh. Kết hôn được một năm thì anh cảm thấy hứng thú của cô ấy đối với anh giảm xuống không ít, một hôm cô ấy nói với anh rằng cuộc hôn nhân của bọn anh có vấn đề, để trải nghiệm xem có thực sự là có vấn đề hay không, bọn anh chia tay nhau hai năm. Cô ấy sẽ quay về Canada ở với bố mẹ. Khi đó đúng lúc công ty của anh ở Mỹ làm ăn không tốt, anh lại đột nhiên muốn tới Trung Quốc, mặc dù không hiểu ý đồ thực sự của cô ấy, nhưng lòng tự trọng khiến anh không tìm hiểu sâu thêm, hơn nữa còn muốn tỏ ra mình là một người cứng rắn, anh bèn không hề do dự mà đồng ý với cô ấy. Anh tới Trung Quốc, thực sự là muốn tìm một người bạn gái thật tốt, sau đó ly hôn với vợ. Trước khi quen em, anh cảm thấy mình tìm không nổi, khi anh quyết định dốc toàn lực để giúp em, anh phát hiện mình đã tìm ra rồi. – Anh vừa khoác áo ngủ lên người vừa nói.

Tiểu Liên cố gắng lắng nghe một câu chuyện cũ như của ai đó đó bằng thái độ nhẹ nhàng và thoải mái nhất, nhưng cô vẫn cảm thấy trái tim mình như bị ai cắt. Cô nhớ lại rất lâu trước kia, anh kể về câu chuyện Luther yêu một nữ tu, từ giây phút đó cô đã rơi vào đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy của anh, không nhìn rõ bầu trời xa hay gần.

- Nhưng mỗi lần anh nghĩ tới chuyện mình là người ở trong tòa thành hôn nhân là anh lại thấy có lỗi với em. Em yêu anh càng sâu đậm thì anh càng không dám nói với em. Cứ giấu đi, nhưng giấu tới lúc nào? Ban đầu anh không lập tức ly hôn với cô ấy là vì ở Mỹ muốn ly hôn phải mất rất nhiều công sức và thời gian, mà công ty của anh thì không thể chờ được. Sai lầm của anh là tự cho rằng người khác cũng coi chuyện hôn nhân đơn giản như anh. Trong thời gian công ty em khai trương, anh đi Mỹ là vì muốn biết thái độ của cô ấy, muốn ly hôn với cô ấy, nhưng anh lại không tìm được cô ấy.

- Nhưng trong túi anh...
- Thực sự là anh nhờ bạn mua hộ.
- Nhưng tại sao anh lại mang ảnh cô ấy theo bên người?
- Đó chỉ là sự trùng hợp thôi mà.
- Nhưng nếu em không phát hiện ra bức ảnh, anh định cứ giấu em mãi sao? Anh có biết không. Anh có khuynh hướng trọng hôn?

Dick không nói gì nữa.

- Giờ cuối cùng em đã hiểu vì sao anh lại cố gắng và giúp đỡ vô tư cho sự nghiệp của em rồi. Em chẳng phải là gì cả, không cần anh phải tốt với em như thế. Thứ anh cần là tình yêu gọi lúc nào là tới lúc đó, hơn nữa không được ngăn cản ý chí của anh, nói cho anh biết, Dick, em không làm được.

Cô bỏ đi thực sự. Cô không còn cần chút tình yêu mà anh bố thí ỉn nữa. Tình yêu lẽ ra phải là một tình cảm rất sâu sắc, không cho phép có bất cứ vết nhơ nào, nhưng nó thật khó kiếm tìm. Cô cũng nhớ lại bài

thơ vô đề mà lần đầu tiên Dick từng đọc cho cô nghe. Nhưng anh không yêu thương và bảo vệ cô, không nói ra những lời khiến cô yên tâm.

Người mà mình yêu đã lâu lại là người đã có vợ, thì ra cô vì tình yêu mà quên đi tuổi xuân của mình, cuối cùng vẫn phải tan vào trong cơn mưa xuân. Cô đã không còn ở độ tuổi hai mươi lăm nữa rồi, cô phải suy nghĩ sâu sắc hơn. Do đó, cách xử lý của cô là không thể bị động được nữa.

Dick từng kể về chủ nghĩa cấm dục của đạo Kito, nhưng anh không thể nào làm được, đây đúng là một chuyện nực cười. Đối với niềm vui nhục thể, từ bỏ hay điều chỉnh, hay kìm chế, tất cả đều được quyết định bởi việc bạn muốn có gì và nên có cái gì.

Tôn giáo cũng còn mâu thuẫn, hướng hồ là con người.

Freud nói, văn minh của chúng ta được xây dựng trên sự kìm chế bản năng, trái đất phải thông qua động đất và núi lửa để phát tiết, hướng hồ là con người.

Tiểu Liên là một người phụ nữ yêu hận phân minh, đối với Dick, cô đã quyết định từ bỏ. Anh từng giúp đỡ cô rất nhiều trong sự nghiệp, bởi vậy cô cũng không thể oán trách anh điều gì. Khi còn trẻ tưởng rằng người yêu ra đi là ngày tàn của thế giới, nhưng giờ thì đã hoàn toàn khác, chỉ cần trong túi vẫn còn một trăm tệ, chỉ cần vẫn còn công việc và nhiệt tình cũng như năng lực kiếm tiền để nuôi sống bản thân thì vẫn chưa là ngày tàn của thế giới.

Phương Thành gọi điện thoại cho cô, hy vọng cô có thể phụ trách các công việc như lên kế hoạch và tổ chức triển lãm tranh cho anh.

Khi nhận được điện thoại, Tiểu Liên rất kinh ngạc, công ty của cô cũng từng thực hiện một vài triển lãm các tác phẩm nghệ thuật, nhưng một triển lãm tranh chuyên nghiệp thì đây là lần đầu. Có điều cô không lo lắng, cô tin vào sự thông minh và kinh nghiệm của mình. Thế là cô đồng ý với anh.

Ngày hôm sau, Phương Thành xuất hiện trong văn phòng của Tiểu Liên trong bộ đồ lễ rất lịch sự, hai người ăn mặc nghiêm túc và kín đáo mặt đối mặt với nhau bàn về công việc.

Anh nói triển lãm tranh hai năm trước là do một mình anh đứng ra lo liệu, không có quảng cáo, cũng không có lợi nhuận, chỉ giúp anh nổi tiếng thêm một chút, tạo cơ sở cho sự phát triển sau này. Lần này anh cảm thấy không thể vì chất lượng của công tác chuẩn bị mà làm giảm chất lượng của những bức tranh. Anh rất muốn giao những công việc PR quan trọng cho người có chuyên môn, thế là anh nghĩ tới công ty của Tiểu Liên.

- Liên Pháp thường chỉ kinh doanh chứ ít khi liên quan tới giới văn hóa, nhưng anh đã tới tìm em thì chứng tỏ anh rất coi trọng công ty của bọn em.

Anh cười, nói:

- Ha ha, anh còn muốn tìm một người quản lý cho anh nữa.

Cô không hiểu ý của anh, chỉ chuyển động cây bút trong tay, nói:

- Bọn em phải thảo luận với nhau trước, sau khi có phương án kế hoạch thì sẽ đưa cho anh xem. Khi nào ký xong hợp đồng sẽ lập tức bắt đầu công việc cụ thể, tranh thủ khai mạc triển lãm ngay cuối tháng Năm này.

- Bao gồm cả các công việc sau đó của triển lãm chứ?

- đương nhiên, bao gồm cả việc đón tiếp phóng viên, đúng không?

Anh gật đầu, lại nói:

- Tối nay em có thời gian không? Đến xem những bức tranh mà anh chuẩn bị nhé, như vậy em sẽ có phương án hợp lý hơn.

Cô vốn định tối nay sẽ ở nhà nghỉ ngơi, nhưng vì công việc, cô vẫn đồng ý với Phương Thành.

Họ tới một căn hộ chung cư ở ngoại thành, đây là căn nhà mà anh thuê, hai phòng ngủ, một phòng khách. Một phòng anh dùng để ngủ, một phòng để vẽ tranh. Đây là lần thứ hai cô vào phòng vẽ của anh, màu,

giấy, khung tranh, sách vở, dao, bút vẽ... tất cả đều chất đầy trong phòng. Anh nhiệt tình giới thiệu tranh cho cô, giải thích từng bức tranh, còn cô thì đứng yên không nói. Anh nói:

- Khi vẽ tranh tới lúc cao trào sẽ cảm thấy mình không chỉ có ngũ quan mà còn có lục quan, thất quan, có thể nghe thấy những thứ mà người khác không nghe thấy, thật sự rất khó miêu tả.

Trái tim cô run rẩy và khó chịu.

Cô nói:

- Em muốn xem quá trình vẽ tranh hoàn chỉnh của anh, anh có thể vẽ một bức ngay bây giờ không?

- Bây giờ?

Anh hơi ngừng lại, sau đó lại như tìm được cảm hứng, bày khung tranh, lấy màu vẽ ra rồi bắt đầu vẽ. Trong giây lát, anh nhớ tới cô gái ở đất nước xa xôi, khuôn mặt thoáng hiện lên rồi lại biến mất. Anh vẽ một mạch, sắc mặt nghiêm túc của anh khiến cả căn phòng như bừng sáng. Cô cảm thấy hơi thở của mình cũng trở nên khác thường, đôi mày cau chặt của anh, đôi mắt sâu thẳm của anh khiến cô tìm được cảm giác mới.

Ba mươi lăm phút sau, bức tranh được hoàn thành.

Trên cánh đồng hoang là một cô gái xinh đẹp đang nhìn về phương xa.

- Đây là ai? – Cô phá vỡ sự im lặng.

- Đó là em, mà lại không chỉ là em, nói một cách chính xác thì đó là cái thần của em. Nếu em không ở trước mặt anh thì anh cũng có thể vẽ được em, dùng trí nhớ và sự tưởng tượng. Một người phụ nữ mặc bộ quần áo thật đẹp nhưng lại đứng trên cánh đồng hoang. Cô ấy không sợ những hạt bụi làm bẩn quần áo của cô ấy, cô ấy sợ nhất là không được bảo vệ. Quần áo là để bảo vệ cô ấy, bởi vì quần áo sẽ không bỏ cô ấy mà đi.

Cô ấy sợ cái cảm giác thấu hiểu này, nhưng lại không nổi giận.

Đã gần mười hai giờ, anh nói:

- Em đừng về nữa. Chỗ này cách xa nhà em, anh lại không có xe. Em ngủ ở phòng anh đi, anh ngủ ngoài phòng khách, nếu em không an tâm thì khóa cửa vào.

Cô mỉm cười nhận chìa khóa rồi vào phòng tắm. Bình thường cô hay uống một ly nước quả trước khi tắm, tắm xong cô có thói quen mát xa ngực, chỉ làm như thế cô mới có thể ngủ ngon. Nhưng giờ cô không làm vậy, cô biết chắc chắn là mình không ngủ nổi, đương nhiên không chỉ vì thói quen. Trong phòng anh treo một bức tranh Tuấn mã của Từ Bi Hồng rất lớn, nét vẽ rất sinh động. Nằm trên giường của anh, cô nhìn thấy những cuốn sách mà thường ngày anh thích đọc nhất. Ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy bức tranh chân dung được lồng trong khung kính, đó là chân dung cô mà anh vẽ khi ở Hồng Kông cách đây rất lâu. Cô vội vàng đứng lên, khoác áo ngoài vào, cầm khung tranh đi tìm anh, nhưng đi tới trước mặt anh, cô lại đứng yên không dám gọi. Anh còn đang bận pha màu, tình cờ ngẩng đầu lên, nhìn thấy món đồ trong tay cô, nghĩ ngợi một chút rồi nói:

- Mặc dù khi đó vẽ tranh tặng em rồi nhưng quay về anh lại nhớ lại và vẽ thêm một bức.

Nói xong, anh lại vội vàng tiếp tục công việc của mình.

Cô quay về phòng. Cô trong bức tranh hình như cách xa cô của hiện tại tới mấy thế kỷ, cô không hiểu vì sao khi đó mình lại không biết trân trọng, vứt bức tranh lại khách sạn ở Hồng Kông. Cô bỗng dưng nhớ lại một tình tiết trong tiểu thuyết The new Heloise của Rousseau: Julie yêu gia sư của mình là Bullock, nhưng bố của cô lại bắt cô cưới người khác. Nhiều năm sau, cô gặp lại Bullock, hai người cùng ngồi thuyền đi trên hồ, cơn gió lớn đưa thuyền của họ tới ngọn núi mà Bullock từng ẩn cư nhiều năm, cô bỗng dưng nhìn thấy trên núi đá có khắc tên cô. Nhưng cô không thể nào gọi anh, mặc dù anh ở ngay bên cạnh, cô chỉ có thể nhờ ánh đèn hắt vào khung cửa sổ để biết rằng anh vẫn chưa ngủ.

Không biết từ lúc nào anh đã đẩy cửa bước vào, cô vội vàng ngồi bật dậy. Anh mở đèn tường, nói:

- Không có gì đâu, anh vào lấy gói mì ăn liền, mọi khi vào giờ này anh đều ăn đêm.

Anh cầm gói mì, đang định bỏ ra thì cô vội vàng gọi:

- Phương Thành...
- Sao thế? Em cũng muốn ăn mì à?
- Không phải. – Cô tựa lưng vào đầu giường.

Anh mỉm cười, nói:

- Ngủ đi.

Cô rất hy vọng anh lại bước vào, cho dù chỉ ngồi xuống mép giường và nhìn cô, nói những chuyện liên quan đến bức tranh đó cũng được, để cô cảm nhận được sự tồn tại của anh, nhưng cánh cửa vẫn đóng chặt tới khi trời sáng, nó khiến cô âm thầm rơi lệ. Không dám kết hôn, không dám làm tình, nhưng lại cảm thấy một nỗi buồn đè nặng trong tim.

Sáng sớm hôm sau, khi cô chuẩn bị rời đi thì anh vẫn đang ngủ say trên xa lông. Cô muốn xem phòng vẽ của anh, khi cô bước vào thì bước chân như hóa đá. Thì ra tối qua anh đã hoàn thành một tác phẩm có kích thước 60x120, trong bức tranh có gần một trăm người, từ trẻ còn tới người già, người nào cũng đang làm những việc riêng của mình như vẽ không liên quan gì tới nhau, kết cấu bức tranh rất tinh tế, nét bút tỉ mỉ, đầy xúc cảm nhưng cũng có mâu thuẫn. Chỉ trong một đêm mà trên tờ giấy như có hàng ngàn đóa hoa sen nở rộ, rực rỡ và mới mẻ. Cô kinh ngạc trước tài năng của anh.

Cô lại nhìn người phụ nữ trong bức tranh đang tìm kiếm sự bảo vệ giữa cánh đồng hoang, cô không hiểu nhiều về kỹ thuật, nhưng cô biết đó thực sự là cô.

Khi quay về phòng khách nhìn thấy anh, cô không giấu nổi chút bị thương. Anh có tài hoa, hy vọng, sự lãng mạn và chân thực của một nhà nghệ thuật, nhưng trong cuộc sống lại không câu nệ tiểu tiết, những viên thuốc trên đầu giường anh là cái giá. Người ta nói các nghệ sĩ thành phố đều rất khó tiếp cận, họ dễ bị tổn thương, có thói quen xấu, nhưng cô cảm thấy Phương Thành không phải là một nghệ sĩ như thế. Anh nghiêm túc, tự học các kỹ thuật hội họa của Trung Quốc và nghệ thuật của Phật giáo. Càng lại gần càng phát hiện ra sức hút của anh, và lại càng cảm thấy mình thêm yếu đuối.

Trên đường tới công ty, cô nói với mình phải dốc toàn lực cho triển lãm tranh của anh. Trước tiên cô họp với đồng nghiệp, sau đó phác thảo bản kế hoạch. Nhiệm vụ lần này khiến cô có cảm giác như mình đang thực hiện một sứ mệnh, nhưng công việc như thế này trước khi chỉ là vì lợi ích kinh tế, giờ đây tiền chỉ là một vật tượng trưng. Cô không nói rõ được là vì sao, chắc chắn không phải vì tiền, cũng không phải là tình yêu.

Cùng với sự giúp đỡ và hướng dẫn của anh, cô tiến hành phân loại các bức tranh, tranh của anh có cả hiện đại và truyền thống, thị trường tức thì cần tích cực khai thác. Liên lạc với đơn vị tổ chức, bàn chuyện với công ty quảng cáo, liên hệ với giới truyền thông, tổ chức cuộc họp báo. Có rất nhiều công việc liên quan mà cô cần phải quan tâm đến.

Trong lúc bận rộn thì Dick gọi điện thoại từ Bắc Kinh về, cô cũng không quên hỏi anh có vui hay không. Thực ra, trong lòng cô hiểu rõ anh đã không chờ đợi được nữa rồi. Trong điện thoại anh nói mình đã chấp nhận chức vụ CEO của công ty Phong Lăng ở Bắc Kinh và bắt đầu đi làm. Anh nói về khí hậu của Bắc Kinh, cô lắng nghe nhưng không phản ứng gì. Cho tới khi anh nói: “Anh muốn tặng chiếc Volvo cho em” thì cô mới giật nảy mình.

- Ở đây anh có một chiếc xe Lincoln màu trắng, em cũng luôn thích chiếc Volvo đó, em nói nó là tượng trưng cho sự tôn quý tới từ châu Âu, chẳng phải thế sao?
- Em quên rồi. Tại sao anh lại tặng em một thứ quý giá như thế? Chẳng nhẽ anh không về Thượng Hải nữa sao?
- Cho dù có về thì chưa chắc đã dùng tới. Trong hơn hai năm vừa qua, anh chẳng cho em được cái gì, tặng em xe anh sẽ thấy tốt hơn một chút.
- Tốt hơn một chút? Có lẽ là dễ chịu hơn một chút thì đúng hơn.
- Rất cuộc em có lấy không?

- Thực sự là không muốn. Nếu chiếc xe này là quà chia tay thì em không cần đâu.
- Anh thấy em là một tổng giám đốc thì cũng nên có một chiếc xe.
- Em đã chuẩn bị mua xe rồi, em không muốn chấp nhận món quà có mục đích khác của người khác.
- Tiểu Liên, có nhiều lúc thực sự em quá bướng bỉnh. Anh cũng không nói nó là quà chia tay, chỉ là một chiếc xe thôi mà. Nếu em đã không cần thì anh đành phải bán đi vậy.

Lúc này thì điện thoại bị ngắt. Tiểu Liên tưởng là anh sẽ gọi lại, nhưng không. Cô hoàn toàn có thể chấp nhận nó, bởi vì cô từng là nữ chủ nhân của nó. Cô thậm chí còn nghĩ Phương Thành cũng cần một chiếc xe, chẳng nhẽ dễ dàng từ chối nó như vậy sao? Nhưng cô lại không cho phép mình chấp nhận món quà như một sự bồi thường của một người đàn ông dành ỉn.

Nếu cô nhận nó thì giống như món nợ đã được trả hết, tình yêu của cô không cần giao dịch và bồi thường. Tình yêu rất rõ ràng, nó là thứ thuộc về trái tim, đó là khi người đàn bà đã khóc nức lên đau đớn, người đàn ông ôm lấy cô vào lòng, là khi cô ấy chửi người đàn ông, anh ta sẽ mỉm cười với cô bằng thái độ khoan dung và hài hước. Nhưng Tiểu Liên biết, giữa cô và anh đã không thể nào đạt tới mức đó được rồi. Có những người đàn ông khi nói yêu bạn, thứ anh ta thấy cảm động nhất thực ra là bản thân anh ta, khi một người đàn bà nghiêm túc quyết định yêu anh ta, anh ta bắt đầu vô cùng tỉnh táo. Trong thế giới tình yêu trần thế, tỷ lệ đàn ông theo đuổi đàn bà thành công luôn lớn rất nhiều tỷ lệ một người đàn bà theo đuổi tình yêu của mình.

Mùa hè năm 2002

Đời người chỉ có hai điểm: Cực điểm và trung điểm. Quá trình vượt qua hai điểm đó có phải là quá trình ngài biến thành bướm, cuối cùng sẽ được giải thoát?

Cuối tháng Năm, triển lãm tranh được tổ chức và kéo dài trong vòng mười ngày. Triển lãm tranh lần này tiêu tốn mất của Tiểu Liên hai tháng trời chuẩn bị. Thiết kế bố cục của triển lãm rất đơn giản, thú vị nhưng lại đầy ý nghĩa. Cô đồng thời liên hệ với các công ty quảng cáo, giới truyền thông và trung tâm triển lãm khác nhau, thậm chí còn tự mình viết một bài đánh giá và đăng lên báo.

“Điểm giao nhau giữa bóng và hình”, “Giây phút giữa tỉnh và say”, từng tấm biển nhỏ giúp người xem có thể đi vào một thế giới tao nhã, sâu sắc, thế giới này là của cá nhân, nhưng dường như lại của mọi người, trong đó có sự phóng túng, có sự e thẹn, có sự lạnh lùng, nhưng cũng đầy ảm áp...

Những bức tranh sơn thủy trong triển lãm tranh lần này đã dũng cảm phá vỡ phong cách truyền thống, sử dụng thủ pháp nghệ thuật lập thể để tạo ra nét vẽ hiện đại cho nó. Ngoài ra, anh còn rất giỏi trong việc dung hòa và sáng tạo các kỹ thuật mới, thi thoảng lại sử dụng phong cách tả cảnh của Hoàng Tân Hồng, thi thoảng thì Đông Tây kết hợp. Ví dụ như kết hợp giữa phong cách tả thực của Từ Bi Hồng với vẽ hiện đại của Lâm Phong Miên. Cũng giống như việc anh vừa thích nghe những bài hát thịnh hành rất đơn giản, lại thích nghe âm nhạc cổ điển. Triển lãm tranh lần này đã gây được tiếng vang không nhỏ trong thị trường nghệ thuật, và cũng đặt ra một chủ đề “Chủ nghĩa ý tưởng trong hội họa”. Triển lãm tranh này được tổ chức bằng một khoản tiền vốn tự do của Phương Thành. Khi tính giá, Tiểu Liên đã giảm giá cho anh rất nhiều chi tiết vụn vặt cô không thu tiền. Sau đó Phương Thành lại trả thêm tiền nhưng cô đã khéo léo từ chối. Đương nhiên là cô đang theo đuổi một cuộc sống chán êm đềm ảm, nhưng người chỉ dùng tiền bạc để chứng minh tất cả thì thật đáng thương. Cô đã biết rằng giàu có về tiền bạc chỉ là một phần rất nhỏ trong cuộc sống. Hai mươi tám tuổi, sau khi có được tài sản, cô đã nhìn rõ ý nghĩa của tiền bạc, cô thấy may vì vào lúc này mình vẫn có thể bận rộn tổ chức một triển lãm tranh có quy mô mà không vì tiền. Thực ra, sự thành công của triển lãm cũng nâng cao sự nổi tiếng cho công ty Liên Pháp, mọi người đều biết, nó không phải là một công ty chỉ mưu cầu lợi ích.

Về cơ bản ngày nào cô cũng bớt chút thời gian để đến thăm phòng triển lãm một lần, điều khiến cô thấy an ủi là mình gặp lại rất nhiều bạn học cũ của mình và Phương Thành. Những cuộc gặp gỡ bất ngờ như một nốt nhạc vui trong bản nhạc bình lặng của cuộc đời, nó thấp lên nhiều niềm vui trong tim cô. Có một lần, cô hẹn Phương Thành và mấy người bạn học của anh đi ăn cơm, cô phá lệ uống rượu Ngũ Lương, đây là lần đầu tiên cô nếm trải cảm giác say như mộng.

Trong số những người quen mà cô gặp lại có Lưu Hoa, anh ngồi xe lăn chậm rãi thưởng thức các tác phẩm, Tiểu Liên nhìn một cái là nhận ra anh ngay. Sau đó cô mời anh tới “Vườn ăn” mà anh giúp cô mở cửa.

Anh nói:

- Anh đoán là em chắc chắn sẽ thành công mà, ban đầu anh đã không nhìn nhầm em.

Cô mỉm cười, sức mạnh gì khiến cô nhận ra anh ngay lập tức, cô vẫn không hiểu nổi. Anh ngồi trên xe lăn, nếp nhăn nhiều hơn trước rất nhiều, vì sinh tồn, anh đã phải nỗ lực hơn người thường rất nhiều. Anh nói, anh từ chức ngay sau khi bị tai nạn. Mở một cửa hàng thiết kế con dấu nhỏ ở gần nhà, vì bố anh có nghề này. Sau khi học được ngón nghề của ông, anh đã nghiêm túc đầu tư vào kinh doanh, anh vừa làm phẫu thuật, vừa kinh doanh cửa hàng mới thuận lợi vượt qua được mọi khó khăn. Trước lần phẫu thuật cuối cùng, anh ở trong hành lang bệnh viện hát vang bài Thủy thủ, mặc kệ các bác sĩ và y tá xung quanh nhìn anh bằng con mắt kinh ngạc như thế nào.

- Tiểu Liên, anh vẫn luôn lặng lẽ quan tâm tới tình hình công việc của em. Không ai biết những điều này từng liên quan tới anh, anh cũng không muốn dùng nó để yêu cầu cái gì, nhưng thực ra đối với cuộc sống của anh nó lại có một vai trò rất lớn. Sau khi thành tàn phế, anh chỉ muốn rời khỏi thế giới này, nhưng anh muốn em từng bước đi tới thành công. Anh biết anh đã mất đi rất nhiều quyền lợi, bao gồm cả quyền được gặp em, thế nên anh mới giữ riêng một khoảng trời để làm việc của mình. Mỗi sự tiến bộ của em, anh đều vui hơn bất kỳ ai khác, nó cũng khiến anh thương yêu bản thân mình hơn. Tàn phế hoặc biến người ta thành một kẻ bất đắc chí, hoặc có thể khiến một người trở nên vô cùng lương thiện.

Khi nói chuyện anh hơi lắp bắp, có thể vì họ đã xa nhau quá lâu mới gặp lại.

- Cảm ơn.

Ngoài trừ từ này, Tiểu Liên không biết nói từ nào khác. Cô nhìn anh, chính anh đã đưa đôi bàn tay giúp đỡ dịu dàng về phía cô sau khi cô đã thất vọng hoàn toàn về tình yêu, chính anh đã giúp cô một lần nữa giương cao đôi cánh bay vào tương lai. Thậm chí cô cảm thấy, nếu năm xưa anh không rời xa cô thì cô sẽ chăm sóc anh, cùng anh đi làm phẫu thuật cho tới khi anh đứng lên được, nhưng sau đó thì sao? Nhịp sống hiện đại nhanh tới mức khiến người ta khó có thể thở nổi, giống như sự tương ngộ và ly biệt giữa người với người.

Cô nói:

- Hôm nay chúng ta đã gặp nhau thì em sẽ cố gắng giúp đỡ anh, bởi vì ngày trước anh cũng đã giúp em quá nhiều rồi. Nếu anh có việc gì cần em làm, em chắc chắn sẽ không tiếc gì hết mà làm giúp anh.

Anh gật đầu, nói:

- Cảm ơn em. Cuộc sống của anh khá tốt, tốt tới mức anh đã bắt đầu yêu rồi.

- Cô ấy là người thế nào? – Tiểu Liên vừa tò mò vừa vui vẻ hỏi.

- Là một cô gái rất nhân hậu. Nhưng có một điều bất anh là cô ấy có một người chị ruột rất hung dữ. Mà quan trọng hơn là người chị đó lại rất giàu có. Chị ấy cản trở tình cảm của bọn anh, nhưng cô ấy vẫn ở bên anh cho tới giờ.

- Thế nên cô ấy rất nhân hậu.

- Đúng. Sau khi bị tàn phế, anh đã quen rất nhiều người bạn cũng bị tàn tật như mình, không cảm thấy mình có gì đáng thương nữa. Quen biết và trò chuyện với những người có chí nguyện và tạo ngộ như mình, anh cảm thấy cuộc sống của mình chẳng có gì là không tốt. Anh nghĩ mấy năm nay, chắc chắn là em cũng thay đổi nhiều rồi. Nhưng anh muốn nhắc nhở em một điều, cho dù vào lúc em vui vẻ đến đâu thì hãy giữ một hứng thú cho riêng mình, nhìn thế giới này rộng lớn một chút, em sẽ thấy mình càng vui vẻ hơn.

Tiểu Liên gật đầu.

Cô vốn muốn giúp anh, nhưng những lời này của anh khiến cô cảm thấy thực ra mình không vui vẻ. Cô ngày trước để mặc mình sống trong vỏ bọc của sự lừa dối, cũng không bao giờ lo lắng là mình sẽ bị những

thứ này làm cho buồn bã. Nhưng giờ đây mặc dù cô đã làm việc và sống rất nghiêm túc, cô vẫn tự bảo vệ mình trong một cái vòng tròn.

Sau khi đưa anh về, Tiểu Liên ngồi một mình trong “Vườn ăn” của mình suốt cả buổi chiều. Cô quyết định thay đổi lại nhà hàng này. Những cửa hàng đồ ăn Nhật và Hàn trong mấy năm gần đây được mở ra rất nhiều, cô không muốn mình cũng giống như người khác. Cô phải trang trí lại nhà hàng, đi theo hướng nhà hàng cao cấp, chuyên nhận đặt tiệc, đặc biệt là những bữa tiệc công. Nơi này từng giống như một sân khấu, thật, giả, hư thực, hàng ngày diễn những vở kịch khác nhau. Giờ đây, cô muốn biến nó thành một cái sân khấu hoàn toàn mới, sân khấu này một nửa là không khí cạnh ly vui vẻ của giới doanh nhân, nửa còn lại, cô muốn xây dựng những bữa tiệc vui vẻ.

Thứ tư tuần tháng Bảy, Tiểu Liên tổ chức một bữa tiệc rượu vì triển lãm của Phương Thành đã thành công.

Hôm đó, cô trang điểm vô cùng lộng lẫy, đôi hoa tai màu lam phối với chiếc váy sườn xám dài, cái cổ cài cúc cao và một cái cài áo khiến cô trở nên đoan trang nhưng vẫn đầy quyến rũ. Cô đóng vai là người chủ trì, giới thiệu Phương Thành xuất hiện, khi anh từ sau bức rèm chậm rãi bước ra trong tràng vỗ tay của mọi người, bàn tay đang cầm micro của cô toát mồ hôi. Anh đã là một họa sĩ rất xuất sắc, khi thị trường nghệ thuật ngày càng phát triển, các tác phẩm của anh cũng dần dần được vào những cuộc bán đấu giá, dần dần được mọi người thừa nhận, mua bán, sưu tầm, đánh giá. Mười năm trước, cô từng cười anh là một người nằm mơ giữa ban ngày, chỉ có ba loại màu mà dám mơ có một xưởng nhuộm, mười năm sau, người chỉ biết nằm mơ ấy đã dùng ngòi bút của mình để vẽ ra một vườn hoa hy vọng ọi người cùng chiêm ngưỡng, quá trình đó đã phải trải qua biết bao gian nan và vất vả.

Tiếng vỗ tay vang như sấm. Anh đứng bên cạnh cô, trên người là bộ veston cao cấp bằng vải bóng, kết hợp với chiếc áo sơ mi bằng lụa màu xanh lam, rất thoải mái nhưng cũng vô cùng phong độ. Mái tóc anh được chải gọn gàng ra sau, khí thế hơn người. Anh thực sự khác với mọi người, không vì vui mà dễ dàng đưa ra những lời hứa, cũng không vì ghét mà tráo trở, lật lọng.

Bữa tiệc rượu kéo dài tới tận mười hai giờ đêm. Sau khi kết thúc, Phương Thành đi hát cùng những người bạn Nhật Bản của anh, Tiểu Liên ra về trước.

Cô tới văn phòng, lật xem tờ PRWEEK số mới nhất, rót ỉnh một tách trà, nhớ lại một vài chuyện. Làm cái nghề này lâu sẽ thấy chán, nhưng cô vẫn nói với mình là phải mở rộng mạch suy nghĩ. Trong cái văn phòng này, cô luôn dành tặng họ nụ cười thân mật nhất, lời nói thông minh nhất, cử chỉ tao nhã nhất, và những đề nghị quan trọng để họ ý thức được giá trị của bản hợp đồng trong tay mình, cho tới một ngày Phương Thành ngồi trước mặt cô. Cô làm mọi thứ thật tỉ mỉ tới nỗi quên cả tính cách phóng khoáng của mình. Trong công việc, cô thậm chí còn coi trọng việc tiễn khách hơn cả đón khách, như thế mới có thể thu lợi về sau. Giờ đây lại tiễn một người khác nữa, nhìn cuốn sổ ghi chép lại công việc của triển lãm tranh, cô cảm thấy như có một cái gì đó kết thúc, bởi vì cô không nhìn thấy liệu nó có còn có thể tiếp tục. Thành công rồi nhưng lại thấy bi ai, cô không hiểu được. Ngoài cửa sổ, trời đổ mưa, cơn mưa bất ngờ phẳng phất như tiếng lòng ai oán từ trong sâu thẳm. Lúc này, Phương Thành gọi điện thoại tới, nói anh đi qua văn phòng của cô, có thể vào chơi được không.

Anh bước vào văn phòng, cả người đã ướt sũng. Cô vội vàng cởi áo khoác ngoài của anh ra, treo lên móc, cố gắng bắt mình không được nhìn thẳng vào anh. Họ ngồi trong phòng họp.

Cô nói:

- Lần này có rất nhiều đơn đặt hàng mua tranh, anh định bán thế nào? Có lựa chọn một vài bức tranh tham gia cuộc bán đấu giá mùa thu không?
- Anh tới vào giờ này không phải vì muốn nói chuyện công việc.
- Thế thì nói gì? Anh nói đi.

Anh không nói gì nữa...

- Mấy tháng nay, hình như anh lại làm quen với em. Em thực sự khác trước rồi. Nhớ lại cuộc sống của chúng ta trước kia, mặc dù ở rất xa em, nhưng lúc nào anh cũng nhớ tới em. Bỏ anh giờ đây sức khỏe rất

yếu, khi mở triển lãm tranh, anh chỉ có thể ở bên ông vào ban đêm, cũng may mà em bớt thời gian để quan tâm tới chuyện ở triển lãm.

- Ông vẫn khỏe chứ?

- Không ổn nữa rồi. Nhưng thấy anh quay về mở triển lãm tranh, ông rất hài lòng, thậm chí còn nói có chết cũng không có gì nuôi tiếc.

Anh nói tiếp:

- Mặc dù anh đã thành họa sĩ nhưng hình như anh lại đánh mất em.

- Không đâu. Chúng ta vẫn là bạn cơ mà.

- Anh sẽ phải sang châu Âu làm việc một thời gian. Trước khi đi, anh muốn cầu hôn em.

Anh cúi thấp đầu, lần đầu tiên khiến người khác nhận ra rằng anh từng sống ở Nhật. Cô sững sờ, trong cuộc đời mình, anh là người đầu tiên cầu hôn cô, hơn nữa cũng là người duy nhất cầu hôn tới hai lần.

- Anh không bắt em phải đồng ý ngay lập tức.

- Thực ra hôn nhân cần phải được xây dựng trên cơ sở tình cảm. – Cô nói.

- Nếu không có, em có ra sức bôn ba vì triển lãm tranh của anh không? Nếu không có, giờ đây em có cho anh xuất hiện ở nơi này không? Nếu không có, vừa nãy khi em chủ trì chương trình, sao em lại kích động như thế? Nếu không có, sao em lại viết những bài văn như vậy?

Nếu không có, cô có không thể quên được cái bóng hình đi cùng anh ở Hàng Châu và sau đó nhói đau khi nghĩ lại? Tiểu Liên thầm hỏi mình.

- Thế nên, Tiểu Liên, trái tim em chỉ là không dám thừa nhận mà thôi.

- Phương Thành, nói cho em nghe quá khứ của anh được không? Em muốn nghe!

- Ở Nhật Bản, cuộc sống lúc mới đầu khó khăn lắm. Rất nhiều người Trung Quốc vì muốn kiếm tiền mà giúp người ta làm thủ tục du học, rồi giới thiệu những cuộc hôn nhân quốc tế, làm những nhà sư giả đi xin tiền của những thanh niên Nhật trên đường. Vật giá ở Tokyo cao tới đáng sợ, anh thậm chí còn cảm thấy mỗi một bước đi đều phải tiêu tiền. Anh từng làm công nhân, trông coi cửa hàng cho người khác, cả ngày không biết là mình bận những cái gì, cũng may mà tiếng Nhật của anh tốt, quen không ít bạn bè nên cũng không bị bắt nạt. Anh còn nhớ lần đầu tiên anh ra khỏi sân bay Narita, ngồi trên chiếc xe ô tô lao vút trên đường cao tốc, những thửa ruộng màu xanh và những ngọn núi nhấp nhô, khung cảnh quả thực rất đẹp. Trên núi, cây cối mọc xen kẽ lẫn nhau, như một bức tranh sơn dầu tinh tế. Nhưng vừa đi vào thành phố Tokyo, màu xanh mà anh nhìn thấy càng lúc càng ít. Lúc buồn, anh thường tới quán rượu gọi một ly rượu rẻ tiền nhất và ngồi trong một góc nhìn những người Nhật túm tụm thành từng nhóm vui đùa với nhau. Buồn nhất là nửa đêm về nhà một mình, không có giấy phép, không có tiền mua xe. Nhưng khoảng thời gian đó anh không oán trách ai, mà chỉ kiên nhẫn chờ đợi thực hiện mục tiêu của mình. Tính cách người Nhật rất đáng để học tập, ví dụ như đức tính đền ơn đáp nghĩa của họ, họ tin rằng con người phải trả hết các món nợ của mình, cho dù là tiền hay là tình cảm.

Lời nói của anh dần trở nên nghiêm túc, cô có thể nhận ra sự kích động trong ánh mắt anh là do môi trường tạo ra.

- Ông chủ cửa hàng mà anh làm thêm khi đó đối với anh rất tốt. Ông ấy nói thực ra giữa người Nhật với nhau cũng rất khó kết bạn chứ đừng nói là người Trung Quốc, nhưng rất nhiều người Trung Quốc lại luôn dương dương tự đắc vì việc mình quen với người Nhật. Người Nhật rất thực tế, một khi em đã chia tay với người ta thì đừng nghĩ tới việc tìm người ta giúp đỡ.

- Ở Nhật anh có động lòng với người đàn bà nào không?

Anh suy nghĩ.

Những người phụ nữ anh từng động lòng giống như một mảnh chì, nặng nề và xám xịt. Anh nói:

- Có hai người khiến anh động lòng. Một người là bạn học, trường đại học ở Nhật sau “Tết Văn hóa” vào tháng Mười một hằng năm sẽ tổ chức một hoạt động tế lễ trong trường, mấy ngày đó, các trường đều cho nghỉ học, hội lưu học sinh bọn anh tổ chức triển lãm tác phẩm của mình, đồng thời làm một ít bánh bao với màn thầu Trung Quốc, chương trình này luôn được người Nhật rất hoan nghênh. Cô ấy tới mua bánh bao của bọn anh, thế là bọn anh quen nhau. Nửa năm sau ra công viên Ueno chơi thì gặp lại, anh mới phát hiện ra mùa xuân Tokyo rất sạch sẽ và đẹp, đầu tiên là hoa anh đào, sau đó là đỗ quyên, mà con gái Nhật Bản lúc này cũng là xinh đẹp nhất. Em có thể tưởng tượng trong ánh mặt trời mùa xuân rực rỡ, nhìn một người phụ nữ mặc bộ quần áo giản dị bước đi trên đường là một sự hưởng thụ tao nhã thế nào không? Sau đó, người nhà cô ấy phản đối cô ấy qua lại với người Trung Quốc, anh tới nhà cô ấy dùng cơm, không ngừng cúi gập lưng bốn mươi lăm độ, không ngừng nói những câu lịch sự, còn tặng họ rất nhiều tác phẩm nghệ thuật của Trung Quốc, cố gắng để hành vi của mình phù hợp với lễ nghĩa của người Nhật, nhưng họ vẫn không chịu chấp nhận. Ở nhà cô ấy hai tiếng đồng hồ còn dài hơn cả thời gian bản vệ luận văn. Thực ra, thế diện đối với họ mà nói quá quan trọng. Anh nghĩ, nếu anh phải cúi lưng và quỳ gối cả đời như thế thì sao mà chịu nổi? Anh làm sao còn cảm hứng mà vẽ tranh? Và lại mỗi tháng du học ở Nhật phải tiêu tốn mấy mươi mấy vạn yên Nhật, làm sao anh có thể thoải mái yêu một ai đó như khi còn ở trong nước?

Anh chìm đắm trong hồi ức, nói tiếp:

- Người thứ hai là một nhà thiết kế thời trang, bọn anh đều làm mỹ thuật, cô ấy rất giàu có, khi đó anh rất nghèo. Hồi mới tới Nhật, để kiếm tiền anh từng vẽ lại mấy bức tranh của người khác, nhưng anh biết, nếu vẽ nhiều sẽ khiến mình rơi vào vực sâu của sự giả tạo. Nhà thiết kế đó quen một người buôn tranh từ Thâm Quyển tới, người đó tới tìm anh, yêu cầu anh phục chế một số tác phẩm của những họa sĩ nổi tiếng, còn đưa ra một kế hoạch cho ra đời một bộ tranh nổi tiếng, nói là nếu thành công thì lợi nhuận chia đôi. Anh không đồng ý, cũng không chấp nhận nổi quan niệm đó, còn nhà thiết kế kia thì cho rằng nghệ thuật chỉ là trang điểm cho tiền bạc, tiền bạc mới là giá đỡ của nghệ thuật, anh không thể nào chấp nhận được quan điểm này, thế là bọn anh chia tay. Cũng may là chia tay, nếu không có lẽ anh đã rơi vào vũng lầy của tiền bạc. Henry III giúp Dumas có một khoản thu nhập rất khả quan, mỗi khi đi đến đâu là ông ta lại đeo những sợi dây mặt ngọc khác nhau. Ở Nhật Bản, anh cũng gặp quá nhiều những người như thế, nhưng anh tuyệt đối không thể làm loại người đó.

Phương Thành không hề nhắc tới cuộc hôn nhân ngắn ngủi của anh với Các Bình.

Anh chỉ yêu những gì mình yêu, giống như Trương Đại Thiên chỉ thích chiếc mũ Đông Pha của mình, cho dù có thành danh hay không thì vẫn thích.

- Anh còn nhớ năm trước khi anh cầu hôn em, em từng nói là mình rất đau lòng, thực ra mấy năm nay chúng ta đều đau lòng, giờ đây chúng ta bắt đầu lại từ đầu, được không?

- Nhưng anh làm việc ở Nhật, chúng ta cách nhau quá xa.

- Anh đang định bỏ công việc ở Nhật để quay về Thượng Hải, nghệ thuật trong nước giờ cũng phát triển rất nhanh, khiến một họa sĩ mới nổi như anh động lòng, đối với anh, đây là một mảnh đất tốt. Đương nhiên, để có cảm hứng, có thể nhiều lúc anh sẽ ra nước ngoài hoặc các nơi khác trong cả nước, nhưng anh sẽ mãi dừng chân ở đây. Mỗi lần về Thượng Hải, anh đều cảm thấy tiết tấu của thành phố này thật đáng yêu, thay đổi cũng rất nhanh, anh tin là sự khác biệt giữa nó với Tokyo càng lúc càng nhỏ.

- Nhưng em không muốn ai vì em mà thay đổi.

- Tiểu Liên...

Vì tiếng gọi của anh mà cô không nói gì nữa. Nếu tương ngộ chỉ hạnh phúc bởi vì có sự chia ly thì lúc nào mới là kết thúc, lúc nào mới là niềm vui? Trong mắt anh, cô nhìn thấy sự thay đổi của mình, từ sự thay đổi của mình, cô cảm nhận được sự thay đổi của họ. Rất nhiều người đã ra đi như một đám mây, mang theo trên mình câu chuyện của họ, nhưng cuối cùng vẫn quay về. Bởi vì ngay mới đầu anh đã nói là sẽ còn gặp lại, anh muốn xem hết những cảnh đẹp ở phía bên kia thế giới rồi quyết định quay lại nhìn gương mặt tươi cười của Tiểu Liên.

Cô không lập tức đồng ý với anh. Cô phải sắp xếp lại tình trạng của mình, bởi vì sự dừng lại bất ngờ của anh giống như một chiếc khóa xinh đẹp và một con thuyền hư ảo trên thiên đường.

Có lúc Tiểu Liên cảm thấy Phương Thành giống như một nghệ sĩ thực thụ. Khi họ ở cùng nhau, họ thường nghe nhạc, ngày trước cô chỉ thích nghe những bài hát trẻ đang thịnh hành, nhưng anh cho cô nghe tác phẩm của các nhà chỉ huy khác nhau, ví dụ như sự sâu sắc của Toscanini, sự lãng mạn của Meta hay sự nhập tâm, sâu lắng của Karajan. Anh đặc biệt thích tác phẩm của dàn nhạc giao hưởng Berlin chơi dưới sự chỉ huy của Karajan. Anh nói, khi Karajan chỉ huy, ông thường nhắm chặt mắt, không bao giờ nhìn nhạc phổ, nhưng trong lòng ông đang có hàng ngàn nốt nhạc đang nhảy múa, đôi tay như trời xanh, có thể điều khiển cả dàn nhạc, giữa trời và biển, ông trở thành vị thần âm nhạc.

Họ nghe nhạc ở nhà Tiểu Liên. Anh nói:

- Năm 1954, Toscanini nhận được giấy báo kết thúc hợp đồng từ dàn nhạc, trong thư viết, chúng tôi không còn cần ông nữa. Toscanini đau lòng lắm, nhưng lại chẳng biết làm gì. Khi ông cảm thấy cơ thể mình yếu dần đi, ông bèn tổ chức một buổi hòa nhạc cuối cùng, nhưng rồi ông chỉ có thể đứng trên sân khấu cứng đờ, không thể nào chỉ huy nổi, cả hội trường im lặng, ông lặng lẽ xuống khỏi sân khấu. Em xem, khúc nhạc cuối cùng của ông ấy kết thúc như vậy, nhưng sau khi ông ấy qua đời, vẫn có rất nhiều người nhớ tới ông. Chúng ta có thể oán hận xã hội này, nhưng không thể nào đánh giá về nó.

- Không, em cảm thấy chúng ta có thể đánh giá xã hội này, nhưng không thể nào oán hận nó.

Anh nhìn cô. Có lẽ đây là sự khác biệt giữa họ mà cuộc sống và môi trường đã tạo ra, giống như những người của chủ nghĩa lạc quan phát minh ra máy bay, người theo chủ nghĩa bi quan thì phát minh ra cái dù, tích cực và tiêu cực vốn dĩ không do một cá nhân nào quyết định.

Họ ngồi trên sàn nhà trong căn nhà mới của Tiểu Liên, uống nước hoa quả và nghe nhạc giao hưởng của Beethoven, hai người bận rộn cuối cùng cũng có cơ hội hưởng thụ niềm vui của cuộc sống. Anh nói:

- Anh hy vọng thành tựu nghệ thuật của mình cũng nổi tiếng như Yves Saint Laurent dùng nylon để tạo ra áo gió.

Cô nói:

- Chúng ta đương nhiên đều theo đuổi cuộc sống no đủ, nhưng sự giàu có về tiền bạc chỉ là một phần trong tài sản của cuộc đời.

Khi nói tới điều tâm đắc, cô vô tình đụng phải chân anh, vội vàng nói xin lỗi.

- Tuần sau có thể anh sẽ đi châu Âu.

- Tới nước nào?

- Đức, Pháp, Tây Ban Nha, Hà Lan.

- Đi bao lâu?

- Khoảng ba tháng. Em có muốn đi cùng anh không?

- Đi làm gì? Đi chơi sao?

- Đi kết hôn. Anh đã từng có một cuộc hôn nhân ngắn ngủi, đó là vì khi đó anh quá nông nổi, kết hôn khi đó anh không nghĩ rằng mình còn phải tạo ra tình yêu, nhưng tiềm thức của anh chỉ muốn mình có một cuộc sống khấm khá hơn. Giờ anh hiểu rồi, một cuộc hôn nhân chỉ vì công danh lợi lộc tầm thường này thật quá đỗi ngu ngốc. Hôn nhân không có vật đi kèm, nếu đi ngược lại với ý chí ban đầu của mình, nó sẽ trở thành một tòa nhà trống rỗng. Giờ đây lời thỉnh cầu của anh đối với em mặc dù cũng là kết hôn, nhưng anh đã suy nghĩ rất nghiêm túc, anh muốn có một tình yêu đẹp và cho tình yêu đó một mảnh đất an toàn!

Ánh mắt anh sáng lấp lánh, trong đôi mắt đó là một sự cảm dỗ khó cưỡng lại được. Ánh mắt anh khiến cô mềm yếu, nhưng cô nói:

- Nhanh quá, bởi vì còn rất nhiều chuyện chưa kịp xử lý!

Anh đứng lên, nói:

- Em còn chờ cái gã tên Dick đó sao? Anh ta sẽ không về bảo em đi đâu. Thứ anh ta cần là một tình cảm lãng mạn, anh ta từng nói với anh, hôn nhân là chìa khóa của tình yêu, vốn không muốn thật lòng với em,

nhưng anh ta lại thực sự động lòng rồi, nhưng không muốn kết hôn, thế nên chỉ biết giúp đỡ em để bồi thường và cân bằng lại thôi. Bây giờ cảm thấy công ty của em đã vào quỹ đạo, không còn cần sự giúp đỡ của anh ta nữa nên không giúp em nữa. Theo như anh biết thì anh ta đang có mối quan hệ rất tốt với một ca sĩ ở Bắc Kinh, có lẽ chỉ có ca sĩ mới hợp với anh ta. Thực ra anh ta càng tốt với em thì càng rời xa em.

- Anh nói bừa. – Cô ngẩng đầu lên nhìn anh đang vừa nói vừa đi đi lại lại.

- Chính anh ta nói với anh như thế. Khi mở triển lãm, anh ta biết em làm giúp anh nên đã liên lạc với anh.

- Anh ấy việc gì phải nói chuyện này với anh? Chẳng nhẽ cũng vì muốn bồi thường cho em?

Anh ngừng lại một chút. Lúc này, âm nhạc đã chuyển sang một bài của Mozart, tiếng nhạc du dương như đang say mê kể câu chuyện của mình, nó không chỉ thể hiện ước vọng về âm nhạc. Khi Mozart sáng tác nhạc, ông thích uống sâm panh để tìm cảm hứng, đến nỗi ông nghèo tới độ không đủ tiền mà mua bánh mì. Còn whisky của cô đâu? Cô đã uống hết rồi sao? Phương Thành nói tiếp:

- Hai năm trước, khi anh về Thượng Hải đã nói với anh ta là anh yêu em, nhưng khi đó anh ta nói người em yêu là anh ta. Nhìn nụ cười của anh ta, anh như một người lính bại trận, không còn dũng khí để tới gần em. Đầu năm nay, anh thấy em không vui mấy nên tới tìm anh ta. Bởi vì anh biết, chỉ có tình yêu mới có thể khiến nỗi buồn hiện trên mặt em. Anh tới Bắc Kinh, hai thằng đàn ông bọn anh ngồi trong quán ăn ở Vương Phủ Tỉnh nói chuyện suốt cả buổi tối.

Tiểu Liên nghiêng người cuộn tròn mình bên cạnh xa lông, cứ như thể đang nghe lời phán quyết.

- Bọn anh có tình cảm khác nhau với em. Tình cảm của anh ta là cái đẹp, nhưng tình cảm không thể anh hưởng tới sự nghiệp của anh ta, anh ta cho rằng tình yêu có thể có có thể không, nó chỉ như một làn khói trong mắt, giống như sự giấu giếm của Napoleon và sự khinh miệt của Byron đối với phụ nữ. Anh không thể nào hình dung được tình cảm của mình, nhưng trong hai năm nay, hay nói rộng ra là trong gần mười năm nay, những bắt đầu rồi kết thúc, kết thúc rồi lại bắt đầu, anh phát hiện ra tình cảm của mình vẫn không hề thay đổi, em hiểu không? Anh đã quen dùng tranh để biểu đạt bản thân, em đã từng xem rất nhiều tranh của anh, em phải hiểu chứ!

Cô mở to đôi mắt nghi ngờ nhìn anh. Anh quỳ xuống, cô cúi thấp đầu, anh xoa nhẹ tay lên cái cằm dài của cô, chỉ nhẹ nhàng vậy thôi nhưng đã có thể chạm vào trái tim cô. Quen anh vào lúc trẻ trung nhất của cuộc đời, có ánh mặt trời, có giọt mưa xuân, có bóng râm và vô vàn giày vò, đau khổ, có cả những giọt nước mắt đắng chát, có cả những giọt rượu say mê. Cô nhớ tới lời bài hát trong “Chiếc máy thu âm hồng” của Hiadaeki Tokunaga mà anh từng viết trong thư cho cô: “Nói cho anh biết, hạnh phúc rốt cuộc là gì? Chiếc máy thu âm hồng của anh?”. Tối ngày hôm nay, người cô nhìn thấy là họa sĩ thành công, cô không còn nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của anh. Anh từng nói, một nghệ sĩ có thể làm phong phú được tâm hồn mình từ những đau khổ thì sẽ có một cuộc đời dài gấp đôi người khác. Trong đau khổ ý thức được giá trị những gì mình vứt bỏ và tình yêu của mình đối với chúng chính là một sự tu luyện mà khảo nghiệm dành cho họ.

Nhìn anh khiến cô bỗng chốc nghĩ tới rất nhiều điều, cảm giác an ủi trong tim giống như được nhìn thấy một rừng san hô xinh đẹp.

Anh rút tay về rồi đứng lên, nói:

- Anh đi đây. Đây là lần thứ ba anh nhắc tới chuyện kết hôn. Anh không muốn mình quá tầm thường, cũng không còn dũng khí để nhắc thêm lần nữa. Không có em cũng được, bởi vì anh vẫn còn tranh, còn những thứ khác.

- Phương Thành. – Cuối cùng cô cũng đứng lên.

- Sao? – Anh hỏi.

Nhưng cô không nói gì nữa, mặc cho anh đóng cửa lại.

Sau đó cô nằm bò ra sàn nhà mà khóc. Sàn nhà bằng gỗ sáng bóng nhưng lạnh lẽo. Cô thà ngồi trên bãi cỏ trong trường đại học, mặc dù có nhiều sâu, nhưng với họ, chúng là những con vật đáng yêu, nhìn bộ xa lông nhập khẩu trong cái phòng khách rộng lớn và những món đồ điện tử hiện đại khác cao cấp nhưng không

có sức sống, cũng không có âm thanh mà cô muốn nghe. Phương Thành đi rồi, mang theo sức sống của cô, mang theo bầu trời của cô, chỉ để lại cho cô những giọt nước mắt tiếc thương ngày tháng cũ.

Thế nào là tình yêu? George Sand yêu Chopin sâu sắc đã nói rằng: “Đó là nước mắt, bạn từng khóc nghĩa là đã yêu”.

Phương Thành đi ra phố, những chiếc xe vun vút lao qua, cơn gió thổi bay áo anh lên. Anh nhớ tới lời của Schopenhauer: Em có tội hay không? Anh muốn tìm hiểu, cho dù em là người như thế nào, anh cũng chỉ biết mình yêu em.

Anh quay về nhà mình, cầm một món đồ rồi lại đi ra, lại tới dưới lầu nhà cô hút thuốc, khi anh hút tới điều thứ mười thì phòng cô sáng đèn, anh đi lên.

Lúc mở cửa ra, cô hoàn toàn sững sờ, hình ảnh anh in sâu vào mắt cô, khiến cô nhói tim.

- Anh không vào nữa. – Anh nói khẽ.

Cô càng sững sờ.

- Chỉ muốn tới thăm em, hơn nữa, tặng em một món đồ. – Đưa món đồ cho cô xong, anh bèn bước vào thang máy.

Món đồ đó được gói bằng giấy bạc trong bao thuốc lá, trong đó là một mô hình đàn piano vô cùng tinh xảo do anh tự làm, trước khi đi Nhật, anh từng nói sẽ tặng cô piano. Cô cũng từng nói sẽ dạy anh chơi đàn, cho dù anh là học sinh kém nhất, ngốc nhất, dốt nhất, cô cũng sẽ vui vẻ, bởi vì khi đó âm nhạc không chỉ là âm nhạc, đàn không chỉ là đàn, chúng đã trở thành những ánh sáng của tương lai.

Đóng cửa lại, cô không thể nào giữ được trái tim bình tĩnh. Cô luôn là một người mà đạo đức đi kèm với hành động, hành động lại mê hoặc tình cảm, nhưng giờ đây, tại sao cô lại trở thành một người lính bại trận không thể nào đứng lên được?

Trước khi ra nước ngoài, Tiểu Liên thu hết dũng khí để hẹn Phương Thành ra ngoài. Cô hy vọng khi anh sang Đức sẽ bớt chút thời gian đi thăm Đại Vân, bởi vì đã lâu lắm rồi cô không nhận được thư của Đại Vân, cô không biết Đại Vân đã xảy ra chuyện gì. Cô nhớ vẻ đẹp và những câu văn giàu trí tưởng tượng của Đại Vân.

Phương Thành vừa mới nghe nói tới cái tên Đại Vân đã vô cùng kinh ngạc, anh cố gắng che giấu sự mất cân bằng của mình, chỉ ra sức gật đầu.

Anh hứa với cô, sau đó rủ cô tới suối nước nóng Vân Đô. Nơi này là nơi mà năm năm trước cô từng tới chơi với Trì Vĩnh, giờ đây nó vẫn rất đông khách. Họ bao trọn một bể bơi, cô không thay đồ bơi, cô không biết bơi, chỉ ngồi bên mép nước nhìn anh bơi. Sau đó khi anh bơi mệt rồi thì ngồi xuống bên cạnh cô, vừa lau người vừa nói đã lâu lắm rồi mình không bơi, mới bơi được một lúc mà đã không quấy nổi chân tay nữa rồi. Cô cười, nhìn những giọt nước lấp lánh trên cơ thể anh.

Nơi này không có người ngoài, cũng không thể có người ngoài. Họ có thể nói bất cứ điều gì họ muốn. Nhưng họ lại không làm gì. Chỉ lặng lẽ ngồi. Bàn chân thả trong nước nhưng lại khơi dậy những con sóng trong lòng, hai tay chống trên mặt đất thể hiện tâm trạng khó lòng kìm chế được. Họ đều đã từng ở cạnh những người không nên ở cạnh, đều đã từng bị chìm đắm trong vũng lầy tình ái được khoác lên mình chiếc áo lãng mạn. Quá khứ không phải là duy nhất, nhưng nếu tìm được sợi dây liên kết với quá khứ thì nghĩa là đã tìm thấy bản thân. Mặt nước hồ bơi xanh biếc, mặc dù là nhân tạo nhưng nó vẫn đẹp, vẫn in hình bóng trẻ trung của họ lên mặt nước, sự an ủi của anh và vẻ đẹp dịu dàng của cô.

Cứ ngồi như vậy thôi, đơn giản mọi thứ, cũng tha thứ ọi thứ. Ngày tháng vì vậy mà trôi qua, trong hơi thở của họ cũng nhận ra nhịp đập gấp gáp của con tim, trong lời đối thoại ẩn giấu sự dịu dàng vô tận.

- Anh đi châu Âu, em có muốn mua gì không?

- Không cần đâu. Cứ làm tốt công việc của anh, mang thêm nhiều tranh về, em thích xem tranh của anh.

- Thật không?

- Thật. Sau này anh có dự định gì?

- Nếu chuyến đi châu Âu lần này thành công thì cứ khoảng hai năm anh sẽ đi một lần. Trong tương lai anh sẽ dạy học, vẽ tranh, bán tranh ở Thượng Hải, có thời gian thì đi những nơi cảnh đẹp đặc sắc, bao gồm cả những nơi ở trong nước, ví dụ như tháp Đại Yến ở Thiểm Tây, sa mạc Ca Thập... sau đó dùng một chút thời gian để học những bộ môn nghệ thuật khác như nặn tượng, chơi violin...

- Anh muốn học violin?

- Đúng thế, mặc dù nó là một loại nhạc cụ khó điều khiển nhất. Chẳng phải em cũng biết chơi piano đó sao? Anh hy vọng có thể cùng em hợp tấu khúc nhạc Lương Chúc.

Cô cố ý không nhìn anh, chỉ nhìn bóng in dưới mặt nước, nhưng cô vẫn nhìn thấy bóng anh trong đó.

Cuối cùng Phương Thành cũng đi châu Âu. Cô không đi tiễn anh, bởi vì anh không yêu cầu cô đi tiễn. Cả đời này đã trải qua quá nhiều ly biệt, cô đã không quan tâm tới sự cất cánh hay hạ cánh của máy bay nữa rồi.

Mảnh đất sự nghiệp của anh có lẽ mãi mãi ở một thành phố xa xôi mà cô không miêu tả được. Cuộc đời anh giống như một vị thánh cô độc và chăm chỉ.

Tiểu Liên bắt đầu thấy nhớ anh. Nhớ lại sự nghiêm túc và thoải mái của anh, nhớ vầng trán cao thể hiện khí chất nghệ thuật của anh, cho dù nghệ thuật là sự trang điểm cho hiện thực, là những hạt mưa lúc mau lúc thưa thì cô vẫn không thể nào kháng cự lại được.

Một hôm, cô đi trên con đường Hoài Hải phồn hoa mà cô độc, nhìn thấy chiếc xe Volvo quen thuộc, chơi tới hôm nay, cô vẫn có thể nhìn qua là nhận ra nó giữa hàng ngàn chiếc xe qua lại trên đường, biển số xe đã thay đổi, chỗ vòng bảo hiểm còn có vết lõm vào do va chạm. Cô nhìn người đang ngồi sau vô lăng, đó là một người đàn bà đeo kính râm. Đeo kính râm vào buổi tối không biết có ảnh hưởng tới việc lái xe không nhỉ?

Chiếc xe Volvo dừng lại giữa một đám xe cộ khác đang tắc trên đường, trước đèn xe có vô số những hạt bụi đang nhảy múa, người đi đường trở nên mờ nhạt.

Tiểu Liên không quen người đó, nhưng cô quen chiếc xe đã từng mang lại cho cô một ý nghĩa nào đó này, đã từng mang theo sự khó hiểu và tham lam của cô, kính xe từng nói với cô rằng thế giới bên ngoài bụi bặm biết bao, ngồi trong xe để ánh mặt trời chênh chếch chiếu vào trong, cùng anh nghe những bài hát vui vẻ và gào thét xé stress, nghe điện thoại, huyết sáo, ăn còi, nghe nhạc, quay phim. Cô cũng không tin nó sẽ thuộc về người khác, để cho người khác lái nó.

Nhưng cô biết làm gì? Trên con đường này, cô muốn tìm một bóng hình quen thuộc, cô lại nhớ tới Phương Thành, nhưng giờ đây anh đã đặt chân lên châu Âu rồi.

Vừa bước chân vào công ty, mọi suy nghĩ của cô lại trở nên lý trí, không còn để người khác ảnh hưởng nữa, cũng không còn chăm chú vào sự chờ đợi nữa. Sắp xếp lại tài liệu, nhìn bàn làm việc của nhân viên, kiểm tra các tài liệu trong máy và tình hình hàng trong kho, sau đó lại nghĩ một số chuyện. Ra sức làm việc như thế là vì cái gì? Cô thường thấy nghi hoặc trước câu hỏi này, những gì mà cô thường nhìn thấy trên xe buýt là những người vì một mối mà vừa đứng vừa ngủ, bụi bặm thành phố không chỉ khiến người ta mệt mỏi mà còn khiến người ta không có thời gian để hồi tưởng lại quá khứ. Giá cả của rau xanh không vì sự khác biệt của công việc mà khác nhau, cảm giác hạnh phúc của con người cũng không vì môi trường mà thay đổi, tiếng hát cũng không vì người hát nổi tiếng hay không mà lay động lòng người. Cô phát hiện ra một lỗ trống trong trái tim mình, mặc dù xung quanh rất tốt, nhưng cô vẫn không thể vui vẻ thực sự.

Cô nhìn thấy trên bàn làm việc của mình có một bức thư, trong đó là một bức tranh, đương nhiên là của Phương Thành.

Bức tranh vẽ một dòng nước, bên cạnh dòng nước có một cô gái rất giống Tiểu Liên, vầng trán đó, khoe mắt đó, và cả cái cằm với mái tóc nữa.

Một dòng chữ khơi lại cảm xúc trong cô: “Người mình yêu trong lòng nói cô đơn nhưng lại không cô đơn, nó chứa đựng một bóng hình, cùng sống với bóng hình đó. Anh đi trên con đường của anh, trên con đường đó không có tiếng cười tiếng nói, cũng không có nụ cười của em, nhưng anh vẫn nâng niu bóng hình em trong tay, bởi vì anh muốn gặp ai cũng nói anh yêu em”.

Nỗi cảm động mà anh mang lại cho cô không thể dùng tiền bạc để đo đếm được, không có những bữa tối lãng mạn bên ánh nến, không có những chiếc xe bạc tỉ đưa đón, chỉ có tâm hồn nhạy cảm và nhiều trắc trở của anh. Mọi lời nói, hành động của anh đều khiến cô thực sự động lòng, khiến cô dường như quay lại với tuổi hai mươi đầy e thẹn nhưng tràn đầy sức sống. Ánh trắng trải đều lên tóc cô, dường như phát ra ánh sáng của ngày cũ. Năm xưa, cô với Phương Thành ôm nhau, hôn nhau trong ngõ nhỏ, dường như không thể xa rời, anh không nói yêu cô, không tặng quà cho cô, nhưng chỉ cần nhìn thấy cô là ôm chặt cô không buông. Bởi vậy cô không tìm kiếm lời giải thích, chấp nhận sự thân mật của anh. Con ngõ nhỏ yên tĩnh là tượng trưng cho tình yêu của hai người. Ở cùng với anh, cô không quan tâm mình ăn gì, không quan tâm mình đang ở chỗ nào, chỉ cần cảm giác được ở bên anh là chân thực, cho dù sau đó khi chia tay, trong tim cô ngập tràn nỗi hoang mang. Anh đẹp trai nhưng không đa tình, là loại người không cho phép tình cảm của mình bị vấy bẩn. Trong những năm tháng thanh xuân nông nổi, chỉ vì muốn gặp anh một giây ngắn ngủi, chỉ muốn nghe anh nói đơn giản một câu “nhớ em”, chỉ vì muốn được thân mật với anh, chỉ muốn cảm thấy vòng tay ấm áp của anh, cô có thể đi tìm anh bất kể trời mưa bão, giá buốt, những đêm hè nóng nực hay vào sáng mùa đông lạnh lẽo, sau đó cô lại về nhà một mình và hồi tưởng lại những phút say đắm vừa qua. Cô cố gắng hết sức để đối xử tốt với anh, tin rằng rồi sẽ có một ngày anh thành công, chỉ sợ ngày đó tới, anh thành người nổi tiếng, còn cô thì tuổi xuân đã qua, tình cảm đã nhạt nhòa. Mỗi lần chia tay sau khi gặp anh là cảm giác mà cô không muốn nhớ tới nhất, anh thường an ủi cô: “Có phải không muốn đi không”, cô gật đầu. Sau đó ngịch ngợm nói:

- Được rồi, một trăm năm sau gặp lại, một thế kỷ sau gặp lại.

Giờ đây, sau khi thế kỷ mới đã tới, khi cô cho rằng họ không thể nào gặp nhau được nữa, họ đã thực sự trùng phùng. Cô thậm chí còn không có bất kỳ tiếp xúc thân mật nào với anh, nhưng phát hiện ra cô lại bắt đầu xây một ngọn tháp tình cảm với anh. Cô vẫn luôn thấy khó chịu khi ngày càng nhiều người trẻ tuổi coi thường sức khỏe của mình, đối với họ mà nói, tình dục quá nhiều có thể tước đoạt mất sức khỏe của tuổi xuân, giống như những cửa hàng bán cùng một loại sản phẩm khắp nơi trên phố, mọi người không cần vì mua sản phẩm loại này mà phải đến tiệm bách hóa ở xa, chỉ cần ra ngoài đường là mua được, nhẹ nhàng mà thoải mái, nhưng làm sao biết được rằng những sản phẩm này chỉ dùng vài ngày là chán, vứt ở nhà và không bao giờ đụng tới nữa.

Những bài giảng của Phương Thành ở Đại học Nghệ thuật thiết kế Minerva của Hà Lan rất thành công, những bức tranh mang đậm dấu ấn phương Đông của anh gây nên một tiếng vang lớn trong giới ưa thích nghệ thuật cổ điển, anh lại tinh thông lịch sử nghệ thuật phương Tây, bởi vậy việc giao lưu với người phương Tây không gặp chút khó khăn. Năm 1956, Picasso nói với Trương Đại Thiên, thế giới này nếu nói về nghệ thuật, thứ nhất người Trung Quốc có nghệ thuật, thứ hai người Nhật Bản có nghệ thuật, đương nhiên nghệ thuật của Nhật Bản bắt nguồn từ Trung Quốc, thứ ba là người châu Phi da đen có nghệ thuật, người da trắng chẳng có nghệ thuật gì để nói. Chỉ cần nghĩ tới những lời Picasso là Phương Thành đã có tự tin. Anh nói với người châu Âu, tranh phương Đông rất giàu tư tưởng, cho dù là tranh theo loại hình hay phong cách gì đều là tả thực về tinh thần.

Ở Paris, Pháp tổ chức một triển lãm mỹ thuật mùa hè, anh tới quê của Monet ở ngoại thành Paris để tìm cảm hứng, hồi tưởng lại, muốn tìm kiếm một hình thức sống phi vật chất. Monet cả đời hướng tới văn hóa phương Đông, đặc biệt là hội họa Nhật Bản, đi giữa hương thơm của cây cỏ, Phương Thành nhìn dòng sông Rhine yên tĩnh, nước, mây, ánh sáng và bóng cây giao thoa. Lúc này, nhận thức về thế giới bỗng trở thành vĩnh hằng.

Anh thích hoa tường vi của Pháp, những đóa hoa to bằng miệng bát, dây leo lên tới tận tầng hai, khắp nơi thoang thoảng mùi hương.

Anh dùng tiếng Anh để nói chuyện với người bạn Pháp về Hello, nỗi buồn của Sagan và người đàn bà của ông, nói về tình yêu đồng tính trong tác phẩm của Proust, rồi bàn về những trải nghiệm tình cảm trong tác phẩm Tình yêu thời thổ tả của Marquez, trò chuyện về sự kiêu ngạo của người châu Âu, phương thức làm việc lãng mạn của người Pháp, cũng nói về sự phát triển của Trung Quốc, những câu chuyện ở Thượng Hải. Họ tràn đầy sự kỳ vọng và nhiệt tình với Thượng Hải đang trong giai đoạn kiến thiết, thường hỏi anh con gái Thượng Hải có xinh không? Lúc này, Phương Thành thường cười và nói, đương nhiên rồi, con gái Thượng Hải xinh đẹp nhất trong mắt anh.

Anh thường một mình đi qua các phố phường ở Paris. Ví dụ như tới thư viện hiện đại hóa của Paris ở bên bờ sông Xen, bốn tòa nhà to lớn của thư viện giống như bốn cuốn sách khổng lồ đang mở ra, ở giữa là một cái vườn hoa lớn mở cửa cho người ngoài, trong đó có một cây xích tùng châu Âu cao ba mươi mét, khiến ai nhìn thấy cũng phải thốt lên kinh ngạc, loài thực vật này quý giá như những cuốn sách cổ, những bức ảnh, tranh, bản thảo viết tay được lưu giữ trong thư viện. Anh thường ngồi một mình trong thư viện suốt cả buổi chiều. Sau đó anh tới công viên Bessie ở bên bờ sông Seine ngắm cảnh hoàng hôn, hoặc vào khu phố cũ ở trung tâm dạo bộ, ngắm nhìn những tiệm hàng nhỏ với phong cách khác nhau đã có lịch sử hàng trăm năm. Trong những bước chân vội vã, nỗi đau vì bị Tiểu Liên từ chối đã bị che giấu, ý nghĩa của lẽ hành đối với anh nằm ở chỗ nó cho anh sự bình tĩnh tránh xa hiện thực. Cũng giống như con gái nước Pháp sau khi đọc những cuốn tiểu thuyết kiểu như Người tình của Duras, bắt đầu thích những cuốn tiểu thuyết mới có nội dung phong phú nhưng lại đầy tính châm biếm, ví dụ như nhân vật thằng hề có những tao ngộ bi thảm trong Món quà của quốc vương.

Những nghệ sĩ nổi tiếng từng sống ở Paris rất nhiều, họ đều đến một lần là thích nó, sau đó càng ngày càng thích. Đó là bởi vì Paris cũng thích nghệ thuật, Rất nhiều nghệ sĩ cống hiến tình cảm cho nó, họ biết sự hoàn mỹ của nghệ thuật có thể vượt qua thời gian. Sự thời trang và cổ điển của Paris đã tồn tại trong xương cốt, nó có hương vị của tuổi xuân và cả tuổi già, có không khí rất phù hợp với một tâm hồn tiêu dao, và có trí tưởng tượng thoát khỏi thực tế.

Ở gần quảng trường Orleans, George Sand cùng người tình Chopin phân tích vấn đề về tình cảm và lý trí, họ cùng Balzac, Henry Heine và Liszt rất nổi tiếng thời bấy giờ trò chuyện và nghiên cứu, những ngôi sao trên bầu trời Paris trở nên vô cùng kỳ ảo. Ở gần Kịch viện Paris, hình như có thể ngửi thấy hương thơm của trà hoa nữ. Bên bờ sông Seine, Flaubert vẫn không ngừng viết, coi ánh đèn treo trên khung cửa sổ đối diện với dòng sông là một cột đèn. Còn cả những bài hát đau buồn và vui vẻ của Jonh Christopher dưới ngòi bút của Romain Rolland...

Ở một nơi đẹp như vậy, Phương Thành phát hiện ra nhiếp ảnh trở thành tiếng nói chung của tất cả mọi người, trong mắt anh đâu đâu cũng là cảnh đẹp như trong tranh vẽ của trường phái ấn tượng, trong không khí là sự hài hòa thân thiện nảy sinh từ những nụ cười giữa người với người. Không có cái vã, chỉ có lịch sử vội vã đi qua và những con người hiện đại yêu thích lịch sử. Sự tĩnh lặng cổ điển khiến mọi người ngáy ngất, nhất là khi tiết trời đã vào cuối thu, những chiếc lá đã đỏ dần, có cái thì đã lìa cành, những chiếc lá vàng phủ kín con đường, không ai nỡ giẫm chân lên đó, để nghệ thuật với con người, lịch sử với hiện đại được hòa quyện vào nhau.

Rời khỏi Paris, anh mới hiểu vì sao mọi người nói đó là một nơi lãng mạn mang lại hơi thở cho tình yêu. Nó đại diện ột sự tích lũy vĩnh hằng, nếu tình yêu mà có thể lãng mạn mà cổ điển như không khí nghệ thuật bên dòng sông Seine thì tuyệt biết mấy. Anh nhìn những người đang đi sát bên nhau, trong đó không có ít những bóng hình đã chẳng còn trẻ trung, mọi thứ đều trở nên thật đẹp.

Nhìn lên những ban công đầy ắp hoa tươi, nhìn người bán tranh trong mưa gió cạnh bờ sông thường thức vô số những tác phẩm nghệ thuật nổi tiếng, cho dù cuối cùng phải chia tay với người yêu, anh cũng sẽ thấy tự hào.

Anh yêu những cảm nhận khi ở một nơi đất khách quê người, thích cảm giác được len lỏi giữa dòng người xa lạ, phảng phất như mình đã lánh xa bụi trần thế.

Trong bảo tàng Bark của Florence, Phương Thành nhìn thấy tác phẩm Đức Mẹ trong ghế nổi tiếng của La Wener, họa sĩ đã dồn toàn bộ tài năng và tình cảm của mình vào tác phẩm này, Đức Mẹ ôm trong lòng đứa trẻ vô tội thực ra chính là hình tượng người phụ nữ mà họa sĩ yêu tha thiết, người họa sĩ này đã từng có được niềm hạnh phúc khi được người khác yêu hay chưa thì không ai hay biết, nhưng thông qua đôi mắt và biểu cảm của người mẹ, mọi người cảm nhận được một tình yêu vượt qua tất cả. Đứng trước Đức Mẹ, màu sắc tươi đẹp và làn da màu vàng của Người khiến Phương Thành phát hiện ra rằng các nghệ sĩ ngày trước có một tín ngưỡng gần như thần thánh với tình yêu, bởi vậy nghệ thuật của họ mới trở nên bất hủ như thế.

Hôm đó khi đang đứng trước giáo đường Bông hoa Đức Mẹ thì bỗng dưng trời đổ mưa rào, mọi người đều chạy vào quán cà phê gần đó trú mưa. Những giọt mưa xối xả lên máng nước nóc giáo đường. Không lâu sau mưa tạnh, trời lại hửng nắng, khi anh cảm thấy thời tiết thay đổi thật nhanh thì nghe thấy có tiếng vỗ tay. Nhìn theo âm thanh đó, thì ra là một chiếc xe ngựa đang chậm rãi hướng về phía giáo đường, trên xe

ngựa là một đôi tân lang tân nương, điều khiến anh ngạc nhiên là hai người này là người châu Á tóc đen mắt đen, họ mỉm cười đón nhận lời chúc phúc của những người phương Tây xa lạ. Trái tim anh lại dấy lên một cơn sóng, bên ngoài tòa giáo đường hùng vĩ đã trở thành một nơi tổ chức hôn lễ ngoài trời, tiếng vỗ tay rõ ràng và rộn rập. Có lẽ họ muốn tới giáo đường, nhưng cho dù họ đi tới đâu thì khúc nhạc Thần khúc của Dante cũng giúp họ tìm được thiên đường trải đầy hoa tươi. Hôn lễ kiểu này không có chương trình hay kế hoạch từ trước, chỉ có những trái tim chân thành và những ly rượu ngọt ngào.

Anh lại nghĩ tới Tiểu Liên vừa yếu đuối vừa kiên cường, vừa nhẫn nhục chịu đựng vừa có tính cách cởi mở, phóng khoáng.

Điểm dừng chân cuối cùng trong chuyến đi châu Âu của anh là nước Đức. Anh tổ chức một triển lãm tranh nho nhỏ trong trường đại học Heidelberg của Đức.

Nếu không có sự ủy thác của Tiểu Liên, anh sẽ không quay lại nơi này, bởi vì anh biết sự xuất hiện của mình sẽ khiến đôi mắt Đại Vân càng thêm u buồn. Nhưng anh vẫn đi theo địa chỉ mà Tiểu Liên đưa cho anh, tìm tới Đại Vân vào một chiều thứ bảy.

Căn nhà biệt lập hẻo lánh trong khu phố, nó có cả một vườn hoa nhỏ, rất chỉnh tề, gọn gàng, sạch sẽ, thể hiện tác phong truyền thống của người Đức. Đại Vân sống trong một căn nhà hai tầng lầu, trông có vẻ rất cổ kính, nhưng lại vô cùng Âu hóa. Bức tường màu đỏ đã loang lổ vết thời gian được che lấp bởi một cái cây lớn, có cảm giác như nó đang tách biệt với thế giới bên ngoài. Anh nghĩ, nếu Đại Vân được sống ở đây thì quả là may mắn.

Anh gõ cánh cửa không hề khóa, một bà lão người Đức ra mở cửa. Bà không hiểu tiếng Anh, anh bèn lấy bức ảnh của Đại Vân ra, bà già thất sắc rồi vội vàng đóng chặt cửa lại. Phương Thành không thể nào hiểu được, lại gõ cửa. Khi anh còn đang đi qua đi lại trước cổng nhà thì một người đàn ông cao lớn người Đức ra mở cửa, nói với anh bằng tiếng Anh:

- Chào anh, anh tới tìm Dancy phải không?

- Dancy? – Lúc này anh mới nhớ ra tên tiếng Anh của Đại Vân là Dancy.

Anh vội vã gạt đầu, sau đó tự giới thiệu về mình, nói mình là họa sĩ từ Trung Quốc tới, nhận lời ủy thác của người bạn tới đây tìm Đại Vân.

Người đàn ông Đức đưa anh vào phòng khách. Trong gian phòng khách rộng lớn là những đồ dùng toàn bằng gỗ và một cái bếp lò kiểu cổ, còn có rất nhiều tiêu bản thú săn mang đầy hơi hướng nông thôn. Họ bước vào thư phòng, trong thư phòng có một chiếc bàn màu đen hình cánh cung rất cổ, trên bàn toàn là những sách vở và tạp chí bằng tiếng Đức. Phương Thành không cảm nhận thấy sự tồn tại của Đại Vân trong căn nhà này, thế là lo lắng hỏi:

- Where is she? (Cô ấy đâu?)

- She has not been here. (Cô ấy không có ở đây.)

- What do you mean? (Ý ông là sao?)

Người đàn ông Đức hình như rất thân thiện, ánh mắt nghiêm túc nhưng không hề cao ngạo. Buổi chiều hôm đó, trong khu vườn ẩm áp, anh ta nói với anh rất nhiều chuyện liên quan tới Đại Vân, còn đưa cả cuốn nhật ký của cô cho anh.

Dick lại một lần nữa đứng trên con đường Trường An quen thuộc, trong lòng vẫn cảm thấy kích động y như lần đầu tiên nhìn thấy nó. Đã từng đi qua rất nhiều con đường trên thế giới nhưng anh vẫn không thể nào quên được những cảm xúc đầu tiên ấy: lần đầu tiên tới quảng trường Hiến Pháp ở trung tâm thành phố Mexico, bị chinh phục bởi bức tượng điêu khắc to lớn đang được dát vàng bởi ánh mặt trời; lần đầu tiên nhìn thấy tượng nữ thần Tự Do ở New York, một cảm giác thần phục dâng lên trong tim; lần đầu tiên đi tản bộ trên con đường dọc sông Hoàng Phố ở Thượng Hải, kinh ngạc vì nơi đây giống như một vùng đất khác của địa cầu... Mỗi cái lần đầu tiên ấy đều ngọt ngào như khi một sinh linh bé nhỏ chào đời, nhưng những bước chân sau này thì khó tránh khỏi sự trùng lặp.

Lần này tới Bắc Kinh cũng như vậy, Bắc Kinh cũng có sự vội vàng của nó, nhưng vẫn rất vừa phải, trong sự yên tĩnh của nó có hàm chứa những hơi thở mạnh mẽ. Bắc Kinh không có những bánh quay khổng lồ, cũng không có ánh đèn rực rỡ suốt đêm như ở Thượng Hải, nhưng Bắc Kinh có những kiến trúc hình chữ nhật đặc sắc, có những vẻ đẹp kiến trúc mà những thành phố khác không thể nào sánh nổi. Đứng trên phố Trường An gió thổi lồng lộng, anh mới hiểu rằng những con đường lớn với các công trình kiến trúc cũng giống như mặt biển với con thuyền, cả đời không thể nào tách rời nổi nhau.

Dick đi dạo quanh Vương Phủ Tỉnh, nhìn thấy rất nhiều những đám người đang hân hoan, vui vẻ, nghe thấy tiếng nhạc rock của các ca sĩ trên một sân khấu dựng tạm và tiếng cụng ly vui vẻ, lúc này anh mới cảm nhận được sự cô độc của mình. Sự náo nhiệt trên các con phố dường như làm kinh động tới cả thiên đường, những gì mà anh nghe thấy, nhìn thấy dường như đang phá vỡ trái tim anh.

Quay về khách sạn Quốc tế, từ tầng bảy nhìn ra ngoài, đường vành đai vẫn đang trong quá trình xây dựng, mà cuộc đời của anh thì đã sang một trang kiến thiết mới.

Anh lại nghĩ tới Tiểu Liên. Một cái tên mà anh cố tình không nghĩ tới, cố tình bắt mình phải quên đi. Anh liên tục đọc được các bài viết có liên quan đến cô trên báo hoặc tạp chí, giờ đây cô đã có khả năng kinh tế để làm quảng cáo tuyên truyền cho công ty của mình rồi. Cô đã đổi tên “Vườn ăn” thành “Liên kết Thượng Hải”, nâng cấp nhà hàng lên theo con đường “hướng về điểm liên kết thành công của cuộc đời”, việc kinh doanh của nhà hàng cũng ngày càng phát triển. Khi cô còn chưa thành công, anh thực sự hy vọng cô có thể thành công, vì nỗi đau từng có trong lòng cô, vì sự cá cược của anh khi từng coi cuộc đời giống như một trò chơi. Giờ cô thành công rồi, anh lại hy vọng cô cứ bình thường thôi, quay về với ánh mắt ngây thơ và đơn giản như năm xưa cô nhìn anh, ánh mắt đầy đủ để cho bầu trời âm đạm trở nên rực rỡ, cũng đủ để đôi tay kiên định của anh phải run rẩy, nhưng anh không thể nào tìm được cảm giác đó nữa. Cũng giống như rất nhiều lần đầu tiên mà anh không thể nào quên được, anh cũng không thể quên được lần đầu tiên họ làm tình bằng tay trong tiếng ca mà họ đều không nghe hiểu, nhẹ nhàng vén tà áo lên, khép chặt mắt, da thịt chạm vào nhau, sau đó là những giọt nước mắt trong vắt của cô, một niềm vui vỡ òa như khi Dante gặp Beatrice. Tất cả những điều này đều là vì lần đầu tiên nên dù sau đó phải chia ly nhưng vẫn trở thành vĩnh hằng.

Giờ hình như anh chẳng còn gì nữa, chỉ còn lại công ty. Hằng ngày, anh nhảy vào vùng biển rộng lớn của công ty, đối diện với bao sóng gió, gặp gỡ các khách hàng khác nhau, mượn sự bận rộn để dừng lại mọi sự liên tưởng và hồi sức.

Chỉ là có một điều anh tự cảm thấy không thẹn với lòng, đó là anh đã rất thật lòng mong muốn Tiểu Liên sống tốt, và cũng đã chân thành giúp đỡ cô.

Chủ tịch Trương rất thích những lý giải của Dick về thương mại điện tử. Giờ đây rất nhiều người Trung Quốc coi nghiệp vụ điện tử là điện tử thương mại, thực ra đó là một sai lầm. Thương mại điện tử không chỉ là điện tử hóa thương mại mà hơn nữa còn về cơ bản là giải phóng sức lao động chân tay. Tất nhiên thương mại điện tử giả chỉ là đưa hình ảnh sản phẩm của mình lên các trang web và bán hàng mà thôi, còn thương mại điện tử thực sự không chỉ là như vậy, nó là một công trình kết hợp trong ngoài, còn người mới là chủ nhân thực sự của nó.

Dick lại chuẩn bị để phát triển sự nghiệp của mình. Quan niệm quản lý doanh nghiệp hiện đại khiến anh cảm thấy mọi sự ưu tú, cạnh tranh và tàn khốc trong xã hội thương mại giống như một đoàn tàu đang đi về phương xa, có lên hay không không do bạn quyết định, đã lên rồi, nếu không quen với tốc độ của nó thì có thể xuống tàu, còn người có thể kiên trì tới cùng không những được thưởng ngoạn khung cảnh thiên đường mà còn trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Nhưng bỗng dưng có một ngày, anh gặp phải một chuyện vô cùng đau khổ, đó là tin người vợ ở Canada của anh bị bệnh nguy kịch.

Thì ra, một năm sau khi họ kết hôn, cô phát hiện ra mình bị ung thư. Nhưng cô không muốn làm liên lụy tới anh, thế là giấu anh, thể hiện mình đã chán ghét anh. Anh là người vô tâm nên không tài nào nhận ra sự thay đổi này, quyết tâm bỏ sang Trung Quốc. Anh vốn muốn tìm một người mà mình yêu, sau đó quay về ly hôn với cô. Nhưng Tiểu Liên lại là một người phụ nữ có cá tính quá mạnh, cô có thể chịu đựng được sự thay đổi của tình yêu, nhưng không tài nào chấp nhận sự giấu diếm trong tình yêu.

Tiểu Liên tới Bắc Kinh để liên hệ công việc. Cô đại diện cho doanh nghiệp tư vấn tư nhân để tham gia một cuộc họp bàn nghiên cứu về ngành tư vấn. Trong cuộc họp, cô phát biểu rất nhiều điều liên quan đến quy phạm và quy tắc thị trường của ngành tư vấn. Trong bài phát biểu của mình, cô nghĩ tới Dick, bởi vì tư tưởng của cô từng chịu ảnh hưởng của anh và khiến cô đưa những ảnh hưởng đó vào bài viết của mình.

Thực ra Dick cũng tham dự cuộc họp với tư cách là đại biểu, đứng ở đầu bên kia tấm thảm đỏ của khách sạn Kempinski, Tiểu Liên nhìn thấy Dick. Anh vẫn dùng loại nước hoa Polo quen thuộc, mặc lê Dunhill, mái tóc sáng bóng chải gọn gàng.

Anh mời cô ra ngồi chỗ quán bia, cô đồng ý. Ngồi trong quán bia ngắm cảnh đêm khiến cô nhớ tới đêm Thượng Hải. Cảnh đêm Bắc Kinh khác với ở Thượng Hải, nó là một khung cảnh được đóng khung, nó không có vẻ đua đòi, cũng không có gì là nôm nong.

Anh cầm cốc bia trong tay, nói:

- Bia ở đây không cho thêm bất kỳ loại chất hóa học nào, rất sạch, anh thường tới đây uống.

Tiểu Liên nhìn Dick trong bộ trang phục Boss được là phẳng nếp, không vướng chút bụi. Dick là một người rất nổi bật trong tầng lớp làm công ăn lương của Trung Quốc. Mỗi tháng tiền chi của anh lên tới hàng chục nghìn nhân dân tệ, lúc nào cũng xuất hiện thật hoàn hảo trong mắt người khác, lịch trình làm việc hàng ngày của anh được xếp kín mít, ngồi trên xe gọi điện thoại cho cấp dưới để tìm hiểu tình hình, triệu tập các giám đốc tham dự các cuộc họp dưới các hình thức khác nhau, họp qua điện thoại, họp qua mạng, họp qua vô tuyến hoặc là đi gặp các khách hàng. Khách hàng của anh đều là những nhân vật có máu mặt trong giới kinh doanh, CEO của các công ty đa quốc gia hay là lãnh đạo của các doanh nghiệp tư nhân nổi tiếng... Anh đang cùng một nhóm người nữa thực hiện thương mại điện tử, các mặt như cải cách, kết quả, phương thức, tiết tấu... anh đều phải suy nghĩ chu toàn. Bản chất của điện tử chính là tốc độ, một con cá lớn có tốc độ nhanh sẽ ăn thịt những con cá nhỏ chậm chạp, bởi vậy mọi người làm ngành này cũng phải cố gắng thể hiện tốc độ của mình.

Chính hình tượng siêu hoàn hảo này của anh khiến cô phát hiện ra anh có vẻ gì đó thật cô đơn.

- Em sống tốt không? – Anh lên tiếng hỏi trước.

- Cũng được, rất bận, anh thì sao?

- Chuyện của công ty vốn cũng không đơn giản rồi.

Cô nhớ lại tờ báo hôm đó đăng một cái tin rằng anh đang qua lại với một ca sĩ, bèn nói:

- Bài hát của Mitchell không hay lắm, scandal của cô ấy lại nhiều, sao anh lại qua lại với cô ấy?

- Chơi với ca sĩ thì không bao giờ có nỗi buồn, cô ấy lãng mạn, ngây thơ, cô ấy không có gánh nặng. Anh cũng không biết vì sao, nhưng anh...

Từng coi sự hài hước là phương thức sống của mình nhưng giờ đây anh lại áp dụng, lời nói của anh thiếu sự logic. Tóc anh rũ xuống tai, hơi xoắn, gân xanh trên hai bàn tay kích động nổi hằn lên, không còn giữ được vẻ bình tĩnh như trước kia nữa.

Anh không nói cho cô biết chuyện vợ mình bị bệnh, anh cảm thấy họ giống như hai cái cây đã được chuyển đi hai nơi khác nhau, đã không còn sinh trưởng trên cùng một mảnh đất nữa. Bởi vậy nhất thời cảm thấy chẳng có chủ đề gì để nói. Tất cả những điều này khiến cô cảm thấy ngồi ở đây không còn cần thiết và cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, cũng khiến cô hiểu lầm anh, cho rằng anh đang sống trong hiện thực được giải phóng, như vậy mới khiến anh vui vẻ, mà hiện thực của anh chính là kiếm tiền, công việc là ưu tiên hàng đầu của anh. Cô cảm thấy một nỗi đau không biết vì đâu mà tới. Những thứ này khiến cô lại một lần nữa làm quen với trạng thái trước đây của anh.

Con người đều có bản tính hai mặt, bởi cái bản tính này mà người hiện đại thường quen với việc coi một cuộc đời như là mấy cuộc đời, trong những khúc quanh của cuộc đời mình, họ hết lần này tới lần khác uống những tách cà phê đã được chế thêm nước nhiều lần.

Dick giống như chiếc máy thu âm đã hỏng của cô, âm thanh ngày càng mơ hồ, cô không cần phải ở lại nơi này nữa.

Tiểu Liên giống như một loại hạt giống mà anh đã gieo nhầm, anh không cần thiết phải trò chuyện với cô về mọi thứ như trước kia, cho dù anh đã nhận ra sự hiểu lầm trong đôi mắt cô.

Sau khi Tiểu Liên ra về, anh lập tức đặt vé máy bay đi Canada. Con người dù sao cũng không giống như cây khô rồi có thể gặp lại mùa xuân. Việc anh phải làm hiện nay là quay về ở bên vợ anh, kéo dài thêm một chút mạng sống của cô.

Yêu tới cuối cùng, anh chẳng cần ai nữa, chỉ cần lương tâm.

Phương Thành về tới Thượng Hải lập tức tìm Tiểu Liên, để cô không phải mong ngóng mãi chuyện của Đại Vân, anh về trước để thông báo cho cô biết...

Cô vui vẻ gõ nhẹ lên đầu anh, hai tay cô lập tức bị hai tay anh giữ chặt.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt cô chỉ thể hiện sự trong sáng và ngây thơ trước mặt anh. Cô phát hiện ra không biết từ lúc nào anh đã chú ý hơn tới ăn mặc, điều này khiến anh càng thêm quyến rũ.

- Anh phải gặp em, như thế anh có thể tìm thấy bản thân anh. – Anh nói rõ từng chữ một.

Một câu nói chân thành khiến cô kích động, trong lòng như có một con sóng đang gợn lên. Cho dù có tình thì cũng chưa chắc đã có kết cục tốt, nhưng nếu đã có tình thì hãy giữ lại những giây phút khiến người ta rung động. Anh từng nói, cô giống như loại đá lục sinh ra vào tháng Mười hai, cô cũng từng nói, anh giống như đá lam bảo, đá lục chỉ khi ở cạnh đá lam bảo thì mới đẹp, mới thể hiện được giá trị của mình. Đá lục có thể trải nghiệm được tình yêu, nó sẽ đổi màu tùy thuộc vào sự chân thành của con người. Trải qua mưa gió bao nhiêu năm đá lục đã đổi màu chưa?

Anh siết chặt bàn tay cô, giúp cô thoát khỏi những hồi ức. Cô buông tay anh ra, rót cho anh một ly nước rồi nói:

- Anh nói đi, Đại Vân khỏe không?

Anh lấy ra một cuốn sổ, đó là nhật ký của Đại Vân.

- Đây là chồng cô ấy đưa cho anh, em đọc đi, cô ấy chỉ để lại mỗi quyển sổ này thôi, bởi vì cô ấy đã không còn ở nơi đó nữa, chồng cô ấy ly hôn với cô ấy rồi, anh ta cũng không biết bây giờ cô ấy ở đâu.

- Cái gì? – Cuốn sổ nhật ký rơi khỏi tay cô, giống như một ngôi sao vụt tắt trên bầu trời.

Phương Thành nhặt cuốn sổ lên, sau đó kể lại những gì mình nghe thấy ở Đức, nói xong anh nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Liên đã cứng đờ như gỗ.

Cô nói:

- Cảm ơn anh, em muốn đọc cuốn nhật ký.

Cô đọc nhật ký, phẳng phất như có thể tưởng tượng được mọi nỗi đau khổ trong cuộc sống của Đại Vân. Cô đồng tình với cô ấy, cô thương xót cho cô ấy.

Khi chưa đi Đức, Đại Vân là một cô gái điên khùng, trên những con đường của Thượng Hải, cách ăn mặc của cô khiến người khác phải thất kinh, cô muốn dùng cái tôi lớn nhất để cả cái xã hội đang già đi này tỉnh giấc. Cô thích những cái ôm trong đêm, cảm nhận được tình cảm ở trong đó, cũng thích cảm nhận sự tồn tại của đàn ông và những cảm xúc cháy bỏng, bất chấp lời chỉ trích của mọi người. Nhưng cho dù có khác người thế nào thì cô vẫn hy vọng tìm được một “người yêu” có đủ sức thức tỉnh mọi giác quan trong cô.

Một tiếng “người yêu” có thể khiến cô quên đi mọi ảm ức, giống như lời nói yêu thương người mẹ dành cho con gái, nó chiến thắng tất cả mọi điều trên thế giới. Fraud gọi cô là “cục cưng”, là “thiên thần”, cô cảm thấy tâm hồn mình hòa hợp với anh, bởi vậy nên không lo lắng gì nữa.

Quen Fraud được hai tháng thì anh đi Đức. Anh nói sẽ liên lạc với cô, sẽ tặng quà cho cô. Họ chỉ làm tình một lần, đó là đêm trước khi anh trở về, họ thay đổi tư thế, ngôn ngữ của tình yêu giao thoa, chỉ có một lần đó thôi cũng đủ để cô chống chọi lại với những yếu đuối trong tâm hồn, để cô quên đi mọi hoang mang. Đây là điều mà trước đó cô không thể nào tưởng tượng được.

Anh mới rời khỏi Thượng Hải thì cô phát hiện ra mình mắc một căn bệnh rất nghiêm trọng mà khó nói thành lời, thì ra những ngày tháng hạnh phúc nhất lại là thời kỳ ẩn chứa những điều tàn khốc nhất! Vị bác sĩ nữ nhìn cô, giống như nhìn những cô gái trong nhà chứa, bác sĩ không biết ngòi bút tuyệt đẹp và tài hoa hơn người của cô. Cho dù là ai khi đứng trước bác sĩ đều phải chấp nhận những ánh mắt và quá trình điều trị tàn khốc.

Lúc này, Fraud chính thức ngỏ lời cầu hôn cô, anh lên mạng tặng hoa, nói những lời có cánh trong điện thoại, giống như muốn giao mọi hạt đậu đỗ trên thế giới này cho cô gìn giữ, cô không tin vào chuyện này, cũng không thể nào lấy lại thăng bằng. Cuối cùng, cô vẫn quyết định lựa chọn nước Đức. Mặc dù bác sĩ từng nói nếu căn bệnh này không kịp thời điều trị, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Nhưng cô bất chấp, thứ cô cần là một người đàn ông nghiêm túc có thể đem lại cho cô một tình yêu thiên trường địa cửu, thứ cô cần là một nơi chốn cho tâm hồn mình. Ba mươi tuổi đã từng gặp qua nhiều chuyện, cô chỉ muốn dùng phương thức sống truyền thống nhất để tìm kiếm một trạng thái cân bằng hoàn chỉnh nhất về ý nghĩa.

Cô mua vé máy bay, mang theo toàn bộ tài sản của mình, bắt chấp thân thể bệnh tật, cũng bất chấp khoản tiền nhuận bút của quyển tiểu thuyết mới, cô tới một thành phố xa lạ, gia nhập vào đội ngũ của những người Đức kiêu hãnh. Cô đánh cược tuổi thanh xuân của mình, bởi vậy cô không còn sợ nữa, nhưng ván cược này khiến cô càng thêm nhỏ bé và yếu ớt, không có sự bầu bạn của những từ ngữ tiếng Trung, không có tình bạn của Tiểu Liên, cuộc sống trong thế giới tinh thần của cô ngày càng khó khăn.

Sau đó cô yêu một người, một người đàn ông Trung Quốc một lần nữa khiến tâm hồn cô sống lại, sự chuyên tâm của anh dành cho hội họa, sự nghiêm túc và chân thành trong ánh mắt của anh, những cử động trên đôi tay anh, cả thần thái của anh khi vừa nheo mày suy nghĩ vừa hút điếu thuốc đều khiến cô say đắm. Cô theo anh đi hết nửa nước Đức, cùng anh chia sẻ bia và sữa chua, cùng anh chia sẻ những vui buồn trong nghệ thuật. Cho tới khi trạm đích tới gần, cô mới cảm thấy sự vô tư của mình chỉ là tự lừa mình dối người, bởi vì tình yêu đã gần kề, mà cô thì không thể nào dựa vào sáng tác để chữa lành vết thương.

Sau khi anh đi, Fraud phát hiện ra căn bệnh của cô. Sắc mặt anh vô cùng hung dữ, hình tượng một người vợ tốt mà cô khổ sở đóng vai trong suốt thời gian qua thoáng chốc đã sụp đổ, lúc này cô mới phát hiện ra ngày tận thế đã tới gần.

Anh đối xử vô cùng lạnh nhạt với cô, lạnh như băng đá, khiến trái tim cô dần tê liệt. Cô muốn đi trị bệnh, nhưng phí bệnh viện đắt đỏ khiến cô không thể nào kham nổi. Có lúc, buổi tối cô nằm mơ một giấc mơ rất kỳ lạ, sự tiếp xúc với những người đàn ông đó như bị ma quỷ quần lấy, tới cuối cùng mới hiểu rằng hành vi tình dục không có tình yêu thật ngu xuẩn biết bao.

Cô nhất định phải chữa lành bệnh, cho dù là ly hôn với anh thì cô cũng muốn bắt đầu lại từ đầu. Non nước trùng trùng, mưa gió được mấy mùa? Cô muốn quay về, cô nhớ quê hương, quê hương lãng mạn và tươi đẹp, quê hương đã cho cô sinh mạng và tuổi trẻ.

Để kiếm tiền trị bệnh, cô giấu Fraud tới khoa nghệ thuật của Đại học Heidelberg làm người mẫu khóa thân, nhà trường rất thích những phụ nữ phương Đông đến đây làm người mẫu, mặc dù cái giá họ đưa ra là thấp nhất, nhưng cũng còn hơn không có gì. Học sinh Trung Quốc ở đó rất nhiều, nhưng cô không hề cảm thấy họ xa lạ. Cô cởi quần áo trước mặt họ, buồn bã ngồi ở đó, bất động, như một bức tượng, nhưng những giọt nước mắt tâm hồn thì đã thấm ướt trong tim. Các học sinh cảm nhận được vẻ đẹp thể lương của cô, đều ra sức vẽ cô. Nhất là một học sinh Trung Quốc hai mươi lăm tuổi, khi cậu cho cô xem tranh sau khi cô đã mặc quần áo vào, cô khóc nức lên rồi lao ra khỏi phòng.

Mối quan tâm của học sinh Trung Quốc dành cho cô khiến cô tìm kiếm được một chút nụ cười, nhưng về tới nhà, cô lại lại như rơi vào một tòa thành kín mít.

Chỉ còn thiếu một nghìn mark Đức nữa là đủ tiền chữa bệnh, lúc này cô vui lắm. Cô muốn chúc mừng, cô muốn gào thét. Đêm hôm đó, cô trang điểm lộng lẫy như một chú bướm sắc sỡ, mặc cái váy dài kiểu Trung Quốc, mái tóc đen dài như lụa hờ hững buông xõa hai vai, cô cùng chàng trai hai mươi lăm tuổi tới vũ trường náo nhiệt nhất của thành phố Heidelberg khiêu vũ.

Trong tiếng nhạc của vũ trường, cô như tách biệt hẳn khỏi thế giới, nó khiến cô nhớ lại vũ trường ở Thượng Hải. Sự hưng phấn, kích động, nhớ thương và đau lòng dâng lên trong tim, cô say, hình ảnh trong đầu cô

trùng lặp vào nhau, hòa lẫn với nhau. Cô nhắm mắt, thân hình cô dường như đang bay lên, tìm được sợi dây nối với tương lai, bước chân vào một khu vườn tuyệt đẹp.

Cô chìm đắm trong vũ trường. Loài bướm không thể bay qua biển rộng, cô khép lại đôi cánh, đã từng mềm mại, đã từng phiêu diêu, đã từng có người gọi cô là “cục cưng”, đã từng có người trân trọng cô rồi lại vứt bỏ cô. Trái tim loài bướm đã không thể chịu đựng được quá nhiều áp lực và hoang mang như thế.

Đêm hôm đó, Thượng Hải trải qua một trận động đất nhẹ, nhưng nhanh chóng bị người ta quên lãng.

Ngày hôm sau khi cô tỉnh dậy, cô đồng ý ly hôn với người chồng Đức.

Tiểu Liên mất ba tiếng đồng hồ mới đọc xong cuốn nhật ký của Đại Vân, khi cô đọc, Phương Thành ở bên cạnh cô, hút hết điều thuốc này sang điều thuốc khác.

Gấp quyển nhật ký lại, cô chậm rãi nhìn anh, hiểu ra tất cả.

Còn anh, dụi tắt điều thuốc cuối cùng, anh đứng lên, cầm cuốn nhật ký trong tay anh, nói chắc chắn:

- Anh thừa nhận, người đó là anh.

- Thực sự là anh?

- Đúng thế. Ở trên máy bay anh đã đọc cuốn nhật ký này, anh nghĩ không biết mình có nên xé đoạn cô ấy viết về anh và cô ấy hay không, nhưng anh không làm được. Bởi vì những miêu tả đó là gián đoạn, nếu xé những trang đó em sẽ nhận ra ngay. Quan trọng hơn là những ngày tháng không có chúng ta thì cuộc sống của cô ấy ở Đức sẽ không hoàn chỉnh. Không có cô ấy cùng anh đi hết nửa nước Đức thì những trải nghiệm của anh ở nơi đó cũng không hoàn chỉnh. Mà anh là một người rất coi trọng sự hoàn chỉnh. Vả lại, anh tin là em có thể hiểu được.

Tiểu Liên như một quân cờ rời khỏi bàn, thấp thỏm không yên.

Phương Thành nói tiếp:

- Khi đó, hứa hay không hứa với cô ấy cùng đi chu du nước Đức đã không còn quan hệ gì nữa rồi. Anh phát hiện ra cô ấy yêu anh, cũng phát hiện ra mình không yêu cô ấy. Mà vấn đề là ở chỗ người yêu thì đã kết hôn, còn người không yêu lại vẫn còn độc thân.

Phương Thành nhắm mắt lại, anh biết sự quyến luyến mà Đại Vân dành cho anh, trong mắt Tiểu Liên không thể coi thường.

Mùa thu năm 2002

Em say đắm mùa thu, giống như say đắm anh. Bởi vì chỉ cần trong mắt anh trông chờ vào mùa thu bao nhiêu, thì trái tim em sẽ trọn vẹn bấy nhiêu.

Tuyết Phi thi đỗ vào Học viện Điện ảnh. Khi cô bé gọi điện thoại báo tin vui này cho Tiểu Liên biết, Tiểu Liên vừa nhận được một gói hàng gửi từ Đan Mạch về. Tuyết Phi từ nhỏ đã là một cô bé xinh đẹp, đôi mắt không quá to nhưng lúc nào cũng trong sáng và tươi cười, mũi cô thẳng và cao vừa phải, nếu cao thêm một chút thì quá cứng, mà thấp thêm một chút lại quá tầm thường, gương mặt cũng khiến người ta vừa nhìn đã yêu. Giấc mơ màn bạc của cô bắt nguồn từ Loạn thế giai nhân, mái tóc xoắn xỏa ngang vai của nhân vật Vivien Leigh khiến cô phải đứng trước gương bắt chước rất lâu.

Nhưng giờ đây, Tiểu Liên không có thời gian để chúc mừng Tuyết Phi, bởi vì cô quan tâm hơn tới gói đồ trong tay mình, bởi vậy cô nhanh chóng kết thúc cuộc điện thoại với Tuyết Phi và mở gói đồ.

Đó là một bức thư và một bản thảo rất dày mà Đại Vân gửi từ Đan Mạch về.

Tiểu Liên thân yêu,

Giờ tớ đang ở trong nhà lao của Đan Mạch, bức thư này gửi được ra ngoài quả không dễ dàng gì, hy vọng cậu sẽ tiếp tục đọc nó, đừng rơi nước mắt và sau đó hãy giúp tớ!

Mấy năm trước, tớ ly hôn với người chồng Đức. Theo như pháp luật của Đức, tớ được hưởng một phần tiền bồi thường, nhưng nó vẫn không đủ để bù đắp lại những tổn thương trong tớ. Quảng thời gian đó thật

đau khổ, tớ yêu một họa sĩ người Trung Quốc, nhưng chúng tớ chưa nói ly biệt thì anh ấy đã đi thực hiện sự nghiệp của mình. Sau đó tớ phát hiện bệnh tình của mình trở nên nghiêm trọng, nghĩ bụng không thể nào, bởi vì quãng thời gian đó tớ sống rất yên phận, ngoại trừ người chồng Đức, tớ hoàn toàn không tiếp xúc với bất cứ ai. Có thể có những món nợ không phân kỳ hạn, nếu buộc phải trả thì nó sẽ không bao giờ tự động biến mất. Để chữa bệnh, tớ làm người mẫu khóa thân. Đồng thời, tớ cũng rời khỏi căn nhà yên ảm đó, sống trong một căn hộ dưới tầng hầm. Tớ vẫn còn nhớ, ban đầu tớ giúp người họa sĩ mà tớ yêu chuyển từ căn hộ dưới tầng hầm tới một nơi tốt hơn, giờ đây tớ lại chuyển tới một căn nhà mà ngày trước tớ từng coi nó như địa ngục. Tớ quen một người Hoa từ Đan Mạch tới đây du lịch, anh ấy đã ở Đan Mạch mười lăm năm, nước da vốn trắng giờ sống giữa đám người da trắng lại càng trắng hơn, những trải nghiệm của anh ấy giống như một cuốn tiểu thuyết chưa được biên tập. Ra đời được mấy năm thì anh ấy mất mẹ, bố anh ấy cưới một người đàn bà trẻ tuổi khác vào năm anh ấy mười lăm tuổi, bố anh ấy là một học giả nổi tiếng, thường cùng người vợ trẻ của mình chu du thế giới rồi viết sách, họ vừa rời khỏi nhà là có một người bố anh ấy nhờ tới chăm nom anh ấy. Tốt nghiệp đại học được vài năm, anh ấy đi Đan Mạch. Suy nghĩ ban đầu của anh ấy là nơi đó ít người Trung Quốc, cạnh tranh không khốc liệt.

Tới Đan Mạch, cảm thấy nơi này cực kì an tĩnh. Dân số Đan Mạch tổng cộng chỉ có hơn năm triệu người, không ai đặc biệt giàu có, cũng không ai đặc biệt nghèo khó, mọi người đều giống nhau, bởi vậy rất ít người lập nghiệp ở nơi này. Còn anh ấy, bởi vì mang theo sự nhiệt tình và sức trẻ của người phương Đông nên đã cố gắng làm tốt một vào việc giữa những người Đan Mạch không thích lập nghiệp, thế là cuộc sống của anh ấy ở nơi này khá tốt.

Đầu tiên anh ấy mua nhà, rồi lại làm thêm rất nhiều công việc, mười năm sau, giá nhà cao lên gấp mấy lần. Ở một đất nước chủ yếu dựa vào mậu dịch quốc tế này, việc kinh doanh của anh ấy càng ngày càng phát triển. Mà thời gian làm việc của anh ấy hiện nay chỉ có nửa tiếng một ngày, thời gian còn lại đa số là cưỡi ngựa, trượt tuyết hoặc học các loại nhạc cụ, anh ấy còn thành lập một đội nhạc trong khu phố của mình sống. Tớ thích phương thức sống sôi động và sự giàu có, sung túc của anh ấy, cách sống tình người rất đơn giản, các mối quan hệ giản đơn không khách sáo, mặc dù có mục đích nhưng cũng khó có thể nói hết. Tớ rất thích tay thoải sáo trong dàn nhạc của tiểu khu mà anh ấy lãnh đạo, nó khiến tớ có cơ hội thử trình độ thoải sáo mà tớ học hồi còn ở đại học.

Tớ hỏi anh ấy, vì sao không kết hôn?

Anh ấy nói, kết hôn là một cuộc đua xe, anh ấy không có một chiếc xe tốt nên không muốn thi đấu.

Tớ không hiểu, anh ấy nói đàn ông có lúc rất sợ cuộc sống bình dị sau khi kết hôn. Tớ nói bất cứ việc gì cũng chỉ là tương đối, kết hôn cũng vậy, bình dị hay nhiều màu sắc sẽ khác nhau theo từng độ tuổi, không ai đạt được cả hai cái này cùng một lúc.

Anh ấy nói, có lúc anh ấy có rất nhiều suy nghĩ, anh ấy có ba con ngựa mà mình thích, nhưng không thể nào thích cả ba con cùng một lúc được. Điều này giống như Đan Mạch có hai bài quốc ca hoàn toàn khác nhau. Có lúc, nhìn cảnh tượng họ cưỡi ngựa lao vút đi, tớ lại thấy mắt mình nhòa đi, cảm thấy anh ấy vừa ở gần lại ở xa.

Tớ hỏi anh ấy, bao lâu rồi anh không về Trung Quốc? Mắt anh ấy nhìn sang hướng khác, nói là đã mười mấy năm rồi. Tớ hỏi vì sao không quay về?

Anh ấy nói, bởi vì không có ai cũng anh ấy về.

Tớ hỏi, bố của anh đâu?

Anh ấy không nói gì nữa, tớ nhìn vào người đã không cảm nhận được sự ảm áp của gia đình bao năm nay, nhìn ánh mắt thất vọng của anh ấy mà không nói nên lời. Anh ấy là một người không có sự ảm áp của gia đình, thực ra tớ cũng chẳng tốt đẹp gì hơn.

Anh ấy dạy tớ trượt tuyết, nhưng tớ lại thích nhìn anh ấy trượt tuyết hơn, cái thân hình cong xuống rồi trượt một đoạn đường dài ấy khiến tớ không thể tưởng tượng nổi anh ấy không còn yêu cuộc sống này. Hồi mới học, tớ sợ lắm, thường cứng đờ người, không cúi xuống được, bị ngã mấy lần. Có một lần, anh ấy dự cảm được là tớ sắp ngã, thế là dùng kỹ thuật thuần thực để ôm chặt eo tớ, tớ không biết vì sao, nhìn ánh mắt anh ấy, tớ lại thấy tim mình đập cuồng loạn, bởi vì anh ấy đã hôn tớ.

Tớ chẳng nghĩ ngợi gì cả, chỉ nhớ lại chuyện Putin và vợ ông ấy trước khi kết hôn cũng rất thích trượt tuyết, Anh ấy lại nói: “Có người nói, Kissing đối với một người đàn ông là khoản nợ thu về, còn đối với đàn bà là một sự đầu tư, em nghĩ sao?”

Anh ấy trượt qua trước mắt tớ, khi tớ trượt tiếp, tớ đã có thể khom lưng và điều chỉnh tốc độ để dừng lại.

Bọn tớ, hai người vừa đơn giản vừa phức tạp, ở bên cạnh hải cảng Copenhagen. Anh ấy nói yêu tớ, tớ kinh ngạc. Sau khi anh ấy tỏ tình, đưa cho tớ một món tiền, bảo tớ hãy mua mấy bộ quần áo, làm một kiểu tóc xinh đẹp. Những thứ mà ngày trước tớ có thể dễ dàng đạt được mà giờ đây lại do anh ấy đưa cho tớ, tớ thấy kích động đến mức sắp vỡ vụn. Đã qua rồi cái tuổi khát khao và sùng bái việc hai người bỏ nhà đi với nhau, nhưng tớ vẫn chìm đắm trong dòng sông của chính mình, không thể thoát ra. Thế là tớ dùng số tiền đó, khi tớ xuất hiện trước mặt anh ấy với hình ảnh hoàn toàn khác, anh ấy sững sờ. Anh ấy bốn mươi ba tuổi, tớ ba mươi hai, bọn tớ kết hợp với nhau như thế. Sau khi kết hôn, bọn tớ tới Copenhagen, một thành phố sạch sẽ tới mức có thể yên tâm hít thở, lại tinh tế và đẹp như những tờ giấy cắt nghệ thuật của Trung Quốc.

Cuộc sống của anh ấy vẫn là đi khắp nơi cùng với sở thích của mình. Cuộc sống giàu có của anh ấy khiến tớ ngốc nghếch tưởng rằng mình đã trở thành một phu nhân quý tộc như trong lịch sử. Trong căn biệt thự của anh ấy, tớ làm SPA với hương liệu, ăn tôm hùm kèm trong hamburger, rồi làm vài món Trung Quốc trong căn bếp rộng rãi, sau đó thì xem phim, nhân vật nữ chính trong phim hiện mìnhột người khác ngay trước mặt người tình, sự tồn tại gần như chân thực này khiến tớ cảm thấy mình đang ở gần một ân trạch không đáng tin cậy.

Tớ với hạnh phúc mà tớ khát vọng từng là mối quan hệ giả tưởng ngưỡng mộ và được ngưỡng mộ, nhưng khi anh ấy cứng cáp đi vào trong cơ thể tớ, khi đang ngủ say, anh ấy đột nhiên nhân lúc tớ không đề phòng, dang rộng cánh tay sờ mó khắp người tớ, tớ đã đứng ngang hàng với niềm hạnh phúc đó.

Tớ đã quên mất tiền nhân hậu quả của cao trào, nhưng tớ không thể không thừa nhận, sức mạnh lâu nay nặng nề và sâu sắc như thế nào. Khi mới làm quen với thứ tiếng Đức mà Mark Twain đã nói suốt ba mươi năm, tớ lại phải đi học tiếng Đan Mạch mà cả thế giới chỉ có năm triệu người sử dụng, nhưng khi học thứ tiếng này, tớ rất có hứng thú. Cậu biết không, đất nước này từng là một cường quốc ở Bắc Âu, nhưng từ thế kỉ XVIII tới nay, trước sau nó đã đánh mất Thụy Điển và Na Uy, trong chiến tranh thế giới thứ hai nó lại bị nước Đức xâm chiếm mất hai công quốc.

Thực ra tớ với anh ấy không phải là tình yêu mà chính xác hơn nó là sự lừa dối lẫn nhau.

Anh ấy từng nói, Đan Mạch giống như một “đất nước lý tưởng” mà Lão Tử từng nói, thu nhập bình quân đầu người của nó đứng thứ tư thế giới, có một thể chế kinh tế bình đẳng, giống như giai đoạn cao cấp của chủ nghĩa xã hội. Tớ nghe đến say mê, khi tớ quyết định một lần nữa làm quen và thích cái đất nước hoàn toàn mới mẻ này thì anh ấy lại liên quan tới một vụ lừa đảo liên hoàn, nợ người ta rất nhiều tiền, anh ấy không trả nổi, tớ cũng bị trách nhiệm liên đới. Tớ và anh ấy cùng vào tù, có cảm giác như bị cho vào chảo dầu và chiên lên. Anh ấy bị phạt hai mươi năm tù, còn tớ vì không có trách nhiệm trực tiếp nên bị phán hai năm. Ở trong tù, thì thoảng chúng tớ gặp nhau ở nhà ăn, gương mặt anh ấy đã mất đi mọi biểu cảm, nhất là khi nhìn thấy tớ, giống một người đã mất đi toàn bộ ký ức. Có một hôm, tớ đứng ngay sau lưng anh ấy để xếp hàng lấy bánh mì, người đằng sau cố ý chen lên trước, khi chen tới chỗ anh ấy, anh ấy quay lại chửi người đó bằng những lời vô cùng tục tĩu, chửi xong nhìn thấy tớ, lại giả bộ như không thấy gì. Tớ đau lòng lắm, quyết định sẽ tự sát trong ngục. Nhưng có một hôm, một chuyện tình cờ lại xảy ra.

Có người vượt ngục, sau đó bị bắt lại và bị xử phạt rất nghiêm. Người vượt ngục có một đứa con mới ra đời được nửa năm, bởi vì quá nhớ con mình nên mới làm liều. Ngày thứ ba sau khi bị bắt trở lại, cô ấy tự sát, hôm đó tớ tỉnh dậy đi vào nhà vệ sinh công cộng thì thấy có một đám người vây quanh trong đó, cô ấy đã chết, nằm trên mặt đất, cảnh tượng đó rất đáng sợ, nhưng những người theo dõi không những không đồng cảm với cô ấy, mà còn chỉ trỏ nọ kia, thậm chí còn bật cười lớn. Tớ sợ hãi trước cảnh tượng đó, và tớ cũng không muốn mình bị chết ở một nơi bẩn thỉu và vô nhân tính như thế, khắp nơi đều là những người gần như bị điên, khắp nơi đều là những gương mặt lạnh lùng và ánh mắt chết chóc, tớ không muốn mình cũng như vậy. Cuộc sống đã khiến tớ phải chịu đựng đủ mọi nỗi khổ, tớ nhất định phải thoát ra. Tớ không có quyền sinh nhưng tớ có quyền lựa chọn cái chết. Nếu không, cái chết của tớ khác gì của loài kiến.

Tiểu Liên, hình phạt hai năm mới được chín tháng, tớ rất muốn gửi mọi bản thảo mà tớ viết từ ngày đầu tiên tới Đức cho tới hôm nay cho cậu, tớ thực sự sợ nếu không gửi cho cậu, có một ngày những tâm huyết của tớ sẽ không cánh mà bay. Tớ thực lòng hy vọng nó có thể xuất bản. Thân thể tớ giờ mệt mỏi lắm rồi, nhưng trái tim tớ vẫn không bao giờ gục ngã. Nếu cậu có thể giúp tớ xuất bản chúng, ở trong cái nhà giam tăm tối này, tớ sẽ thấy thêm ấm áp, nếu không được thì cũng đừng miễn cưỡng, mọi việc đều do trời định, không thể cãi lại được. Tóm lại, cậu là người mà tớ luôn muốn tâm sự bao nhiêu năm nay, mặc dù chỉ có qua mà không có lại, đương nhiên nguyên nhân là do tớ.

Giữa bạn bè với bạn bè luôn có một sợi dây vô hình liên kết, cuối cùng sẽ thành sự kỳ thác, nhất là đối với tớ.

Cám ơn cậu, Tiểu Liên.

Đọc xong bức thư, mắt Tiểu Liên đã nhòa lệ, vì người bạn đã nhiều năm không gặp của cô, vì số phận đau khổ nhưng kiên cường của Đại Vân. Cô lập tức gọi điện thoại báo Phương Thành đến với cô, bởi vì cô càng ngày càng cảm thấy có nhiều tình cảm không thể xác định được.

Trong thời gian này, Phương Thành đang ở lại Thượng Hải, anh đi khắp các con phố lớn nhỏ của thành phố, từ con đường Thế Kỷ, sân bay quốc tế tới khu khai thác Hồng Kiều, những căn nhà ở cổng Thạch Khố ồn ào, cố gắng tích lũy thật nhiều kinh nghiệm thực tế. Anh là một người rất giỏi tư duy, tư duy về cuộc đời, và quan tâm tới những người xung quanh, chấp nhận đả kích và luôn sống vui vẻ, thích xua tay và hát những bài hát đã cũ như Thanh niên có trái tim nhiệt huyết, trong mắt Tiểu Liên, anh là một người lính dũng cảm tiến về phía trước không biết mệt mỏi. Lão Tử nói: “Thiếu tắc đắc, đa tắc hoặc”[1], anh dùng toàn bộ cuộc sống của mình để bảo vệ cho nghệ thuật, dùng tư tưởng của mình để vẽ nên những bức tranh đẹp. Có thể đây là nguyên nhân khiến anh muốn đi.

[1] Nghĩa là: Thiếu có thể lấy được nhiều, tham quá thành ra lú lẫn.

Khi nhận được điện thoại của Tiểu Liên, anh vừa xong bài thuyết giảng ở Bào tàng Mỹ thuật.

Thế là họ hẹn gặp nhau ở quán rượu ngoài trời trong “Bầu trời mới” ở đường Thái Thương, nơi đó có những ngôi nhà mang đặc trưng của Thượng Hải, những cánh cổng màu đen, những bức tường cũ kỹ rất đặc biệt. Họ giống như hai người bạn tốt, cùng nhau trò chuyện, những người bạn thân thường như vậy, gặp gỡ nhau và không muốn chia xa, nhưng rồi những bận rộn thường ngày vẫn phải đưa họ về với cuộc sống.

- Em nhận được một gói đồ của Đại Vân, cô ấy đang ở trong tù.

Cô kể sơ qua nội dung bức thư cho anh nghe, Phương Thành ngồi im không nói năng gì.

- Sao cô ấy lại bi thảm như thế? Em vừa tới căn nhà cũ của cô ấy ở đường Thái Nguyên, căn nhà đó bị phá và mở cửa hàng rồi, mở một trung tâm thẩm mỹ, em mới nhớ ra trước khi cô ấy đã bán nhà rồi, có thể cô ấy đã dự định là không quay về nữa, không ngờ thực sự là vậy. – Tiểu Liên vừa nói vừa nhìn đám người đang đi lại trên con đường thoáng đãng, những người đó hình như còn trẻ hơn cô, họ vẫn chưa trải qua những trắc trở của cuộc đời, đều vẫn còn thanh cao như những đóa hoa xinh đẹp.

- Sao em lại quen cô ấy?

Cô không trả lời ngay. Cách quen nhau thú vị đến đâu cũng chỉ là một ký ức hư hư thực thực, ngày tháng sau đó có thể ở cạnh nhau mới là quan trọng nhất. Thế là cô hỏi ngược lại:

- Thế cô ấy làm thế nào quen biết anh?

Anh cười.

Một lúc sau, anh nói:

- Khi anh ở Đức còn tới trường Đại học Nghệ thuật Heidelberg để thăm chàng sinh viên Trung Quốc hai mươi lăm tuổi đó. Anh mời tất cả các lưu học sinh Trung Quốc ở đó, em chú ý nhé, chỉ riêng ở Đức là anh không có giao tiếp gì với người châu Âu. Nhìn những sinh viên nhỏ hơn anh mấy tuổi, anh nhớ tới hồi mình ở Nhật học hội họa, họ giống như những người phiêu bạt vô định, rất yếu đuối, họ rời khỏi văn hóa phương Đông truyền thống, lại không cảm nhận được sự thay đổi của Trung Quốc, nỗi nhớ của họ với Trung Quốc chỉ là “càng gần quê hương càng sợ”, nhưng lại sợ mình ở Đức học hành không tốt. Anh hỏi họ nửa năm

trước có phải là có một người phụ nữ Trung Quốc tên Dancy từng tới đây làm mẫu không, họ đều vô cùng kinh ngạc.

Tiểu Liên chăm chú lắng nghe, dường như đang nghe kể về tình tiết xảy ra trong một bộ phim.

- Sau khi kết thúc buổi trò chuyện, chàng trai hai mươi lăm tuổi đó tới tìm anh, cậu ấy rất kiệm lời, cho anh xem tranh cậu ấy vẽ và muốn xin hướng dẫn. Cậu ấy nói, cậu ấy đối với Đại Vân chỉ là tình cảm trong sáng, là thứ tình cảm mà một người xa quê dành cho người đồng cảnh ngộ, cậu ấy từng nhìn thấy thân hình của cô ấy, nhưng chưa bao giờ chạm vào nó. Trên mảnh đất đó, cuộc sống của họ không khá giả mà đầy nguy hiểm, bởi vậy mà tình cảm là phương thức duy nhất có thể hóa giải những u ám trong cuộc sống của họ. Thực ra Đại Vân cũng không hẳn là bất hạnh, trong khoảng thời gian đó, có một người đàn ông mặc dù không có danh tiếng nhưng thật lòng thật dạ ở bên cô ấy, cho cô ấy một cuộc sống tình cảm phi vật chất, tình cảm thường để lại dấu ấn và vượt qua mọi cản trở của không gian, thời gian để ở lại với con người.

- Em có thể tưởng tượng được những điều này. Thực ra giữa cô ấy và người đàn ông đó chắc chắn còn xảy ra rất nhiều chuyện khác nữa, chỉ tiếc là chúng ta đều không biết. Nhưng có một điều có thể khẳng định được, họ không có tình dục nhưng vẫn đầy niềm vui.

Quá khứ của Đại Vân giống như sự khát vọng giữa hai bờ sông xa cách, cô đang bơi giữa dòng, cho tới khi kết thúc lịch sử của dòng sông đó.

- Sau khi tạm biệt cậu ấy, anh bèn nghĩ, một du học sinh luôn tìm kiếm thứ gì đó trong thế giới tinh thần như cậu ấy chắc chắn sẽ gặp nhiều chuyện không như ý, anh hy vọng có một ngày cậu ấy có thể thoát khỏi Heidelberg, anh tin là cậu ấy có thể. Bởi vì một họa sĩ thường phải cần có một, hai chuyện thật đau lòng mới có thể kích thích anh ta phát triển, giúp ngòi bút của anh ta thêm có hồn.

Cô say mê lắng nghe, rồi lại chìm đắm trong những xoay chuyển của cuộc đời. Từ bản thân mình, tới Đại Vân, rồi tới những con người đang phải phiêu bạt để theo đuổi nghệ thuật, mọi thứ liên kết lại thành một mối duyên của cuộc sống.

Kiến trúc của hai bên cổ điển mà lãng mạn, vẫn bình yên đứng bảo vệ đám người giữa lòng thành phố. Tiểu Liên nói:

- Em nhìn thấy những người trẻ hơn em, cảm thấy mình già đi rất nhiều, nhất là sau khi biết chuyện của Đại Vân, thậm chí còn cảm thấy một cảm giác hụt hẫng. Mặc dù sự nghiệp không tồi nhưng em muốn đổi sang một lĩnh vực khác.

- Yêu đi, tình yêu sẽ giúp em trẻ trung hơn. – Anh nắm chặt tay cô. Giây phút đó, không cần lời nói nào để giải thích nữa.

Anh thấy cô không nói gì, lại chuyển sang chủ đề khác:

- Khi còn ở Nhật, anh thích nhất là mùa thu của Tokyo. Vào mùa này, ở siêu thị sẽ bán rất nhiều những quả hồng vừa to vừa đỏ, mọi người sau một mùa hè nóng nực, cảm thấy mùa thu mang lại hình thu hoạch, trong không khí tràn đầy sự thoáng mát mà mọi người vẫn nhung nhớ. Anh thích ra ngoại thành Tokyo thăm thú cuộc sống của nông dân ở đó, một bên là những dãy núi trùng điệp, một bên là biển cả mênh mông, còn có những căn nhà nhỏ của vùng nông thôn, bọn trẻ con chơi bóng chày, mẹ thì nấu cơm, bố thì cùng uống bia và trò chuyện với hàng xóm, cuộc sống bình dị, không ganh đua với đời. Anh ở đó mấy ngày để vẽ, dùng quốc họa của Trung Quốc để miêu tả lại cảnh đẹp của nhân loại. Có một lần vẽ xong, anh tặng tranh cho nông dân địa phương, họ cảm thấy anh thật tốt bụng, bèn kết bạn với anh. – Khi nói chuyện, anh khua chân múa tay ra vẻ vô cùng hưng phấn, trong mắt anh là niềm vui và hồi ức bất tận. Hồi ức khiến người ta xúc động, khiến người ta say đắm.

- Ở công viên Narita, cảnh tượng mọi người chen nhau xếp hàng để chụp ảnh hoa đào cũng khiến anh cả đời không quên. Anh cảm thấy tính dân tộc của một quốc gia quả thật rất vĩ đại, một loại hoa rất bình thường nhưng lại thể hiện được triết học nhân sinh phi thường. Mọi người đứng dưới gốc cây, vỗ tay và hát những bài hát cổ, dưới ánh đèn ban đêm, hoa anh đào nhẹ nhàng bay xuống, chạm lên người mọi người, chạm xuống lòng đường, chạm vào trái tim của mỗi người. Cái cảnh tượng kết hợp giữa động và tĩnh ấy khiến anh cảm thấy dân tộc Nhật Bản thật đáng yêu. Họ chờ đợi cả năm chỉ vì mười mấy ngày ngắn ngủi

này, sau một mùa đông lạnh cắt da cắt thịt, hoa anh đào chính là món quà quý giá nhất mà thiên nhiên dành tặng cho họ.

Tiểu Liên chăm chú lắng nghe, đôi mắt cô như vẽ lên một bức tranh: Mọi người vui vẻ ca hát dưới gốc cây anh đào, hoa anh đào đang bay lượn trong sự mong ngóng của mọi người.

Cô không chỉ một lần nghe anh kể về vẻ đẹp và sức hút của Nhật Bản, mỗi khi như vậy, cô lại cảm thấy mình với anh có một sợi dây liên kết. Cô có thể hiểu và cảm nhận được nỗi cô đơn và niềm vui của anh ở Nhật Bản, cũng có thể cảm nhận được niềm hy vọng và thất vọng của anh khi ở nơi đó. Nếu nói rằng trước khi đi Nhật anh có thể nhàn nhai và chịu khổ, như thế chỉ là một lời khen ngợi rất nông cạn, giờ đây, tất cả những điều này đều vô cùng chân thực. Vì chuyến đi đó mà anh đã hoàn toàn thay đổi. Bởi vậy bỗng dưng cô nghĩ, năm xưa anh không vì tình yêu của hai người, đã rời cô mà đi là một quyết định chính xác, anh có thể ngồi trước mắt cô, mang lại cho cô những xúc động từ nước ngoài về, cho dù phải chờ đợi qua những năm tháng dài mòn mỏi, cho dù trong những ngày tháng không có nhau, cô đã gặp phải những khó khăn gần như khiến cô ngã quỵ thì tình cảm này vẫn thật đáng trân trọng.

Cô bỗng dưng lĩnh ngộ ra điều gì đó, sững sờ nhìn anh, anh hỏi:

- Em nhìn gì?

Cô cười, nhưng nụ cười này lại khiến cô muốn khóc. Bởi vì cô cảm thấy ở trong thành phố này và vẫn được ngồi đối diện với nhau như thế này thật là may mắn, bởi vậy trong nụ cười của cô có gì đó như thần bí, nhưng lại có gì đó thật chân thực.

Cô lại nhìn những kiến trúc cổ điển xung quanh, hỏi:

- Nếu ngày mai là ngày tàn của thế giới, anh sẽ làm thế nào?

- Anh sẽ đi tìm em.

Những căn nhà đó bỗng như tỏa ra một sức sống mãnh liệt, trở thành một bầu trời mới.

Một tháng sau, Phương Thành đi Ý, lần này là du lịch tự túc, đương nhiên cũng là vì tranh của anh. Trước khi đi, anh cũng Tiểu Liên tới núi Bồng Lai của Sơn Đông chơi mấy ngày. Hứa đi chơi với anh là vì sự nghiêm túc, thẳng thắn và tài năng, sự hài hước của anh đã khiến trái tim cô chao đảo.

Núi Bồng Lai tương truyền là nơi linh hồn của Dương Quý Phi đã hội ngộ Đường Huyền Tông, đôi mắt ngân ngấn nước của Quý Phi giống như những đóa hoa trong cơn mưa mùa xuân, nhưng sau loạn An Sử, Đường Huyền Tông chỉ biết quay mặt vào tường mà khóc.

Phương Thành mặc một chiếc áo thể thao màu sữa và một cái quần âu cũng màu, Tiểu Liên mặc chiếc váy dài màu tím nhạt, trên vai khoác một chiếc khăn lụa in hình những bông hoa li ti, cơn gió thổi nhẹ, một người anh tuấn, một người dịu dàng. Khi đến Bồng Lai Các ở gần đỉnh núi, nhìn về phía Bắc là những dãy núi trải dài, cảm giác thấy mình thật nhỏ bé nhưng trái tim lại say đắm với đất trời. Đứng trước bầu trời và biển cả, thiên nhiên chân thực đẹp tới nao lòng, loài người nhỏ bé làm sao có thể so sánh?

Anh nói:

- Đây là nơi Từ Phúc đưa theo ba nghìn đồng nam đồng nữ tới để tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão cho Tần Thủy Hoàng, chỉ tiếc là không tìm thấy thuốc mà Tần Thủy Hoàng đã chết trước, thế là Từ Phúc bèn đi sang Nhật.

- Hình như anh luôn có rất nhiều tình cảm với đất nước Nhật ở bên kia bờ biển.

- Đó là vì anh từng sống ở đó, nhưng không phải là sinh ra ở đó. Giờ trải qua nhiều năm, anh mới bỗng dưng phát hiện ra, khi ở Nhật anh hầu như không gọi điện thoại cho em, ngoại trừ lúc mới tới viết thư cho em, nhưng sau đó cũng chẳng thư từ gì nữa. Thế nên anh không có tư cách để yêu cầu em chờ đợi, anh cũng không dám truy hỏi quá nhiều quá khứ của em.

- Nói những điều này làm gì?

- Em tin anh nhé! Anh không phải là một người đàn ông mà em sợ hãi, anh có thể chấp nhận mọi cái tốt và cái không tốt của người anh yêu, chỉ cần cuối cùng em hứa sẽ ở bên anh. Giống như bây giờ.

Cô nghĩ tới một câu nói, nếu không có sai lầm của Adam thì sao có sai lầm của Eva. Cô thực sự muốn khóa kỹ mọi quá khứ của mình vào trong một cái hòm, sau đó ném chìa khóa xuống lòng biển khơi.

Anh thấy cô không nói gì nữa thì lại lắp khung tranh lên, chưa đầy hai mươi phút sau, một bức tranh đã ra đời dưới bầu trời tươi đẹp, anh vô cùng hưng phấn, cô gỡ kính râm xuống, nhìn anh đang vui vẻ hết lớn, giống như Jack trong bộ phim Titanic hét to trên đầu tàu. Phương Thành có lúc là một người không chịu sự gò bó của tư tưởng, đi tới đâu anh cũng có thể “ôm tất cả vào lòng”. Sự phóng khoáng đó khiến trái tim khô kiệt của cô dần thức tỉnh.

Anh vội quay đầu lại, vội vã ôm chặt cô vào lòng.

Cô cứng đờ người, nhưng rồi lại ôm anh. Cảnh đẹp không nên phụ lại, tình cảm cũng không nên để nó khô kiệt. Biển xanh luôn là nơi tốt nhất để các cặp tình nhân ôm nhau, nhưng họ có được coi là tình nhân không?

Anh bình tĩnh lại, mái tóc của anh buông xuống trước trán cô tạo thành một tấm rèm, giờ đây cô chỉ nghĩ tới cuộc sống “sau cơn mưa xuân, cỏ mọc đầy”, cho dù là đúng hay sai. Phật nói, sống trong giây lát, bởi vậy đừng bao giờ để lỡ một giây phút nào của cuộc đời. Có lúc, cảm nhận trong một giây phút còn chính xác hơn là sự phân tích nhiều ngày, nếu giây phút đó là đẹp, thì có chết cũng chẳng còn gì đáng sợ.

Đi tản bộ dọc bờ biển, những hòn đá nhỏ như những viên ngọc, ánh trăng soi sáng từng gương mặt. Cô cầm khung tranh, còn anh cầm bút vẽ. Cô bất giác nghĩ lại Lưu Hoa ngày trước từng viết chữ lên cát, cũng là bờ biển, cũng ở bên cạnh cô như thế. Chẳng nhẽ anh đã sớm đoán trước được là sẽ có ngày này?

Không cần phải lãng phí công sức vì muốn tìm một lý do kết nối quá khứ với tương lai, càng về sau càng không nên sống ích kỷ chỉ vì mình. Cô bất giác thở dài.

Anh hỏi:

- Sao thế?

Một tiếng “sao thế” của anh khiến cô cảm thấy trái tim mình thật ấm áp. Không thể kể cho anh về Lưu Hoa, ngẩng đầu, cô phát hiện ra những vì sao lấp lánh trên bầu trời, bỗng chốc cảm thấy chúng thật hiền lành cô.

Đi một hồi, họ về căn phòng ở khách sạn. Ở ban công, họ trao cho nhau từng nụ hôn lãng mạn. Hôm nay cô mặc một chiếc váy quây, những cái cúc lớn nổi bật, những đường thêu đơn giản bằng ren và lấp ló để lộ làn da cô, khiến người ta có một ấn tượng mạnh. Khi họ hôn nhau, chiếc khăn lụa dài của cô bay lên theo gió.

Nhưng anh không có hành động gì thân mật hơn nữa. Anh khác với những người đàn ông khác, chỉ dùng nụ hôn để thể hiện tình yêu cháy bỏng trong lòng mình, khiến đầu lưỡi cô lại một lần nữa cảm nhận được vị ngọt ngào đang trào dâng.

Anh nói:

- Thầy giáo hội họa người Trung Quốc của anh từng nói, thư họa là cái thú của con người, muốn thể hiện được con người và sự vật trong tranh thì phải sống giữa nhân gian, phải có tình cảm. Suốt bao nhiêu năm nay, anh luôn ghi nhớ câu nói đó, hơn nữa cũng rất kính trọng nó. Trải qua rất nhiều việc, hình như anh đã được siêu thoát, sự siêu thoát này ngược lại khiến nét vẽ của anh ung dung hơn, không còn hoang mang, tình cảm cũng nồng nàn hơn.

Anh là một họa sĩ bất chấp gặp phải khó khăn bao nhiêu thì vẫn giữ một trái tim hiền hòa, sự thất vọng giúp anh khai quật thêm tiềm năng của mình, nỗi đau khiến anh có thêm nhiều cảm hứng. Anh thích chủ nghĩa tượng trưng trong hội họa phương Tây, tìm kiếm phương pháp để liên kết trái tim với thế giới bên ngoài, biểu đạt thế giới nội tâm vô tận của mình. Anh thích màu sắc phương Đông trong tác phẩm Nước Nhật lãng quên của họa sĩ người Nhật Ichiro Okamoto, nho nhã mà sâu sắc. Anh dùng cách vẽ tranh truyền thống của Trung Quốc để vẽ ra rất nhiều bức tranh có liên quan tới phong cảnh và con người của Nhật, khiến người Nhật nhìn vào cũng phải xúc động, anh cũng dùng sơn dầu để miêu tả về cuộc sống hiện tại và cảm xúc trong tim mình về người Trung Quốc, khiến người phương Tây phải nghiêng mình thán phục. Tất cả những sáng tác thành công này hoàn toàn vì anh đã dồn hết tình cảm của mình vào trong tranh.

Tiểu Liên thích nghe anh kể về tranh, kể về một vương quốc nghệ thuật hư ảo nhưng tồn tại rất chân thực. Có người nói, thực ra con người luôn sống trong tưởng tượng, một sự tưởng tượng không ngừng làm đẹp bản thân, một loại khác là không ngừng làm đẹp bản thân trong sự chi phối của tưởng tượng.

Tưởng tượng như một con đom đóm dưới ánh đèn, trong ánh sáng mặt trời gay gắt, nó chờ đợi một cơn mưa lớn để nó có thể trở thành một hiện thực.

Sau chuyến đi tới Bồng Lai, các sáng tác quốc họa của anh càng thêm thành công.

Tiểu Liên cũng thành công trong việc lên kế hoạch và tổ chức một số hoạt động văn hóa. Công ty của cô dần dần nghiêng về phía phục vụ cho việc giao lưu thông tin, bao gồm việc lên phương án tổng hợp và thực thi các kế hoạch quảng cáo, truyền thông, điều tra, PR, marketing, tuyên truyền...

Một tháng sau, anh đi châu Âu. Khi đi, họ không có quá nhiều lời từ biệt. Chia tay anh, Tiểu Liên cảm thấy như mình chia tay với một quãng thời gian và chào đón một quãng thời gian hoàn toàn mới. Rất nhiều người hỏi thăm cô về câu chuyện với họa sĩ, nhưng cô tư chối trả lời.

Thực ra, cô là một người phụ nữ ở Thượng Hải rất biết hưởng thụ cuộc sống. Thường cô sẽ không lựa chọn các quán ăn Trung Quốc ồn ào để dùng bữa, cũng không thích thưởng thức hải sản ở những nơi làm ăn rất tốt nhưng trang trí lại giống nhau nhất loạt. Đối với đồ ăn Trung Quốc, cô thích chọn một nơi tao nhã để có thể thưởng thức hương vị của món ăn, ví dụ như Tinh Anh Hội ở đường Phục Hưng, nơi được trang trí với tông màu xanh lá là chủ yếu, hoặc có thể tới nhà hàng Húc Nhật Hiên ở khách sạn Giả Nhật hay nhà hàng Tiêu Giang Nam ở Phố Đông để vừa ăn vừa thưởng thức cảnh đêm. Còn về đồ ăn Tây, ngoại trừ nhà hàng Đức Đại hay Hồng Phong Tử nơi có giá cả tương đối hợp lý, cô cũng ghé qua những nhà hàng Tây do người nước ngoài mở ra.

Trong việc ăn mặc, cô không phải là kẻ chỉ biết chạy theo hàng hiệu. Một chiếc Jessica thật phối với một cái CK giả, thật giả khó phân biệt nhưng hiệu quả lại rất tuyệt. Đương nhiên cô cũng động não suy nghĩ, thi thoảng nhân cơ hội mình hoặc bạn bè ra nước ngoài để mang về một vài bộ quần áo hay mỹ phẩm nổi tiếng với giá rẻ bằng một nửa trong nước. Cô không phải người lập dị, bởi vậy cô cũng không cần phải suy nghĩ quá nhiều về những sự lựa chọn khác nhau, nhưng thi thoảng sự thay đổi nho nhỏ cũng khiến cô thấy thích thú. Không làm nô lệ của trào lưu, cách trang điểm cũng không lấy tiêu chuẩn là trào lưu mà chủ yếu là muốn thể hiện bản thân mình tốt hơn. Cái đẹp là sự tổ hợp các mối quan hệ tương đối, phát hiện ra đặc điểm của mình, sau đó dung hòa các cách làm đẹp lại chính là nguyên tắc để cô luôn rạng ngời xuất hiện trước mặt người khác.

Con gái hiện đại biết rằng mối quan hệ với những người bạn đồng giới sẽ vui vẻ và đáng tin cậy hơn, việc giao tiếp cũng chân thực hơn, có sự tin tưởng lẫn nhau. Cô và các bạn bè của mình cũng phát hiện ra vẻ đẹp và trí tuệ của đối phương, phân tích các biểu hiện của đàn ông trong cái thế giới mà đàn ông luôn coi mình là nhất. Họ cảm thấy có lúc tình bạn cũng giới thật đáng trân trọng, có lúc lại vô cùng bình dị.

Cô rất biết cách ở một mình mà không cảm thấy bị ức chế. Cô biết thưởng thức sự cô độc, khiến nó trở nên ấm áp và yên bình, trưởng thành và thú vị. Khi ở một mình, cô sẽ đọc sách, viết thư pháp, lên mạng, xem phim, thiết kế trang phục, vẽ tranh, sắp xếp các kế hoạch trong tương lai, hoặc là học những loại nhạc cụ mà mình thích từ nhỏ hoặc là chẳng làm gì cả, chỉ nhìn vào bầu trời trong xanh và mơ mộng. Cô biết, sự khác biệt lớn nhất giữa người và người nằm ở khoảng thời gian rảnh rỗi. Nếu cảm thấy thời gian quá rảnh rỗi thì chứng tỏ là mình đã già. Cô thường cảm thấy thời gian không đủ dùng, nếu có người dùng ba năm của tuổi hơn bốn mươi để đổi lấy một năm của tuổi ngoài hai mươi, chắc chắn là cô sẽ không chịu.

Phụ nữ hiện đại chia làm hai loại: Một loại là khi còn học đại học (có người thậm chí là khi học trung học) đã tìm được người đàn ông cùng mình đi hết cuộc đời, sau đó vào một độ tuổi thích hợp thì tổ chức đám cưới. Loại còn lại là không ngừng tìm kiếm, không ngừng thất vọng và vui cười, rất nhiều người đàn ông đi qua đời họ và để lại cho họ những ký ức không phai.

Loại trước có cuộc sống ổn định và bình dị, nhanh chóng tìm được bến đỗ của mình, nhưng thiếu sự thay đổi và những nhiệt tình của tuổi trẻ. Loại người sau thì không ổn định, bất an, có lúc thậm chí còn ỉu rĩ, Tiểu Liên có lúc cũng có cảm giác này. Về ngoài thì luôn luôn rạng rỡ, nhưng trái tim thì đang hoang mang vô định. Nhưng khi gặp được người trong mộng, cô lại bất chấp hậu quả mà yêu hết mình. Một người tự

lập như cô hiểu rằng quả ngọt tình yêu phải do tự tay vun trồng, nhưng nếu không có người yêu thì giấc mơ của cô không thể nào trọn vẹn.

Loại người thứ nhất là những người luôn hướng tới tương lai, sống cùng chồng, con và những việc nhỏ nhất khác trong cuộc sống, bận rộn vì cuộc sống hàng ngày, vì việc nhà và công việc. Loại người thứ hai thì hay hoài niệm, sống với người yêu bất định, sự nhiệt tình và kích thích đã được che giấu nỗi đau khổ trong nội tâm. Rất nhiều công việc trong gia đình phải dựa vào chính mình, rất nhiều ngày Tết trở thành lý do để họ không trở về. Tiểu Liên cũng như những người phụ nữ khác, yêu thương cuộc sống này, và yêu thương người đàn ông của mình. Đàn ông khi thở than rằng xã hội ngày nay càng hiếm các cô gái tốt thì đã không còn nghĩ tới những thứ sâu sắc hơn một nụ hôn vội vã, trong khi từng rung động rất nhỏ của người đàn ông, những người phụ nữ đó cũng cố gắng ghi nhớ. Trong phương diện này, trí nhớ của họ tốt hơn đàn ông hàng ngàn lần.

Trải qua nhiều sóng gió trong tình yêu, cô rất thích một câu nói của nữ tác giả người Pháp, George Sand: Hoặc là toàn tâm toàn ý mà yêu, hoặc là hãy sống một cuộc sống như là nữ tu.

Đã quen ngồi taxi, bỗng đứng một hôm Tiểu Liên muốn đi xe buýt. Thế là cô lên một chiếc xe có điều hòa hướng về phía quảng trường Nhân Dân. Cô nhìn thấy một cặp vợ chồng già khoảng hơn bảy mươi tuổi. Bà lão hình như không vui lắm, nhưng ông lão thì để thuyết phục bà, đang nói rất nhiều điều.

- Em đừng không vui mãi thế, bất cứ chuyện gì cũng còn có lẽ trời, ông trời đang nhìn chúng ta, chỉ cần chúng ta vui vẻ, lạc quan thì ông trời khắc sẽ có những an bài của mình.

- Nhưng mấy hôm nay trời lạnh như thế, anh có thể khiến trời không lạnh được không?

Ông lão ngắc ngứ. Nhưng ông vẫn nói tiếp, rất kiên trì:

- Trời sẽ ấm lại ngay thôi, quan trọng là em phải có tâm lý để thích nghi...

Bà già vẫn không chịu hiểu, lời nói của ông lão ngày càng trở nên nhợt nhạt, nhưng Tiểu Liên lại rất cảm động. Nếu khi cô già, có một người còn nắm tay cô và nói với cô những điều như thế, cho dù là ngồi trên một cái xe cũ kỹ đến đâu, cô cũng sẽ cảm thấy thật hạnh phúc. Chờ tới khi đó, công việc, học hành đều đã trở thành một làn khói bay qua.

Tiểu Liên thích thành phố. Cô cũng học lái xe, có lúc, một mình cô lái chiếc xe Lexus tới một con đường yên tĩnh ở khu Tây của Thượng Hải và đỗ tại đó, cô thường nghĩ tới chiếc xe Cadillac và chiếc Volvo đã từng ngồi trước đó, hư vinh và giả tạo, thật lòng và giả dối, thế rồi cô bật cười theo từng vòng xe lăn. Lá cây và cơn gió như muốn che lấp tất cả, bầu không khí yên tĩnh xung quanh tạo thành một khoảnh khắc vĩnh hằng. Đây là con đường mà cô thích nhất, trong xe là một bài hát về Phật giáo rất nhẹ nhàng, thoải mái, rất hợp với khung cảnh gần như xa lánh bụi trần bên ngoài cửa xe.

Nếu nói rằng cô giống như một thân cây có thể tỏa nhiệt, thì ai là lửa?

Tiểu Liên luôn nghiêm túc trong việc quản lý từng việc nhỏ của công ty mình, đọc và học các quy định chính sách mới, trò chuyện với các khách hàng của nhà hàng, lắng nghe ý kiến của họ, tuyển thêm nhân viên, hình thành một đội ngũ phục vụ đồ ăn vô cùng chuyên nghiệp. Cô còn phụ trách lên kế hoạch những việc như tổ chức các cuộc thi văn hóa, tìm kiếm tài trợ...

Đồng thời, Tiểu Liên còn liên hệ với rất nhiều nhà xuất bản để xuất bản sách của Đại Vân. Văn chương của Đại Vân đã dần nghiêng về hướng triết lý, đa số là sự cảnh giác và lời đối thoại với cái thế giới ngày càng ít sự khoan dung và nhiều thêm sự thù hận này. Nhưng các nhà xuất bản xem bản thảo của Đại Vân đều chỉ lắc đầu và nói rằng văn chương của cô quá văn vẻ và triết lý.

Tiểu Liên biết các nhà xuất bản vẫn chỉ dừng lại ở một Đại Vân mà họ quen từ ba năm trước, chỉ định nghĩa cô là một nhà văn chuyên viết tiểu thuyết sex và tình cảm, bởi vậy họ không thể nào chấp nhận được sự thay đổi trong văn phong của cô. Tiểu Liên hỏi người của nhà xuất bản:

- Tại sao các anh không chấp nhận được sự thay đổi của một nhà văn, tại sao lại cứ giữ những cái nhìn nông cạn như vậy?

Nhưng nhà xuất bản lại tỏ ra rằng mình không còn hứng thú với Đại Vân, họ đã có một nhóm các nhà văn với phong cách rất độc đáo, những tác phẩm của những con người trẻ tuổi này là điều mà Đại Vân không thể tưởng tượng nổi, hình thức của văn học rất đa dạng, dùng khoái cảm để viết sẽ mang lại nhiều lợi ích kinh tế hơn là dùng nỗi đau để viết, đề tài tình một đêm của họ dùng cái vỏ của văn học để giúp họ tìm thấy một phương thức sinh tồn mới, bởi vậy các nhà xuất bản không có thời gian để thưởng thức tác phẩm của Đại Vân.

Tiểu Liên quyết định tự mình làm, cô muốn xuất bản một thứ không phải là bất hợp pháp, ngược lại, từng câu văn của Đại Vân đều là sự phân tích và cảm hóa đối với con người. Tiểu Liên quyết định tự bỏ tiền ra để xuất bản sách cho Đại Vân, sau đó tự mình viết lời nói đầu, Phương Thành giúp cô viết lời kết.

Một năm sau, có một tiết mục của đài truyền hình phỏng vấn cô, lúc này cô mới phát hiện ra lao động của mình cuối cùng cũng có thành tựu. Phóng viên hỏi cô:

- Thành công của chị tới không dễ dàng, cái gì đã giúp chị kiên trì đến vậy?

- Trong con đường nghề nghiệp của tôi những năm vừa qua, tôi luôn tích cực tiến về phía trước, mỗi một giai đoạn đều có những con người và sự việc khiến tôi xúc động. Nếu hỏi cái gì đã giúp tôi kiên trì, thì tôi cảm thấy có lẽ vì tôi nghĩ có người cần tới tôi, nhu cầu của họ làm tôi cảm thấy mình làm như thế là xứng đáng. Chúng tôi đều cần lẫn nhau, có nhu cầu về lợi ích, có nhu cầu về tình cảm, chỉ có như vậy mới có thể biến cuộc sống của mình trở nên nhiều màu sắc hơn.

- Hiện nay trên thị trường xuất hiện một cuốn sách của Đại Vân có tên Bức họa trong lòng, nghe nói là do chị đỡ đầu, lượng tiêu thụ rất tốt, tại sao chị lại đi theo con đường xuất bản?

- Đại Vân là bạn thân của tôi. Đã lâu lắm rồi chúng tôi không gặp nhau, nhưng mọi người đều giống như một con suối nhỏ sau nhà mình, không cần ngày nào cũng tới thăm nó cũng biết rằng con suối đó sẽ tồn tại vĩnh viễn. Mỗi quan hệ của chúng tôi cũng rất kỳ diệu, tôi vốn tưởng rằng chúng tôi là người thuộc hai thế giới khác nhau, nhưng tình bạn của chúng tôi lại tồn tại rất chân thực, tôi không muốn nói nhiều về những trải nghiệm của cô ấy, chỉ hy vọng mọi người đọc sách của cô ấy, bởi vì cuốn sách này khiến tôi vô cùng chấn động, nó là một minh chứng cho việc cô ấy chuyển từ một nhà văn tình cảm sang một nhà văn triết lý.

Rời khỏi đài truyền hình, mặt trời mùa thu đã lên cao. Cô biết, rất nhiều người quen biết cô đều xem chương trình này, cho dù không biết thì cũng tình cờ xem được, bao gồm cả Trì Vinh, Dick, thậm chí là cả Lưu Hoa. Người với người như một dòng nước có tốc độ khác nhau, sau khi tụ hội rồi sẽ tách ra, có thể vĩnh viễn sẽ không gặp lại nhau, nhưng quá khứ đó vẫn hiển hiện thật chân thực. Trong giây phút, xung quanh trở nên yên tĩnh lạ thường, không còn cảm giác xa lạ và lạc lõng nữa.

Cô lái xe rất nhanh, trong bầu không khí mát mẻ của tiết thu, cô cảm nhận được một sự sáng khoái trước nay chưa từng có. Cô mặc chiếc áo bó sát người màu đỏ, mái tóc đen dài búi cao trên đầu với một phần được đánh rối, nó cùng với nước da trắng ngần của cô tạo thành một định nghĩa mới về nữ tài xế xinh đẹp thời hiện đại. Lái xe là một quá trình hưởng thụ tốc độ, cũng là một tiêu chí khi đời sống kinh tế đã tới một mức độ nhất định nào đó, sau khi có xe sẽ khiến người ta cảm thấy phương thức tư duy của mình khác với trước kia. Ngày trước khi đi trên đường, điều mình quan tâm là những người đi bộ, bây giờ khi lái xe trên đường, điều mình quan tâm là những chiếc xe lướt qua người mình. Từ không biết lái xe cho tới khi vui vẻ ngồi vào sau vô lăng rồi tự do ứng phó với những biến cố trên đường, cảm giác giống như được lớn lên lần thứ hai.

Từ đó cô có thể dùng xe để thay cho những bước chân đi bộ, để mặc hai tay nắm chặt vô lăng, để mặc chiếc xe len lỏi trên những con đường của Thượng Hải. Phóng vút xe đi trong bầu trời đêm khiến cô muốn đi đón Phương Thành! Đó sẽ là niềm vui như thế nào nhỉ? Khi Phương Thành đi, cô còn chưa nói gì tới chiếc xe mới, cô cũng không nói là mình sẽ mua xe.

Về tới nhà, nhìn thấy bức tranh mà Phương Thành đã nhờ cô giữ hộ, cô bỗng dừng tìm thấy phương hướng để mình chuyển lĩnh vực.

Trong những ngày tháng Tiểu Liên bận rộn hết việc này việc khác thì hành trình của Phương Thành ở Ý cũng đã sắp kết thúc. Những bức tranh Cảnh sắc Giang Nam, Xuân sớm và tranh miêu tả cảnh Tân Thủy Hoàng lên núi Thái Sơn đều được bảo tàng Florence mua để trưng bày trong Bảo tàng nghệ thuật Đông Á.

Cuộc trò chuyện giữa anh với Giám đốc bảo tàng còn được đăng lên một tạp chí nghệ thuật phát hành trên toàn quốc. Anh nói: Hội họa Trung Quốc khác với của người phương Tây, nó bắt đầu từ kỹ thuật, từ hứng thú, là một quá trình tìm tòi cái tôi, triết học nghệ thuật này đã trưởng thành ở Trung Quốc từ rất sớm, nhưng mỹ thuật phương Tây thì đến cuối thế kỷ XIX mới có vài người nổi tiếng lĩnh hội được. Có điều, anh rất thích chủ nghĩa trừu tượng trong hội họa phương Tây, dùng phương pháp tìm kiếm mối quan hệ giữa nội tâm và thế giới bên ngoài để biểu đạt một cảnh giới mà mình không thể nào miêu tả được.

Thị trường vàng bạc đá quý ở Ý vô cùng phát triển, đi đâu mọi trào lưu thời trang trên toàn thế giới. Anh tới Milan mua một sợi dây chuyền. Môi trường ở nơi đó rất tốt, ban ngày thì như đồng xanh bát ngát, ban đêm thì ánh đèn rực rỡ chiếu rọi trên đường cao tốc, thể hiện toàn bộ tinh túy của châu Âu. Nhưng nó là của người ta, còn anh chỉ có một nguyện vọng nhỏ nhoi. Đi trên con đường được lát bằng những tảng đá vuông vắn, người qua lại còn nhỏ hơn những chiếc lá phong rơi hai bên đường, thì thoảng bầu không khí ẩm đậm lại che lấp cả bầu trời và khiến không khí thêm ẩm ướt, nó khiến anh nhớ tới sự tinh tế và sức sống ở thành phố của Giang Nam, tới nhiều nơi tương tự ở quê hương mình, cho dù đang ở một mảnh đất xa lạ, anh cũng có một trải nghiệm mới rất vui vẻ. Ở nước ngoài, anh rất thích bắt chuyện với người lạ, nói về cuộc sống khi về già và các mối quan hệ công việc khiến anh thấy hơi buồn thương. Khi còn trẻ thì ra sức làm việc chỉ để sau khi về già có thể ở bên nhau hàng ngày thôi sao? Tuổi trẻ được cho là vô cùng, nhưng mỗi khi làm bạn với trăng sao, có bao nhiêu thời gian có thể ở cùng với người mà mình yêu?

Về tới khách sạn đã là hơn chín giờ tối. Nằm trên giường, anh nhớ tới hình ảnh Tiểu Liên ở bên cạnh anh, giống như nữ thần Venus vào buổi sáng sớm. Anh lặng lẽ ngủ thiếp đi, nhưng một tràng chuông điện thoại dồn dập khiến anh tỉnh giấc.

- Phương Thành, anh khỏe không?

Đó là giọng của Tiểu Liên! Âm thanh ngọt ngào vừa xa xôi mà lại rất đỗi quen thuộc.

- Tiểu Liên, là em sao?

- Vâng. Milan thế nào?

- Anh vừa đi dạo phố của Milan về, ở đây hơi lạnh, đây là một thành phố công nghiệp.

- Em muốn nói với anh là em đang bắt tay vào mở một phòng tranh.

- Em chuyển nghề hả?

- Không phải, chỉ là thêm một hạng mục kinh doanh thôi. Em phát hiện ra mình rất thích mở phòng tranh, có thể là vì chịu ảnh hưởng của anh. Em đã thuê một quán rượu, đang sửa chữa lại và chuẩn bị khai trương phòng tranh. Còn nữa, em nghĩ rồi, em sẽ chờ anh ở phòng tranh, nó ở ngay gần trường đại học của anh.

- Chờ anh làm gì?

- Chờ anh từ châu Âu trở về, khi đó em sẽ nói cho anh biết là em đã rất yêu anh rồi.

Cô rất nhớ anh, nỗi nhớ đó như một ngọn lửa thiêu cháy cô nhưng cũng bảo vệ tình yêu của cô.

Thực ra ăn tối xong cô đã ngồi ôm điện thoại và tập trước những câu nói này, cô chuẩn bị một đoạn thoại rất dài, nhưng cuối cùng chỉ nói ra được mấy câu đó, nhưng mỗi câu của cô đều vô cùng chân thành. Phương Thành im lặng, cô lại thu hết can đảm để nói một câu mà anh từng nói:

- Em muốn gặp anh, như thế, em có thể tìm thấy chính mình.

Im lặng một lúc lâu, anh nói:

- Tiểu Liên, anh sẽ quay về.

Cúp điện thoại, anh rơi nước mắt, trong căn phòng nhỏ ở một khách sạn gần ga đường nơi đất khách. Anh nhớ cô quay quắt, nhưng gặp ai cũng phải nói về vẻ đẹp của nghệ thuật, về sự tự do của cuộc sống...

Chiếc áo tàng hình của nỗi nhớ vô tình tới mức khắp nơi đều là những mũi kim được giấu kỹ, nhưng anh vẫn cam tâm thử nó. Nằm trên giường, anh lại nhớ tới những ngày tháng ở Nhật. Đi du lịch ở gần núi Phú Sĩ, những rặng núi nối tiếp nhau đến vô cùng, mặt trời lặn đỏ rực khiến người người phải trầm trồ, con

đường nhỏ yên tĩnh và đẹp nao lòng, mọi người đều chậm rãi đi lại, đồ hải sản tươi mới và một suối nước nóng rộng hướng ra biển... Thật tiếc, anh khi đó cảm thấy rằng nó chỉ là thiên đường của người có tiền và là giấc mơ không có thật của người không có tiền.

Tìm kiếm bạn tri âm có phải cũng giống như xin lấy trái cây lớn chậm nhất trong khu vườn của Thượng đế? Anh lấy sợi dây chuyền ra xem. Ngày trước vì nghèo, trong lòng chỉ có tiền đồ của bản thân mà anh không mua được đồ trang sức, chỉ có thể lắng nghe âm ngôn của sinh mệnh, nếu kiếm được không ít tiền thì giải thích những lời âm ngôn đó như thế nào đây?

Ở gần một trường đại học mới mở một phòng tranh có tên là “Thành Liên” với phong cách vô cùng độc đáo. Trong phòng tranh, những bóng đèn chiếu lên từng bức tranh, bên trong không hề ồn ào, náo nhiệt mà chỉ có sự thưởng thức của những con mắt.

Hôm đó, Tiểu Liên ở trong phòng tranh nhìn thấy một cô gái có vẻ như là sinh viên đang chọn tranh. Cô nói cô muốn mua một bức tranh để tặng người trong lòng cô, cậu ấy học mỹ thuật, nhưng gần đây cậu ấy lại thích một người khác, tình yêu của cô đã mất đi màu sắc ban đầu, nhưng cô không hề mất đi quyết tâm giữ lại trái tim của cậu.

Tiểu Liên an ủi và giới thiệu cho cô một bức tranh “Lan Tổ Tâm”, cô rất thích, nhưng nó quá đắt.

- Em cứ lấy trước đi, khi nào em có tiền trả nốt cho chị cũng không sao. Chị hy vọng em có thể hiểu được bức tranh này, mọi chuyện trên thế giới một khi đã mất đi sắc màu cũ thì cũng mất đi mọi sức hút. Em có thể nói với chị vì sao em lại muốn tặng tranh cho cậu ấy không?

- Anh ấy từng cho em niềm vui. Em tặng anh ấy tranh chỉ là hy vọng anh ấy có thể quay về.

- Cậu ấy có thể quay về không? Nếu có, vậy thì tiền bạc quả thực là vụn vặt.

Tiểu Liên ý thức được rằng câu nói của mình đã làm tổn thương tới trái tim cô gái, vội vàng nói:

- Mang đi đi. Em hãy trân trọng, cho dù em dùng phương thức nào để xử lý nó thì chị cũng tin rằng em sẽ có một lựa chọn chính xác. Lựa chọn này không chỉ ở bức tranh.

Trong đôi mắt to của cô gái tràn đầy sự cảm kích. Cô lấy ra một cái ví đã bị nhăn, móc toàn bộ số tiền trong đó ra, nói:

- Ở đây em chỉ có năm trăm tệ, em trả trước chỗ này, số còn lại sẽ bù vào sau.

- Đưa cho chị năm trăm tệ thì em chẳng còn đồng nào nữa. Hay là đưa chị hai trăm thôi, cầm tranh đi, đừng do dự nữa.

Cô gái cầm bức tranh, nói là mình có cần viết giấy nợ không, Tiểu Liên nói không cần. Cô gái cúi sâu người xuống.

Tiểu Liên nói xong câu: “Đi cẩn thận nhé” bèn nhìn theo cô gái. Cô khẽ lắc đầu, vì người đầu tiên mình yêu mà nghĩ đủ mọi cách, thậm chí cúi lưng trước người lạ, đây là một hành động thật trẻ con.

Màn đêm đã buông xuống từ lâu, khi cô dùng máy hút bụi quét dọn xong phòng tranh và chuẩn bị đóng cửa thì một bóng hình quen thuộc đứng ở cửa. Mọi ánh sáng dường như đều tập trung hết trên người anh, những bức tranh trên tường cũng như đang tranh nhau nhìn anh, anh vẫn đẹp trai như thế, một lòng một dạ như thế. Gương mặt của anh, phong độ của anh, cả vẻ cương nghị nhưng vẫn rất dịu dàng của anh đều khiến anh trở nên thật nổi bật trong buổi tối mùa thu này.

Kent Cander, ông vua nhạc Tango của Argentina từng nói: Con người rồi sẽ quay về với tình yêu ban đầu của mình.

Cô lại nhớ tới một câu nói mà Phương Thành từng trích dẫn: Tình yêu giống như một cái cây, rễ của nó đã bám sâu vào đất, còn cành thì vươn lên bầu trời. Nó khiến con người tự do, không hề sợ hãi, thân hình và trái tim đều bình đẳng như nhau.

Tình yêu với người khác từng chứa quá nhiều nỗi đau tuyệt vọng, cô đã từng cảm thấy mình như đang đánh bạc, khát vọng nhưng lại không biết rốt cuộc là mình cần cái gì, giờ đây quá nhiều trải nghiệm đã giúp cô lại nhìn thấy ánh sáng của ngày mai. Nghĩ tới những điều này, trái tim cô lại rưng rưng, trên gương mặt

vẫn là nụ cười, nhưng anh lại phát hiện ra nỗi đau của cô, nỗi đau này giống như những hạt trân châu được tích lại trong nhiều ngày, giấu sâu trong tim và đi ra khỏi con đường nhân gian không có điểm kết thúc.

Phòng tranh vẫn mở, đó là sự sinh tồn của nghệ thuật, cô có thể từ bỏ hết mọi tài sản của mình, nhưng không thể từ bỏ cái phòng tranh này. Mặc dù Đài Loan có một câu tục ngữ nói rằng muốn chết thì mở phòng tranh, khiến cô cảm thấy mình như bị uy hiếp, nhưng cô vẫn sẵn sàng thử những thứ gì mới mẻ. Nhiều năm sau, cô hy vọng công việc của mình có thể đi cùng với tình yêu, trải qua bao nhiêu phồn hoa phú quý, cô chỉ muốn biểu lộ toàn bộ tình yêu của mình. Có thể cảm nhận được nó suốt cả một đời chăng phải là rất thần thánh hay sao?

Mấy năm sau.

Hai năm trước Tiểu Liên mua biệt thự Vọng Bình, giờ giá thành của nó đã tăng thêm năm mươi phần trăm. Hai năm trước, cô bắt đầu mở thêm nghiệp vụ hôn nhân mới, giúp các cặp tân lang tân nương mới tổ chức xong đám cưới được sống một cuộc sống như ở thiên đường, để họ nhận được lời chúc phúc chân thành nhất của mọi người, trở thành hoàng tử và công chúa thực sự. Cô và Phương Thành đều vô cùng hưng phấn với ý tưởng đầy sáng tạo của mình, mỗi một lần sắp xếp, mỗi một niềm vui bất ngờ cho các cặp vợ chồng mới cưới đều đem lại cho họ những cảm nhận khác nhau. Họ chưa tổ chức hôn lễ của mình, nhưng hôn lễ trong tim họ thì còn náo nhiệt hơn bất cứ buổi hôn lễ nào đã từng tổ chức.

Giá nhà đất không thể cứ tăng mãi được, trong một năm nay, biệt thự Vọng Bình đã bị trượt giá một chút. Sự thay đổi nho nhỏ trong giá cả nhà đất và những cuộc thảo luận về tranh chấp nhà cửa ở khắp mọi nơi khiến Tiểu Liên có một cảm giác nguy hiểm nhất định. Cô phân tích rằng, từ sau khi cô tốt nghiệp đại học và đi làm, sự phát triển kinh tế luôn theo chiều hướng đi lên, mật độ xuất khẩu không ngừng phát triển trong môi trường mở rộng, cô dựa vào xuất khẩu đã tích lũy được một ít tài sản; trong mấy năm đầu tiên khi nhà hàng ăn uống của cô phát triển mạnh, cô cũng đã tạo ra tiếng tăm cho nhà hàng; khi các công ty lớn đua nhau tới Thượng Hải kinh doanh, các nhãn hiệu tới Thượng Hải tổ chức tuyên truyền, cô cũng có ít nhiều thành tích trong lĩnh vực tư vấn; khi thị trường nghệ thuật nước nhà lên tới đỉnh cao, nguồn tranh và các khách hàng tới với phòng tranh của cô nhiều không kể xiết. Nhưng cô bỗng cảm thấy liệu mọi thứ cứ tốt mãi như thế không? Cô quyết định thay đổi một chút.

Cô biết, sau khi có tài sản mà không biết lợi dụng nó thì thật là bất hạnh. Cuộc sống của cô thúc đẩy sự nghiệp của cô, và lại thăng hoa lên thành một cuộc sống đẹp như mơ.

Từ khát vọng có sự tự do tình cờ tới sự bình yên tất yếu, quá trình của nó thật khó có thể quên được.

Hai giờ chiều đã tới, Tiểu Liên sắp xếp lại mọi suy nghĩ trong đầu mình, xoa xoa cái bụng căng tròn của mình. Vừa nãy bác sĩ còn tới nghe tim thai, tiếng đập của cái thai truyền qua sóng siêu âm giống như những con sóng ngoài biển cả. Cô nghĩ, tiếng sóng đó có lẽ là tiếng của nước ối trong bụng cô, còn tiếng tim đập trong đó dự báo về sự tồn tại của một sinh mạng xinh đẹp trong cô, mặc dù nó chưa rời khỏi cơ thể mẹ, cả người vẫn co thành một khối, nhưng cái sinh mạng nhỏ ấy có thể cảm nhận được hơi thở của mẹ và ánh sáng bên ngoài. Chỉ một tiếng đồng hồ nữa, Tiểu Liên sẽ sinh con bằng phương pháp mổ đẻ, mẹ cô ở cạnh cô thấy hơi căng thẳng, còn cô thì ra sức khuyến. Y tá bảo cô trước khi sinh hãy đếm cử động của thai nhi, vậy mà cô quên mất.

Hai giờ bốn mươi lăm phút chiều, hộ lý vào phòng, giúp cô làm công tác chuẩn bị, sau đó đưa cô lên băng ca đẩy đi tới phòng phẫu thuật. Trong thang máy, cô nhìn Phương Thành, anh nói:

- Đừng sợ, khi em đi vào chỉ có một mình, nhưng lúc ra thì tất cả mọi người đều đang nhìn em đấy.

Bước vào phòng phẫu thuật, cô nhắm mắt lại, đã đến lúc cho đứa trẻ bước ra và đối mặt với thế giới tuyệt diệu này. Chưa kịp nghĩ ngợi gì nhiều thì cô đã cảm thấy khó chịu dữ dội, thì ra người ta tiêm thuốc tê vào hông, cơn đau dần dần dâng lên khiến trong mấy phút trời cô có cảm giác như mình sắp chết. Nửa tiếng đồng hồ sau, bác sĩ chuẩn bị mổ, cô nghe thấy đoạn đối thoại giữa bác sĩ và các trợ lý của mình, cô biết cái sinh mạng nhỏ bé mà cô ngày đêm mong ngóng sắp chào đời rồi. Mặc dù bụng cô đã không còn cảm giác nhưng cô cảm thấy mình là một người thật vĩ đại.

Bỗng dưng, cô nghe thấy tiếng khóc lạnh lạnh vang lên, tiếng khóc non nớt và vô tội khiến cô quên cả mọi đau đớn và lo lắng, khiến đôi mắt mệt mỏi của cô mở lớn.

Bác sĩ nói:

- Là một tiểu công chúa.

Sau đó các bác sĩ bế thiên thần bé nhỏ vẫn còn nhắm chặt mắt tới sát mặt cô, dùng máy ảnh kỹ thuật số chụp lại khoảnh khắc đáng trân trọng này.

Khi ra khỏi phòng mổ, cô vô cùng yếu, đôi môi nhợt nhạt.

Bé con nghiêng mặt lại, đôi mắt hướng về mẹ, vừa mới ra đời nó vẫn chưa nhìn thấy mẹ, nhưng mẹ ở đâu thì nó hướng về phía đó. Mẹ đã quên mất cảm giác mồ hôi xen lẫn nước mắt khi nghe tiếng khóc đầu tiên của bé, Phương Thành vừa được lên chức bố, đón lấy sinh linh nhỏ bé ấy cứ như thể được quay về với tình cảm nguyên thủy nhất của mình. Con gái anh thật ngây thơ, làn da trên gương mặt gần như trong suốt, khi ngủ, mỗi lần trở mình hay vươn vai đều vô cùng thoải mái, khiến ai cũng yêu. Nguồn động lực của sinh mạng nhỏ khiến bàn tay anh run rẩy.

Trong phút chốc, một thiên thần mới đã ra đời. Đó không chỉ là một sinh mạng nhỏ mà là kiệt tác giữa cô và Phương Thành, cùng với sự ra đời của cô bé là vô số các tế bào được đánh thức. Trong cái thành phố rộng lớn ấy, tiếng khóc và tiếng cười dần trưởng thành của cô bé chính là mùa xuân, là chồi lộc biếc vô tận.

Thị trường cổ phiếu lại tăng thêm điểm trong suốt một năm trời, ở sở chứng khoán và các ngân hàng có liên quan lúc nào cũng nườm nượp người qua lại, trao đổi tiền đã trở thành một nội dung chính trong cuộc sống của mọi người. Tiểu Liên đã không mấy quan tâm tới tình hình cổ phiếu nữa. Chị họ cô trước khi ra nước ngoài đã chuyển nhượng toàn bộ năm mươi nghìn cổ phiếu 0899 cho cô, bảo cô tìm cơ hội bán hết, còn nói đùa rằng số cổ phiếu này coi như là quà hôn lễ tặng cho cô. Số tiền trong đó có một phần nhỏ là của bố cô, nhưng bố cô chưa bao giờ tính toán gì với con gái, ông đã quên hết rồi.

Khi 0899 lên tới mười sáu tệ, Tiểu Liên bán tất cả cổ phiếu mình có trong tay. Cuối cùng cũng bán rồi, cuối cùng cũng cho đám cổ phiếu 0899 đáng thương này tìm được với vòng tay của người khác. Nếu cái hôm mua số cổ phiếu này của nhiều năm trước có thể tưởng tượng được sự giãy vò đau khổ lâu dài như thế thì không biết họ còn dám mua nữa không?

Thị trường cổ phiếu lại bắt đầu đón một mùa xuân mới, các cơ quan truyền thông không lúc nào nói ngớt những câu cổ vũ tình thần đại loại như “Cùng với sự gia tăng của bước chân thị trường, tài sản của người dân cũng không ngừng tăng mạnh”. Rất nhiều quyết sách liên quan tới đại hội cổ đông mới được đưa ra, thị trường cổ phiếu ngày càng trưởng thành, không còn chỉ biết dựa vào các nhà đầu tư cơ cấu nữa, thành phần thị phi ngày càng ít. Tất cả quá trình này đều phải trải qua rất nhiều khó khăn, nhưng cũng vô cùng kích thích.

Tiểu Liên không có ý định mua cổ phiếu nữa, cô đã không còn muốn bị rơi vào các vòng tròn cờ bạc không rõ ngày mai này nữa rồi. Có lúc cô nhớ tới Trì Vĩnh, cảm thấy hơi thương hại anh. Số tiền mà 0899 thu được về giúp cô có thể mua được một chiếc ô tô nhập khẩu, cô vẫn nên cảm ơn anh. Trong khu phố náo nhiệt ồn ào, nơi đây bỗng dưng xuất hiện một khách sạn năm sao vô cùng sang trọng, nơi thì bỗng dưng có một cửa hàng nhỏ bài trí vô cùng tinh tế, khi cô thích thú trước sự thay đổi của thành phố, cô vẫn hy vọng được gặp lại những người cũ. Cho dù đã từng có những tranh chấp tuyệt tình đến đâu, cho dù những nỗi buồn đau khi đó thực sự rất nặng nề, hôm nay mọi thứ đều chỉ như một cơn gió, trong dòng hồi ức đã không còn oán hờn.

Cô cảm thấy ngày trước mình giống như một chú cá trong dòng sông nhỏ, chỉ một chút khe khẽ cũng đã sợ hãi vô cùng, giờ đây cô giống như chú cá bơi lội giữa đại dương, để mặc cho tiếng sóng biển thét gào vẫn ung dung, tự tại.

Bạch Bình sắp bước chân lên cuộc hành trình quay về Thượng Hải.

Ở Mỹ, người chồng là nhà thiết kế ô tô một thời rất có tiếng của chị nay bị sa thải. Chị chủ động yêu cầu ly hôn với chồng, chồng chị cũng không hề phản đối. Anh vốn là một người thật thà, nhưng đã cưới phải một người phụ nữ thích tính toán. Sau khi ly hôn, chị mang chiếc thẻ tín dụng chứa toàn bộ số tiền bồi thường tới Las Vegas để đánh bạc. Mười hai giờ đêm, chị phát hiện ra mình đã thua hầu hết số tiền, nếu cứ thua tiếp thì chị sẽ không còn cả tiền mà về nước mất. Thế là chị không chơi nữa, lúc này chị phát hiện một người đàn ông Trung Quốc có khả năng đánh bạc vô cùng đáng kinh ngạc, trên sòng bạc chỉ còn lại

anh ta và một người đàn ông da đen, Bạch Bình lại gần xem, cảm nhận được mồ hôi thấm ướt lưng áo anh ta. Anh ta đã ra tay, lần này là một số tiền cực kỳ lớn, bởi vì anh ta vừa mới thắng cả ván bạc vừa rồi, để mặc cho người da đen để lộ ánh mắt căm ghét và đố kỵ. Người đàn ông có vẻ là người Trung Quốc vợ tất cả các tích kê trên bàn, chuẩn bị đi đổi tiền. Khi đứng lên, anh ta chạm phải Bạch Bình, tích kê trong tay rơi xuống, chị vội vã nhặt lên giúp anh ta.

Thế là họ giới thiệu tên và quốc tịch cho nhau, rồi lại đi nghe diễn xướng ở hộp đêm ở Selin Dion, ca sĩ mặc một bộ trang phục cung đình vô cùng sang trọng, ngực trần rất sâu, khi hát tới nốt cao, người ta cảm thấy như có một con diều đang bay trong không trung. Xem diễn xướng xong, họ đi vào phòng của anh.

Khi Dick đóng cửa phòng lại, anh mới thực sự nhìn rõ gương mặt của Bạch Bình:

- Em từ thành phố nào tới?

- Thượng Hải, hơn nữa em cũng đang định về Thượng Hải.

-Ồ, Thượng Hải, thành phố đó cũng không tệ, anh từng ở đó vài năm.

Sau đó, họ phát hiện ra mình chẳng còn gì để nói, niềm vui ban nãy đã biến mất hoàn toàn. Trời sáng dần, họ lại càng cảm thấy như mình đâm vào ngõ cụt. Bật tất cả các ngọn đèn của căn phòng lên, anh mới phát hiện mình đã không thể nào giống như trước đây được nữa, cùng một người đàn bà mình không chút hiểu biết lên giường, sau đó thần nhiên già từ. Còn chị cũng buồn bã khi biết rằng, mình không còn có sức hút với đàn ông như trước nữa, từ lúc mình đã mất đi khả năng này? Chị không làm sao hiểu rõ được.

Cuối cùng chị nghĩ tới một chủ đề, nói:

- Tối nay em thua rất nhiều tiền, còn anh lại thắng rất nhiều tiền. Anh có thường tới đó không?

- Anh ở đây chơi một tuần rồi, ngày nào cũng thắng một chút, hôm nay là thắng nhiều nhất. Sau này anh cũng không phải dùng tới nhiều tiền nên anh mới quyết định tới đây thử tài vận của mình.

Bạch Bình không hiểu ý của anh. Anh nói:

- Em không cần phải hiểu, chúng ta chỉ là một hạt bụi rất nhỏ trong cuộc đời của nhau thôi, nhưng chỉ có bụi mới không bị ánh mặt trời chiếu rọi làm nhức mắt.

Cô cảm thấy anh vừa xa lạ và thần bí, chắc chắn là từng có một quá khứ bất hạnh. Nhưng cô không muốn hỏi sâu hơn, cầm túi xách lên, nói:

- Tối giờ em vẫn không biết anh làm gì, nhưng tối nay rất khó quên.

Khi cô đóng cửa lại, cảm thấy cái cảm giác run rẩy của mình khi mới bước vào đây thật là ngu ngốc và nực cười.

Anh chính là Dick, đã mất đi người vợ cuối cùng cũng được giải thoát khỏi đau khổ, Dick đã quyết định nhìn rõ sinh lão bệnh tử, trong căn phòng của anh đã đặt sẵn một tờ giấy thỏa thuận với giáo hội, còn trong túi xách của Bạch Bình cũng đã có một tấm vé máy bay quay về Thượng Hải vào ngày kia.

Bạch Bình ở trong căn phòng ở Thượng Hải chờ người tới xem nhà.

Sau khi về tới Thượng Hải, Bạch Bình biết công ty và li của mình đã phá sản trong tay Khổng Tình Nhiên sau khi phải đối mặt với khủng hoảng tài chính vô cùng lớn, chị chẳng còn cảm giác gì với Khổng Tình Nhiên nữa, bởi vì chị đang phải đối diện với một tương lai ảm đạm không một xu dính túi. Còn Khổng Tình Nhiên thì đã biến thành một cô diêm thực sự, cắt đứt mọi quan hệ với bố mẹ mình.

Chị kinh hãi nghĩ rằng sự nghèo khó đã chạm tới chị. Giống như Emerson đã từng nói: “Thực ra mình sớm đã là một con thuyền rách lư lác khắp nơi, bỗng dưng bị một cơn gió thổi qua, nó bắt quả chỉ càng làm nổi bật lên hiện trạng của con thuyền mà thôi”. Khoảng thời gian này, chị điên cuồng nhớ tới Chương Minh, rất muốn về quê để tìm anh và đón anh lên Thượng Hải, cùng anh sống cuộc sống tình nhân tuyệt diệu trước kia. Thời gian là một cây gậy phù thủy thần kỳ, nó có thể khiến người ta ngộ ra được chân lý triết học. Thế là chị thử gọi điện thoại cho Chương Minh, không ngờ anh nghe máy. Chị thực sự muốn tới cái thị trấn nhỏ đó tìm anh, cùng anh và cô con gái nhỏ của anh sống một cuộc đời yên ả. Thế là chị nói ra suy nghĩ của mình, anh không biểu lộ gì nhiều, chỉ nói:

- Nếu em muốn tới thì bố con anh hoan nghênh.

Chị hơi xúc động, hơn nữa rất muốn đi ngay lập tức. Một năm trước, chị bị Khổng Tình Nhiên xúi giục, đã tham gia vào thị trường nhà đất của Thâm Quyển khi đó đang lên rất cao, vay một khoản nợ lớn để đầu tư vào năm căn nhà, tràn đầy tự tin rằng rồi mình sẽ kiếm được một khoản tiền lớn. Một năm sau, bất động sản của chị giảm xuống năm mươi phần trăm so với ban đầu, chị không dám lún sâu hơn nữa. Nhưng chị cần tiền hơn. Chị định bán căn nhà bốn phòng ở Thượng Hải đi, nhà ở Thâm Quyển thì cứ để mặc nó đấy. Sau đó chị sẽ đi tìm Chương Minh, tìm một công việc ở đó, chăm sóc Chương Minh và Lộ Lộ, sống một cuộc sống an phận, như thế, cho dù không có một cuộc sống giàu có nhưng chị cũng sống yên bình, chị cảm thấy đây là suy nghĩ lý trí nhất của mình từ trước tới nay.

Chị lên mạng làm quen với một người đàn ông, người đó tự xưng là một người rất giỏi trong lĩnh vực bất động sản, mấy căn nhà của chị bán rất thuận lợi, hơn nữa anh ta đang định mua một căn nữa, chị muốn bán căn nhà hiện nay của mình, bởi vì chị cần tiền. Thế là chị bảo sẽ bán nhà cho anh ta, và hẹn anh ta thời gian tới xem căn nhà.

Ngày hôm sau, chuông cửa reo, Bạch Bình nghĩ chắc chắn là người đó đã tới, vội vàng chạy ra mở cửa.

Vừa mở cửa, chị đã khựng lại, người đó rất gầy, đôi mắt kính khiến khuôn mặt anh ta dài ra, đó chẳng phải là...

Chị không nhớ được tên anh ta nữa, nhưng chị nhớ người này mấy năm trước hình như cũng từng tới đây, tới cầu xin chị, nịnh nọt chị, hơn nữa chị còn rất cao ngạo đá anh ta ra ngoài cửa.

Anh ta không cởi giày đã bước vào, Bạch Bình lùi về sau mấy bước. Anh ta ngó quanh quất một hồi, sau đó đứng lại bên cây đàn piano, dùng tay chạm lên mặt đàn, lắc lắc đầu khi thấy một lớp bụi mờ bám trên đó.

Bạch Bình lên tiếng:

- Nếu cậu muốn mua căn nhà này thì tôi không bán cho cậu đâu.

- Tại sao? Tôi khác gì với người khác? Chẳng phải cũng có tiền như nhau sao?

Bỗng dưng, không biết từ đâu kéo tới ba người đàn ông thô lỗ, trố mắt nhìn Bạch Bình lên ghế, sau đó đi tìm kiếm khắp trong nhà.

Đám người thô lỗ đó lật hết các ngăn kéo trong nhà, gây ra những âm thanh chói tai, khi đó Trì Vĩnh nói:

- Chị có biết em họ chị giờ làm gì không? Chị có biết ngày mai chị sẽ bị làm sao không? Mấy năm trước, chị đuổi tôi ra khỏi nơi này, giờ đây tôi trối chị ở đây. Tôi đã sớm biết chị chẳng còn đồng nào trong người, thế nên tôi phải bắt chị ngay cả căn nhà duy nhất cũng phải giao cho tôi.

- Cậu thật ngốc. Cho dù cậu lấy được sổ đỏ thì tôi không đồng ý bán, cậu cũng không thể có được nó đâu.

Trì Vĩnh móc một con dao trong túi áo ra, Bạch Bình dường như nhìn thấy vết máu trên đó. Đối với Trì Vĩnh mà nói, cuộc sống chỉ là một kỳ hạn, bởi vì anh ta từng nhận được thông báo ngày kết thúc cuộc sống của mình – căn bệnh ung thư phổi khiến anh ta chỉ còn sống được hai tháng. Cuộc sống cũng giống như cổ phiếu, khi bị rút từ trên cao xuống, thường quên rằng cơn gió thổi bay mình hung hãn đến đâu.

Bạch Bình nói:

- Tôi không bán nhà cho cậu đâu, cậu đừng có mơ, các người cứ cướp đi, cướp được rồi thì sao? Các người có ngày mai được không? Vì sao cậu lại nhắc tới Khổng Tình Nhiên? Cô ta có quan hệ gì với cậu?

- Cô ta là một con điểm của tôi, đồ vô liêm sỉ, tham đàn ông, tham tiền bạc, bây giờ cô ta lại đi theo tôi, ha ha ha, cô ta lại theo tôi rồi. Tôi muốn những người đàn bà trước kia đều đi theo tôi, còn ba người nữa, một người là Đại Vân, một người là Tiểu Liên, một người là Tuyết Phi, nghe nói một người mới xuất bản sách, một người...

- Cậu còn dám đánh giá người ta là vô liêm sỉ? Cậu đang nói gì? Những người đó đều có quan hệ với cậu? Cậu cầm dao hươ đi hươ lại là để làm gì? Tôi nói cho cậu biết, mấy năm trước tôi đã coi thường cậu. Cái vẻ giàu sang giả dối của cậu chỉ lừa được mấy đứa con gái trẻ trung, lười làm thích hưởng thụ thôi, khi cậu tìm tôi chẳng phải cũng vì muốn thế hay sao? Cậu có tư cách gì mà nói người khác? Không có những gã đàn

ông độc ác, hoang dã vô độ như các người, không có những kẻ vừa tưởng rằng mình đang hoang nhưng lại giăng bẫy gài người khác thì các người còn sống được tới giờ không? Cậu không nghĩ lại xem, mấy năm nay, cậu sống nhờ vào cái gì? Hừ! Bây giờ cho dù tôi không có đồng nào, phải làm ăn mày thì tôi cũng vẫn coi thường cậu. Nếu cậu muốn giết tôi thì tùy cậu, cậu chẳng có cái gan đấy đâu, bởi vì bản lĩnh của cậu chỉ là cởi quần áo rồi chơi trò chơi mà thôi. Cậu...

Vẫn chưa nói xong, Trì Vĩnh nổi giận đã đâm con dao sắc nhọn tới, đôi mắt chị hốt hoảng, không dám tin vào những gì mình nhìn thấy.

Còn ở cái thị trấn nhỏ bé ấy, Chương Minh đang cùng bố mẹ và con gái mình ăn bữa tối. Lộ Lộ hỏi anh:

- Bố, có phải sắp Tết rồi không?

- Đúng thế, một tuần nữa thôi là lại sang năm mới rồi.

- Bố, hôm nay hình như bố không giống bình thường? Có phải bố nhớ mẹ không? Mẹ sẽ tới thăm bố con mình vào năm mới phải không?

Chương Minh nhìn gương mặt đỏ hồng của Lộ Lộ, cô bé đáng thương từ nhỏ đã không cảm nhận được tình thương của mẹ, anh vẫn luôn nói mẹ cô bé là Hằng Nga ở trên cung trăng, đường từ cung trăng tới mặt đất xa lắm, nên mẹ không thể tới thăm cô bé thường xuyên được.

- Mẹ sẽ tới thăm con, sắp rồi.

Tiểu Liên bán biệt thự Vọng Bình ột công ty điện ảnh của Anh, giá nhà hơi giảm, nhưng cô không quan tâm, bởi trong thời gian mấy năm nay, tài sản của cô đã nhiều hơn những người cùng tuổi cô rất nhiều. Công ty điện ảnh này thích cách bố trí và trang hoàng tràn đầy hương vị tình yêu của căn biệt thự. Tuyết Phi đã tốt nghiệp học viện điện ảnh, biết công ty điện ảnh đó chuẩn bị quay một bộ phim về cuộc hôn nhân xuyên quốc gia, thế là đăng ký casting cho vai nữ chính. Tiểu Liên là một người tron ban giám khảo, cô nhìn thấy sự chín chắn, chừng chạc và xinh đẹp của Tuyết Phi, đôi mắt đen láy của cô gái đã không còn vẻ thất bại như trước kia.

Một năm sau, bộ phim được giải thưởng lớn, công ty điện ảnh đó và Tuyết Phi đã công bố tên nhà thiết kế của tòa biệt thự độc đáo này là Tiểu Liên để bày tỏ lòng biết ơn.

Hôm nay là Ba mươi Tết. Lúc này cổ phiếu 0899 lại quay về với mức giá của mấy năm trước. Sau khi cơn sốt chứng khoán đi qua là lại những ngày thị trường rất tiêu điều, chẳng ai biết là nên tiếp tục hay kết thúc cuộc chơi này. Không ai nói được hiện nay là tình hình gì, chỉ có hai tháng sau khi xác định xu thế mới có người dám nói là ảm đạm hay đang sốt. Một khi người ta đã xác nhận rằng thị trường rơi vào tình trạng ảm đạm thì tài khoản của rất nhiều người giống như người bệnh bị chẩn đoán ung thư giai đoạn cuối, vô cùng thê thảm.

Một phần tiền của Tiểu Liên khi bán biệt thự Vọng Bình được cô đầu tư vào cổ phiếu, định mua một ít cổ phiếu sau thời kỳ ảm đạm nhất. Đồng thời cô cũng bán đi nhà hàng của mình, bởi vì cô đã mệt với việc kinh doanh khẩu vị của các thực khách rồi. Việc kinh doanh xuất khẩu và lĩnh vực tư vấn của cô cũng không khá hơn mấy năm trước là bao. Cô chủ yếu tập trung vào việc kinh doanh phòng tranh. Nhưng thị trường nghệ thuật giờ đây cũng không dễ dàng như trước nữa, Phương Thành vẫn không ngừng vẽ tranh, nhưng cái giá mà các nhà sưu tầm đưa ra càng ngày càng thấp. Tiểu Liên vẫn rất lạc quan, khi công việc không tốt, cô có nhiều thời gian hơn để học cách đánh giá và mua tranh, khi công việc tốt thì cô lại bán tranh. Cô biết, niềm vui lớn nhất của đời người là tiến lên hay lùi sau đều có đường để đi; chuyện xui xẻo nhất của con người là đi về hướng nào cũng là ngõ cụt. Còn cô cũng để ỉnh rất nhiều không gian để có thể đi về mọi hướng.

Dick nhận lễ rửa tội, trong lòng cố gắng nghĩ về tội lỗi, nước là con đường giúp vượt qua tội lỗi, sự yên tĩnh và nghiêm trang xung quanh nói với anh rằng mọi thứ của anh trước đây đều đã thành quá khứ. Giống như câu nói cuối cùng của Jesus trên cây thánh giá: Tất cả đều đã kết thúc.

Ngồi trên bậc cấp của giáo đường, một con chim bồ câu nhẹ nhàng bay qua, bộ lông trắng muốt để lại một vết sáng bàng bạc, đôi cánh của nó đang rộng, nhưng dường như lại không muốn bay, Dick nhìn vào đôi mắt màu xanh của nó, đặt nó lên đùi mình. Giây phút này, anh cho phép mình nhớ lại lần cuối cùng về những

việc đã xảy ra ở bên kia bờ biển. Người đàn bà anh từng yêu, người đàn ông anh từng hận. Khi ở Bắc Kinh, anh từng đánh Phương Thành, sau đó lại dịu anh dậy, không ngừng xin lỗi anh. Khi vừa tới Thượng Hải, từ trong ngôn ngữ, cử chỉ của rất nhiều người xung quanh mình, anh tự tưởng rằng mình là người rất cao quý, cho tới khi công ty đầu tư của anh không được như ý thì anh cũng vẫn không biết là vấn đề phát sinh từ đâu. Tới Bắc Kinh, anh vẫn tự nhốt mình trong bong bóng mạng. Anh không hiểu trái tim Tiểu Liên, cũng giống như việc không hiểu mình cứ phiêu bạt mãi là vì cái gì. Lần cuối cùng gặp Tiểu Liên là ở một khách sạn rất sang trọng của Bắc Kinh. Vừa nghĩ tới lần gặp mặt cuối cùng, anh đã không thể giữ bình tĩnh nổi. Anh nhìn lên bầu trời trong vắt trước mắt. Giáo đường nằm trên một ngọn núi, cơn gió núi bình thản thổi qua, phảng phất như thổi vào lòng người.

Hôm nay, anh lựa chọn ở đây trò chuyện với Chúa, hối hận với Chúa. Chúa không coi thường bất kỳ ai, anh bỗng dưng cảm thấy hành động ban đầu của mình thật là ngu ngốc. Anh muốn thật lòng tìm kiếm Chúa, và tin rằng mình sẽ được Chúa tìm thấy. Mấy năm trước, anh bắt đầu từ một học sinh của học viện của Chúa, hai năm trước, anh tới giáo đường làm tình nguyện viên, tham gia vào các hoạt động nghĩa vụ của nhà trường và bệnh viện, sau đó anh làm lãnh tụ của giáo hội, tổ chức các buổi thảo luận về Chúa, tới rất nhiều nơi để giảng đạo. Anh không chỉ diễn giảng mà còn hi vọng mọi người cùng chia sẻ với anh niềm tin này. Đồng thời, anh cũng mở rộng phạm vi làm tình nguyện của mình, hơn nữa còn cùng hợp tác với các tổ chức khác, xây dựng một mạng lưới tình nguyện viên rộng khắp.

Nhìn những căn nhà và dòng sông uốn lượn dưới chân núi, anh hét lớn một tiếng. Bởi vì cuối cùng anh cũng được giải thoát rồi, giải thoát khỏi những chuyện thế tục, bước chân vào một cuộc sống mà chúng sinh đều bình đẳng. Anh còn nhớ, có một lần khi anh giảng một bài về hai giới, có người hỏi anh, làm thế nào để giữ được hai giới phù hợp với Thần học. Anh nói:

- Kinh Thánh có viết, cho dù anh biết một vạn ngôn ngữ, thậm chí biết nói ngôn ngữ của thiên thần, nếu anh không có tình yêu, thì cũng có nghĩa là anh không biết gì. Tôi nghĩ giới tính cũng vậy, không thể bài xích, nhưng cho dù anh có giới tính giống cả vạn người, nếu không có tình yêu thực sự thì cũng là vô ích. Giới tính cũng có chân lý riêng.

- Đó là gì?

- Là một đạo lý chính xác mà anh chỉ cảm nhận được sau khi đã đổ máu. Nó khiến anh thấy bình an. Nó còn là một tín ngưỡng kiên định.

Chú chim bồ câu bay đi từ lúc nào không rõ, để lại một sợi lông trắng muốt rơi trên bậc thềm. Chim bồ câu bay lượn tự do trong không trung, từng đường cong mà nó vẽ lên tràn đầy sức sống mang theo cả quá khứ của Dick.

Dick đứng lên, cây cột của giáo đường trang nghiêm và hùng vĩ, bước chân của anh cũng có vẻ gì đó như dứt khoát hơn. Trong tay anh giờ đã có hẳn một nhóm chuyên làm các công việc quản lý. Đối với Dick mà nói, quản lý hiện đại khác với trước kia, về mặt vật chất, nó từ bỏ những tính toán tầm thường được bao nhiêu thì là bấy nhiêu. Anh cảm thấy khả năng ăn nói của mình càng thêm hoàn thiện nhờ sự vui vẻ trong tinh thần.

Anh quyết định cuộc sống như thế này từ sau cái chết của vợ anh. Đối diện với sự qua đời của cô, anh cảm nhận thấy tội lỗi của mình. Anh muốn rửa sạch từng chút tội lỗi của mình, đón nhận ân điển của Chúa, chỉ có như vậy mới nhìn thấy Phúc âm.

Anh nhìn đồng hồ, đã là ba giờ chiều, đã đến giờ đi xem lớp xướng thi hát rồi. Buổi tối còn phải tới giáo hội người Hoa ở bang Minnesota để tham gia vào hội Thần học của họ, hơn nữa còn có một bài diễn giảng dài ba tiếng.

Trên máy bay, anh vô tình giở một tờ báo, đọc được một tin tức liên quan tới căn nhà mà Tiểu Liên thiết kế được làm cảnh quay chính trong một bộ phim điện ảnh đã đoạt giải. Anh lại nhớ tới mùi vị rất nghệ thuật toát lên từ con người cô.

Hôm nay, Đại Vân bước chân lên mảnh đất Thượng Hải. Nỗi nhớ quê hương của một người con trẻ tuổi bỗng dưng cuộn cuộn dâng lên trong tim cô. Cuộc sống lưu vong bao nhiêu năm ở nước ngoài khiến nụ cười

của cô đã cạn, chiếc áo khoác dài đơn giản gói trọn thân hình gầy guộc của cô. Quê hương mà hàng đêm cô vẫn mơ về nay vẫn khiến cô tức cảnh sinh tình.

Cơn gió lạnh lẽo vẫn không thể ngăn nổi bước chân của cô. Cô không biết cô lúc này vẫn có thể cười, hơn nữa nụ cười còn vô cùng xa lạ. Nụ cười đó khác với nụ cười năm xưa khi cô đang ở miền bắc Đan Mạch để nhìn eo biển Thụy Điển, cũng không giống với nụ cười năm xưa khi cô đứng ở bến xe để từ biệt một người, nụ cười khi đó là bất định, giống như trong đêm tối tĩnh mịch vô bờ bỗng dưng xuất hiện một tia sáng. Nhiều năm trước khi rời khỏi Thượng Hải, cô tưởng rằng mình sẽ không còn quay trở lại nữa, có người phê phán cô, khinh miệt cô, cô vẫn có thể ung dung đối mặt. Cô tự cho rằng mình hiểu rất nhiều, giai điệu, vũ khúc, kiểu cách... cô đều có thể nói với người ta cả một buổi chiều, đó là những ngày tháng dịu dàng của cuối những năm 90, nó mang theo một chút hưng phấn của tuổi trẻ. Một thời gian quá dài, ngoại trừ đám đàn ông và mấy cuốn sách từng được xuất bản, cô hầu như không trải nghiệm thêm điều gì khác nữa.

Khi quay lại đây lần nữa, cô thực sự muốn có một người, chấp nhận những gì cô có thể cho, hỏi những gì cô có thể trả lời. Còn đối với cách khái niệm về giai điệu, vũ khúc, kiểu cách, cô đã mơ hồ lắm rồi. Chiếc áo len màu xám, chiếc khăn len màu đen cuốn quanh cổ và chiếc áo khoác ngoài đơn giản chính là lớp vỏ của cô, cũng là tâm tư u buồn của cô. Cô phát hiện ra, mình đã từng là nước, không có hình dáng, không có hơi ấm, chỉ cần có người đối xử hơi tốt với cô là cô đã không thể kiềm chế được mình, lại xao động. Giờ đây, cô không làm dòng nước ngốc nghếch nữa, cô đã có hơi ấm của riêng mình, cô cũng có một cái tôi cố định.

Cô tới nhà hàng của Tiểu Liên, đọc báo cô biết nơi này đã đổi chủ. Đoạn cầu thang cong cong trong nhà hàng đã sơn màu khác, câu đối trong truyện Thủy hử treo trong nhà hàng cũng đã được gỡ xuống. Cô biết nơi này không thể tìm được Tiểu Liên, nhưng cô vẫn lưu luyến đi qua đi lại trong căn phòng, nhìn ngó hết chỗ này tới chỗ khác. Cô lại mua một tờ báo, đọc được một vụ án mà hung thủ giết người là Trì Vĩnh. Sau một giây kinh ngạc, cô lại bình tĩnh lại, cô đã không nhớ được lại chuyện gì liên quan tới anh ta nữa rồi. Chỉ có điều cô đồng cảm với cái người đàn bà tên là Bạch Bình.

Cô lại tới một hiệu sách, thấy mừng vì hiệu sách này vẫn mở cửa 24/24, và cô còn kinh ngạc hơn khi tìm được cuốn sách Bức tranh trong lòng của mình.

Cô vui vẻ gọi điện thoại tới nhà xuất bản đó, người phụ trách phòng biên tập nghe nói là tác giả gọi, vội vàng nói là sẽ sắp xếp phỏng vấn. Đại Văn lạnh nhạt nói:

- Đừng phỏng vấn tôi, người thực sự cần phỏng vấn không phải là tôi. Tôi chỉ muốn biết Tiểu Liên ở nơi nào? Số di động cũ của cô ấy ngừng sử dụng rồi.

- Chị có số điện thoại nào của chị ấy?

- 13xxxxxxxx.

- Ô, chị ấy đổi lâu rồi. Là số 13xxxxxxxx cơ. Còn nữa, chỗ chúng tôi có tiền nhuận bút của chị, khi nào chị có thời gian thì tới lấy tiền nhé. Cái này là chị Tiểu Liên dặn đi dặn lại, chị ấy nói, chị ấy biết chị chắc chắn sẽ về Thượng Hải.

Cô đi ra bãi cát, cây cầu thế kỷ ở đó đã biến mất, bãi cát đã thành một công trường lớn khiến tâm trạng cô càng trở nên không tốt.

Tiếng gõ lốc cốc ngoài đường vang lên nói với cô rằng đã tới giờ ăn cơm giao thừa, hôm nay là một ngày quan trọng biết bao. Chiếc taxi nào cũng chở đầy người, chỉ có vào ngày này mới cảm thấy ai là người quan trọng nhất trong tim bạn, khiến bạn đau đớn nhất?

Đêm hôm đó, Tiểu Liên và Phương Thành ở trong một khách sạn của thành phố Lệ Giang. Tết đến rồi, Tết của người Trung Quốc luôn tới rất nhanh, dường như chỉ trong một cái chớp mắt.

Tiểu Thiêm và Tiểu Ngưu đã ngủ. Hai đứa bé, một là con gái do Tiểu Liên sinh, một là cậu bé mà họ nhận nuôi ở Lệ Giang. Chúng là những tiểu thiên thần hoạt bát, đáng yêu nhất, có những giấc mơ ngây thơ và trong sáng nhất, chúng vẫn vui vẻ đùa nghịch trong thế giới tuổi thơ của mình. Chúng cũng là những chú ma tinh nghịch nhất, nụ cười lúc nào cũng trong vắt, không bao giờ hờn dỗi với thế gian.

Chúng có sức sống chân thực nhất, khi học nói, chúng không hề xấu hổ, khi chơi ném bóng, chúng vô cùng kích động, khi nhìn người lớn, chúng dò hỏi như đang nhìn một vật thể mới.

Công việc nhiều năm nay khiến Tiểu Liên cảm thấy mệt mỏi. Việc kinh doanh của cô lúc này chỉ còn phòng tranh và một phần công việc xuất khẩu mậu dịch. Phòng tranh đối với cô không phải là công cụ kiếm tiền, đó là sản nghiệp chung giữa cô và Phương Thành, cô không muốn đóng cửa. Đồng thời, cô cũng dốc hết mình ủng hộ công việc của Phương Thành, giúp anh thiết kế triển lãm tranh, liên lạc với các nhà sưu tầm...

Tiểu Liên hỏi Phương Thành:

- Em già rồi, anh có chán em không?

Anh vẫn như trước kia, xoa trán cô, phát hiện ra trên mặt cô đã thêm nhiều nốt tàn nhang. Anh cười nói:

- Chỉ cần em vẫn là em, anh sẽ không bao giờ chán em. Em biết không, khi em ru Tiểu Thiêm và Tiểu Ngưu ngủ, trông em xinh đẹp và vĩ đại vô cùng. Nhìn chúng, anh lại dấy lên ham muốn sáng tác. Anh đã đi qua rất nhiều con đường, nhìn thấy rất nhiều người, nhưng chỉ có chúng là cho anh niềm cảm động dâng trào. Em sống vì anh, anh sinh ra vì em.

Tiểu Liên ngoáy ngoáy tai mình, sợ mình nghe nhầm, Phương Thành nói:

- Bây giờ mọi người trên cả thế giới này đều nói, thế giới đang đối mặt với khủng hoảng kinh tế trăm năm mới có một lần, đây là cuộc khủng hoảng mà không ai biết trước được hậu quả, ngay cả Greenspan cũng cảm thấy chúng ta đã đuổi kịp cuộc khủng hoảng kinh tế đáng sợ này. Anh luôn nghĩ, ngày trước phương Tây mấy lần phải đối mặt với khủng hoảng kinh tế, các tiền bối của chúng ta đều không có cảm giác gì, bởi vì khi đó chúng ta quá nghèo và lạc hậu nên chẳng suy nghĩ gì nhiều. Trong cuộc khủng hoảng kinh tế lần này, Trung Quốc là nước đầu tiên có chung cảm nhận với cả thế giới, bởi vì chúng ta đã phát triển quá nhanh, hay là vì trong suốt gần ba mươi năm qua chúng ta đã phát triển quá thuận lợi? Cuộc khủng hoảng kinh tế lần này khiến mọi người đều thấy bế tắc. Nhưng chỉ cần có người yêu ở bên, con cái khỏe mạnh trưởng thành thì mọi thứ vẫn còn có hy vọng, có gì đâu mà đáng sợ.

- Đúng thế. Bây giờ chúng ta vẫn còn có phòng tranh, mặc dù kinh doanh phòng tranh là một việc không dễ dàng, nhưng em tin vào con mắt của anh. Em kinh doanh phòng tranh chẳng phải vẫn có một nguồn vốn hùng hậu đó sao? Anh là một họa sĩ xuất sắc, có thể tiết kiệm được khối tiền đấy! Sau này chúng ta cùng hợp tác làm cho phòng tranh thật nổi tiếng, anh là giám đốc nghệ thuật, em là giám đốc phát triển thị trường. Ha ha... Nếu phát triển tốt, chúng ta mở rộng nó ra, hình thành một khu vực văn hóa...

- Số tiền trong tài khoản chứng khoán của em có thể mua cổ phiếu rồi, giá sàn bây giờ lại quay về với hai năm trước, sợ sau này không chờ được nữa.

- Đúng thế, em biết rồi. Mua cổ phiếu hoàn toàn là dựa vào kinh nghiệm cá nhân thôi. Nhưng buôn bán cổ phiếu chỉ cần nắm vững một điểm thì sẽ không thua, anh biết là gì không?

- Có phải là có tâm lý tốt?

- Cái này thì theo trào lưu quá, nếu theo cách nói của người khác thì là sợ hãi lúc thị trường tốt hơn tất cả những lúc khác, tham lam lúc thị trường xấu hơn tất cả những lúc khác.

- Có điều câu này không thể dùng với cuộc sống được. Em nói xem, khi sống tốt thì việc gì phải sợ hãi? Khi sống không tốt thì làm gì có tâm trí mà tham lam. Nên khi sống tốt thì hãy tích cực hưởng thụ, khi sống không tốt thì hãy hạn chế sự hưởng thụ.

Tiểu Liên mỉm cười, vô cùng vui vẻ.

Trong cuộc khủng hoảng kinh tế, cùng ôm niềm hy vọng sau khi cuộc khủng hoảng qua đi, sau đó không quên tiết kiệm, tính toán, cũng không phải là một chuyện không có ý nghĩa.

Đã từng hỏi bản thân, yêu thực sự là yêu bao nhiêu cho đủ? Hôm nay mới biết, đánh giá một tình yêu nông cạn hay sâu sắc thật là nực cười. Con thuyền của cô cuối cùng cũng tới, đó là sự hài lòng khi dòng chảy số phận đã hòa vào lòng biển khơi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nac-thang-hanh-phuc>